

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

C L E A N / C L O S E D D O O R V E R S I O N

PAGING Dr. Hart

Loving him might
give her a heart attack

10% of proceeds
donated to lung
cancer research.

B E S T S E L L I N G A U T H O R

DR. MELISSA DYMOND

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

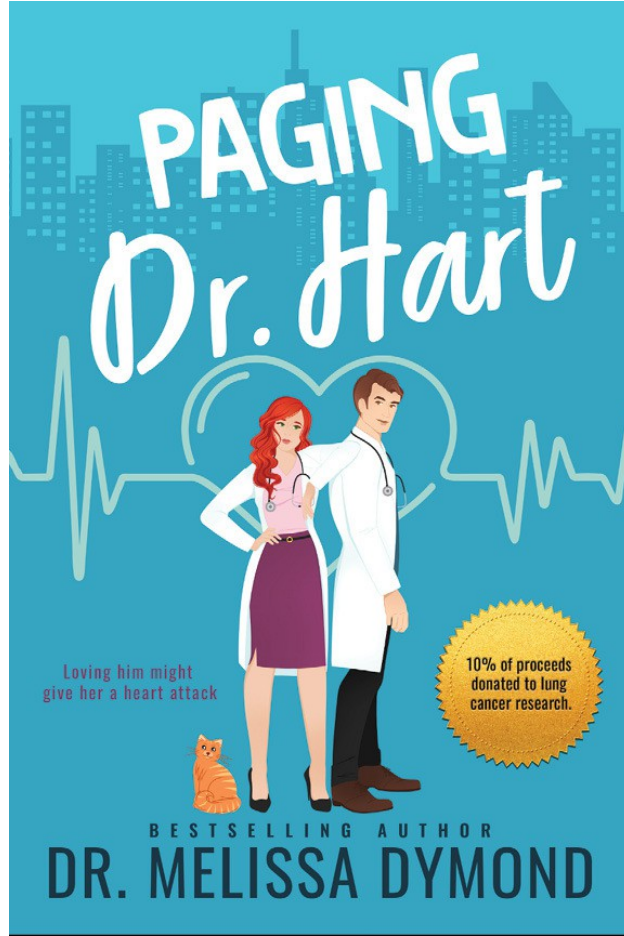
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

PAGING *Dr. Hart*

DR. MELISSA DYMOND

OceanofPDF.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Qamber Designs'dan Resimli Kitap Kapağı The

Book Brander'dan Fotoğraflı Kitap Kapağı

Karakter çizimleri Qamber Designs ve Hungrydamy (Etsy)

tarafından yapılmıştır Formatlama KUHN Design Group |

kuhndesigngroup.com Redaksiyon Dymond and Associates

tarafından yapılmıştır

Telif Hakkı © 2024 Melissa Dymond, DO

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için www.melissadymondauthor.com ile iletişime geçin.

ISBN (eBook-spicy/open door) 979-8-9875850-6-1

ISBN (eBook-clean/closed door) 979-8-9875850-7-8

ISBN (Print-spicy/open door) 979-8-9875850-8-5

ISBN (Baskı-temiz/kapalı kapı) 979-8-9875850-9-2

ISBN (Fotoğraflı Kapak-baharatlı/açık kapı) 979-8-9903958-0-0

ISBN (Fotoğraflı Kapak-temiz/kapalı kapı) 979-8-9903958-1-7

Birinci baskı 2024

OceanofPDF.com

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Ebeveynlerden birinin kanserden ölümü

Cinayet/silahlı şiddet

İki sahnede reşit olmayanlar içki içiyor.

Ana karakter sarhoş olmaz. Suç işleyen
gençler (hırsızlık) Saldırı girişimi

Lütfen tetikleyici uyarıları kontrol edin.

Ruh sağlığını benim için kitap satışlarından
daha önemli. XOXO, Melissa

OceanofPDF.com

P Karakter çizimleri, kitap anlaşmaları, yazı güncellemeleri ve daha fazlası için yazarın www.melissadymondauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

SOSYAL MEDYADA BAĞLANIN-ARKADAŞ OLALIM!

INSTAGRAM: <https://www.instagram.com/melissadymondauthor>

FACEBOOK: <https://www.facebook.com/melissadymondauthor>

TIKTOK: <https://www.tiktok.com/@melissadymond6>

BOOKBUB: <https://www.bookbub.com/authors/melissadymond>

OceanofPDF.com

*Kalbi kırılmış ama yine de sonsuza dek mutlu olacağına
inanan her kadına, bu sizin için.*

OceanofPDF.com

KARAKTER MÜZİĞİ

Tiffany: Kalıplar İçinde Yaşıyorum Yazan: Taylor Janzen

Ethan: Stephen Sanchez'den Hey Girl

SÖZLÜK

Romanın sonunda, Amerika Birleşik Devletleri'nde doktor olmaya giden yolu özetleyen bir sözlük yer almaktadır. Bu sözlük, tıp eğitiminin farklı aşamalarının tanımlarını da içeriyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DOKTOR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ŞİMDİ, COLUMBUS, OHIO

E İlk gizemli mesajı aldığımda herkes bana bakıyordu.

Çünkü tabii ki o zaman olur. Evde yalnızken, arabamdayken ya da kütüphanede ders çalışırken değil.

Hayır.

Tam da sunumuma başlamak üzereyken olmalı. Mercy Hastanesi sağlık personeli her gün sabah 8:00'de sabah eğitim konferansımız için oditoryumumuzda toplanır. İlginç vakalar hakkında sırayla konferanslar veriyor, bunları tıp öğrencilerine ve genç asistanlara hastalık süreçlerini ve bunların nasıl tedavi edileceğini öğretmek için kullanıyoruz.

Bugün benim sıram. İlk seferim. Gerçi gergin değilim. Yani, ağzım Sahra Çölü gibi ve kalbim boğazıma kaçtı ama iyiyim. *Tamamen iyiyim.* En azından doktor denizine bakarken kendime böyle söylüyorum. Belirsiz bir ilgiden açık bir can sıkıntısına kadar değişen ifadelerle bana bakıyorlar.

"Bayanlar ve baylar," diye başlıyorum. Kafalar bana doğru dönüyor ve konuşmalar kesiliyor. Telefonumu sessize aldım. Podyumda, dizüstü bilgisayarımın yanında duruyor. Derin bir nefes alıyorum, konuşmama devam etmek üzereyken telefon ekranı yanıp sönüyor ve telefon o kadar sert titriyor ki ahşap yüzeyde kayıyor. Gürültü beni ürküttü. Sarsılıp mikrofonu düşürüyorum, yere düşüyor ve sanki gördüğü kötü muameleden dolayı ağlıyormuş gibi bir geri bildirim sesi çıkarıyor.

Ateş et.

Isı yanaklarımı ısıtıyor. Titrek, özür dileyen bir gülümseme bırakıyorum. Seyirciler bana bakıyor, gösteriye devam etmemi bekliyorlar. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde mikrofonu getirirken, mesajın kimden gelmiş olabileceğini merak ediyorum. Neredeyse hiç kimse beni aramıyor ya da mesaj atmıyor. Ayağa kalktığımda telefon hâlâ ritmik bir şekilde titriyordu. Kalabalığın farkında olarak küçük ekrana bakıyorum. Mesaj tanımadığım bir numaradan geliyor, ama görüntü çok tanıdık.

Tanıdık. İkonik Las Vegas tabelasının bir fotoğrafı. Şehre ilk girdiğinizde, neon ışıklı Strip'in güney ucuna ulaşmadan hemen önce gördüğünüz tabela.

Kan kırmızısı kalın harflerle "Muhteşem Las Vegas, Nevada'ya hoş geldiniz" yazıyor.

Bu çok garip.

Las Vegas'ta büyüdüm ama orada tanıdığım herkes çoktan gitti. Aşağı kaydırıyorum. Mesaj yok, isim yok. Resmi kimin ya da neden gönderdiğini açıklayan hiçbir şey yok. İçimi bir ürperti kaplıyor, geçmişin buz gibi parmakları omurgamda geziniyor. Titrek bir nefes alıp etrafıma bakıyorum, odanın gölgelerini arıyorum ama boş buluyorum. Gizlenen bir şey yok. Yine de önsezi mideme yerleşiyor ve beni ağırlştırıyor.

Seyirciler izlerken tepki veremem, bu yüzden yüz hatlarımı dikkatlice düzenliyorum. Bu konuşmayı başarmam gerekiyor. Umarım başarılı olursam, bana Ayın Asistanı ödülünü kazandırır. Üç yıl önce burada çalışmaya başladığımdan beri o parlak altın mühürlü sertifikayı istiyordum. Dönüşüm geçirdiğimin fiziksel bir kanıtı. Daha da önemlisi, beraberinde gelen 1.000 dolarlık ikramiye için buna ihtiyacım var. Aynı sunumu birkaç ay içinde bir tıp konferansında da yapacağım. Orada konuşmak bir onur, genellikle asistanlara verilmeyen bir onur. Bu para, yolun 30 mil aşağısındaki ucuz bir motel yerine konferansın düzenlendiği Disney World'deki lüks otelde kalmamı sağlayacak.

Mesaja bir kez daha bakınca karanlık anılar canlanıyor ve onları gömüyorum. İç çekerek telefonu bir kenara koyuyorum ve bir daha düşünmeyi reddediyorum. Odaklanma zamanı. Şanslıyım ya da şanssızım, bölümlere ayırma konusunda iyiyim.

Çok pratik yaptım.

"56 yaşında bir erkek hasta acil servise idrarında kanla başvurdu," diye başlıyorum. Metodik bir şekilde slaytlarımı tek tek tıklayarak hastaya nasıl böbrek kanseri teşhisi konulduğunu özetliyorum. Ekranda bir CAT taraması beliriyor. İşaretçimle, kanserli dalların böbrekten nasıl uzandığını ve vücuttaki en büyük damar olan inferior vena cava'ya nasıl girdiğini gösteriyorum.

"Böbrek kanseri için," diye açıklıyorum, "hastalığın boyutunu ve prognozu tanımlamaya yardımcı olmak için tümör evrelemesini kullanırız. Tümör böbreğin dışına uzandığı için bu hasta T3c evresinde." Bir tık sonrası böbreğin alındığı ameliyattan fotoğrafları gösteriyor. Konuşmamın sonuna yaklaşıırken

Hastanın tedavisini ve takip için hangi görüntülemeleri kullanacağımızı konuşacağız. Bu adam, kansersiz kaldığından emin olmak için her altı ayda bir tekrar CAT taraması yaptıracak.

Durmaksızın konuştuğum için nefes almak için duruyorum ve dinleyicileri gözden geçiriyorum. Herkes hala uyanık ve çoğu dikkatini veriyor, ki bu da isteyebileceğim tek şey. Sabahın erken saatlerindeki bu sunumlar genellikle kuru olur. Ben bile bu karanlık odada uyanık kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Şimdi sözü sorulara bırakmak istiyorum," diyorum. Kalabalıktan birkaç kişi ellerini kaldırarak adamın uzun vadede tekrarlama olasılığını ve tedavi seçeneklerini soruyor, ben de kolayca yanıtlıyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Bitiş çizgisi göründü. Hiçbir teknik sorun olmadı. Kekelemedim ya da utanç verici bir şey söylemedim. Zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum ve sunumu bitirmeye hazırlanıyorum.

İşte o zaman bir el havaya fırlıyor.

Benim yaşlarımda, dağınık kahverengi saçlı, koyu düz kaşlı ve kare çeneli bir adam. İhtisas direktörüm ve patronum Dr. Washburn'ün yanında oturuyor. Onda büyüleyici bir şey var. Tanımlaması zor ama başka tarafa bakmanın da zor olduğu bir şey. Bu kısmen gözlerinden kaynaklanıyor, gözleri çarpıcı, alışılmadık derecede açık bir renk, güneş ışığı süzülürken bir bardak viski gibi sıcak kehribar rengi.

Onu daha önce hiç
görmedim. Böyle bir yüzü
hatırlardım.

Kibarca başımı sallıyorum. "Bir sorunuz mu var?"

Adamın sesi derinden geliyor ve salonda kolayca yankılanıyor. "Evet. Tümör evrelemesiyle ilgili. T3c evresinde olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Bu doğru." Kaşlarımı çatıyorum, nereye varmaya çalıştığını merak ediyorum.

"Aslında T3b olduğunu düşünüyorum. T3c, kanserin vena kava inferiorda olduğu ancak diyaframın *üzerine çıktığı* durumdur. T3b ise diyaframın *altında* kalmasıdır. Gösterdiğiniz görüntülerde tümör aşağıdaydı."

Telaşlandım, normalde düzenli olan aklım karıştı.

"Bana bir dakika verin." Bu derse hazırlanmak için araştırmalarımı yazdığım defteri çılgınca karıştırırken zaman uzuyor.

Kalabalıktan biri öksürüyor. İnsanlar yer değiştirirken sandalyeler gıcırıyor. Tepedeki projektör vınlıyor, fanı açılıyor. Nefesim kısa aralıklarla geliyor. Ellerim titreyerek sayfaları çeviriyorum.

Nerede o? Nerede mi?

Ah. Orada benim el yazım var.

T3b.

Yakışıklı yabancı haklı.

Lanet olsun. Ödülüm gitti.

Isı, yanaklarıma sıçramak için boynumdan yukarı fırlıyor. Aşağılanma yerini öfkeye bırakıyor. Hata yaptığım için kendime kızgınım ama aynı zamanda *ona* da kızgınım. Neden herkesin önünde beni düzeltsin ki? Bunu kim yapar ki? Bilmem gerekirdi. Hiçbir erkek zalim olmadan bu kadar güzel olamaz. Bütün gözler üzerimde, nasıl cevap vereceğimi bekliyorlar.

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum. "Bu T3b. Yanlış yazmış olmalıyım. Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor nezaketle.

Şimdi ondan nefret ediyorum. Birincisi hatamı gösterdiği için, ikincisi de çok önemli değilmiş gibi davrandığı için.

Benim için bu gerçekten *çok* büyük bir olay.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A Dersimdeki felaketin ardından, hastane lobisindeki kahve arabasına doğru ilerledim ve en sevdiğim içecek olan ekstra büyük, buzlu bir kahve sipariş ettim.

vanilyalı latte. Bazı insanlar stresli olduklarında kurabiye ya da dondurma yerler. Ben yemem. Benim rahatlık alemim kahvedir. Fincan elime geçtiğinde uzun bir yudum alıyorum, buz küpleri kendilerini yeniden düzenlerken birbirlerine çarpıyor. Tatlı, şuruplu tadın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarımdan memnun bir mırıltı çıkıyor.

Bu daha iyi.

"Hey, Tiffany, bu sabah harika iş çıkardın," diyor hafif kadınsı bir ses. Bu Melanie, radyoloji asistan arkadaşlarımdan biri. Kalp şeklinde güzel bir yüze yerleşmiş nazik mavi gözleri var. Kahve arabasında sıraya giriyor, önünde sadece bir kişi var.

"Evet, doğru." Sesime acılık sızıyor. "Tümör evrelemesini berbat ettim."

Melanie baristaya ulaşip siparişini verirken omzunun üzerinden "O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim," diyor - tıpkı benimki gibi buzlu vanilyalı latte.

"Gerçekten mi?" Şüpheli bir kaş kaldırıyorum.

Para üstünü bahşiş kavanozuna bırakırken gümüş paralar şingirdiyor. "Kimsenin fark ettiğinden bile şüpheliyim." Yanıma gelmeden önce peçete ve pipet topluyor.

"Bilmiyorum...." Şüpheyle sözümü kesiyorum. "Hey. Kimdi o adam?"

"Hangi adam?" Baristaya geniş ve samimi bir sırıtışla gülümsüyor. ona içkiyi uzattı ve sonra aynı gülümsemeyi bana çevirdi.

"Washburn'un yanında oturan." Birlikte döndük ve lobiden çıktık.

"Oh, sıcak olanı mı kastediyorsun?" Melanie narin bir yudum alır.

"Sinir bozucu olan," diye düzeltiyorum, kaşlarım aşağı doğru kayıyor.

"Ayrıca, senin erkek arkadaşın yok mu?"

"Sevdiğim bir erkek arkadaşım var." Bu kelimeye fazladan vurgu yapıyor. *Seviyorum.* "Ayrıca gözbebeklerim var ve bu adamın çok yakışıklı olduğunu fark ettiler."

Kabul etmek istemesem de haklı olduğunu bildiğim için kayıtsız bir ses tonuyla "hımm" diyorum.

Melanie'nin çağrı cihazı çalışıyor ve beni konuşmanın geri kalanından kurtarıyor. Çağrı cihazına baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Gitmem gerek. MR'da bana ihtiyaçları var."

"Tamam, sonra görüşürüz." Arkamı dönüyorum ama Melanie'nin eli kolumda, beni durduruyor.

"Hey, ders için endişelenme. İyi iş çıkardın. Öğle yemeğine kadar kimse tümör evrelemesini hatırlamayacak." Nazikçe sıkıyor. Genelde insanların bana dokunmasından hoşlanmam ama ona tahammül ediyorum.

"Teşekkürler. Minnettarım." Ciddiyim. Sadece hastanede birlikte vakit geçiriyor olsak da, arkadaşşa en yakın olduğum kişi o.

El sallayarak veda ediyor, arkasını dönüyor ve ters yöne gidiyor.

Elimde içki, bölümüme doğru ilerliyorum. Tıp fakültesine gitmek sizi bir doktor yapar, ancak staj ve ihtisas sizi belirli bir tür doktor yapan eğitimlerdir. Ben radyolog olmayı öğreniyorum. Ofisime doğru yürürken, mezuniyet günümün ne kadar harika olacağını hayal ediyorum. On uzun yılın ardından nihayet tıp eğitimimi tamamlamış olacağım. Ne yazık ki buna daha iki yıl var.

Radyoloji Bölümü hastanenin merkezinde, ana lobiye yakın bir konumdadır. Radyologlar bütün gün bilgisayar başında röntgen, tomografi, ultrason, MRI ve diğer görüntüleme çalışmalarını okudukları için, bölümün iç konumu tüm ofislerin penceresiz olduğu anlamına geliyor ve bu bilinçli bir seçim. Pencereleden içeri giren güneş ışığı ekranlarımızda çok fazla parlama yaratıyor.

Küçük ofisime girdiğimde, tam da beklediğim gibi zifiri karanlıktı. Beklemediğim şey ise karanlığın içinden yükselen derin ve erkeksi bir ses. "Alo?"

İrkiliyorum, küfrediyorum ve bir adım geriye sıçıyorum, kahvemi bir kalkan gibi önüme itiyorum. Fincanı çok sıkılmış olmalıyım çünkü kapak uçuyor ve latte elime sıçıyor, kolumu ve beyaz gömleğimin önünü ıslatıyor. Sırılsıklam kumaş tenime yapışıyor, soğuk ve yapış yapış. Damlayan elimi sallarken küfrediyorum ve agresif bir şekilde ışık düğmesine basıyorum. Oda sert floresan ışığıyla doluyor ve karşımdaki adam gözlerini kırıştırıyor.

Bu o.

Bu sabahki dersimdeki adam. Her şeyi mahveden.

Neyse ne.

"Sen! Burada ne yapıyorsun?" "Elektrik düğmesini bulamadım." derken aynı anda soruyorum. Seslerimiz birbiriyle çarpışıyor, hakimiyet için savaşıyor.

Şok, korku ve öfkenin güçlü bir bileşimi beynime kısa devre yaptırdı. Mantıksız davrandığımı biliyorum ama parmağımın onu işaret ediyorum. "Neyin var senin?" diye soruyorum. "Önce dersimi mahvettin, şimdi de en sevdiğim gömleğimi."

Patlamam karşısında şaşkına dönen adam bana şaşkın gözlerle bakıyor. "Özür dilerim. Konferansınızda konuşmadan önce düşünmedim. Tümör evrelemesinde bir sorun olduğunu fark ettim. Anladıktan sonra size söylemem gerektiğini düşündüm."

Özrü ateşimi söndürmeye yetmiyor. "Sessiz kalabilirdin, ama *Hayır*, tüm o doktorların önünde hatamı göstermen gerekiyordu." "Ne dedin? Hayır. Denemiyordum-"

Sözünü bitiremeden, Dr. Washburn koridorun karşısındaki odasından bağırır. "Tiffany! Ofisime, hemen, lütfen."

"Sadece... bekle." Hâlâ kahve damlayan elimi, dengesiz bir ilkokul yaya geçidi bekçisi gibi evrensel "dur" pozunda uzatıyorum. Yabancı donmuş bir şekilde duruyor ve ben odadan geri geri çıkarken beni izliyor.

Dr. Washburn masasında oturmuş dikte ediyor. Kısa boylu, kızıl saçlı bir adam, saçları azalıyor ve kırlaşıyor. Sessizce öfkelenerek önündeki röntgene bakmayı bitirmesini bekliyorum. Bitirdiğinde, "Ofisimdeki bu adam da kim?" diye çıkışıyorum.

Dr. Washburn ses tonum karşısında kaşlarını kaldırdı.

Çabucak yüzüme daha hoş bir ifade yerleştiriyorum ve yeniden ifade ediyorum. "Özür dilerim. Yani, bana ihtiyacınız mı vardı? Beni mi çağırdınız?"

Dr. Washburn'ün ya alerjiden ya da dünyanın en uzun süren soğuk algınlığından dolayı sürekli akan bir burnu vardır. Bu nedenle masasında her zaman bir kutu Kleenex bulundurur. Bir mendil alıp ıslak gömleğimi siliyorum.

"Evet, bugün uzmanlık alanımız için bir adayla mülakat yapacaksınız. Onu ofisinize gönderdim. Birinci yıl radyoloji pozisyonu için başvuruyor. Bilirsiniz, Brandon'ın yeri." Sesinde tiksinti var. Brandon Kansas'ta spor hekimliği yapmak için taşınmıştı ve Dr. Washburn bu konuda hâlâ tuzluydu, birinin neden ihtisasımızı bırakmak isteyeceğini anlamıyordu. Ona göre radyoloji tıptaki en iyi uzmanlık alanı. "Bir doktorun

Doktor," demeyi çok severdi. "Bu hastanedeki tüm doktorlar *bizim* teşhisler," derdi göğsünü kabartarak biz radyoloji asistanlarına.

Sözlerinin kafamızda yer etmesi bir dakika sürerdi.

Bekle. Ben mi? O adamla röportaj mı?

Başım ağrımaya başladı, şakaklarımın arkasında amansız bir zonklama var. Umutsuzca bu durumdan kurtulmanın bir yolunu düşünürken, biraz rahatlama umuduyla alnımı ovuşturuyorum. İsteyeceğim son şey geri dönüp o adamla yüzleşmek. Bırakın bunu başka bir asistan yapsın.

Ben hariç herkes.

"Beni bekleyen biyopsi hastalarım var. Zamanım yok. I-"

"Birinci yıl asistanı Melanie'ye söyle, bu sabah biyopsileri yapsın," diye araya giriyor. "Sen de adayla görüş ve ona hastaneyi gezdir."

Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor. Tecrübelerime dayanarak, Dr. Washburn kararını vermişken onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. "Peki. Sormamı istediğin özel bir şey var mı?" Lekeli gömleğime bir kez daha gönülsüzce vuruyorum ve parçalanmış mendili çöp kutusuna atıyorum.

"Bir yolunu bulursun," diyor havalı bir şekilde, elini bana doğru sallayarak.

Koridora dönüp ofisime bakıyorum. Yabancı sandalyemde oturmuş, telefonunu karıştırırken bir o yana bir bu yana boş boş dönüyor. Beni görmüyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve röntgen teknisyenlerinin ve ultrason makinelerinin bulunduğu bölüme doğru hızla ilerliyorum, yürürken Melanie'ye mesaj atıyorum.

Hey, üzgünüm. Washburn beni biyopsilerden aldı. Senin yapmanı istiyor. O adamla görüşmem lazım.

Endişelenme. Hangi adam? Ateşli olan mı? Berbat olan.

Hayatta olmaz! Garip. Tiffany:

Bir de bana sor.

İyi şanslar. Hemen geliyorum. Tiffany: Teşekkürler.

Baş teknisyen Amy endişeyle bekliyor ama o bir şey söyleyemedi ben yanından geçip gidiyorum ve "Dr. Love bu sabah biyopsi yapacak. Washburn

beni yeniden atadı." Yanıtını beklemeden malzeme dolabına girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, küçük önlükleri her zaman en üst rafta stokluyorlar. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve açık mavi bir takıma uzanıyorum. Onları aldıktan sonra hemen üstümü değiştiriyorum.

Ben dışarı çıktığımda Melanie ultrason odasında bir hastayla konuşuyordu bile. Pencereden baktığımı görünce kafasını kapıdan uzattı.

"Ateşli kızla iyi eğlenceler," diyor sırtarak.

Öfkelendim. "Yakışıklı olup olmadığını fark etmedim."

"Elbette, yapmadın." Melanie kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce bana şuh bir göz kırpmıyor. Kapalı kapıdan bile kahkahalarını duyabiliyorum.

OceanofPDF.com

B Ofisime döndüğümde, yabancıyı sandalyemde oturmuş, uzun bacaklarını uzatmış ve bileklerinden çaprazlamış halde buluyorum. Birbirine sıkıca sarılmış lastik bantlardan oluşan bir top genellikle masamın üzerinde durur. Onu bulmuş ve ustalıkla havaya fırlatıyor, yavaşça yükseliyor ve sonra tekrar yere düşüyor, Uzattığı eline düşüyor. Hareketi tekrarlıyor, tekrar ve tekrar.

Topa dalıp gittiği için kapı aralığında beni görmedi. Avantajı kullanıp ona baktım. Kahverengi saçları hafif dalgalı. Sol kaşında küçük bir yara izi, saçın uzamadığı yerde ince bir çizgi. Hafif kirli sakal yanaklarını kaplıyor ve çenesindeki yarığa kadar iniyor.

Hayat adil değil. Gerçekten yakışıklı, çocuksu bir yakışıklılığı var.

Odaya girerken boğazımı temizliyorum, bu da onun doğrulmasına neden oluyor.

"Kıyafetini değiştirmişsin." Bana bir aşağı bir yukarı kısa bir bakış atıyor.

"Evet, şey, gömleğim sırlıslık oldu." Ona suçlama dolu bir bakış gönderiyorum. "Bu yüzden önlük giydim."

"Bunun için üzgünüm." Kelimeler ağzından döküldü. "Sizi korkutmak istememiştim. Ayrıca, dersin hakkında, ben-"

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Biliyor musun? Sadece... unut gitsin." Dersimin çöplük yangınını ve o rahatsız edici mesajı hatırlayarak iç çektim. "Stresli bir gün geçirdim, hepsi bu. Fark etmediysen söyleyeyim."

Omuzları düşer, rahatlar. "Fark ettim. Bir denizci gibi küfrettiğini de fark ettim." İçinden bir kahkaha yükseliyor, kısık ve boğuk.

Yüzüm kızarıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Adını duyamadım."

Görgü kurallarını hatırlamış gibi görünen adam ayağa kalkar ve ofis koltuğunun tembelce dönmesine neden olur. Büyük bir el uzatır. "Ethan Clark. Yeni açılan radyoloji ihtisas pozisyonu için başvuruyorum."

Tokalaşması da gülümsemesi gibi sıcak ve kendinden emin. Elim çabucak çekiyorum.

"Tiffany Hart. Üçüncü yıl asistanıyım." Kendimi tanıttığım için aptal gibi hissediyorum. Dersimi gördü. Kim olduğumu biliyor.

Ethan gözünü bile kırpmıyor, sadece yumuşak bir şekilde "Tanıştığımıza memnun oldum." diyor. O da

O kadar yakışıklı ki neredeyse ona kızgın olduğumu unutacağım.

Neredeyse.

"Şey...." Küçük ofisimde bu canavar gibi adamla ne yapacağımı bilemediğim için birden tuhaflaştım. Ethan odayı dolduruyor, beni kapıya yaslanmaya zorluyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı eğmemi sağlıyor. Uzun boylu, 1.80'den fazla. Her şey biraz bunaltıcı. Ona buranın *benim* ofisim olduğunu hatırlatma ihtiyacı hissediyorum. Burada patron benim.

"Neden siz oturmuyorsunuz, ben de görüşmeye başlayayım?" Kasıtlı olarak odanın köşesindeki küçük sandalyeyi işaret ediyorum. Ethan sandalyeyi yaklaşıyor ve oturuyor. Dizlerini bükmüş, anaokulu sınıfında oturan bir yetişkin gibi komik bir şekilde büyük görüldüğü için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. Sandalyeme gidiyorum, hala onun vücut ısısından dolayı sıcak.

"Radyolojinin nesini seviyorsun?" Ben başlıyorum.

"Bu işin zorluğunu seviyorum. Görüntülerin bir gizem gibi olması. Tüm ipuçları orada . Teşhis koyabilmek için onları bir araya getirmek bize bağlı. Hızlı tempolu olmasını seviyorum. Bir günde çok fazla insana yardım edebiliyorsunuz. İç hastalıkları gibi bir uzmanlık alanından daha fazla." Yine o göz kamaştırıcı gülümseme. Sanırım bunu bilerek yapıyor, ne kadar silahsızlandırıcı olduğunu bilerek. O beyaz dişler çoğu kadını kör ederdi ama beni değil. Uzun zaman önce güzel erkeklere karşı bağışıklık kazandım.

Ethan sandalyesinde arkasına yaslanmış, rahat görünüyor. "Şu anda Cleveland'daki Highview Hastanesi'nde iç hastalıkları uzmanlığı yapıyorum. İkinci yılımdayım. Geçen bahar beni baş asistan olarak atadılar."

Eminim röportajda beni etkilemek için başarılarıyla övünüyordur ama tam tersi bir etki yaratıyor. *Çok kibirli.* Kaşlarımı çatıyorum. "Orada ihtisasınızı bitirmek üzeresiniz. Neden radyolojiye geçtin?"

O güzel gülümsemesi kayboluyor. "Her zaman radyoloji yapmak istemiştım. Aslında birkaç programa başvurdum ama kabul edilmedim. Dahiliye B planıydı. Beni yanlış anlamayın, harika bir uzmanlık alanı. Sadece bana göre değil."

İlk denemesinde radyolojiye giremediğini itiraf etmesi onu utandırıyor. Bunu anlayabiliyorum. Başını hafifçe eğiyor ve gözlerimle buluşmayı reddediyor.

"Peki ya sen? Radyolojiye girmene ne sebep oldu?" Bakışları yüzümde geziniyor, saçlarıma hafifçe dokunuyor ve gözlerimde son buluyor. Bu bakışta sessiz bir merak, ~~tenimi karıncalandıran~~ bir yoğunluk var.

"Hemen hemen seninle aynı nedenlerden dolayı." Ona hastanede annemin başucunda geçirdiğim saatlerden bahsetmedim. Ya da doktor olacağıma dair verdiğim sözden. Hayatımı başkalarını iyileştirmeye adamaya nasıl yemin ettiğimi. Bu detaylar bana ait, paylaşılmamalı.

"Ayrılırsanız şu anki ikametgahınız üzülmü? Bugün mülakata girdiğini biliyorlar mı?" Bazen insanlar mevcut eğitim programlarıyla köprüleri yakmak istemedikleri için bu tür mülakatları gizlice yaparlar.

"Dahiliye direktörüm her zaman radyolojiye girmek istediğimi biliyor. Dr. Washburn ile arkadaş, bu yüzden beklenmedik bir şekilde açık bir pozisyonunuz olduğunu duyunca beni önerdi." Ethan öne doğru eğilip bana yaklaşıyor. Oda temiz bir erkek kokusuyla doluyor, sıcak çamaşırlar ve biraz naneli jenerik marka sabun. Bu kokuyu derin derin içime çekiyorum.

Sonraki sözleri beni şok etti. "Bu bir yerleşik değişim programı olacak. Bu şekilde işleyecek. Ben ihtisas için buraya geleceğim ve ben de dahil olmak üzere geri kalanınız Cleveland'da rotasyon yapmaya başlayacaksınız. Her seferinde ikimiz birkaç haftalığına oraya gideceğiz. O hastanenin Radyoloji Bölümünde hiç asistanları yok, bu yüzden bizim yardımımıza ihtiyaçları var."

Cleveland'a gitme planını ilk kez duyuyorum ve bu hiç hoşuma gitmedi. Evdeki Fred adındaki küçük tüylü kedi arkadaşım yokluğuma itiraz ederdi. Onu o kadar uzun süre yalnız bırakırsam haftalarca öfkeyle ayakkabılarıma işer.

Kaşlarımı çatıyorum, kızgınlık içimde dalgalanıyor. "Duyduğuma göre buraya, Columbus'a gelip hayalinizdeki işi alıyorsunuz. Karşılığında *biz* radyoloji asistanları da üç saat yol gidip yabancı bir hastanenin yetersiz personelli bir bölümünde ucuz işgücü olarak çalışıyoruz. Bu doğru mu?"

Ethan bana bakıyor, artık gülümsemiyor. Gök gürültüsü bulutları o küçük odada toplanıyor. Kızgın şimşekler onun gözlerinden benimkilere ve tekrar benimkilere çakıyor.

"Sanırım sen öyle bakabilirsin ama ben öyle görmüyorum" diyor. "Öyle mi?" Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki sen *tam* olarak nasıl gördün mü?"

"Tıp fakültesinden beri istediğim ihtisasa girebilmemin tek yolu olarak." Çenesini düzeltiyor. "Dinle, beni suçlama. Ben sadece bildiklerimi söylüyorum."

Aynadaki görüntüler gibi birbirimize bakıyoruz.

Her şey benim için netleşti. Bu görüşme formalite icabı. Eğer Ethan'ın

Dr. Washburn bizi Cleveland'a göndermeyi planlıyor. Onu tanıyorsam, oradaki hastaneyle karanlık bir arka oda anlaşması yapmıştır. Gizemli mesaj, mahvolmuş dersim, lekeli gömleğim ve şimdi de bu Cleveland haberi. Bugün daha kötü olabilir mi?

OceanofPDF.com

T daha da kötüleşebilir.

"Bana etrafı gezdirmen gerekmiyor muydu?" Ethan'dan artık gülümseme yoktu, sadece sert bir bakış vardı.

"Ah, tabii ki," diyorum abartılı bir nezaketle, ses tonum sakarin. "Unutmam ne büyük kabalık. Ben de bunun için buradayım," diyorum gözlerimi ona dikerek, "size hizmet etmek için."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum ve ellerimi abartılı bir şekilde sallıyorum. "Lütfen beni takip edin." Uzun, kızıl saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum ve Ethan'ı beklemeden koridora çıkıyorum. Ama arkamı döndüğümde, hemen peşimdeydi. Çok yakınımdaydı. Boğuk bir *gümbürtüyle* sırtıma çarptı. Öne doğru sendeliyorum, düşmemek için kollarımı savuruyorum ve omzumun üzerinden öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

Kaba.

"Burası Radyoloji Bölümü. Şu koridorun sonunda MRI ve CAT tarayıcıları var." Sol ve sağ tarafı gösteriyorum. "Ultrason, röntgen ve mamografi diğer koridorun sonunda. Nükleer tıp alt katta." Bölümün merkezine doğru ilerliyoruz. "Burası yöneticilerimizin ve baş teknisyenlerimizin çalıştığı yer."

Ultrason odaları boş. Melanie biyopsiler arasında olmalı. Ethan'ı Amy ile tanıştırmak için durdum. Ona gülümsüyor. Ağzı bir karış açık, öylece bakakalıyor. Ethan floroskopi odalarımızdan birine bakmak için arkasını döndüğünde Amy onun arkasından gözüme takılıyor. "Vay canına," diyor sessizce ve başparmağıyla onu işaret ediyor.

Cevap olarak omuzlarımı silkiyorum. İyi görünüyor. Ne olmuş yani? Bu onun iyi bir doktor ya da iyi bir insan olduğu anlamına gelmez.

Onu süzme şekliyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Bileğinden tutup onu sürüklüyorum. "Gel hadi. Görülecek daha çok hastane var." Ethan'ı sürüklüyorum, tüm vücut ağırlığımı onun iri cüssesine karşı koymak için öne doğru eğiyorum. Elime bakınca bırakıyorum, ellerim ve yanaklarım birden alev alıyor.

Tur boyunca uçuyoruz. Ona etrafı göstermek kolay. Bu hastanede o kadar çok saat geçirdim ki bunu uykumda bile yapabilirim. Merdivenlerden inip çıkarak onu Acil Servis'e, ameliyathanelere, laboratuvara ve eczaneye götürüyorum.

İşimiz bittiğinde saat öğlen 1'i geçmişti. Midemden gelen gurultu bana bugün sadece birkaç yudum buzlu latte içtiğimi, sonra da *birinin* bana kalanını döktüğünü hatırlatıyor.

"Aç mısın? Kafeteryaya uğramadan hiçbir tur tamamlanmış sayılmaz." "Açlıktan ölüyorum." Vurgulamak için karnını ovuşturuyor.

Kafeterya hastanenin en alt katında. Yavaş yavaş doktorlar, hemşireler ve teknisyenler bize katılıyor, hepsi içeri giriyor. Afrika safarisi sırasında bir hayvan sürüsünün su içmeye gidişini izlemek gibi. Biz içeri girerken havada ızgara hamburgerlerin ve kızarmış patates kızartmalarının yağlı kokusu asılı duruyor. Altında tıbbi sınıf dezenfektanın kimyasal kokusu var.

Kapının yanındaki yığından yontulmuş plastik bir tepsi alıyorum. Ethan da beni takip ederek kendi tepsisini alıyor ve sabırla arkamda bekliyor. Sırada ilerliyoruz, ilerledikçe önceden hazırlanmış yiyecek tabaklarını alıyoruz. Ethan bir hamburger ve patates kızartması sipariş etmek için ızgaranın yanında durduğunda ona bakakalıyorum. "Daha fazla yemek mi?" Tepsisini salata, iki bardak çilekli jöle ve bir hindili sandviçle doldurmuştu bile. "Gerçekten hepsini yiyecek misin?"

Ondan alaycı bir gülümseme. "Oh, evet. Ben yiyeceğim. *Her. Son. Isırık.*" Son üç kelimeyi söylerken gözlerimin içine bakıyor ve her bir kelime arasında sessizlik oluşmasına izin veriyor. Söyleyişindeki bir şey kulağa samimi, neredeyse seksi geliyor. Midemde garip bir çukurlaşma, açlıkla ilgisi olmayan bir sıkışma var. En azından *o* tür bir açlık değil.

"Ayrıca, yemeği bedavaya almıyor muyuz?" Bakışlarını benimkilerden ayırıp çatal bıçak takımını tabağına yerleştiriyor. "Cleveland'da biz böyle yaparız."

Bu yüzden aklıma gelen ilk düşünce *hak sahibi* olmak. "Bedava ama bu onu israf etmemiz gerektiği anlamına gelmez." Acaba bu adam hiç aç kaldı mı? Bir sonraki maaş çeki gelene kadar yiyeceğin dayanması için endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini.

Annemin geceleri küçük mutfak masamızda bir yığın faturanın üzerine eğildiği, yanında solmakta olan kırmızı güllerden oluşan bir vazoda olduğu bir anı geliyor aklıma. Elinde hesap makinesi ve alnını bölen bir endişe çizgisi. Nasıl dökülür

Tepedeki ucuz avizeden gelen ışık ve gölgeler bu çizgiyi bir uçuruma dönüştürdü.

OceanofPDF.com

O tün yiyeceklerimizi aldıktan sonra çıkış yapmak için kartımı tarayıcıdan geçiriyorum. "Nereye oturmak istersiniz?" Kafeteryada masalardan ve sandalyelerden kaçarak yolumuza devam ederken soruyorum.

"Herhangi bir yer," diyor, tepsisini önünde tutarak. "Genelde nerede oturursun?"

"Ofisimde." İleriye tarıyorum. Masaların yarısı boş.

Yorumum Ethan'dan tuhaf bir bakış alıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Tek başına mı yiyorsun?" diye açıklıyor, sanki bunu hayal bile edemiyormuş gibi. Gönüllü olarak tek başına yemek yeme fikri.

"Evet." Omuzlarım savunmacı bir şekilde sertleşti.

Odanın köşesinde bir masa bulup yerleşiyoruz ve karşılıklı oturuyoruz. Ethan tabağının üzerine eğilmiş, jöleyi kaşıkla ağzına götürüyor. Lokmalar arasında soruyor: "Senin hikâyen ne? Bana kendinden bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok. Las Vegas'lıyım ve artık burada yaşıyorum." Vegas'tan ayrılmanın ne kadar rahatlatıcı olduğu üzerinde durmuyorum. Sessizliğe bürünerek yemeğimi yemeye başlıyorum ve bunun küçük konuşmaların sonu olacağını umuyorum.

Daha iyi bilmeliydim.

"Vegas, ha?" Ethan doğruldu ve bana bir ilgi kıvılcımıyla baktı. "Sadece bir kez, bir arkadaşımın doğum günü için gitmiştim ama çok eğlenmiştik."

İrkildim. "Dur tahmin edeyim," diyorum kuru bir sesle. "Kumar oynadın ve kulüplere gittin." Strip'te erkeklerin ne tür bir "eğlence" bulabileceğini ilk elden gördüm.

"Evet." Ethan sırtıyor. "Ayrıca birkaç gösteri izledim, akrobasi gösterilerinin iyi olanlarını." Ağzına bir çatal dolusu salata atıyor. Yavaşça çiğniyor. "Oraya sık sık gider misin? Vegas'a?"

"Hayır." Başımı hafifçe sallıyorum ve ardından geleceklerden nefret ediyorum. Kaç kez söylersem söyleyeyim, bu kısım asla kolaylaşmıyor. "Annem vefat etti. Başka kimsem yok."

Sen ve ben, Kitten. Dünyaya karşı biz.

"Özür dilerim." Ethan sempatiyle kaşlarını çatıyor. "Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Dudaklarım ince bir çizgi halinde başımı sallıyorum ve hızla gözlerimi kırıştıtararak başka tarafa bakıyorum.

Ağır bir duraksamadan sonra sorar, "Orada kimse kalmadı mı? Arkadaşları bile mi?"
Arkadaşlar.

Bu kelime Shelly'yi çağırıştırıyor, çok kalın eyelinerlı ve koyu rujlu ergen versiyonunu değil, küçüklüğümüzdeki kızı. O yuvarlak yanaklar ve her yaz havuzda güneşten ağararak altın rengine dönen kirli sarı saçlar.

"Arkadaş yok." Plastik çatalımı kenarları parmak uçlarıma batacak kadar sertçe sıkarak sessizliğe gömülüyorum, sessizlikte huzur buluyorum, onu bir kefen gibi etrafıma sarıyorum.

Ethan bir dakika boyunca kıpırdanıyor, tabağındaki yemeği karıştırıyor ama çatalı ağzına götürmüyor. Sonunda sesli bir şekilde nefes verir. "Radyolojiyi seviyor musun?"

Elimde değil. İçimden bir kahkaha fışkırıyor. "Vay canına. Bu işte gerçekten kötüsün, değil mi?"

"Neyde kötü?" Düz kaşları yarı kırgın yarı şaşkın bir şekilde aşağı doğru eğiliyor.

"Konuşmama konusunda kötü. Sessizce oturmakta kötü." Bir yudum su alıyorum. Neredeyse boş olan bardağım masanın üzerinde ıslak bir halka bırakıyor.

"Belki," diye itiraf ediyor, biraz da utanarak. "Okulda bu yüzden başım belaya girerdi, sınıf arkadaşlarımla konuşurdum. Yıl sonunda öğretmen beni odanın bir köşesinde, herkesten ayrı, kendi sırama oturturdu."

"İşe yaradı mı?" Ağzımın bir köşesi istemsizce kalkıyor.

"Hayır. Yine de arkadaşlarıma bağırırdım." Bu anıya gülümsüyor. "Muhtemelen beni daha sessiz değil, daha gürültülü yapmıştır. Sadece hoşuma gidiyor. İnsanlarla konuşmayı, onları tanımayı."

Dikkatini tekrar tabağına veriyor ve sanki beş yıldızlı bir yemek yiyormuş gibi sistematik bir şekilde yemeğini yiyor. Ki bu çılgınca. Yani, bu hastane kafeteryası yemeği. İyi olmadığını hepimiz biliyoruz. Ethan başparmağından bir topak ketçap emiyor. Bakışlarım bu harekete takılıyor ve nedense yanaklarım ısınıyor. Dikkatimi dağıtmak için soruyorum: "Peki ya sen? Sen nerelisin?" diye soruyorum.

Neredeyse tüm yiyecekleri gitmiş. Sadece birkaç patates kızartması kalmış. Cevap vermeden önce onları teker teker ağzına atıyor. Güzel bir ağzı var, dolgun ve şehvetli. "Ben hep Cleveland'da yaşadım. Ailem uzun zamandır orada.

nesiller. Anne ve babamın ikisi de doktor. Dahiliye ihtisası yaptığım hastanede babam eskiden çalışıyordu."

Gözlerimi kırıştırıyorum, hayal bile edemiyorum. Bu tür bir kalıcılık. Kim olduğunuzu söylemenize yardımcı olacak tüm o aile geçmişine sahip olmak. Kim olduğumu uydurmak zorundaydım. Onun için çok kolay olmalı. Ailesinin önüne serdiği ayak izlerinde yürümek.

Yemeğimi bitirdikten sonra kullanılmış çatal bıçak takımımı tabağımın ortasına düzgünce yerleştirip kenara itiyorum. Ethan'ın da işi bitmişti. Tabağı dağınık bir kırıntı ve ketçap yığınınından ibaret. Cebinden bir paket naneli sakız çıkarıyor ve bana bir çubuk uzatıyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Bu sefer, sessizlik daha az garip. Uzun sürmesine izin vermez. "Dinle, bana kızgın olduğunu biliyorum-"

"Değilim," diye araya giriyorum, doğruluyorum.

"Evet, öyle. Seni suçlamıyorum." Bakışları sabit. "Dersini böldüğüm ve gömleğini mahvettiğim için bana kızgınsın. Duygularını gizleme zahmetine girmedin ve bu hoşuma gitti. Düşündüklerini söyleyen, açık sözlü insanları takdir ediyorum."

İltifat karşısında telaşlanıp ağzımı birkaç kez açıp kapatarak bir yanıt arıyorum. Bir elini kaldırarak beni durduruyor. "Tanışma şeklimiz için üzgünüm ama merak etme. Bunu atlatacaksın." "Delicesine sempatik biriyim" diye eklemekten önce bana o sinir bozucu derecede çekici gülümsemesini gönderiyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Delice ukalalık daha doğru olur." diye karşılık veriyorum.

Sırıtsı genişliyor, sözlerimle sarsılmıyor. "Ukala değil." Gözleri yüzümde geziniyor, sanki kendi mini depremimi yaşıyormuşum gibi vücudumda bir titreme yaratıyor. "Kendine güvenen," diye devam ediyor, kolunu tembelce yanındaki sandalyenin arkasına atıyor. "Arada bir fark var."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak "Kendine aşırı güveniyorsun," diye karşılık veriyorum.

Şimdi öne doğru ilerliyor, dirseklerini masaya dayıyor, gözleri parlıyor. "Söz veriyorum," diyor. Yine o gülümseme, bu sefer yavaşça açılıyor. "Sende büyüyeceğim."

"Evet." Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "İsilik gibi."

Başını arkaya atıp küçük bir çocuk gibi öyle yüksek sesle gülüyor ki tüm kafeterya bize dönüyor ve ben utanarak yerime çöküyorum. Ethan bana inanılmaz derecede komikmişim gibi bakıyor, ki kesinlikle *değilim*.

"Ayrıca, çoğu insan bundan hoşlanmaz." Kırıntılarla dolu yere bakıyorum,

sonra bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Direkt olduğumda."

"Peki o zaman." Daha yakına eğiliyor, gözleri garip bir yoğunlukla keskinleşiyor ve yumuşak bir sesle, "İyi ki çoğu insan gibi değilim," diyor.

Birbirimize bir an için çok uzun süre bakıyoruz.

Ethan'ın ifadesi ciddileşir. Ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Dürüst ol. Beni durduracak mısın?"

"Seni neyden alıkoyayım?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Bu asistanlığa girmekten. Cleveland'a gitmek istemezsin."

Cesaretinden gizliden gizliye etkilenerек duraksıyorum. Sonra bu durumda herhangi bir gücüm olduğu düşüncesine yüksek sesle gülüyorum. Büyük ihtimalle Dr. Washburn bu turu zaman kaybetmek için ayarlamıştı. Ethan'ın röportajına ince bir meşruiyet cılası vermek için. "Burada olman bile bana bu yeri çoktan kaptığından yüzde doksan emin olduğumu gösteriyor. Benim görüşümün bununla hiçbir ilgisi yok."

Kaşlarını çatıyor, anlamlı kaşları aşağı doğru iniyor. "Geriye yüzde on belirsizlik kalıyor. Hayatımı değiştirebilecek yüzde on."

Oh, anlıyorum o zaman. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu. Radyolojiye girmeye çalışırken ben de korkuyordum. Bu ihtisasa giremezsem başka bir uzmanlık seçmek zorunda kalacağım endişeleniyordum. Bunu hayal bile edemezdim. Hayatımın geri kalanında ikinci tercihim olan bir işte çalışacaktım.

Gözlerine bakıyorum. "Seni engellemeyeceğim. Benden isterlerse, seni sabote etmeyeceğim."

Nefesini tutuyor olmalı, çünkü şimdi hepsini birden üflüyor. "Teşekkürler," diyor usulca, onaylarcasına başını sallıyor.

Ben cevap veremedim Melanie sözümüzü kesti. Bir başka birinci sınıf asistanı Patrick de hemen arkasından geliyor. Tepsilerini masamıza kaydırıp oturuyorlar. Melanie gözlerini Ethan'a diyor, sonra bana gizemli bir sırıtış gönderiyor. Masanın altına hafifçe tekme atıyorum ama bacağını uzanabileceğim bir yerden çekip daha da sırıtıyor.

Yeni gelenler çatallarını aldılar ve yemeğe başladılar. Melanie'den ne kadar hoşlanıyorsam, kendini beğenmiş, sıkıcı Patrick'ten de o kadar hoşlanmıyorum. Tanıştırma faslını ben yapıyorum ve Melanie Ethan'la hareketli bir sohbe başlıyor. Çoğunlukla zaten bildiğim bilgileri aktarıyor - Ethan'ın nereli olduğu, radyolojiyi neden sevdiği vb.

Patrick arada sırada araya girerek kendisiyle ilgili yorumlar yapıyor. Ethan'a neden radyolojiyi seçtiğini ve radyolojinin en yüksek maaşlı mesleklerden biri olduğunu anlatıyor.

Uzmanlık alanları. Anlaşılan kimse Patrick'e para hakkında konuşmanın kabalık olduğunu öğretmemiş.

Artık Ethan'ı eğlendirmek zorunda olmadığımı göre, aklım bu sabah gelen tuhaf mesaja dönüyor. Kim ve neden göndermişti? Bunu düşününce ağzım kuruyor. Bir içkinin iyi geleceğini umarak bardağımı doldurmak için kalkıyorum. Döndüğümde ortam gergindi. Ethan çenesini sıkarak kaşlarını çatmış masaya bakıyor. Melanie'nin normalde neşeli olan yüzü solgun.

"Hey çocuklar, neler oluyor?" Hafifçe sordum. "Bir şey yok." Melanie berbat bir yalancı.

Belki de onları neler olduğunu açıklamaya zorlamalıyım, ama gergin yüzlere bir kez bakmak beni duraksatıyor.

Şimdilik oluruna bırakıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A Birkaç gün sonra, hastalar arasında bir mola sırasında, yine o fotoğrafa, Las Vegas tabelasına bakıyorum. Beni rahatsız ediyordu; çözemediğim bir bilmece.

çöz.

Dikkatimi dağıtmak için, o garip öğle yemeği olayını takip etmeye karar verdim. Melanie'ye mesaj atarken parmaklarım cep telefonumun üzerinde uçuşuyor.

Tiffany: Bir sorum var. Geçen hafta mı? Yeni adam öğle yemeğindeyken mi? Gittim ve döndüğümde herkes üzgündü. Ne oldu peki?

Hiçbir şey.

Söyle bana.

Merak etme. MELANIE!!

Tamam. TAMAM. Bana bağırma. Patrick'ti. UGH!

O en kötüsü.

En kötüsü! Ona katlanamıyorum. Aynı.

Ne olmuş yani? Bu sefer ne oldu?

Melanie: U hakkında kötü konuştu. Ona durmasını söyledim. Tiffany: Ne dedi?

Ekrandaki imleç üç küçük noktasını uzun süre yanıp sönüyor. Melanie'nin tereddüt etmesinin görsel karşılığı. Bir cevap yazdığını, sildiğini ve sonra tekrar yazdığını hayal ediyorum. Sonunda mavi baloncuk çıkıyor.

Sana buz kraliçesi dedi. Tiffany: Hepsi

bu mu?

Ethan'a "buz kraliçesi" ile vakit geçirmekten hoşlanıp hoşlanmadığını sordu. Üzgünüm. Berbat biri.

Sorun değil. Diğer sakinler de bana öyle diyor.

Tamam değil.

Daha kötüsi de söylendi.

Kıskanıyorlar. Sınavlarımızda başarılı olmaya devam ediyorsun. Tiffany: Çok çalışıyorum.

İmleç birkaç saniye yanıp sönüyor ve ben sabırla bekliyorum.

Bu akşam dışarı çıkmak ister misin? Bazılarımız yemeğe gidecek.

Cevabımı zaten bildiğim için iç çekiyorum. Melanie bundan hoşlanmayacak ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Acaba reddedilmekten bıkip çekip gitmeden önce daha ne kadar benimle takılmak isteyecek? Benden vazgeçen ilk kişi o olmazdı.

Birçok kez, neredeyse ona evet diyecektim. Mutlu saatlere evet.

Spa günlerine evet.

Arkadaş olmaya evet.

Gerçek bir arkadaşım olmayalı çok uzun zaman oldu. O kadar uzun zamandır yalnız ve kimsesizdim ki. Bir an için onun davetini kabul etmeyi düşündüm. Ama sonra bir arkadaşı kaybetmenin nasıl acı verdiğini, acının takip eden günlerin, ayların ve yılların sessizliğinde nasıl yankılandığını hatırlıyorum.

Hayır, teşekkürler. Bir daha asla.

Tiffany: Teklif için teşekkür ederim ama benim tarzım değil. Daha çok evde kalıp kedilerimle kitap okuyan biriyim.

Yine üç nokta oluşuyor ve birkaç saniye boyunca yeniden oluşuyor. Melanie'nin cevabını bekliyorum. Cevap geldiğinde, ilk yazdığı gibi olmadığını hissediyorum.

Çılgın bir kedi kadına dönüşme yeter.

Tiffany: Benim bir kedim var...

Ha. Ha. Komik.

Melanie'nin şu anki yüz ifadesini hayal ederek kıkırdıyorum. Eminim bana gözlerini deviriyordur, o alametifarikası olan istifa etmiş bıkkınlık ifadesiyle.

*Patrick'in bir pislik olduğu için
üzgünüm. Önemli değil.*

*Ethan'ı severim. Seni savundu, Patrick'e hatalı olduğunu söyledi.
Görüşme yaptığı için kimseyi kızdırmak istemeyeceğini
düşünebilirsiniz ama Patrick'e profesyonelce davranmadığını
söyledi. U'nun saygıyı hak ettiğini söyledi.*

Tiffany:

Gerçekten mi??

Evet.

Kaşlarımı çattım. Ethan için ne kadar garip bir şeydi. Pek anlaşılamıyorduk. Ben de ona karşı pek iyi davranmamıştım. Elbette, onu Dr. Washburn'e kötülememeyi kabul etmiştim ama bunun dışında benim için neden savaştığını bilmiyorum.

Tuhaf.

Asistanlık yerini o mu aldı?

Gelecek hafta başlıyor. Washburn az önce söyledi.

Güzel.

Washburn onu eğitmek gerektiğini söylüyor ama ben istemiyorum.

Ethan'ı pek sevmezdim.

Neden?

*Tiffany: Çok yakışıklı ve belli ki bunu biliyor. Kendini beğenmiş.
Kibirli. Ve diğer insanların hatalarını göstermekte çok hızlı.*

*Tiffany: Ayrıca, iyi bir öğretmen olacağımdan emin
değilim. Ethan iyi biri. İyi olacaksın. Yardım lazım
mı? Yine mi biyopsi?*

Sorun değil. Tiffany:

Teşekkürler.

Endişelenme. Unutma, harika bir öğretmen olacaksın. Tiffany:

Sen öyle diyorsan.

Hey, ayın sakini seçildin mi? Tiffany: Hayır.

OceanofPDF.com

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 5

T Annemle paylaştığım küçük daire ünlü Las Vegas Strip'e sadece birkaç dakika uzaklıkta. Büyük kumarhanelerin soluk neon ışıltısı geceleri yatak odamın duvarına yansıyor. Bir gece lambası gibiler, kabuslarla uyandığımda beni rahatlatıyorlar, ki bu sık sık oluyor. Bu parlaklık odamın karanlık köşelerindeki gölgeleri kovuyor.

Sadece annem ve benimle geçirdiğim büyümlü bir zamandı. Günler parkta ya da yerel kütüphanenin küflü koridorlarında dolaşarak geçti. Geceleri, annem parmaklarını uzun kıvıll saçlarımda gezdirirken, aramızda bir kase patlamış mısırla kanepeye sarılırdık. Disney prensesleri televizyonda sonsuza dek mutluluk vaat ediyor. Annem benimle mutfakta dans ediyor, başım dönene, kalbim mutluluktan patlayana kadar daireler çiziyoruz.

Son birkaç haftadır annem daha da içine kapandı. Endişe yüzünün yumuşak hatlarını çiziyor, gözleri gergin ve sözleri kesik kesik. Artık mutfakta dönüp durmuyor. Mutfak masasının üzerine gül yaprakları düşüyor ve onları temizlemiyor.

"Annenin yakında bir iş bulması gerekecek, Kedicik. Para tükeniyor," diyor anne.

Bu beni korkutuyor. Bir iş, her zaman annemle olamayacağım anlamına geliyor. Bir şeyin onu benden çalacağı düşüncesinden nefret ediyorum. Ben annemin özel kıvıyım ve ikimiz dünyaya karşı birlikte olmalıyız. En azından o böyle söylüyor.

Bir sabah bana parlak bir şekilde, "Bugün bir oyun randevun var. Aşağıda seninle tanışmak için sabırsızlanan küçük bir kıvı var."

Kıvı uzaktan gördüm ve merak ettim. Elinde her zaman kirlili bir Barbie bebek var. Ona daha yakından bakmak için sabırsızlanıyorum. O bebecle oynamak ne kadar heyecan verici olsa da, yine de midemin derinliklerinde bir huzursuzluk düğümü hissediyorum. Annem sabahı özenle makyaj yaparak geçirdi.

Silik çillerini fildişi renginde bir kapatıcıyla kapatıyor ve kıpkırmızı saçlarını buklelerden oluşan bir sarmal haline getiriyordu.

"Dokunma! Çok sıcak," diye tekrar tekrar uyararak saç maşasını uzakta tuttu.

Annemin güzel olduğunu düşünüyorum, çizgi film prensesleri gibi. Bunu gören tek kişi ben değilim. Yabancılar markette yürürken başlarını çevirip onu izliyorlar. Erkekler onun uzun, ince bacaklarına bakıyor. Bugünden önce annemin görünüşünü önemsemediğini, belki de bu kadar güzel olduğunun farkında bile olmadığını düşünüyordum. Şimdi emin değilim. Rujunu kolaylıkla sürmesi ve saçlarını kabartması, bunu daha önce defalarca yapmış gibi görünmesine neden oldu. Annemin bu boyalı versiyonunda tanınmaz bir şey var. Ona güvenmiyorum.

Yepyeni tıkr tıkr topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra annem elimi tutuyor. Birlikte merdivenlerden inip komşunun kapısını çalıyoruz ve kapı açıldığında saçları neredeyse beyaza boyanmış bir kadınla karşılaşıyoruz. Saçlarının dibinde, aşırı bronz teniyle tezat oluşturan koyu renk köklerden oluşan belli belirsiz bir çizgi var.

Annem benim hizama kadar eğiliyor. Ela yeşili gözleri benimkilerle aynı tonda. "Bebeğim, bu Bayan Brandi. Bugün sana o bakacak. Onun için iyi bir kız ol ve söylediklerini dinle. Tamam mı?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. Fazla bir şey istemiyor, bu yüzden memnun etmeye hevesliyim. Boğazımı sıkan korkuya karşı yutkunuyorum. "Yakında dönecek misin?" Birden onu bir daha asla göremeyebileceğimi düşünüp dehşete kapılıyorum.

"Elbette, Kedicik. Çok uzun kalmayacağım. Sen merak etme." Annem hızla başını çeviriyor ama gözlerinde akmamış yaşların belli belirsiz parıltısını görmeden önce değil. Bu bende de ağlama isteği uyandırıyor ama büyük bir kız olduğum için ağlamıyorum.

Annem Bayan Brandi ile konuşmak için ayağa kalkıyor ve şimdi küçük kızın merakla annesinin bacaklarının etrafına baktığını görüyorum. Açıkça bana bakıyor, kahverengi gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor. Sessizce "Merhaba" diyerek kapıdan çıkarken yüzünde sıcak bir gülümseme belirliyor.

"Merhaba." Birden utandım. Daha önce parkta çocuklarla oynamıştım ama başka bir çocukla bir ya da iki saatten fazla vakit geçirmemiştim. Arkadaşlık kurallarının ne olduğundan emin değilim. Sarılacak mıyız? Birbirimizin öğle yemeğini paylaşır mıyız? İpucu bulmak için izlediğim filmleri ve dizileri düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Neyse ki diğer kız kendine daha çok güveniyor. Yapış yapış parmaklarıyla

elimi tutuyor ve beni dairenin derinliklerine çekiyor. "Gel oyuncaklarımı gör," dedi.

Beni sürüklerken omzunun üzerinden bağıyor. Heyecandan içim kıpır kıpır oluyor. Evdeki tüm oyuncaklarımdan sıkılmışım. Yeni bir şeyle oynama düşüncesi dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, kapı kapanmadan önce annemin hoşça kal dediğini zar zor duyuyorum.

"Ben Shelly. Senin adın ne?" diye soruyor kız odasına girerken. "Tiffany," diye cevap veriyorum, etrafıma hayranlıkla bakarak. Burası çok güzel ve kız gibi, pembe boyalı duvarları ve firfırlı yatak örtüsüyle.

"Adının Kitten olabileceğini düşündüm, çünkü annen öyle demişti." Shelly başını eğiyor, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor.

İlk defa lakabımdan utandım. "Hayır, bu sadece annemin bana taktığı bir isim."

"Ah. Çok kötü. Güzel bir isim olurdu. Kediler en sevdiğim hayvanlardır. Senin favorin ne? Kedicilik oynamak ister misin?" Küçük kız şimşek hızıyla konuşuyor. Sözlerini takip edebilmek için konsantre olmam gerekiyor.

"Tabii. Nasıl oynayacağız?" Etrafta kedi peluşları ya da oyuncakları arıyorum.

"Numara yapıyoruz, şapşal!" Shelly ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve şaşırtıcı derecede gerçekçi miyavlama sesleri çıkarıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Annem benimle her zaman oynar ama böyle oyunlar oynamaz. Hep bir kedi istemişimdir ama annem apartman yöneticisinin izin vermeyeceğini söylüyor. Shelly'nin hareketlerini taklit ediyorum ve kısa süre sonra odanın içinde dolaşıyor, mırlıyor ve patilerimizi yalıyormuş gibi yapıyoruz.

Birlikte saatlerce oynardık. Barbie, Hot Wheels, saklambaç. Günün ortasında Brandi bizi parlak turuncu Cheetos'lu fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerle besliyor. Çıtır çıtır cipsleri ilk kez yiyorum. Shelly'nin kalın peynir tozunu parmaklarından teker teker emişini hayranlıkla izliyorum. Onu taklit ederek parmaklarımı yalayıp temizliyorum.

Brandi bize tatlı olarak buzlu şeker veriyor. En sevdiğimiz rengi seçmemize izin verdi. Shelly kırmızıyı, ben de moru seçtim. Brandi bizi dondurmalarla birlikte dışarı atıyor ve şöyle diyor: "Sakın döküp yerlerimi yapış yapış yapmayın. İkiniz de dışarı çıkın."

Brandi'nin yerlerinin zaten yapış yapış olduğundan bahsetmiyorum. Annem bana görgü kurallarını öğretti. Annem der ki, "Eğer güzel bir şey söyleyemiyorsan, o zaman hiçbir şey söyleme."

Dışarıda, kirli beton basamaklarda omuz omuza oturuyoruz.

daireme kadar. Mutlu bir şekilde iç çekerek erimiş üzümlü dondurmayı ağzıma attım.

"Baban nerede?" diye sorar Shelly durup dururken.

"Benim yok." Dondurma suyu elime dökülüyor ve yalayarak temizliyorum.

Gülüyor, yetişkin bir kahkaha. "Herkesin bir babası vardır. Benimki gitti. Annem onun iyi olmadığını söylüyor."

Etrafta bazı babalar gördüm ama annem o kadar çok yanımdaydı ki bir babaya hiç ihtiyaç duymadım. Benimkinin nerede olabileceğini düşünmek için durmadım.

Topukların betonda çıkardığı ses kafamızı kaldırmamıza neden oluyor. Annem evde. Yorgun ama muzaffer görünüyor. Ayağa fırlıyorum, boş dondurma paketini arkamda, yerde unutulmuş halde bırakıyorum. Anneme doğru uçuyorum ve bacaklarına sarılıyorum.

Birden ağlamaya başladım. Nedenini bilmiyorum. Shelly ile eğleniyordum ama annemi görmek, taşıdığımı bilmediğim bir ağırlığı serbest bıraktı. Etrafıma çöküyor. Bir gün onu kaybedeceğim düşüncesi tekrar aklıma geliyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Brandi bu kargaşanın ne olduğunu görmek için dışarı çıkıyor. "Tanrım!" diye haykırıyor gözyaşları içindeki yüzümü gördüğünde. "Yemin ederim bir dakika önce iyiydi," diyor anneme ve bana sinirli bir bakış fırlatıyor.

Annem beni kucağına alıyor ve yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi sallıyor. Beş yaşındaki koca bir kız çocuğu gibi değil de daha küçük bir çocuk gibi muamele gördüğümü umursamayacak kadar üzgünüm. Bacaklarımı annemin beline doluyor ve yüzümü boynuna gömüyorum. Yaban gülleri gibi mis gibi kokuyor.

Annem rahatlatıcı eliyle sırtımı okşayarak Brandi'ye şöyle diyor: "Eminim sadece yorgundur. Onun için büyük bir gün oldu."

Annem Brandi'yle birkaç dakika daha konuştuktan sonra beni yukarı taşıyor. Gecenin geri kalanında eski, yıpranmış ekose kanepede birlikte yatıyoruz. Onu yakından izliyorum, odadan çıktığı birkaç seferde banyoya ve mutfığa kadar takip ediyorum.

Daha sonra annem bana, "Bugün bir iş buldum, kedicik. Bazen önünden geçtiğimiz o büyük kumarhanede çalışacağım. Hani şu önünde mermer sütunlar olan ve İtalya'dan gelmiş gibi görünen büyük kumarhanede. Ben yokken gündüzleri Bayan Brandi sana bakacak. Sonra Brandi geceleri çalışırken Shelly'ye bizim evde bakacağım. Eğlenceli olmaz mı? Sonunda birlikte oynayacağın biri olacak."

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Shelly'i seviyorum ama uzakta olmaktan nefret ediyorum.

Annemden. "Yapmak zorunda mısın?" Ağlamaklı bir sesle soruyorum. İç geçiriyor. "Evet, tatlım, zorundayım."

O gece beni yatağa yatırırken birden hatırladım. "Anne, babam nerede?"

Geri adım atıyor, o kadar hızlı bir telaş parıltısı geçiyor ki neredeyse kaçırıyorum. Bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Sonunda, "O öldü. Uzun zaman önceydi. Üzgünüm, Kedicik."

O gece karanlıkta hiç tanışamayacağım bir baba için ağlıyorum.

OceanofPDF.com

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 8

S Helly ve ben kardeş gibi birlikte büyüdük. Gündüzleri Shelly'nin evinde, geceleri benim evimde. Bu garip çünkü annelerimiz iyi arkadaş değiller.

İkisi de çalışmadıkları zamanlarda nadiren birlikte vakit geçiriyorlar. Daha çok ortak ebeveynler, çocuk bakımının yükünü paylaşan, her biri diğerinin çocuk yetiştirme yöntemlerini biraz onaylamayan hoşnutsuz eski sevgililer gibi.

Annem bazen nefesinin altında "Brandi, eğer gerçek adı buysa" diye fısıldıyor. Annem geceleri parmaklarımdaki Oreo ve Cheetos tozlarını yıkarken kaşlarını çatıyor. Sakızlı bir multivitamin, ev yapımı fettucine Alfredo ile birlikte akşam yemeğinde Shelly'nin ve benim tabağımıza giriyor. Annem içimizdeki vahşiliği eğitmeye çalışıyor, özellikle de Shelly'yi. Bize sofrada adabını ve telaffuz edemediğim süslü bir kelimeyi öğretiyor... görgü kurallarını. Bize nasıl "bir hanımefendi gibi yürüyeceğimizi" gösteriyor, bu da başımızın üzerinde kitaplarla dairenin içinde zıplamayı içeriyor. Yere düşmeden önce üç kitaba kadar çıkabiliyorum.

Brandi ise annemin bir erkeği olmamasından rahatsız. İlkbaharın sonlarında, havanın kavurucu derecede sıcak olduğu bir gün konuyu açtı. Hep birlikte apartmanın havuzundayız. Annem ikimize de güneş kremi sürüyor, açık tenimizin ekstra korumaya ihtiyacı olduğundan ve bunun için ona daha sonra teşekkür edeceğimden bahsediyor.

Annemin kaygan elleri altında kıvranıyorum, çoktan havuza girmiş olan Shelly'ye katılmaya can atıyorum. Sığ havuza girdiğimde, Shelly ve ben sırayla suyun altında nefesimizi ne kadar tutabileceğimize bakıyoruz. Shelly 42 saniye, ben ise 48 saniye ile gurur duyuyorum. Shelly onu geçtiğim için çok kızdı. Hile yaptığımdan yakınıyor ve öfkeyle yüzüme su sıçratıyor, bu da gözlerimin yanmasına neden oluyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülen su damlacıklarına karışıyor.

Anneleer havuzun kenarında, şezlonglarda yan yana uzanmış, kısık sesle konuşuyorlar. Ucuz türden, ince plastik

Sırtınıza batan şeritler. Brandi anneme yakında biriyle çıkmaya başlayıp başlamayacağını sorarken kulak misafiri olarak daha yakın yüzüyorum.

"Sanmıyorum," diye cevaplıyor annem dalgınca. Elindeki kalın kitabı karıştırıyor. Annem her zaman roman okur. Diğer annelerin hepsi parlak kapaklı dergiler okuyor ve ön yüzlerinde parlak kırmızı ruj sürmüş sıksa kadınlar var. Bazen keşke biraz daha ortama uyum sağlamaya çalışsa diyorum. Bir dergi alsa ya da saçına röfle yaptırса. Bunun gibi şeyleri fark etmeye başladım. Annem burada nasıl da göze çarpıyor, bir sürü karanfilin arasında kırmızı bir gül gibi.

Brandi bikinisinin üstünü çözüyor ve yere bırakıyor. Dev plaj topu gibi yuvarlak göğüslerine bakmamak için gözlerimi kaçırıyorum. Nedenini açıklayamıyorum ama çıplak göğsünü görmek beni rahatsız ediyor, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum, bakmamam gereken bir şeye bakıyormuşum gibi. Şu anda giydiği tek şey küçük, ipli bir bikini altı. Kollarına ve göğsüne bronzlaştırıcı yağ sürüyor, güneşte göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor.

Anneme daha önce Brandi ve apartmandaki diğer hanımların havuzda güneşlenirken neden bu kadar az giyindiklerini sormuştum. Uzun bir duraksamadan sonra, "İşlerinden dolayı bronzlaşamazlar" dedi. Annem daha fazla açıklama yapmayı reddetti.

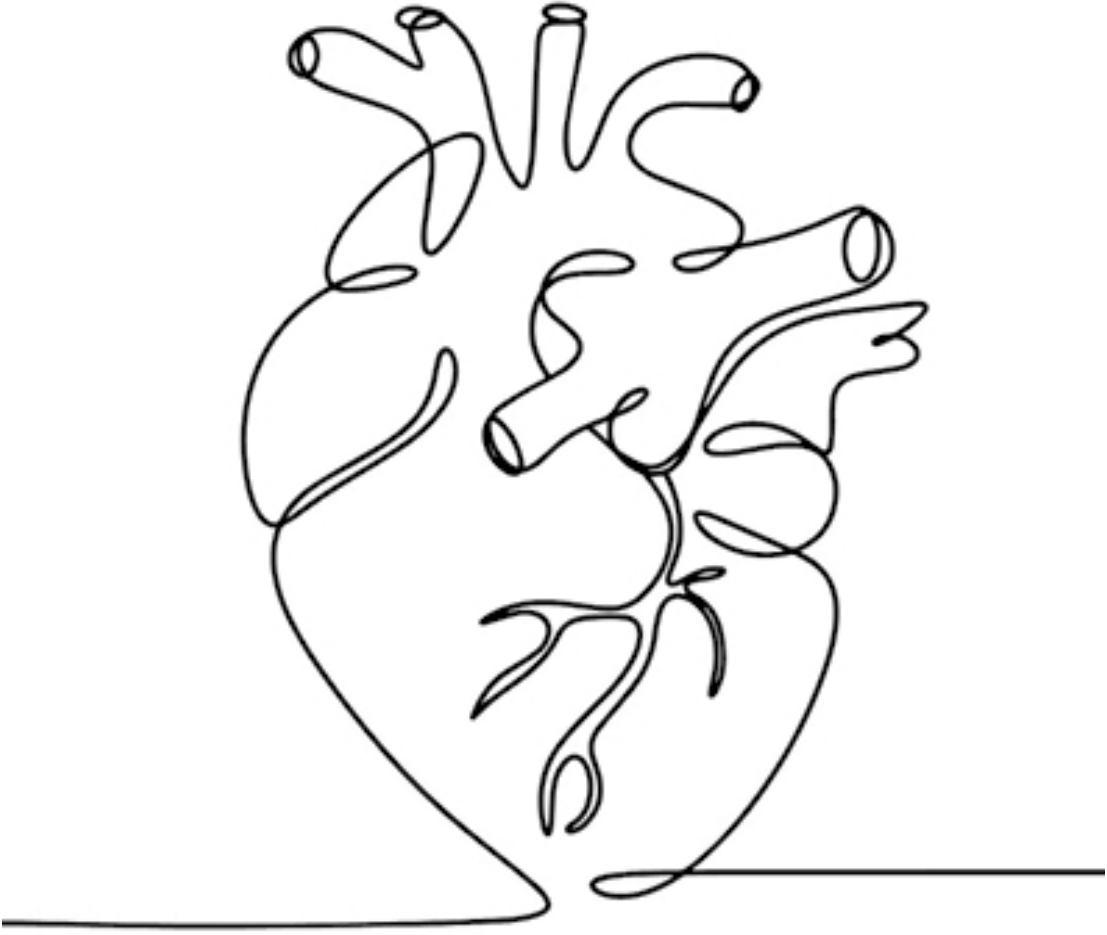
Brandi anneme kuşkulu bir bakış fırlatıyor ve yüksek sesle fısıldıyor: "Peki ya seks? Onu özlemiyor musun?"

Annemin dudakları onaylamayan bir çizgiyle inceliyor. "Hiç de değil."

Brandi'nin gözleri daha da irileşiyor ve eşit derecede onaylamaz bir ifadeyle, "O zaman belli ki doğru yapmıyormuşsun," diyor.

OceanofPDF.com

ÖĞRETMEN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ŞİMDİ, COLUMBUS, OHIO

Ertesi hafta Ethan'ı eğitiyorum. Ultrason departmanındayız, odalar o kadar küçük ki hantal ultrason makinesi ve hasta tekerlekli bir hastane yatağına zar zor sığıdı. Ethan, ultrason teknisyeni, Jill ya da ben odada manevra yaparken birbirimize çarpmamak için hareketlerimizi seslendiriyoruz.

"Sağında. Ayak parmaklarına dikkat et," diyor Jill, taburesini hastaya yaklaştırırken.

Bugün için bir planım var. Hafta sonu ciddi bir şekilde düşündükten sonra Ethan'a karşı farklı bir yaklaşım sergilemeye karar verdim. Beni Patrick'e karşı savunduğu için ona borçlu olabilirim, bu da rahatsız edici bir düşünce. Ona borcumu ödemek için daha nazik olacağıma dair zihnimde bir söz verdim.

"Kibarlık planım" on dakika sonra alev alev yanmaya başladı.

Ethan'a ultrason eşliğinde parasentezin nasıl yapılacağını öğretiyorum; bu, hastanın karnında anormal sıvı birikerek balon gibi şişmesine neden olan asit hastalığını tedavi etmek için uygulanan bir prosedürdür. Bunu tedavi etmek için hastanın karnına esnek bir tüp yerleştirmek üzere uzun bir iğne kullanıyoruz. Tüp büyük bir pipet gibi davranır ve fazla sıvıyı emer.

Ethan götlük yapıyor ve talimatlarıma direnmiyor.

"Bunun nasıl yapılacağını zaten biliyorum," diye homurdanıyor, prosedürü üçüncü kez açıkladığımda hayal kırıklığına uğramıştı. "Bir ay boyunca GI rotasyonundaydım ve bunlardan yüz tane falan yaptım."

Üç yaşında mızımız bir çocuk gibi konuşuyor. Poposuna bir şaplak atmak istiyorum ama seksi bir şekilde değil. "Bunları daha önce yaptığınıza eminim ama ultrason makinesiyle değil. GI doktorları bunları körlemesine yapıyor." Yavaşça ona kadar sayıyorum ve devam ediyorum. "GI'da tüpü herhangi bir yere sokuyorlar. Burada radyolojide bize yardımcı olması için ultrason kullanıyoruz. Bu daha iyi çünkü hastanın içini görebiliyoruz. Hedef alacağımız en büyük sıvı cebini bulabiliyoruz. Bu şekilde komplikasyon olasılığı daha az oluyor."

"Ultrason olmadan yaptığımızda GI'da hiç komplikasyon yaşamadık."

Ethan karşılık veriyor.

Neyse ki hasta tartışmamızı duyamayacak kadar kendinden geçmiş durumda. Doktorlarınızın tartışmasını izlemek pek güven verici olamaz. Jill'in odada bizimle olması zaten yeterince kötü. Gözleri sanki Wimbledon'daki en iyi tenis maçıymışız gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Dedikodu hastanede yangından daha hızlı yayılır, bu da Ethan ve benim meşhur yağ ve su olduğumuzu herkesin bileceği anlamına gelir.

"Artık GI'da değilsin. Radyolojidesin, o yüzden bir radyolog gibi davran!" Ultrason probunu eline tutuşturdum. Öfkeyle o eli tutup hastanın şişmiş karnına koyuyorum.

Ultrason bilgisayar ekranında gri ve siyah görüntüler belirir. Eğitimsiz bir göz için, tek renkli piksellerden oluşan girdaplı bir kar fırtınası gibi görünüyor. Bana ise hastanın vücudunun içi gibi görünüyor. İç organlarını ve anormal sıvıyı açıkça görebiliyorum.

Elini hastanın cildinde gezdirirken görüntüler değişiyor. Ethan sandalyede otururken ben arkasında durup omzunun üzerinden ekrana bakıyorum. Ben konuşurken nefesim ensesindeki tüyleri karıştırıyor. Cildinde tüyler diken diken oluyor ve titriyor.

Klima çok mu güçlü?

Ethan'ın itirazları, önündeki fotoğrafa baktıkça azalır. Öne doğru eğilir ve ekrana hayret dolu bir ifadeyle bakar.

"Şu gri titreşen tüpleri görüyor musun? Bunlar bağırsaklar. Yiyeceklerin geçmesine yardımcı olan peristaltizm nedeniyle hareket ediyorlar," diye açıklıyorum elini hastanın karnında aşağı doğru hareket ettirirken. "Şimdi buraya bakın. Şu büyük siyah boşluklara. Bunlar sıvı. Hasta sırt üstü yattığında yerçekimi onu aşağıya çeker."

"Vay canına. Bu harika." Ethan etkilendi, gözleri genişledi ve çenesi gevşedi. "Daha önce safra kesesi ve benzeri şeylerin ultrasonlarını görmüştüm ama bunlar sadece statik donmuş görüntülerdi. Bunun gibi gerçek zamanlı değil. Bu, bir fotoğrafa bakmakla bir film izlemek arasındaki fark gibi."

Rahatlıyorum, yaptığım işten aldığım keyfin beni alıp götürmesine izin veriyorum. "Biliyorum. Çok güzel, değil mi? Süpermen olmak ve X-ray görüşüne sahip olmak gibi. İnsanların tam merkezini görebiliyoruz." Tıp çoğu zaman yorucu bir iş, ama böyle anlar tüm fedakarlıklara değer. Ethan bana bakmak için koltuğunda dönüyor. İkimiz de modern tıbbın mucizesine inanmış bir şekilde birbirimize sırtıtıyoruz.

Ekranı gösteriyorum. "Tam orası. En iyi sonucu orada alacağız."

Noktayı seçtikten sonra Ethan'a hastanın cildini nasıl temizleyeceği ve uyuşturacağı konusunda talimat veriyorum. Ellerim yine onun üzerindeyken iğneyi karın duvarından geçirip sıvının içine yönlendirmesine yardım ediyorum. Tüpü bir emme şişesine bağlıyoruz. Hemen berrak sarı bir sıvı dökülür. Şişe dolduğunda yerine başka bir şişe takıyoruz. Hastanın karnı patlamış bir lastik gibi sönene kadar bu işleme devam ediyoruz.

"Toplam yedi litre çıkarıldı," diyorum son sıvı dolu şişeyi gururla havaya kaldırarak.

Ethan hayretle ona bakar. "Bir insanın içinde bu kadar şey varken etrafta dolaşabilmesi çığınca."

Başımı sallayarak onaylıyorum, bir şeyi yakından görmem gerektiğinde kullandığım gözlüklerimi çıkarıyorum. "Bay Adams uyandığında ve her şeyin bittiğini fark ettiğinde kendini daha iyi hissedecek. Daha rahat nefes alacak. O koca göbek göğsüne baskı yapıyor ve derin nefes almasını zorlaştırıyor."

Tüpün açtığı küçük yarayı sardıktan sonra hastanın odasından çıkıyoruz. Yoğun bakım ünitesinde yürürken monitörlerin aralıksız bip sesleri etrafımızı sarıyor.

"Orada gerçekten harikaydın," diyor Ethan, gözleri parlayarak.

"Çok fazla pratik yaptım. Doktor olmak benim tüm hayatım." Genelde bu düşünce beni mutlu eder ama nedense Ethan'a yüksek sesle söyleyince içi boş geliyor. Birden bu işi kaybedersem hiçbir şeyim kalmayacağını fark ettim. Bu benim tüm kimliğim, sabahları uyanmak için uyandığım şey haline geldi.

Yoğun bakım ünitesinin çift kapısından çıkarken telefonum cebimde çınlıyor. Ekranda ne olduğuna baktığımda içimden bir ürperti geçiyor.

Ethan bunu göremez.

Mesajı gizlemek için telefonu ondan uzaklaştırıyorum. Tanımadığım aynı kişiden geliyor. Son rahatsız edici mesajdan sonra numarayı engellemeyi düşünmüştüm ama vazgeçtim. O Las Vegas fotoğrafının bir tesadüf olmasını umuyordum. Belki de tek seferlik rastgele bir şeydi, bir tesadüftü. Görünüşe göre, inkar ediyormuşum. Bugünkü metin, kumarhanede bahis oynamak için kullandığınız türden bir kumar fişinin görüntüsü. Ortasında Özgürlük Heykeli ve kırmızı kenarının etrafında \$5 New York-New York Hotel and Casino, Las Vegas, NV yazıyor.

Şokum belli olmalı çünkü Ethan soruyor, "Tiffany? Her şey

Tamam mı?" Elini hafifçe üst koluma koyuyor, dokunuşunun sıcaklığı laboratuvar önlüğümün kolunu yakıyor.

"Oh, evet. Güzel." Sakin ve profesyonel maskemi takarak yüz ifademi hızla düzelttim. Telefonuma bakarken yürüyüşümü yavaşlatmışım. Şimdi o kadar hızlı ilerliyorum ki Ethan bana yetişebilmek için uzun bacaklarını uzatmak zorunda kalıyor. Radyoloji bölümüne inmek üzere asansöre giriyoruz.

Zihnim uğulduyor, metne kafayı takmış durumdayım. Bu ne anlama geliyor? Kim ve neden göndermiş olabilir? Olasılıkları düşünürken bir batma hissi, bir dehşet duygusu var. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki Ethan'ın benimle konuştuğunu fark etmem bir saniye alıyor.

"Daha önce, ultrason hastasıyla ilgili olarak..." Boğazını temizliyor ve birinci kat düğmesine basıyor. Asansör sarsılıyor, midem bulanıyor ve inmeye başlıyor. "Seni dinlemeliydim. Bu biraz zor," diye mırıldanıyor, ayaklarına bakarak. "Neredeyse iki yılımı dahiliyede geçirdim. Ne yaptığımı, teşhisleri ve onları nasıl tedavi edeceğimi bilecek kadar deneyimim vardı. Şimdi en başa döndüm. Sonunda radyolojide olduğum için mutluyum ama her şeye yeniden başlamak sinir bozucu." Gözleri benimkilere kayıyor, sonra uzaklaşıyor. "Neyse, özür dilerim."

Özrü beklediğim son şeydi. Yeniden "yeni çocuk" olmanın nasıl bir his olduğunu pek düşünmemiştim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama dürüstlüğünden etkilendim. "Sorun değil. Kimse mükemmel değildir," diyerek onu rahatlattım ve gerginliğini azaltmak istedim.

Geçmişimin karanlık koridorlarında bir yerlerde neon ışıkları titriyor, silah sesleri duyuluyor ve cam kırıkları bana ne kadar mükemmel olmadığımı hatırlatıyor. Ethan'ın yaptığım hatalar hakkında hiçbir fikri yok.

Kimse bilmiyor.

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 10

L Yazın, Mike adında bir adam Brandi'nin evinde takılmaya başlar. Brandi'den daha genç. Dağınık bir şekilde iyi görünümlü. Dar, heavy metal grubu tişörtleriyle göstermeyi sevdiği hafif kaslı bir vücuda sahip, ince telli bir fasulye. Mike gündüzleri arabalar üzerinde çalışıyor. Geceleri ise Brandi'nin çalıştığı kulübün güvenliği.

Brandi hayatımda gördüğüm en mutlu kadın. Etrafta şarkı söyleyerek dolaşıyor ve dolgun kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, şarkı söylerken sesi çok güzel, yüksek ve berrak. Shelly'ye yeni bir babası olacak diye takılıyorum. Bu yorumum karnıma dirsek yememe neden oldu.

Annem Mike'ı hiç sevmez. Neredeyse her gece beni onun hakkında sorguya çekiyor. Brandi'nin dairesinde ne kadar kaldı? Orada ben ve Shelly ile hiç yalnız kaldı mı? Benimle konuştu mu? Bana dokundu mu?

Aşırı tepki veriyor. Mike oldukça zararsız görünüyor. Müzik dinliyor ve park yerinde arabasının motoruyla uğraşıyor. Brandi'yle geçirdiği zamandan daha fazlasını arabasıyla geçiriyor. Mike'ta sevmediğim tek şey üzerindeki ekşi sigara kokusu ama buna alışkınım. Annem sigara içmese de her akşam işten eve döndüğünde sigara kokuyor. Bazen Mike'tan hastalıklı tatlı bir koku yayılıyor. Shelly onun ot diye bir şey içtiğini söylüyor. Zamanla Brandi de öyle kokmaya başladı.

Haklı olduğum ortaya çıktı. Brandi ve Mike ertesi bahar bir Çarşamba gecesi kaçtılar. Akşam evime geldiler ve herkese sürpriz bir haber verdiler. Brandi sırtarak yeni altın yüzüğünü gözümüze soktu. Kelimeleri geveleyerek töreni anlattı.

Yüzü kızarmış Shelly, Brandi'nin sözünü keserek dışarı fırlıyor. Hepimiz ayaklarının dairelerimizi ayıran beton basamaklara vuruşunu dinliyoruz. Alt kattaki ön kapıyı o kadar sert çarpıyor ki gürültü otoparktaki bir arabanın alarmını çaldırıyor. Annem aşağı inip onu kontrol etmemi söyledi.

Dairesine girip dar koridorda odasına doğru yürürken, Shelly'nin sert hıçkırıkları ince duvarlardan duyulacak kadar yüksek. Kapıyı çalmadan içeri girdim. Yorganın altında, başının üzerine bir yastık atmış. Pembe firfırlı yatak örtüsünün üzerine, yanına uzandım. İlk gördüğümünden bu yana daha da yıpranmış. Kırık iplikler ve lekeler yüzeyini bozuyor. Kolumun yanındaki, altı yaşındayken Shelly'yle oje döktüğümüz kırmızı lekeye dokunuyorum. Brandi bize kızgın bir şekilde bağııyordu. O kadar da uzun zaman önceymiş gibi gelmiyor.

Sessizce kolumu Shelly'nin ağırlaşan omuzlarına doluyorum. Acısı hakkında konuşulmasından hoşlanmıyor. Yıllar içinde, böyle zamanlarda teselli etmek için kelimeler kullanmaya çalışmanın tartışmaya dönüştüğünü öğrendim. Sanki sempatinin üzüntüsüne bir saldırı olduğuna inanıyor. Sanki aşırı tepki verdiğini söylemenin bir yolu gibi. Hayır. Bırakalım ağlasın daha iyi.

Sonunda sakinleşir. "Ondan nefret ediyorum ve *ondan* da nefret ediyorum," diye fısıldıyor öfkeyle. "O kadar bencil ki. Annemin tek düşündüğü kendi ne istediğı. Bana ne istediğimi sormalı. Mesela Mike'la evlenmeye gitmeden önce bana sormalı. Bu beni de etkiliyor, benim de söz hakkım olması gerekmez mi? Ama *hayır*, onu ne mutlu edecekse o. Ben sonradan düşünölmüş biriyim. Zaten beni hiç istemedi."

Shelly annesi tarafından istenmeme korkusundan daha önce de bahsetmişti. Her şey koridorun sonunda oturan aptal sınıf arkadaşımız Dominic yüzünden başladı. Geçen yıl oyun alanında Shelly'ye, Brandi'nin Shelly'nin bir hata olduğunu, yanlışlıkla hamile kaldığını ve onu doğurmamış olmayı dilediğini söylediğini duyduğunu anlattı.

Bunun doğru olup olmadığını kim bilebilirdi? Yine de Shelly bunu ciddiye almıştı.

En azından Dominic bunu başkasına söylemezdi. Bundan emin oldum. Yüzüne öyle sert bir yumruk atmıştım ki ön dişi kırılmıştı. Diğer çocuklar etrafımızda bir çember oluşturmuş, müdür bizi ayırana kadar "Kavga, kavga, kavga" diye bağııyorlardı. Ön büroya götürölürken başka bir öğrencinin "Bu kız deli" dediğini duydum. Çılgınca sırtarak mutluydum, bir daha kimse Shelly ya da benimle uğraşamayacağı için tatmin olmuşum.

Annem çok kızmıştı ama bu konuda kendimi kötü hissedemezdim. Mahallemde işler böyle yürüyordu. Eğer kendinizi savunmazsanız, kurban olmayı istemiş olurdunuz. Bu olduğunda, her şey biterdi. Tüm zorbalar ve avcılar sizinle oynamaya gelirdi. Bunu daha önce de görmüştüm, kendileri için mücadele etmedikleri için çocukların hayatları mahvoluyordu. Bizim için böyle olmayacaktı. Kendim ve Shelly için de savaşacaktım.

Shelly'nin omzunu battaniyenin üzerinden okşuyorum. "Annenin evlenmiş olması seni unutacağı anlamına gelmez. Belki her şey daha da iyi olacak. Daha çok parası olacak çünkü Mike bir şeyler alabilecek. Eminim gelecek yıl bir sürü Noel hediyesi alacaksın." Bu düşünce beni kışkandırdı. Bu yıl iki Noel hediyesi almıştım, sevdiğim bir kitap ve sevmediğim yeni bir iç çamaşırı.

Shelly yastığın altından dışarı bakıyor. Ağlamaktan yanakları kızarmış. "Annem beni sevmiyor. O sadece Mike'ı istiyor."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Tırnakları her zaman kirlidir. Seninkiler temiz ve güzel." Sıcak elini bulana kadar yorganın altına bakıyorum. Onu çekip çıkardığımda, birkaç gün önce Shelly'ye sürdüğüm yontulmuş pembe tırnak cilasına bakıyorum. Brandi'nin hâlâ bekâr olduğu zamanlar. En azından dökmeme konusunda daha iyiyiz.

"Unutma, sen Mike'tan daha zeki, daha güzel, daha nazık ve daha komiksin." Her özellik için bir tane olmak üzere parmaklarımı işaretliyorum.

Titreyerek nefes alıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

Yanakları kuruyunca ayağa kalkıyor. "Annem beni öyle görmüyor. Bazen annemin *beni gördüğünü* bile sanmıyorum. Televizyon izlemeyi ya da Mike'la olmayı tercih ediyor."

"O zaman kafayı yemiş, çünkü seninle olmayı herkese tercih ederim." En iyi arkadaşıma sıkıca sarıldım. "Merak etme Shelly. Her şey yoluna girecek."

Görünüşe göre, işler yolunda değil. Shelly taşınıyor. Brandi ve Mike evlendiklerine göre, Mike'ın günlük işine daha yakın bir yerde yaşamak istiyorlar. Shelly ve ben perişan olduk. Brandi'ye fikrini değiştirmesi için yalvarıyoruz ama bir ilerleme kaydedemiyoruz. Shelly'nin annesine nasıl bencil dediğini düşündüm ve hak vermek zorunda kaldım.

"Birbirinizi okulda görmeye devam edeceksiniz kızlar. Orada neredeyse her gün birlikte olacaksınız." Brandi, Shelly'nin giysilerini gelişigüzel bir şekilde buruşuk bir karton kutuya atıyor. "Öğle yemeğinde birlikte oturabilirsiniz," diyor dalgınca, Shelly'nin her iki dizinde de delikler olan bir kot pantolona kaşlarını çatarak.

"Ama anne," diye sızlanıyor Shelly, "aynı şey değil. Okulda birlikte olmak için neredeyse hiç zamanımız yok. Koridorda konuştuğumuzda öğretmenler bize kızıyor ve öğle yemeği sadece 20 dakika sürüyor."

Shelly'ye katılmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Brandi benim annem değil, bu yüzden bu aile sohbetlerine ne kadar dahil olacağımdan

asla emin olamıyorum.

"Ayrıca, hafta sonları ne olacak? Genelde Cumartesi ve Pazar günlerini birlikte geçiririz. Şimdi birbirimizden yürüyemeyeceğimiz kadar uzakta yaşayacağız. Birbirimizi göremeyeceğiz." Shelly hafta sonunu yüzyıllık bir zaman gibi anlatıyor.

"Otobüs saatlerini bulabilirsin. Belki buradan oraya giden bir otobüs vardır," diye karşı çıkıyor Brandi.

Bu kaybedilen bir savaş.

Yine de kararlılığı için Shelly'ye teşekkür etmeliyim. Peşini bırakmıyor, "Geçen ay otobüse binmek için çok küçük olduğumuzu söylemiştin. Akvaryuma götüremeyeceğimizi söylemiştin, hatırladın mı?"

Öfkeden çılgına dönen Brandi yırtık kot pantolonu yere atar ve ayağa kalkar. Shelly'ye bağırırken sesi öfke doludur: "Bir otobüs bul ya da bulma. Umurumda değil ama *gidiyoruz*. Bu konuda benimle kavga etmeyi bırak."

Brandi öfkeyle odadan çıktı ve bizi toparlanmamız için yalnız bıraktı.

OceanofPDF.com

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 11

B Randi'nin taşınması beni gündüz bebek bakıcısız bıraktı. Annemin alnının ortasındaki o tanıdık endişe çizgisi kötü bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Elinde güvenilir hesap makinesiyle gece geç saatlere kadar mutfak masasında oturuyor. Parmakları sanki bir cinin lambasıymış gibi tuşlara dokunuyor ve yeterince uzun süre ovalarsa, sihirli bir şekilde parayı üretecek.

O çalışırken bana göz kulak olacak biri.

Shelly taşındıktan birkaç hafta sonra bir gün, sorunu tartışırken paslanmış hatchback arabamızdan yiyecekleri indiriyoruz. Annem benimle evde kalmak için işe gitmiyor ama bunu sürdüremiyor. Bir çözüme ihtiyacımız var, bu yüzden tek başıma kalabileceğimi savunuyorum. Artık 11 yaşındayım ve kendimi çok yetişkin hissediyorum. Apartmanımdaki çocukların çoğu "mandal anahtarlı" çocuklar. Parlak gümüş anahtarlar boyunlarındaki uzun iplerde onur nişanı gibi asılı. Okuldan sonra boş dairelerine kendileri giriyorlar. Tek başlarına, kendi atıştırmalıklarını alıp ödevlerini yapıyorlar.

Kollarında ağır bir poşet taşıyan annemin kaşları endişeyle kırışıyor. Gözleri bir tehdit arıyormuş gibi etrafta geziniyor. "Belki daha güzel bir mahallede yaşasaydık ve güvenli olduğunu bilseydim, tek başına olabilirdin. Geçen hafta yan binadaki Bayan Rodriguez'in dairesine hırsız girdiğini biliyor muydun? Saat 3:30'da, sen okuldan eve döndüğünde. Neyse ki olay olduğunda dışarıdaydı, ama düşünebiliyor musun? Ya o sen olsaydın, Kitten? Ne yapardın? Hayır, üzgünüm ama buna katlanamam. Sen büyüyene kadar olmaz."

"Bana güvenmediğin için mi? Aptalca bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" Sesimde incinmişlik var. Anneme her şeyi anlattım. Okulda hep iyi notlar alıyorum ve Dominic'le yaptığım kavga dışında başım belaya girmiyor. Parmaklarımı elimdeki çantanın sapından geçirip sallanmasına izin veriyorum, kalçamdan aşağı sarkıyor.

Annemin sesi yumuşar. "Hayır, hiç de öyle değil. Elbette sana güveniyorum. Bu

diğer herkes için endişeleniyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Gözleri uzaklaşıyor. "Bazı insanların ne kadar korkunç olduğunu öğrenmedin. Senin gibi saf ve genç birine bakıp onu nasıl mahvetmek istediklerini. Bazı insanların güzelliğe nasıl tahammül edemediğini. Her şeyi içlerinde hissettikleri kadar çirkinleştirmek istiyorlar." Elindeki poşeti ayaklarımızın dibindeki sıcak kaldırıma bıraktı, böylece anlamlı ellerini kullanarak açıklama yapabilecekti. Konuşmasını henüz bitirmişti ki arkamızdan bir ses konuştu.

"Benimle kalabilir."

Brandi'nin dairesine taşınan yeni alt kat komşumuz yaşlı Çinli beyefendi Bay Chen'i görmek için etrafımıza bakınıyoruz. Elinde, kapısının önünden aldığı bir gazete var. "Okuldan sonra ona ben bakabilirim," diye tekrarlıyor sakince, yüzlerimizdeki aynı şok ifadesini görmezden gelerek.

Bay Chen ince yapılı, annemden daha kısa boylu, gri saçları kafa derisine yakın kesilmiş. Bastonuyla yavaş yürüyor. Yanımıza taşındığından beri dost canlısı, arabamıza giderken yanından geçtiğimizde bize el sallıyor ve ayaküstü sohbet ediyor.

Ama onu tanımıyoruz.

"Hayır, Bay Chen. Teklifiniz çok nazikçe ama kabul edemem." Annem telaşlandı, kibar olmaya ve onun böyle saçma bir fikir önermesine şaşırdığını gizlemeye çalıştı.

"Gerçekten, umurumda değil. Ben yaşlı, emekli ve çok vakti olan bir adamım. Temkinli olmanız anlaşılabilir bir durum ama söz veriyorum benimle güvende olacak." Bay Chen kanıt olarak kemikli, buruşuk bir elini kaldırıyor. Bükülmüş ve kasılmış, yüksekte tutma çabasıyla titriyor.

Demek istediğim anlaşıldı. Beni alt etmesinin imkanı yok.

Yine de başka tür tehditler var. Fiziksel olmayanlar.

Annem direniyor. "Bunu istemek çok fazla. Sana ödeme yapamam. Bazen eve geç geliyorum ya da hafta sonları çalışıyorum."

"Paraya ihtiyacım yok," diyor Bay Chen. "Bu benim için de faydalı olur. Artık yapamadığım bazı şeyler var. Örneğin toz alamadığım yüksek yerler ya da açamadığım kavanozlar gibi. Tiffany ödevini bitirdikten sonra bu işlerde bana yardım edebilir. Bu onun ödemesi olur."

Sessizce, konuşmalarını takip ediyorum. Bay Chen'le ilgili içimde hep iyi bir his vardı. Okuldaki çocukların dediği gibi iyi bir "titreşim". Gözlerinde bir şey var, nazik bir nezaket. Buraya taşındığından beri piyano sesi duyuyorum.

müzik açık penceresinden dışarı ve merdiven boşluğuna doğru süzülüyor. Çok güzel çalıyor, notalar dans ediyor ve birbirinin etrafında dönüyor. Çok mantıklı gelmeyebilir ama bence bu kadar güzel müzik yapan biri kötü olamaz.

"Bu iyi bir fikir." En iyi yalvaran sesimi kullanıyorum. "Lütfen, anne? Sen çalışırken Bay Chen'e gidebilir miyim?"

Annem çaresizce Bay Chen ve benim aramıza bakıyor. Kararlılığının kırılması çaresizliğinin bir işareti. "Tamam. Onunla kalabilirsin." Bana sert bir bakış fırlattı. "En iyi şekilde davransan iyi olur, genç bayan."

"Yapacağım, anne. Yapacağım." Ayaklarımızın dibindeki market poşetinde eriyen dondurmayı görmezden gelerek sarılıyoruz.

T Ertesi gün annem çalışırken ben Bay Chen'in dairesine gittim. Ayakkabılarımı çıkarttırıyor ve kapının yanındaki küçük rafın üzerine bırakıyor. Evine yalınayak giriyorum, fayans zemin ayaklarımın altında serinliyor. Bay Chen. Chen, ev ayakkabısı dediği, uzun beyaz çorapların üzerine geçirdiği kumaş terlikler giyiyor.

Yaşlı adam ayakkabısı.

Merakla onun yerine baktığımı fark ediyor, kafamı çevirip bakıyorum. "Gidip keşfe çıkabilirsin," diyor yumuşak bir kıkırdamayla.

Bununla birlikte, dairenin içinde dolaşmaya başladım. Buraya geri dönmek, çok iyi bildiğim bir yerde yürümek garip. Her şey aynı ama farklı. Zengin döşemeli ağır antika ahşap mobilyalar her odaya özenle yerleştirilmiş. En sevdiğim sandalyenin üzerinde, eski moda bir Çinli savaşçının işlemeli zırhlı bir sahnesi var. Elinde sivri uçlu bir sopayla ateş püskürten bir yılanla savaşıyor.

Oturma odasının bir köşesinde ayaklı bir piyano duruyor. Sıcak maun ahşabı özenle cilalandığı için parıltıyor. Piyanonun menteşeli kapağı geriye itildiğinde abanoz ve fildişi tuşlar ortaya çıkıyor. Elimi tuşların üzerinde hafifçe gezdiriyorum, tiz notalardan pes notalara doğru çınlayan bir ses çıkıyor.

Shelly'nin eski yatak odası artık bir ofis. Kitaplıklar dört duvarın üçünü kaplıyor. Kalın ciltli ve ciltsiz kitaplar var. Bazıları Çince, sırtlarında semboller var. Bu kadar çok kitabı daha önce gördüğüm tek yer bir kütüphane. Yürürken ellerimi her birinin üzerinde gezdiriyorum, parmaklarım çarpa çarpa ilerliyor.

Bir sırada İngilizce başlıklar var ve rastgele bir kitap çekiyorum. Karşımda bana bakan bir adam görünce irkildim. Dehşet verici bir resim. Adamın vücudunun yarısı, altındaki kemikleri, kan damarlarını ve kasları ortaya çıkarmak için katmanlar halinde soyulmuş. Frank H. Netter, M.D. tarafından yazılan *İnsan Anatomisi Atlası*, kalın harflerle başlığı ve yazarı okuyor.

Kitap beni iğrendirmeli ama iğrendirmiyor. Onu tahta bir sallanmaya götürüyorum

oturduğum ve sayfaları çevirerek yavaşça sallandığım sandalye. Parçalara ayrılmış gözlerin ve kesilip açılmış kalplerin karmaşık renkli çizimleri hayal gücümü ele geçiriyor. İnsan vücuduna bu kadar çok şeyin tıkkıştırılmış olması çılgınca. Buna göre, her parçanın kendi hayatı işlevi var. Kitaba o kadar uzun süre bakıyorum ki Bay Chen gelip beni kontrol ediyor. Okuduğum şey onu şaşırttıysa da belli etmiyor.

Görmesi için örtüyü yukarı kaldırdım. "Nedir bu? Neden sende?"

"Kendi ülkemde, Tayvan'da doktordum," diye açıklıyor.

"Senin Çin'den geldiğini sanıyordum. Tayvan Çin'de mi?" Coğrafyada iyi değilimdir, geçen yıl okulda 50 eyaletin tamamını ve başkentlerini ezberlemek zorunda kalmam dışında.

Bay Chen başını sallıyor. "Hayır. Tayvan kendi başına bir ülke. Çin anakarasına yakın bir ada."

"Ah, pardon." Çin'den geldiğini sanmıştım. Kendime gelecekte bu tür varsayımlarda bulunmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Sorun değil. Amerikalıların çoğu aradaki farkı bilmiyor." Öfkeli olmaktan ziyade bu gerçeği kabullenmiş görünüyor.

"Orada doktor muydunuz?" Yeni bakıcım hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Ayaklarımla iterek sallanmaya devam ediyorum. Bu beni rahatlatıyor.

"Evet, bir kardiyolog." Şaşkın bakışlarımı gören Bay Chen, "Bir kalp doktoru" diye ekliyor.

Neden böyle bir çöplükte yaşıyor? Merak ediyorum. Doktorlar genelde iyi para kazanır. Vegas'ta bir sürü lüks banliyö var. *Neden onlardan birinde yaşamıyor?*

"Hangi hastanede çalışıyordunuz?" Annemin terbiye derslerini hatırlayarak soruyorum.

"Şehir merkezindeki Üniversite Hastanesi'nde. Hademeydim ama, doktor değil." Vücudunu masasındaki ofis koltuğuna yatırırken yüzünü buruşturuyor.

"Ha? Neden kapıcı olasın ki?" Bu gizemi çözmeye çalışırken sallanmam durdu.

"Tıp fakültesine gittim ve eğitimimi Tayvan'da aldım. Tıp lisansım Amerika'da geçerli değil. Diplomalarımla hiçbirisi burada geçerli değil, bu yüzden en rahat ettiğim işi kabul ettim. Hastanede bana verebilecekleri tek iş hademelikti." Bunu bana gerçekçi bir şekilde anlatıyor. Sanki bir okyanusu geçtiği için yılların emeğinin çöpe atılması çok da önemli değilmiş gibi.

Onun adına çok kızgınım. "Ne!? Bunu sana neden yapsınlar ki? Bir şey yapamaz mıydın? Gerçek bir doktor olduğunu kanıtlamak için bir teste giremez miydin?"

"Hayır." Gülümsemesi nazik. "Bu şekilde olmaz. Tıp eğitimime baştan başlamak zorunda kalırım. O zamana kadar çok yaşlanmıştım."

Hâlâ üzgün olduğumu görünce ekledi: "Sorun değil Tiffany. Memlekette uzun yıllar çalışarak iyi bir kariyer yaptım. İnsanlara yardım ettiğimi, umarım bazı hayatları kurtardığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Bunun için minnettarım ama zaman ilerliyor ve her şey değişiyor. Ya onlarla birlikte değişirsiniz ya da direnir ve takılıp kalırsınız. Ben her şeyi bırakmayı seçtim. Farklı biri olmayı. Daha iyi ya da daha kötü biri değil. Sadece farklı ve bu sorun değil."

"O zaman neden buraya taşındınız?" O kadar parayı ve prestiji neden bıraktın diye sormak istiyorum ama annem para hakkında konuşmanın ayıp olduğunu söylüyor. Bana farklı sosyal sınıf seviyelerini görmezden gelmeyi öğretti çünkü tüm insanlar ve işler eşit derecede değerlidir.

Ama bu doğru değil. Brandi ve arkadaşlarının kulüplerine gelen erkekler ve sahip oldukları işler hakkında konuştuklarını duydum. Brandi ve arkadaşları bazı kariyerlerle alay ediyorlardı ama diğerlerinden bahsederken seslerindeki saygıyı duydum. "Doktor, avukat, yargıç, yönetici," diye fısıldadılar ve gözlerinde karikatürize edilmiş dolar işaretlerinin belirmediğini gördüm.

"Kızım için taşındım. Burada daha iyi bir hayatı olacağını umuyordum. Buraya geldiğimizde liseye gidiyordu. Onun bir Amerikan üniversitesine gitmesini, sonra da yüksek lisans yapmasını istiyordum. Belki o da benim gibi doktor olabilirdi, eğer isterse." Bay Chen'in ifadesi değişiyor, gözlerinde belli belirsiz bir gölge beliriyor.

Bay Chen'i ziyaret eden birini hiç görmedim. Kızı uzakta yaşıyor olmalı. "Kızınız şimdi nerede okula gidiyor?"

Bay Chen duraklıyor ve havada uğursuz bir değişim hissediyorum. Bu benim için yeni bir şey değil, felaket beklentisi. Her zaman kötü bir şeyin yaklaşmakta olduğunu hissederim. Şimdi bu his o kadar güçlü ki o daha söylemeden anlıyorum.

"O öldü. Üniversitedeki ikinci yılında sarhoş bir sürücü çarptı. Harika bir okul olan UC Berkeley'e girdi." Bay Chen ölümünde bile kızıyla gurur duyuyor.

Hayal gücüm beni ele geçirdi. Bay Chen'in yanında duran, güzel gece yarısı saçları ve duygulu gözleriyle kızını hayal ediyorum. Görüntü o kadar hüznü ki

Ağlamaya başladım. Bay Chen eklemlerini patlatırcasına bir çabayla sandalyeden kalkıyor, yanıma geliyor ve garip bir kolunu omzuma doluyor.

"Özür dilerim. Lütfen kendini kötü hissetme." Gözyaşlarım ara sıra hıçkırıklara dönüşene kadar omzumu nazıkçe okşuyor.

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Ben iyiyim."

"Güzel. Belki annen bu gece seni almaya geldiğinde, seni nasıl ağlattığımıla ilgili kısmı atlayabiliriz. Şimdi sandalyeye dönmeme yardım et. Sanırım bacaklarım çökmek üzere." Bay Chen yüzünü buruşturuyor.

Ona yardım etmek için ayağa fırladıktan sonra masanın üzerindeki anatomi kitabına göz gezdiriyorum.

"Bana öğretecek misin?" Beyin şemasından başımı kaldırarak soruyorum. "Neyi öğreteceğim canım?"

Bana canım denmesi hoşuma gidiyor. Kendimi güvende ve değerli hissettiriyor. *Özel* bir şey.

Anatomi kitabını göstererek, "Bu kitaptaki bazı şeyler. Bazı doktor eşyaları. Piyano da mı?" Umarım Bay Chen aptallık ettiğimi ya da çok şey istediğimi düşünmez.

"Evet, canım. Sana öğretebilirim."

ŞİMDİ, COLUMBUS, OHIO

T Ethan'ın eğitiminin üçüncü gününde ofisime girdiğimde dar alanda birbirine itilmiş iki masa bulmuştum. Sevgililer gibi birbirlerini itiyorlardı. Dikkatim dağıldığı için kapının yanındaki yeni ofis sandalyesini fark etmemiştim. Kaval kemiğim ona çarptı, sertçe. Acım alevlendi ve onunla birlikte öfkem de. "Ne-ne" diye kekeledim, kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu.

Küfür ağzımdan çıkmadan önce Ethan yatıştırıcı bir el kaldırarak sözümü kesti. "Washburn ısrar etti. Brandon'ın eski ofisinin depoya dönüştürüldüğünü söyledi."

Oh, evet. Bu doğru.

Tek ayağımın üzerinde zıplayarak, dengemi kaybedip tehlikeli bir şekilde yana yatana kadar zonklayan bacağımı tuttum. Ethan dirseğimi tutarak beni sabitledi. "Her şey yoluna girecek," dedi usulca, gözlerindeki sessiz güven öfkemi yatıştırmıştı. "Bu işi başaracağız." Öfkeli sözcükler boğazımda düğümlendi ve huzursuz bir şekilde ona göz kırptım. Sakinleştirilmeye alışık değildim.

Şimdi Ethan'ın eğitiminin birkaç haftasındayız ve oturmuş yan yana çalışıyoruz. Sırt çantam aramızda yerde yarı açık duruyor. Fazladan kalemlerimi, not defterlerimi ve ders kitaplarımı saklamak için her gün yanımda getiriyorum. Altından bir silgi alıyorum ve çanta devriliyor. Sırt çantasının içindekilerin çoğu dökülüyor. Ethan'ın dikkatini çeken sinirli bir oflama sesi çıkarıyorum. Çömelerek, eşyaları yerine koyuyorum.

Ethan gelip yanımda yere diz çöküyor. Kitapları ve kalemleri sırt çantasına yerleştiriyor. Okumakta olduğum ciltsiz kitap düştü. Onu alıp elinde evirip çeviriyor, yüzüne keyifli bir sırıtma yayılıyor. İşte o zaman gülümsediğinde ağzının sağ tarafının biraz daha yukarı kıvrıldığını fark ediyorum. Bu mükemmel kusurlu orantısız gülümseme çok çekici.

Uzun bir süre büyülenmiş gibi ona bakıyorum. Sonra kendimi küçük bir sarsıntıya bırakıyorum.

Ugh. Neyim var benim böyle? Amy'nin Ethan'ı ilk gördüğü zamanki gibi davranıyorum. O yürürken durup aval aval bakan diğer kadın personel gibi. O kadınlara dönüp baktığından değil. Henüz kimseyle flört ettiğini görmedim.

"Tiffany?"

Çiğnediği sakızdan gelen naneli bir koku üzerime siniyor.

"Hmm?" Son kalemi çantaya geri koydum, onun neşeli sırıtışını kasten görmezden geldim.

"Nedir bu?" Ethan kitabı uzattı. Sevimsiz bir aşk romanı, bir romantik komedi, benim favorim. Kapağında bir çift tutkuyla öpüşüyor ve püsküllü mor bir kitap ayracı göze çarpıyor. Ethan'ın elindekini gördüğümde yanaklarım kızarıyor. Kitabı almak için hamle yapıyorum ama o kitabı elimden alıyor.

"Onu geri ver," diye talep ediyorum, bir çocuk gibi huysuzlanarak.

"Sen bana anlatana kadar olmaz." Belli ki eğleniyor.

"Tanrım, Ethan, eğer bir kitabı gördüğünde tanıyamıyorsan bence okula geri dönmelisin," diyorum alaycı bir şekilde.

Benim iğneleyici ses tonum onu caydırmadı. "Bunun bir kitap olduğunu biliyorum. Kapağına bakılırsa bir aşk romanı. Neden sırt çantanda?"

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki muhtemelen kafamın içinde takla atıyorlar. "Çünkü okuyorum, dahi. Sen gelmeden önceki günlerde, biraz boş vaktim olurdu. İş sırasında bir ya da iki bölüm okurdum. Bilirsin, hastaların arasında ya da öğle yemeğinde. *Kendi başıma* yiyebildiğim zamanlar." Ona ters ters bakıp kitabı kaptığım gibi çantama atıyorum ve beni daha fazla utandırmadan gözden kaybolmasını istiyorum.

Ethan hakaretlerime kanmıyor. Arada sırada söylediğim iğneleyici sözlerle alıştı. Onun yerine sandalyesine oturmaya devam ediyor. Uzun bacaklarıyla iterek sandalyeyi arkaya yasladı. Ağırlığı altında sandalye tehlikeli bir şekilde eğiliyor, devrilip onu yere düşürmekle tehdit ediyor. Yerçekimine meydan okuyan sandalye dayanır. Ethan ellerini başının arkasına koyarak parmaklarını birbirine kenetler. "Şaşırdım, hepsi bu. Seni bir aşk romanı okuyucusu olarak düşünmemiştim."

Çünkü ben tam bir buz kraliçesiyim.

"Onları seviyorum, o kitapları." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi içeri çekiyorum. "Güzel bir kaçış yolu. Normal hayatımdan tamamen farklı." Bunu neden söyledim ki? Hayatımı eksikmiş gibi gösteriyor ki bu doğru değil. Sessiz varlığımı seviyorum.

"Farklı, ha? Erkek arkadaşın yok mu?" Şimdi Ethan'ın

Kızarıyor.

"Bir sürü erkek arkadaşım var."

Kafasını kaldırıyor, kaşları birbirine çarpıyor.

İfadesine gülerek açıklık getiriyorum. "Kitap sevgilileri, yani." Şimdi çantamda güvenle sakladığım ciltsiz kitabı işaret ediyorum. "Gerçek hayattaki erkek arkadaşlardan çok daha güvenilirler. İhtiyacım olduğunda yanımda oluyorlar, olmadığında da çekip gidiyorlar."

Ethan bir parmağını büzülmüş dudaklarına götürüyor ve dikkatle bana bakıyor. "En son erkek arkadaşın ne zamandı?"

Hızır bir gülümsemeye sahip yeşil gözlü bir çocuk gözümün önünden geçiyor. "Uzun zaman oldu," diye belli belirsiz cevap veriyorum ve konuşmanın bu kadar samimi bir hal almasından hoşlanmayarak kıvranıyorum. "Yine de evde bir sevgilim var." Sesimi alçak ve imalı hale getiriyorum. "Çok yapışkan, her zaman ilgimi istiyor. *Her* gece benimle yatıyor."

Ethan'ın kaşları saç çizgisine kadar yükselir.

"Bu benim kedim, Fred. Üniversitedeki ilk yılımda kurtarmıştım." Korkmuş yavru kediye rögardan çıkarmak için bir saat ve bir kutu ton balığı harcadığımı hatırlayarak gülümsüyorum. Küçük turuncu kediyle ne kadar özdeşleştiğimi de hatırlayınca gülümsemem kayboluyor. Ne de olsa ikimiz de yetimdik.

Ethan'a "O benim hayatımın *gerçek* aşkı," diyorum ve onun şaşkın ifadesinin yavaş yavaş anlayışa dönüşmesini izliyorum. "Peki ya siz? Özel bir bayan var mı?" Sözlerime hafif, alaycı bir ton katıyorum, sohbeti kendimden uzaklaştırdığım için mutluyum. Tecrübelerime göre insanlar kendileri hakkında konuşmaktan, başkaları hakkında bir şeyler öğrenmekten daha çok hoşlanırlar.

"Şu anda kız arkadaşım yok." Laboratuvar önlüğünü çıkarıp sandalyesinin arkasına asıyor ve üzerinde soluk mavi önlük kalıyor. Ethan kollarını başının üzerine kaldırıp sonra tekrar yanlarına indirerek gerinirken pazuları esniyor. Kordonlu ön kollarındaki her bir kası sayabilirim ama yapmıyorum.

"Neden? Seni memnun etmek zor mu?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor, merakım sağduyumu bastırıyor. Umursamamalıydım ama Ethan'ı neyin harekete geçirdiğini öğrenmek ilginç.

"Hayır. Ben sadece ne istediğimi biliyorum." Lastik bantlı topu tekrar eline alıyor, havaya atıyor ve yakalıyor.

Çenemi elime dayayıp ona bakıyorum, ne kadar ciddi görüldüğüne,

konsantre olurken dolgun dudaklarını nasıl büzdüğüne dikkat ediyorum.

Top havada. Ethan biraz gizemli biri. Her zaman sakin, neşeli ve kendinden emin. Yüzeyi görmek kolay, ama altında yatanlara bir göz atmak daha zor.

Gizemlerin olayı da budur, çözülmek için yalvarırlar. "Ne istiyorsun o zaman?" Tüm dikkatimi ona odaklayarak soruyorum.

"Eşit bir ortak olacak biri. Hayran olduğum bir kadın. Kendi aklını bilen ve bana ne düşündüğünü söylemekten korkmayan biri." Cevabı hızlı ve emin, sanki bu konuda biraz düşünmüş gibi. Başını yana eğiyor ve doğru kelimeleri ararken duraklıyor. "Sanırım ben de beni olduğum gibi seven birini istiyorum. Değişmek ya da gelişmek zorunda kalmadan yeterince iyi olduğuma inanan birini. Sanırım çoğu insan bunu ister. Kabul görmek."

"Oh." Küstahça bir yanıt bekliyordum, bunu değil. İşte yine açık ve dürüst davranıyor. Bu kadar savunmasız olabilmemin imkanı yok. Şaşırmıştım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Şey," dedim, "umarım onu bulursun."

Gözleri bugün viski dumanlı, yüzümde hafifçe geziniyor. Vücudumda küçük bir ürperti dolaşıyor.

Ethan sessiz bir kesinlik içinde, "Oh, yapacağım." der.

W Ethan bir sabah gelmediğinde bir aydır ofisimizi paylaşıyorduk. Eğitimini bitirdiğinden beri kendi başına çalışıyordu.

Onu. Şimdi saat sabahın 10'u ve ondan bir iz yok. Ofis, ikimizin de çalışan bilgisayarlarının uğultusu olmadan daha sessiz. Dikte ederken seslerimiz birbirine karışmıyor.

Nerede olduğunu merak ediyorum. Gidip Dr. Washburn'e sorayım mı? Hayır, bu garip olur. Umarım kötü bir şey olmamıştır. Araba kazası geçirmiş olabilir. Ya şu anda otoyolda kanlar içinde yatıyorsa? Belki de Acil Servis'i kontrol etmeliyim? Sırtım kapıya dönük, Ethan'ın boş sandalyesine somurtarak bakarken arkamdan biri yüksek sesle boğazını temizleyince sıçıyorum.

Ethan kurnaz ve bilmiş bir sırıtışla odaya girer. "Hey, Tiffy, neye bakıyorsun?" Dudakları eğlenceyle seğiriyor.

Gözlerimi Ethan'ın masasından ayırıp ona dikiyorum. Elini şeker kavanozuna sıkıştırmış bir çocuk gibi ifşa olmuştum. "Hiçbir şey," diye çıkışıyorum, ses tonumun keskinliği karşısında duyduğum suçluluk duygusunu görmezden gelerek. "Ve benim adım Tiffy *değil*."

Ethan tedirgin değil. "Gerçekten mi? Çünkü masama bakıyormuşsun gibi görünüyor. Sanki beni özlüyormuşsun gibi."

Alay ettim. "Bu ne kadar büyük bir egoya sahip olduğunu gösteriyor Ethan. Masana bakıyordum... ve bir kez olsun burada olmadığın için ne kadar rahatladığımı düşünüyordum."

Ethan sandalyemin üzerinde duruyor ve bana sırıtıyor. Birdenbire benim hizama kadar eğildi ve ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu. Eğilerek beni içine hapsediyor. Vücudundan yayılan ısı bir fırın kadar sıcak. Gözleri gözlerimi deliyor, yakınlığı göğsümde ani bir kasılmaya neden oluyor.

Yumuşak, yavaş kelimelerle, "Beni özlemen sorun değil, Tiffy. Eğer gitmiş olsaydın, ben de seni özlerdim." Nefesi ılık ve naneli. Yüzümde bir okşayış gibi esiyor. İçimde derinlerde büyüyen bir ağırlık var, çekirdeğime batıyor.

Sonra da kalkıp gidiyor. Masasına oturan Ethan, rahat bir ses tonuyla

Sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi bir sesle. "Dişçinin son dakikada iptal ettiği bir randevusu vardı, ben de diş temizliği için gittim." Bana kurt gibi gülümsüyor. "Bu inci gibi beyazları parlatmak lazım."

Utanç kızarıklığını hemen öfke takip ediyor. Benimle oynuyor ve ben bundan nefret ediyorum. Beni gardımı indirmişken yakalamasından nefret ediyorum. Hain bedenimin onun yakınlığına böylesine ilkel bir şehvetle tepki vermesinden nefret ediyorum. Bunca yıllık evrimime rağmen hâlâ o cazibeden kaçamıyorum. Ethan ne yaptığını çok iyi biliyor ve bu beni kızdırıyor.

Ona hırladım. "Sana bana Tiffy deme demiştim."

Bu bölümü Ethan'ın bakış açısından görmek ister misiniz? Bültenime katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın veya QR kodunu tarayın. Ethan'ın bakış açısından sadece bülten abonelerine özel bir bonus bölüm alacaksınız!

[HTTPS://TINYURL.COM/ETHAN-BONUS-SCENE](https://tinyurl.com/ethan-bonus-scene)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Dr. Washburn, "Tiffany, Ethan, ofisime gelin, hemen," diye seslendiğinde, Ethan'ın tüm kusurlarını zihinsel olarak özetleyerek ona tam anlamıyla öfkelenmek için kendimi hazırladım. *Tanrım, adam bir kez olsun yanımıza gelip bizimle konuşabilir mi?*

Ethan'a son bir ölüm bakışı atarak koridorda Dr. Washburn'ün ofisine doğru ilerliyorum. Daha dönmeden Ethan'ın arkamda olduğunu anladım. Ona karşı neredeyse altıncı hissimi geliştirmiştim. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki vücudum ona göre ayarlandı. Yakınımda olduğunu havadaki titreşimlerden anlayabiliyorum.

Dr. Washburn bizi el sallayarak odaya soktu. "İçeri gelin, içeri gelin."

Ethan'a bir bakış atıyorum. Endişeli görünüyor, gözleri sağa sola kayıyor, sanki başının belada olduğunu düşünüyor. Dr. Washburn'ün sık sık çağırmasına alışık olmadığını unutuyorum. Bu ofise çağrılmaktan korkuyorum. Genellikle bize iğrenç bir görev verileceği anlamına gelir. Geçen sefer, Dr. Washburn Ethan'ı eğitmemi söyledi.

Bak nasıl sonuçlandı.

Dr. Washburn, "Bildiğiniz gibi Ethan'ın ihtisasımıza gelmesinin bir parçası da radyoloji asistanlarını Cleveland'daki Highview Hastanesi'ne göndererek oradaki bölüme yardımcı olmalarını sağlamaktır," diyor. "Akademik yılın ortasında bir asistan bulmak zordur, bu yüzden Brandon'ın yerine Ethan'ı getirdiğimiz için şanslıydık." Dr. Washburn Ethan'a doğru başını sallıyor.

Ethan'ın başının belada olmadığını anladığında rahatladığını hissedebiliyorum.

Dr. Washburn yüzümdeki karanlık ifadeyi gördü. Bunu Cleveland'daki duruma kızgınlık olarak yanlış yorumlayarak, "Eminim ikiniz için de faydalı olacaktır. Oradaki hastanenin farklı bir hasta popülasyonu var, bu da burada Columbus'ta normalde görmeyeceğiniz hastalıklara maruz kalacağınız anlamına geliyor. Size yeni beceriler öğretebilecek diğer radyologlarla birlikte çalışacaksınız."

Akan burnunu bir mendile sümkürmek için duraklıyor ve yüksek bir korna sesi çıkarıyor. "Hastane size ücretsiz yemek ve kalacak yer sağlayacak. Böyle durumlar için kiraladıkları daireler var. İkinizin oraya gitmesini istiyorum."

Gelecek hafta. Rotasyonu ayarlayacaksın. Ellerin ne olduğunu ve personelimizi eğitmek için en iyi nasıl kullanılabileceğini görün. Doldurabileceğiniz ne gibi ihtiyaçları olduğunu görün."

"Bekle," diye kekeledim. "*İkimizin* de gitmesini mi istiyorsun? Birlikte mi?"

Yan tarafa bakıyorum ve Ethan'ın yüzünün renginin solduğunu görüyorum. Görünüşe göre o da bu fıkirden pek memnun değil. Reddedilmenin acısı beni dürtüyor, kaburgalarımın arasına giriyor ve kalbimi sıkıştırıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Dr. Washburn, odanın içinde dönen duygulardan habersiz. "Ethan Cleveland hastanesini iyi biliyor, bu yüzden sizi yönlendirmeye yardımcı olabilir. Tiffany, sen de bizim ihtisas alanımızı biliyorsun, dolayısıyla bu bölüme nasıl uyum sağlayacağımızı belirleyebilirsin. Bu geçişin mümkün olduğunca sorunsuz olmasını istiyoruz. Orada her şeyi ayarladıktan sonra, dönüşümlü olarak her seferinde iki asistanı Cleveland'a göndereceğiz. Bir sonraki gruba tam olarak ne beklemeleri gerektiğini anlatmak istiyorum. Bunu çözmek sizin işiniz."

Son bir bomba daha patlatıyor. "Teşvik olarak, bu görevde başarılı olursanız, içinizden birine Ayın Sakini ödülünü vereceğim. Ethan, bunu daha önce duydun mu?"

Ethan başını hayır anlamında sallıyor.

"Her ay hastanede bir asistana verilen bir sertifika. Beraberinde 1.000 dolarlık cömert bir ikramiye de geliyor. Söylemeye gerek yok, çok rağbet görüyor." Buruşuk mendili çöp kutusuna atmadan önce kiraz kırmızısı burnunun ucuna bir mendil daha atıyor.

"Kazananı büyük bir komite belirlemiyor mu?" Ben soruyorum. Ben bunu hep Kıta Kongresi'nin toplanması gibi büyük bir olay olarak hayal etmişimdir. Beyaz kanatlı doktorlar en iyisini seçmek için her adayın özelliklerini dikkatle tartıyor. Hepsi de Ayın Doktoru sertifikasını Bağımsızlık Bildirgesi gibi imzalıyor.

"Var. Ben de o komitedeyim. Onlara ödülü gelecek ay vereceğimi söyledim bile." Dr. Washburn ellerini göğsünde kavuşturup arkasına yaslanıyor ve kendini beğenmiş bir tavır takınıyor.

Hah. Bu hayal kırıklığı.

Ayın Sakini sertifikalarını dağıtan tarafsız bir grup kadın ve erkek için bu kadarı da fazla. Bu Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenmek gibi bir şey. "Ama sadece birimiz mi alabilecek?" Bu işin nasıl yürüyeceğini anlamaya çalışarak açıklığa kavuşturuyorum.

"Evet, haklısınız. Cleveland'daki sağlık personeline

Bana ikinizin de nasıl performans gösterdiğini anlatın. Bu şekilde kime vereceğime karar verebilirim."

Dr. Washburn bunu söylerken neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyor? Sanki bizi birbirimize düşürmekten hoşlanıyor gibi. Belki de bunun *Açlık Oyunları*'nın tıbbi versiyonu olduğunu düşünüyordur. Öfkeyle yumruklarımı sıkıyorum, parmaklarım avuç içlerimin yumuşak etine batıyor.

İnanılır gibi değil.

Geçen ay o ödülü kaybettim çünkü Ethan dersimi mahvetti. Şimdi yine onun yüzünden kaybedebilirim. Dr. Washburn bize hastaneye ne zaman varacağımız ve nereye park edeceğimiz gibi birkaç talimat daha veriyor. Hastaneye girebilmem için bana bir rozet verdi.

Dr. Tiffany Hart, Radyoloji, Highview Hastanesi.

Ethan'ın orada çalıştığı zamanlardan kalma eski rozeti hâlâ duruyor. Ethan ve ben şoka girmiş bir şekilde ofisimize döndük.

Önümdeki X-ışını bir görünüp bir kayboluyor. Konsantre olamıyorum, beni hiç terk etmeyen tek yoldaşım Kedi Fred için endişelenmekle meşgulüm. Ona kim bakacak? Peki ya benim 1990'lardan kalma külüstür sedanım? Cleveland'a kadar bozulmadan gidebilecek mi? Evimle hastane arasındaki birkaç blokluk yolu kat etmek için arabaya zar zor güveniyorum.

En önemlisi, o ödülü nasıl kazanacağımı planlıyorum. Disney World'deki konferansım için paraya çok ihtiyacım var. Ayrıca bunun sağlayacağı onayı da istiyorum. O sertifika, tüm çabalarımın ve fedakârlıklarımın boşa gitmediğinin kanıtı olacak.

Ethan alışılmadık bir şekilde sessiz, önceki neşesi gitmiş.

Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadım. Sandalyemi ona doğru çeviriyorum. Parmağımla onu göstererek, "Bu senin hatan," diye bağıriyorum. "Mülakatınız sırasında bunun olacağını söylemiştim."

Ethan öfkeme karşılık vermiyor. "Haklısın. Bunun olacağını biliyordum. Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim," diyor asık suratla.

Ethan'ın bu içine kapanık haliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Genelde çok dışa dönük ve kendinden emindir.

Benimle gelmek istemiyor.

Sorun değil çünkü ben de onunla gitmek istemiyorum.

Sözümü geri alamadan, düşünce beynimden uçup ağzımdan çıktı. "Dr. Washburn'den seninle gelmesi için başka bir asistan isteyebilirsin. Belli ki benim olmamamı istiyorsun."

Ethan kafasını kaldırır, kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Ne? Hayır, öyle değil, Tiffy."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim." Onu sarstak istiyorum, çok sinirliyim. O aptal, yakışıklı yüzündeki yenilmiş ifadeyi silkelemek. O kadar insan varken neden onunla yarışmak zorundayım? "Ugh," diyorum ellerimi havaya kaldırarak, "senden kurtulamıyorum, değil mi?"

"Bu doğru. Bana mahkumsun." O da ters ters bakıyor, kehribar rengi gözlerinde altın rengi benekler uçuşuyor. Sözlerinde bir kesinlik var. Sanki bir tehdit savuruyor... ya da bir söz veriyor.

OceanofPDF.com

WKedi Fred'i düşünmek bana ağır geliyor. Çaresizlik içinde Melanie'ye mesaj attım.

Senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Ne oldu?

Tiffany: Washburn, Ethan'la beni bir aylığına Cleveland'a gönderiyor, asistan değişim programını ayarlamak için. Kedim Fred'e göz kulak olmanı istiyorum. Oradaki daire evcil hayvana izin vermiyor.

Tamam. Bana anahtarını ver, ben de her gün UR'ye uğrayayım.

Emin misin? Sorduğum için kendimi kötü hissediyorum.

Sorun yok! Kedileri severim. Yani, sanırım onları seviyorum. Henüz biriyle çok fazla zaman geçirmedim.

Beni geriyorsun. Hayır! Her şey iyi olacak. Söz veriyorum.

Duraksıyorum, her şeyi iptal etmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Cleveland'a gitmek zorundayım ve Kedi Fred'i yanımda götüremem. Söz konusu kedi etrafımda dolanırken nemli bir burun dirseğime çarpıyor, zincir testere gibi mırıldanıyor. Her zamanki gibi kedinin varlığı beni sakinleştiriyor. Kulaklarının arkasını ve çenesinin altını kaşıyorum. Fred tembel bir kedi gülümsemesiyle başını yukarı kaldırıyor.

"Aferin kedicik," diyorum ona, sesim kullanılmamaktan çatallaşmış. Hafta sonu izinliydim ve konuştuğum tek canlı oydu.

Teşekkürler. Sana borçluyum.

Döndüğünde bir şeyler içer misin?

Yazmayı bırakıyorum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor, Melanie'nin ne istediğini anlıyorum. Bu onun bir kez daha arkadaş olmaya davetiydi. Gerçek arkadaş, sadece iş arkadaşı değil. Bunu istiyor muyum? Aptalca ama biriyle arkadaş olmaya ihtiyacım var.

Kedi Fred'i izlemek beni düşündürdü. Melanie bu iş için güvendiğim *tek* kişi. Ona güvenebileceğimi bana defalarca gösterdi. Bunu yapabileceğimi bilmesini istiyorum. Arkadaş olmak. Korkutucu, gerçekten dehşet verici ama ben hazırım. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve cevabımı söylüyorum.

Anlaştık! Sana iki içki ısmarlayacağım. Cidden, minnettarım.

Sorun değil.

Cleveland'a götürmek üzere seçtiğim kıyafet yığınıyla birlikte yatağımın üzerinde duran açık valize dönüyorum. Telefonum çaldığında, arayanın yine Melanie olduğunu sanıyorum. Benimle içmeye gitmek istemediğini, kedime bakamayacağını söylemek için aradığına inanarak midem bulanıyor.

Kes şunu. Herkes seni reddetmeyecek, diye kendimi azarlıyorum.

Melanie değil ama. Çok daha kötü bir şey, yine o garip numara. Telefonumu uyuşmuş ellerimle tutarken, numarayı engellemediğim için kendime lanet okurken, bir önsezi duygusu üzerime yayılıyor.

Bu sefer resim yok. Sadece bir kelime. Beyaz zemin üzerine siyah harflerle yazılmış:

Unutmayın.

Yatağıma yığılıyorum, düzgünce katlanmış giysi yığınına itip kakarak bir yığın haline getirdiğimi fark etmiyorum bile. Uzun, çok uzun bir süre, zihnim her türlü düşünceden, biri hariç her türlü duygudan arınmış bir halde o tek kelimeye bakıyorum. Dehşet. Hissettiğim tek şey bu. Göğsüme bastıran, nefes alamaz ya da veremez hale gelene kadar beni boğan, kükreyen bir karanlık.

Bilerek unuttuğum her şeyi. Sakladığım her şeyi. Birisi onları biliyor. Ama kim olabilir ve ne istiyorlar? Beni korkutmaya mı çalışıyorlar? Çünkü eğer öyleyse, işe yarıyor. Bana şantaj mı yapmaya çalışıyorlar? Paradan çok öğrenci kredim var, o yüzden değil. Aklımda milyonlarca farklı teori dönüyor ama hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Las Vegas'ta tanıdığım insanlar çoktan gittiler. Rüzgarda dağıldılar.

Bacaklarım kaskatı kesiliyor. O kadar uzun süre oturup telefonuma bakıyorum. Sonunda, bulmayı reddettiğim cevapları aramaktan vazgeçiyorum. Telefonumun tuşlarına basıyorum ve numarayı engelliyorum. Artık mesaj yok. Daha fazla

Korkuyorum. Kalbim buna dayanamıyor. Mesajı unutmaya kararlı bir şekilde kıyafetleri çantama tikiştiriyor, Kedi Fred'in başını son bir kez okşuyor ve evimden çıkıyorum.

Cleveland'a gitme zamanı.

OceanofPDF.com

ARKADAŞ

ŞİMDİ, CLEVELAND, OHIO

W Cleveland'a vardığımda saat gece 10'u geçiyordu. Dolunay ışıklı spotlarını sokağa gönderiyor, ışık ve gölgelerin kaldırımında dans ediyor. Eski, köhne arabam apartmanın otoparkına girdiğimde endişe verici hırıltı sesleri çıkarıyor. Hiçbir tamircinin tamir edemeyeceği kronik bir yağ sızıntısı var. Park ettikten sonra kaputu açıyorum. Bagajımda her zaman bir litre yağ taşıyorum. Bir huni getirmeyi unuttuğum için kendimi tekmeleyerek, damlatmamaya çalışarak dikkatlice motora döküyorum.

Alçak bir ses arkamdan sesleniyor. "Hey, Tiffy. Ne yapıyorsun?"

İrkilerek sıçradım ve motor bloğuna yağ sıçradı.

Neden hep beni döktürüyor?

Dişçiden döndüğünde yaptığı "onu özlüyorum" yorumu ve Cleveland'a birlikte gideceğimizi öğrendiğinde ne kadar mutsuz görüldüğü konusunda Ethan'a hala kızgınım. Ayrıca yolculuğumun büyük bir bölümünü onun Ayın Sakini ödülü için benim rakibim olduğunu kendime hatırlatarak geçirdim.

"Yağ dolduruyorum. Arabamda sızıntı var," diye kaba bir şekilde cevap veriyorum.

Ethan cipini benimkinin hemen yanına park etti. Şık siyah bir BMW, görünüşe bakılırsa sınırlı sayıda üretilmiş. İçimde bir kıskançlık kabarıyor ve boğazıma yerleşiyor. Sanki ondan hoşlanmamak için daha fazla nedene ihtiyacım varmış gibi.

Arabamın önüne yaslanıp, işimi bitirmemi izliyor. "Bu kadar yetenekli olduğunu kim bilebilirdi? Vücudundaki 206 kemiğin hepsini sayabilen ve arabasına yağ koyabilen bir kadın. Fena değil." Orantısız gülümsemesi geri geldi.

Görünüşe göre Ethan burada benimle olmak istememeyi aşmış.

Şimdi her zamanki gibi davranıyor, küstah ve sinir bozucu. İçim rahatladı. Buraya geleceğimizi öğrendiğimiz hastanedeki son gün alışılmadık derecede sessizdi. Neredeyse onun için endişelenecektim.

Yağı bitirdikten sonra, tüm vücut ağırlığımı kullanarak ağır araba kaputunu çarpıyorum.

Kapalı. Ethan dramatik bir şekilde geri sığıyor, sanki parmaklarını ezecekmişim gibi davranıyor. Ona gözlerimi kısıyorum ve geniş bir sırtış kazanıyorum.

"Dairemizin anahtarlarını yöneticiden aldım. Görmeye hazır mısınız?" Ethan parmağından iki gümüş anahtar sarkıtıyor. Ay ışığında parlıyorlar.

"Bekle." Gerginim. "Az önce *bizim* dairemiz mi dedin? Sanki paylaşıyormuşuz gibi?" Beynimde rahatsız edici bir his uğulduyor. Yaşam koşulları hakkında fazla düşünmek aklıma gelmemiştir. Dr. Washburn bize hastanenin ücretsiz kalacak yer sağladığını söylemişti ama daha fazla ayrıntı vermemiştir.

Ethan bana deliymişim gibi bakıyor. "Evet. Tek daire. Hastanenin iki ayrı daire için ödeme yapacağına gerçekten inanmadın, değil mi? Ne kadar ucuz olduklarını biliyorsun."

Adam haklı. Hastaneler genellikle ücretsiz yemek ve konaklama sağlar, ancak mümkün olan en düşük maliyetle. Genellikle köhne binalar ve seri üretim yiyecekler. Bu da bir istisna olmayacak. Ethan'la yaşamak zorunda kalırsam uzun bir dört hafta olacak.

Bagajdan bavullarımı aldıktan sonra, yeni evimi incelemek için otopark ışıklarının parlak parıltısı altında gözlerimi kısıyorum. Üst katlara çıkan dış merdivenleri olan iki katlı beton bir bina. Birkaç bisiklet paslı demir parmaklıklara zincirlenmiş. Bir an için Las Vegas'taki eski daireme baktığımı düşünerek bir şaşkınlık, bir déjà vu hissine kapılıyorum. Eski içgüdülerim devreye giriyor ve şehrin kötü bir yerinde olup olmadığımızı anlamaya çalışarak etrafıma bakıyorum.

"Bu hastanede çalışırken burada mı yaşıyordunuz?" Bavulumu ayağımla iterek yaklaştırmış gözlerim etrafımda geziniyor.

"Hayır. Benim evim bundan çok daha güzeldi." Ethan'ın cevabı korkumu yatıştırmıyor ve tereddüt ediyorum.

Ethan hem kendi çantasını hem de benim küçük valizimi kapıyor. "Hadi, Tiffy. Son gelen çürük yumurtadır." Metal basamakları ikişer ikişer çıkıyor.

"Bana öyle demeyi kes." Yemin ederim beni bilerek kızdırmaya çalışıyor.

Ethan anahtarı kilide sokar ve sürgüyü çevirir. Kapı bir an takılıyor, sonra menteşelerinden gelen bir protesto sesiyle açılıyor. O içeri girerken acele ediyorum, dışarıda yalnız kalmak istemiyorum.

Ethan ışık düğmesini açarak dairenin içini gösterir. Açık bir kat planı. Önümüzde küçük yuvarlak bir yemek masası var. Daha içeride

Odada eski bir koltuk, sehpa ve hantal bir televizyon bulunuyor. Bar taburelerinin bulunduğu alçak bir tezgah, oturma odasını sağ duvar boyunca uzanan küçük mutfaktan ayırıyor. Siyah aletler, tepedeki sert dikdörtgen ışıkları yansıtıyor. Dairenin geri kalanını keşfetmek için kısa koridorda yürüyoruz. Duş-küvet kombinasyonu olan küçük bir banyo var. Çirkin hardal sarısı fayansları ve halı kaplı zemini var.

"İğrenç. Kim banyoya halı koyar ki?" Yaltaklanıyorum. Mikrobiyoloji dersinde öğrendiğim her mikrop aklıma geliyor ve hepsinin o halının içinde yaşadığına ikna oluyorum.

Ethan başını sallar. "Bilmiyorum. Bu iğrenç bir şey."

Koridorun sonunda iki küçük yatak odası var. İkisinde de birbiriyle uyumlu mobilyalar var: yara bere içindeki ahşap şifonyer, üzerinde lamba olan bir komodin ve bir ikiz yatak.

"Hangisini istiyorsun?" Bavulumu uzattı.

Ben sağdakini seçiyorum, Ethan da sola gidiyor. Bavulu yere bıraktıktan sonra, nevresimi geri çekme zahmetine katlanmadan yatağa uzanıyorum. İnce yorgan altımda cızırdıyor. Hayatımda hissettiğim en sert yatak, sanki bir kayanın üstünde yatıyormuşum gibi.

İnledim.

Bir duvarla ayrılmış olsak da Ethan beni duyuyor olmalı çünkü "Sorun ne?" diye bağıyor. Sesi o kadar yüksek ki sanki orada, benimle aynı odadaymış gibi.

"Bu şimdiye kadar üzerinde yattığım en sert yatak. İçinden çiviler bile çıkabilir," diye cevap veriyorum sesimi yükseltmeden. Normal konuşursam duyup duyamayacağını görmek istiyorum. Cevap olarak kıkırdaması bana gayet iyi anladığını söylüyor.

"Vay canına, bu duvarlar gerçekten çok ince," diyorum. Kayıyorum, rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyorum ve başaramıyorum.

"Biliyorum. Ben de seni duyabiliyorum."

Yan dönerek yatak odalarımızı ayıran duvara bakıyorum ve "Şimdi horlamanla beni bütün gece uyutmayacaksın" diye takılıyorum.

"Hey, horladığımı kim söyledi?" diye itiraz ediyor diğer odadan.

"Eminim o devasa kafanla horluyorsundur. Uyku apneniz varsa hiç şaşırmam." Ağzım, göremediğine sevindiğim bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu şakalaşmadan biraz fazla zevk alıyorum. Ethan'ın benim rakibim olduğunu unutmamalıyım, arkadaşım değil.

"Horlama ya da uyku apnesi yok ama yine de geceleri seni uyutmayacağım çünkü şunu dinle." Duvarın arkasından yatağında zıpladığını duyuyorum. Her hareket ettiğinde yatak yayları yüksek, sert ve gıcırtılı bir ses çıkarıyor.

"Dur!" Kıkırdıyorum. "Bu korkunç. Buraya negatif bir yıldız veriyorum. Tavsiye etmiyorum." Bu Ethan'ı bir kahkaha patlamasına gönderdi.

Onunla birlikte gülüyorum, seslerimizin birleşip yankılanarak küçük dairenin içinde yankılanmasının keyfini çıkarıyorum.

Rekabet olsun ya da olmasın, belki de burada onunla yaşamak o kadar da kötü olmayacaktır.

Ethan'ın ne yaptığını merak ederek odasına giriyorum. Yatağında sırtüstü yatıyor ve spor ayakkabılarıyla kaplı ayakları ucundan sarkıyor. Kederli, dolgun dudaklarının köşeleri aşağı dönük. Beni görünce şöyle diyor: "Horlama konusunda o kadar endişeli değilim. Daha çok bu yatakta nasıl uyuyacağım konusunda endişeliyim. Belli ki bir çocuk için yapılmış."

Ayakları sallanırken öyle gülünç görünüyor ki, bu beni daha da çok güldürüyor.

"Bunu komik bulmak senin için kolay. Yatağına sığıyorsun. Kendimi Lilliputlular için yapılmış bir yatakta Gulliver gibi hissediyorum." Ethan kıvranıyor. Yan dönüyor ve ayaklarını yatağa sığdırmak için dizlerini yukarı çekiyor. Elini bir çocuk gibi yanağının altına soktu.

"Berbat bir durum. Özür dilerim," diye sempati duyuyorum.

Ben orada durup Ethan'ı izlerken bir anlık sessizlik uzuyor. O hareketsiz, bana bakıyor. Burada sadece ikimizin olduğunu, bu dairede yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Garip bir şekilde samimi.

"Pekala," diyorum boğazımı temizleyerek, "uyumak için hazırlanmaya başlamalıyız. Neden önce banyoyu kullanmıyorsun?"

"Emin misin?" Çoktan kalkıp eşyalarını toplamaya başlamıştı. "Evet, sen bitirdikten sonra gideceğim."

Banyo kapısı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor. Yatak odama döndüğümde giysilerimi şifonyerin çekmecelerine yerleştiriyorum. Dinlememeye çalışsam da tuvalet sifonunun ve lavabo musluğunun çalıştığını duyuyorum. Ethan'ın akşam rutinini duvarın arkasından dinlemek çok garip. Günün böylesine özel bir zamanı, genellikle yalnızlık için ayrılır ya da bir sevgiliyle paylaşılır. Duymamam gereken bir konuşmaya kulak misafiri oluyormuşum gibi hissediyorum.

Bu konuda bir şey beni utandırıyor. Birkaç dakika içinde onun da beni aynı şekilde dinleyeceğini bilmek. Kendime sakın olmamı söylüyorum. İşlerin garipleşmesine gerek yok. Uzun gibi görünen bir süreden sonra,

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethan çıktı. Kapımın eşğinde dururken temiz sabun kokusu üzerine siniyor. "Sıra sende."

Havlumu omzuma atıp içinde tüm malzemelerimin olduğu küçük çantayı alıyorum. "Sanırım banyoda benden daha uzun kalıyorsun" diye takılıyorum.

Ethan koridorda beni takip ediyor. Eğri büğrü gülümsemesi büyüleyici ve ben yanından geçerken nefesi naneli. "Bu mükemmel dişlerin parlamasını sağlamak için ayrıntılı bir sistemim var." Her zamanki gibi ukala. Banyo kapısının çerçevesine kayıtsızca yaslanıyor, başını yana eğiyor ve bana bakıyor. Gözleri cesurca burnumun, çenemin ve ağzımın açısını izliyor. Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. Onun burada, çok yakınımda olması, tüm o nefis kokulu erkekliğiyle kişisel alanımı işgal etmesi sinir bozucu.

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum, onu koridora doğru itiyorum ve kapıyı güzel suratına kapatıyorum.

İçeri girince duraksıyorum ve lavabonun yanında duran Ethan'ın ıslak diş fırçasına ve yarısı sıkılmış diş macununa bakıyorum. Tuvalet malzemelerinin geri kalanının bulunduğu çanta kısmen açık duruyor. Hangi losyonları ve iksirleri kullandığını görmek için içine bakma dürtüsüne direniyorum. Eşyalarını lavabonun sol tarafına bir yığın halinde yerleştirmiş, ben de kendi eşyalarımı sağ tarafa düzgünce diziyorum.

Hızlıca ve sessizce yatmaya hazırlanıyorum. Diş fırçası. Saç fırçası. Beyaz pijama gömleğimin düğmelerini sonuna kadar ilikliyorum ve eşleşen şortumun ipini çekiyorum. Banyodan çıkıyorum ve iyi geceler demek için Ethan'ın odasına uğruyorum. Yatağında, *Beyzbol 100 adlı* bir kitap okuyordu. Beyaz çarşaflar kollarının altına sıkıştırılmış. Gömlek giymediği için göğsünün üst kısmındaki ve omuzlarındaki kaslar görünüyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, kekelerken aval aval bakmamaya çalışıyorum. "Sadece iyi geceler demek istedim."

Ethan yarı çıplak yakalandığı için utanmış görünüyor ve "Üzgünüm, üzerimde tişörtle uyuyamam" diye mırıldanıyor.

"Sorun yok." Başının üstündeki duvara bakıyorum. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler, Tiffy." Ethan kitabını yüzüstü komodinin üzerine koyar ve lambasını kapatır.

Odama dönüp yorganın altına yerleşiyorum. Kolumu uzatarak eğildim ve başucu lambamı kapattım. Oda tamamen karanlığa gömüldü. Alışkanlıktan, kapıyı yarı açık bırakmıştım. O kadar loş ki kapı çerçevemin ötesindeki koridoru seçemiyorum. Dışarıda sadece siyah bir çukur var, bir uçurum. Kalp atışlarım hızlandı, gürültülü bir güm, güm, güm.

Bir süre sonra, "Gerçekten karanlık, değil mi?" diye fısıldıyorum. O kadar alçak sesle konuşuyorum ki Ethan'ın duymasını beklemiyorum ama cevabı hemen geliyor.

Bedensiz sesi bana doğru süzülüyor. "Banyonun ışığını açmamı ister misin? Kapıyı biraz açık bırakabilirim. Gece lambası gibi olur."

"Sakıncası var mı?" Sormaktan nefret ediyorum ama kalkmak istemiyorum. Genelde susturduğum korkularım uyandı. *Küçük kuş* geçmişimden bir ses fısıldıyor.

"Sorun değil." Odasından beceriksizce sesler geliyor. Keskin bir küfürün ardından Ethan, "Ben iyiyim. Sadece ayak parmağımı çarptım." Sonunda banyonun ışığını yakıyor ve kapıyı kısmen kapatarak koridorda ilerleyip odalarımızı aydınlatacak bir sarı şerit bırakıyor.

Ethan sonucu değerlendirmek için yatak odama geldi. Kapımı sonuna kadar iterek açtı. "Ne düşünüyorsun?"

Kapımın önünde duruyor, o altın ışık huzmesine yakalanmış. Bir an cevap veremedim. Parıltının içinde çıplak göğüsleriyle ona bakmakla meşguldüm. Uzun, ince bedenini öne çıkarıyor. Işık, iyi tanımlanmış kaslarının çıkıntılarını keskin bir kontrastla öne çıkarıyor. Göğsünde ince bir tutam kıvrık kıl var. Pantolonunun büzgüsü çözülmüş ve vücudundan aşağı sarkıyor. Her iki yanında keskin kalça kemikleri ve aralarında gergin karnının çukurluğu göze çarpıyor.

Çok etkileyici.

"Tiffany?" diye soruyor sessizliğin içinde.

"Sorun yok. Tamamen iyi. Teşekkürler." Sesim çok hızlı ve çok yüksek.

"Sorun değil." Odasına geri dönerken Ethan'ın vücudunun ayrıntıları kaybolur. İçeri girdiğinde yatağı gıcırıyor. "İyi geceler, Tiffany. Umarım biraz uyuyabilirsin."

"Sana da. İyi geceler." Hızla çarpan kalbimi sakinleştiriyorum ve ardından, sonradan aklıma gelmiş gibi, "Kocaman kafandan çok yüksek sesle horlamamaya çalış" diye ekliyorum.

Ethan'ın kahkahası uykuya dalmadan önce duyduğum son şey.

Talarm alıyord ve beni sarsarak uyandırıyor. Sadece bir dakika önce uyuduğuma yemin edebilirim ama saatime baktığımda saatler geçtiğini görüyorum. Esniyorum ve gerin, sonra nerede olduğumu hatırla.

Cleveland'da. Ethan'la birlikte.

Kulağımı kaldırıp onu dinliyorum. Hiçbir şey yok. Yine de uyanmış olmalı, çünkü havaya yayılan cezbedici kahve kokusu. Kalkmam için gereken teşvik buydu. Ethan'ın yatak odasına hızlıca bir göz attığımda boş olduğunu görüyorum. Yatakta buruşuk örtüler ve karmakarışık çarşafklar var.

Düzgünce yapılmış yatağımı bırakıp banyoya gidiyorum. Dişlerimi ve saçlarımı fırçalarken yansımamı değeriendiriyorum. Yorgun gözler, solgun bir cilt. Dün gece iyi uyuyamamıştım, kâbuslarla boğuşuyordum. Rüyalarımın detayları bulanık ama ne hakkında olduklarını tahmin edebiliyorum.

Hâlâ pijamalarım la banyodan çıkıyorum ve kısa koridordan aşığı iniyorum. Oturma odasının girişinde duruyorum. Ethan orada, pijamalarını giymiş. Tişörtünü tekrar giymiş, bu beni hem rahatlatıyor hem de hayal kırıklığına uğratiyor. Tek ayağının üzerinde durarak diğeri ayağını yavaşça önüne doğru uzatıyor. Elleri göğsünün hizasında bükölmüş, avuç içleri dışarı bakıyor. Ağır çekimde, avuç içlerini bükölü tutarak ellerini düz bir şekilde dışarı itiyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Gördüklerimi algılayamadığım için araya giriyorum.

Hiç duraksamadan cevap veriyor: "Tai chi yapıyorum. Her sabah böyle başlıyorum."

"Şaka yapıyorsun." Gözlerim onun her hareketini takip ediyor.

"Hayır. Az önce yaptığım hareketin adı High Pat on Horse." Ethan'ın elleri ve bacakları sanki pekmezin içindeymiş gibi yavaşça kayıyor. "Bunun adı Carry the Tiger."

"Şu anda gerçek misin? Gerçekten tai chi biliyor musun?" Ona inançsızlıkla bakıyorum.

"Tamamen ciddiyim." Ethan çenesini kaldırıyor. "Ayrıca karatede siyah kuşağım var, karma dövüş sanatları yarışmalarını kazandım ve bir Kartal İzciydim.

İzcilikte en yüksek seviyedir." Ukala bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Gördün mü? Bugün benim hakkımda her türlü yeni şeyi öğreniyorsun."

Böbürlenmesini görmezden geliyorum ama hareketlerinde belli bir güzellik olduğunu kabul etmeliyim. Bana Kedi Fred'i hatırlatan zarif bir sinsiliği var.

"Tüm bunları ne zaman öğrendin?" Onu izlemek beni daha da meraklandırıyor. "Dövüş sanatlarına ve izciliğe ilkokuldayken başladım ve lise boyunca onlara bağlı kaldım. Ben böyle *sadık* biriyim." Ethan bana doğru garip bir şekilde gergin bir bakış fırlatıyor. "Tai Chi'yi üniversiteye kadar öğrenmemiştim ama."

Bir an için görüşüm ikiye katlanıyor, bugünü ve geçmişi aynı anda görüyorum. Bay Chen'in mutfağında duruyorum, sürgülü cam kapıdan dışarı bakıyorum, onun küçük beton balkonunda aynı pozları verişini izliyorum. O zamanlar buna tai chi dendiğini biliyor muydum? Hatırlayamıyorum.

Ethan alçaktan eğilerek bir bacağına zarifçe uzatır ve diğerinin üzerinde kolayca dengede durur. Sonra kollarını iki yana açarak yükseliyor ve yavaşça başının üzerine kaldırıyor. Bu duruş gömleğinin göğsüne yapışmasına neden oluyor. Her hareketinde vücudunun nasıl dalgalandığını dikkatimi çekiyor. Bakışlarım kollarının üst kısmındaki kasların nasıl esnediğini ve uzadığını izlemeye kayıyor.

Ethan'a bakmak nefes alış verişlerime garip şeyler yapıyor, daha hızlı ve düzensiz hale getiriyor. Dün gece banyoda ve daha sonra ışığı açtığında olduğu gibi. Gözlerimi ondan kaçırmakta zorlanıyorum. İçimde büyüyen yavaş, tatlı bir nabız var, hoş karşılamadığım bir arzu kabarması. Onun bu kadar farkında olmak beni endişelendiriyor. Keşke vücudumun verdiği tepkiyi kapatabilsem, tıpkı bir ışık düğmesi gibi kapatabilsem.

Heyecanımı bastırmak için sertçe, "Aptalca görünüyor," diyorum. Ethan yemime gelmeyince şaşırıyorum. Sadece tek kaşını kaldırıyor ve bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor. Genellikle böyle bir iğneleme diğer insanları uzaklaştırır, sınırlarımı korur. Savaşmayı reddeden bir düşmanla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Ethan az önce ona nispet yapmamışım gibi devam etti. "Peki ya sen? İzci kız mıydın? Eminim bir sürü rozetin vardır."

"O zaman yanlış bahse girdin. Ben izci kız değildim. Benim geldiğim yerde okul sonrası aktiviteler pek önemli bir şey değildi, tabii bisiklet raflarının yanındaki yumruk kavgalarını saymazsanız." Bir kavgayı hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

Bir burun kırılması, şişmiş eklemlerden akan kan, yeşil gözlerin parıltısı.

"Biraz piyano çalmayı biliyorum," diye teklif ediyorum. "Alt kattaki komşum Bay Chen, ben çocukken bana öğretmişti. Çok iyi değilim ama hoşuma gidiyor. Müziğin sizi uzak yerlere götürmesi gibi."

Ethan bana büyük bir ilgiyle bakıyor, şimdi hareketsiz duruyor. Hakkımdaki bu küçük ayrıntıları öğrenmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Onları sahildeki deniz kabukları gibi topluyor. Daha sonra incelemek üzere cebine koyuyor.

Çok garip.

Onun bakışları altında kıpırdanıyorum. "Kahve kokusu mu alıyorum?"

"Evden getirdim. Mutfakta duruyor. Ayrıca vanilya kremam da var, böylece sevdiğin buzlu latteleri yapabilirsin." Rutin işlerine devam ediyor.

Burnumu kıvırıyorum ve başımı eğiyorum, şaşkınım. "Krema mı? Ama sen kahveni sade seversin." Hastane kafeteryasında Ethan asla krema ya da şeker kullanmazdı. Bir keresinde ona bunu sormuştum ve bana şakayla karışık, "Kahvemi kadınlarımı sevdiğim gibi severim, sıcak ve sert." demişti. Bunu söylediğinde gülmüştüm ama yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım.

Ethan'ın gözleri sabah güneşinin ışığında sıcak kehribar renginde parlıyor. "Ben kahvemi sade içerim ama *sen* içmiyorsun, o yüzden krema aldım."

Oh.

Beklemediğim kadar düşünceli bir jest olduğu için dilim tutuldu, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Mutfığa girdiğimde, özenle hazırlanmış kahve düzeneği beni etkiledi. Dün gece daireye ilk baktığımızda görmemiştim, o yüzden Ethan Cleveland'a getirmiş olmalı. Bir torba ithal kahve çekirdeği, bir kahve değirmeni ve tezgahın çoğunu kaplayan büyük bir espresso makinesi var.

Kendi kendime mırıldanarak kahvemi yapıyorum ve buzdolabından aldığım kremayı ekliyorum. Buzun üzerine dökerek içeceğimi tamamlıyorum. Bir yudum alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, vanilya aromasının dilimde nasıl patladığının tadını çıkarıyorum. Tatlı, kafeinli bir cennet.

Elimde içecek, oturma odasına dönüyorum. Neredeyse dümdüz olmuş eski bir yastık var, onu yolumdan çekiyorum, böylece pütürlü kanepeye oturabiliyorum. Buzlu kahveyi kalçamda nazikçe dengeliyorum. Ethan ritüeline devam ederken ben saçlarının bir gözünün üzerine düşerkenki seksi halini ve eğildiğinde poposunun ne kadar sıkı görüldüğünü fark etmemek için mücadele ediyorum.

Tanrım, vücudu delirmiş.

Bu kanepede benim yerimde oturup Ethan'ı seyretmek için iyi para ödeyecek bir sürü kadın olduğunu düşünüyorum. Benim bedavaya izlediğim Ateşli Ethan Clark Şovu'nu izlemeyi ne kadar çok isterlerdi. O kadınlardan biri olmamalıyım.

"Vay canına. Güzel kahve ve sabah eğlencesi." Sıradan görünmeye çalışıyorum ama zorlanıyorum. "Belki de seninle yaşamak düşündüğüm kadar kötü olmayacak."

Gülümsemesi yavaş, tıpkı tai chi'si gibi. "Ben de seninle yaşamayı seviyorum, Tiffy."

Bu ifade birkaç dakika boyunca aklımdan çıkmıyor. Kanepede kayıyorum, ona bakamıyorum çünkü kalbim garip bir spazm geçirdi. Göğsümde daha önce olmayan yeni bir baskı var. Elimi göğüs kafesimin üzerine koyup dalgınca ovuyorum. Belki de kalp krizi geçiriyorum. Kan basıncımı kontrol etmeli miyim? EKG çektireyim mi?

"Beni kâbuslarınla uyandırdığın zamanlar hariç," diye ekliyor Ethan, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"Ne?" Tüm vücudum gerildi.

Hareket etmeye devam ediyor. "Dün gece. Kabus gördüğünü duydum. Tam kalkmak üzereydin ki sen durdun. Tekrar uyumuş olmalısın."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, utanıyorum. "Özür dilerim."

Gözlerimi açtığımda Ethan'ın endişeli olduğunu görüyorum. Gözlerinin ve ağzının etrafında bir sıkışma var. "Bu sık sık olur mu? Kulağa oldukça kötü geliyor."

"Evet. Çok fazla kötü rüya görüyorum. Hep gördüm," diye itiraf ediyorum. "Neden? Ben ne yaptım ki?"

"Çoğunlukla sağa sola savruluyordun. Ağlıyor ve sızlanıyordun." Ayak parmaklarına dokunmak için eğiliyor, bir erkeğe göre şaşırtıcı derecede esnek.

"Bir şey söyledim mi? Uykumda konuştum mu?"

Lütfen, hayır. Lütfen hiçbir şeyi ifşa etmediğimi söyleyin.

"Hayır... gerçekten bir şey söylemedin." Tai chi'sini bitirdi ve yanımdaki kanepeye oturdu.

Güzel. İçim rahatladı. Düşündükçe Ethan'ın beni o şekilde duymasından nefret ediyorum. Çok savunmasız. Yine de rüya gören benliğimi susturmanın bir yolunu bulamıyorum. Umarım bir daha olmaz. Rüyaların ne kadar kötü olacağını asla tahmin edemiyorum. Bilmediğim bir yerde olduğumda alevleniyorlar. Cleveland'a gelmek istemememin bir nedeni de buydu.

Konuyu değiştirmek için, "Hazırlansak iyi olur. Dişlerinle saatlerce uğraşmak için önce banyoya gitmek ister misin?"

"İstedigimi biliyorsun." O mükemmel dişlerini göstererek gülümsüyor.

OceanofPDF.com

T Dairemiz hastaneye bir blok ötede, işe yürüyerek gidebileceğimiz kadar yakın. Gün ışığında, apartmanımızı çevreleyen mahallenin ilk düşündüğüm kadar kötü olmadığını görüyorum. Orta Batı banliyöleri için tipik bir manzara, yüksek bacaları ve geniş pencereleri olan bir ve iki katlı tuğla evler.

çimenli ön bahçeler.

Sonbahar geldi ve hava gevrek ama henüz soğuk değil. Yapraklar kırmızı, kahverengi ve sarı renklere bürünmüş. Ağaç dallarına zar zor tutunarak sallanıyorlar, ta ki tutunma güçlerini kaybedip yere düşene kadar. Dökülen yapraklardan oluşan bu halıda yürüyoruz, ayak seslerimiz geçerken onları karıştırıyor.

Ana girişe giden dairesel yola girdiğimizde Highview Hastanesi'ne ilk kez bakıyorum. Taba rengi tuğladan yapılmış, tek katlı merkezi bir lobisi var. İki kule lobiyi çevreliyor, renkli pencereleri bulutsuz gökyüzünü yansıtıyor. Gümüş tekerlekli sandalyeler ön kapıların yanında boş boş duruyor, hastaları bekliyor.

Bu hastane genelde çalıştığım Mercy Hastanesi'nden daha küçük. Umarım bu daha az yoğun olacağı anlamına gelir. Ethan ve benim önümüzde çok büyük bir görev var. Bir ihtisas değişim programını düzgün bir şekilde kurmak genellikle aylar, hatta yıllar alır, ancak Dr. Washburn bunu dört kısa hafta içinde yapmamızı bekliyor. Yepyeni bir hastanede tüm bu işleri yapma düşüncesi çok zor. Hastane düzenini öğrenmem, doktorları ve hemşireleri tanımam ve hastanenin özel protokollerini ezberlemem gerekecek.

En azından Ethan var. O zaten buranın yolunu biliyor. Rollerini değiştirdiğimizi fark ettim. Şimdi turu o yapıyor, biz yürürken hastanenin farklı alanlarını işaret ediyor. Bu koridorlara o kadar aşına ki onu tıp eğitimi ofislerine kadar körü körüne takip etmek çok kolay. Bir resepsiyon görevlisi bizi tıp eğitimi direktörünü beklemeye aldı. Dr. Washburn önce onunla görüşmemizi söyledi. Ethan bekleme alanındaki püsküllü kahverengi deri koltuğa oturuyor, uzun bacaklarını uzatıyor ve ayak bileklerini çaprazlıyor.

Huzursuz bir şekilde, ona takılmamaya çalışarak yavaşça yürüyorum ve etrafıma bakıyorum.

yeni bir çevre. Gözlüklerimi takmak için duruyorum ve yakındaki bir duvardaki bazı resimleri inceliyorum. Hastanenin açıldığı 1952 yılından bu yana görev yapan tüm tıbbi direktörlerin portreleri var. Asık suratlı yaşlı beyaz adamların resim üstüne resimleri.

Tipik.

Bu fotoğraflara bakarak burada hiç kadın ya da beyaz olmayan birinin çalışmadığını düşünebilirsiniz. Sıradaki üçüncü resme odaklanıyorum. Adamda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler var. Gözlerimi kısarak resmin altındaki küçük altın plakete bakıyorum, Nathaniel Clark, M.D., 1998-2001 yazıyor. Portreye bakıp neden dikkatimi çektiğini anlamaya çalışıyorum. Sonra cevap aklıma geliyor.

"Ethan?"

"Hmm?" Sessizdi, portrelere bakmamı izliyordu.

Gülümsemediğini fark ettim. Ethan'ı gülümsemeden görmek garip. Ukala bir gülümsemeden utangaç bir sırıtışa kadar pek çok gülümsemesi var. Boş yüzü, farklı görünüyor, hala yakışıklı ama daha genel.

Bu beni rahatsız ediyor.

"Bu adam senin akrabam mı? Soyadı Clark ve sana benziyor." Söz konusu resmi gösterdim.

"Bu benim babam. Tüm kariyerini burada geçirdi. Sonunda üç yıl önce emekli oldu." Ethan ayağa kalkıyor ve resim duvarının önünde bana katılıyor.

Çok daha aşağıda başka bir fotoğrafı işaret ediyor. "Büyükbabam, babamın babası. Bu hastanenin kurucu doktorlarından biriydi. Babama göre, hiç evde olmamış. Burayı kurup çalıştırmakla çok meşgulmüş. Ben doğmadan önce vefat etmiş." Sesi sanki başka birinin ailesi hakkında konuşuyormuş gibi gerçekçi.

Büyükbabasının resmine bakmak için hareket ediyorum. Ailenin o tarafında güçlü genler olmalı. Bu adam Ethan ve babasıyla aynı özelliklere sahip. Dolgun ağız, yarık çene ve koyu renk düz kaşlar hepsinde ortak. Büyükbabasının resmi siyah beyaz olsa da, aynı altın-kahverengi gözlere sahip olduğunu söyleyebilirim. Yaldızlı resim çerçevesindeki yüzüne delici bir şekilde bakıyorlar.

Aklımda dönen sorularla, o gözlerin daha genç bir versiyonuna bakmak için dönüyorum. Ethan neden ailesinin bu hastaneyi inşa ettiğinden bahsetmedi? Bu geçmişle, toplumda bağlantıları ve statüleri olmalı. Çoğu insanın bahsedeceği bir şey gibi görünüyor. Hatta belki de övünecekleri bir şey.

Tam o sırada, tıp eğitimi direktörü Dr. Santos ofisinden çıkar. "Ethan!" diyor sıcak bir sesle. Güney Amerika aksanı isminin ilk hecesini yumuşatıyor. Orta yaşlı, siyah saçlı ve tel çerçeveli gözlüklü.

Ethan genişçe gülümsüyor. "Dr. Santos. Size radyoloji asistanı arkadaşımı takdim edeyim-"

"Ah, evet." Dr. Santos bana döndü. "Bu Tiffany Hart olmalı. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Kuru, serin bir el benimkini kavırıyor ve nazikçe sıkıyor. "İhtisas direktörünüz Dr. Washburn'ü yıllardır tanıyorum. Onunla daha stajyerken bir tıp konferansında tanışmıştık. Buna inanabiliyor musunuz? Dedikleri gibi zaman çok hızlı geçiyor."

Dr. Santos Ethan'a soruyor: "Columbus'u nasıl buldun? Radyoloji olmasını istediğin her şey mi?"

Nedense bu soru Ethan'ın yüzünün kızarmasına ve bana yan yan bakmasına neden oluyor. "Columbus harika. Beklediğimden de iyi gidiyor. Yerimi almama yardım ettiğin için teşekkürler."

Dr. Santos zengin bir kahkaha atarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Sürekli gelip bana bir ipucu olup olmadığını soruyordun." Bana hitap ediyor. "Neredeyse her gün bu çocuk burada, kendisine bir radyoloji ihtisas pozisyonu bulmam için başımın etini yiyordu. Cleveland'dan ayrılmak için çok hevesliydi."

Ethan'a karşı bir sempati duyuyorum. Bu hastaneden ayrılmak için çok çalışmış gibi görünüyor, ama işte yine geri döndü.

"Umarım hepiniz için iyi bir iş çıkarıyordur. Columbus'a vardığında daha sıkı çalışacağına söz verdi." Dr. Santos beklentiyle bana bakıyor ve Ethan'ın performansı hakkında yorum yapmam gerektiğini fark ediyorum.

Ethan'ı sabote etmek için mükemmel bir an olurdu. Eminim Dr. Santos, ilerlememiz hakkında Dr. Washburn'e rapor veren doktorlardan biridir. Eğer ayın asistanı ödülünü istiyorsam, Ethan'dan daha iyi olduğumu düşünmesini istiyorum.

Ethan aklımı okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Çevresel görüşümde çenesini sıkıldığını, aşağılayıcı bir şey söylemem için hazırlandığını görüyorum.

"Durumu çok iyi efendim. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız," diyorum Dr. Santos'un gözlerinin içine bakarak.

Ethan benim sözlerimle rahatladı. Bana daha fazla güvenmediği için kırıldım. Gerçekten o sertifikayı almak için onu otobüsün altına atacağımı mı düşündü? Yıllar önce bir keresinde, başka birini sürükleyerek kendimi yukarı çekmeye çalışmıştım.

Aşağı. Hâlâ pişmanlık duyduğum bir karar. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. Ödülü kazanacağım ama bunu Ethan'ın ışığını karartarak yapmayacağım.

Onu gölgede bırakarak kazanacağım.

"İkinizin de bazı hızlı evrakları imzalamanız gerekiyor, ardından Radyoloji Bölümü'ne gidebilirsiniz." Dr. Santos her birimize bir yığın kâğıt verdi ve onları doldurduk. Sonra vedalaşıyoruz ve Ethan beni Radyoloji Bölümüne doğru götürüyor.

Steril, beyaz duvarlı koridorlarda birbiri ardına yürürken, "Dr. Santos iyi birine benziyor," diye yorum yapıyorum.

"Öyle. Her yılın sonunda, o ve ortağı biz stajyerleri ve asistanları evlerine barbekü yapmaya davet ederlerdi. Bu hepimizin dört gözle beklediği bir şeydi. Bize her zaman saygılı davranırdı, sanki harcanabilirmişiz gibi davranan bazı diğer uzmanlar gibi değil."

Homurdanıyorum. "Yani Dr. Washburn gibi mi?" İhtisas direktörüm her zaman asistanlara daha fazla sorumluluk yüklemek için yeni yollar planlıyor, böylece daha az çalışabiliyor.

Ethan bana baktı. "Evet, öyle sayılır."

Radyoloji bölümüne ulaşmamız çok uzun sürdü. Ethan hastanedeki herkesi tanıyor gibi görünüyor ve hepsi merhaba demek istiyor. Genç yaşlı doktorlar, hemşireler ve teknisyenler koridorlarda bizi durduruyor. Ethan'ın stajyer olduğu ve yangın alarmı sırasında uyuduğu zamanki gibi hikayelerle eğleniyorum. Ya da bir kar fırtınası olduğunda ve personelin geri kalanı kar altında kaldığında, onu yoğun bakım ünitesindeki tek doktor olarak bıraktığında.

Bir solunum teknisyeni bana gururla, "Dr. Clark iyi idare etti," diyor. "O gece sadece iki hasta öldü." İri yarı adam Ethan'ın omzuna öyle sert vuruyor ki Ethan irkiliyor.

"Oh! Bu... iyi." Bir günde genellikle kaç yoğun bakım hastasının vefat ettiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Hatta yaşlı bir hemşire bana Ethan'ın küçük bir çocukken babası onu hastaneye getirdiğinde dinlenme odasında nasıl boyama yaptığını hatırladığını anlattı. Hemşire, babası hastalarla ilgilenirken onun nasıl saatlerce sabırla oturduğunu anlatıyor. "Ne kadar iyi bir çocuk" diyor hemşire sevgiyle, yanağını okşayarak, Ethan'ın utançtan yere çökmek ister gibi görünmesine neden oluyor.

Sonunda radyolojiye vardığımızda, gülümsemekten ve kafa sallamaktan yüzüm ağrıyordu. Dr. Fann adında yaşlı bir radyolog bize

Sonra da bizi ofisimize götürüyor. Yan yana iki bilgisayarın bulunduğu daracık odayı görünce hiç şaşırmadım.

Evim gibi hissettiriyor.

OceanofPDF.com

Yeni bilgisayarlarımızı nasıl kullanacağımıza dair uzun bir eğitimden geçtik. Öğlen oldu ve henüz gerçek işimize başlamadık. Ethan koşarak öğle yemeği almak için kafeteryaya gitti. Artık onun yemek yeme alışkanlıklarına alıştığım için, masayı çökteceğine inandığım yiyeceklerle dolu bir tepsiyle geri döndüğünde yorum yapmıyorum. Çalışırken, masalarımızda otururken yiyoruz. Ethan bana çıtır soğan halkası teklif ediyor ama ben başımı hayır anlamında sallıyorum, onun yerine sandviçimle birlikte gelen patates kızartmasını tercih ediyorum.

Çiğnerken kirpiklerimin altından Ethan'ı izliyorum. Bugün herkes onu coşkuyla karşıladı. O da neşeli ve kibar bir şekilde karşılık verdi ama içinde bir tür çekingenlik seziyorum. Sanki genelde Columbus'ta serbest bıraktığı bir parçasını burada tutuyormuş gibi. Bu tutarsızlık beni rahatsız ediyor.

"Seni burada seviyorlar." Sessizliği bozarak söylüyorum. "Savurgan oğlun geri dönmesi gibi ve sen gideli sadece birkaç ay oldu. Gittiğine bile şaşırdım. Tüm bu hayranlığı bıraktığına göre radyolojiyi seviyor olmalısın."

"Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum," dedi beklemediğim bir şiddetle. "Ayrıca, herkes beni sevmiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum, sorguluyorum.

Ethan başka bir şey söylemiyor, işine geri dönüyor. Bilgisayar ekranı yüzüne unutulmaz mavi bir parıltı yayıyor.

İlginç.

Bir süre sonra sinirli bir şekilde iç geçirdi ve sandalyesini bana doğru çevirdi. "Burada ne yapmamız gerektiğini tam olarak anlamıyorum. Bu değişim programını tam olarak nasıl kuracağız?"

Dr. Washburn bize bu görevi verdiğinden beri bu konu üzerinde çok düşündüm. "Bazı fikirlerim var," diye onu temin ettim. "Bunu ne kadar ilerlemiş olduğumuza göre ayırsak nasıl olur? Örneğin, radyolojiyi yeni öğrenmeye başlayan birinci sınıf bir asistan röntgen okumaya ve temel radyolojik tetkiklere odaklanmalı.

şeyler. Kıdemli bir asistan, girişimsel radyologla birlikte anjiyografi gibi daha karmaşık prosedürleri yapabilir."

Masamdan bir kalem alıyorum ve parmaklarımın üzerinde çevirerek kurcalıyorum. "Buradaki uzman radyologlar bizimle çalışmaya alışık değiller. Ne yapmaları gerektiği konusunda herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmamız gerekiyor."

"Kulağa hoş geliyor." Ethan sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bacaklarını uzatıyor ve ayak bileklerinden çaprazlıyor. Ayak parmaklarının uçları benimkilere değiyor ve bacağımda garip bir karıncalanma hissi oluşuyor.

"Her asistan için deneyim seviyelerine göre bir vaka ve prosedür listesi hazırlayabiliriz. Ders kitaplarımızdan ve tıp dergilerinden bölümler almak ve bunları o ay için zorunlu okuma olarak vermek istiyorum. Bu şekilde, çalışırken öğrenebilirler." Kalem masaya hafifçe vuruyorum.

"Bunu mahvedemem." Ethan ellerini başının arkasında birleştirdi. "İyi bir izlenim bırakmalıyım."

Kaşlarımı çatarak ona doğru atıldım. "Neden? Ayın Sakini ödülünü kazanmak için mi?"

"Ne? Hayır." Başını hafifçe sallar. "Bunu kazanmana yardım edeceğim."

Ona inanmayarak alay ettim. "Bunu neden yapasın ki?" Bu ne kadar tuhaf olurdu? Bir kez olsun yanımda birinin olması?

"Dürüst olmak gerekirse, kazanmaya çalışmayı düşündüm." Doğruldu, sandalyesi hareketiyle birlikte gıcırdadı. "Columbus'a taşınmak için buradan ayrıldığımda çok üzüldüm. İnsanlar bencil olduğumu ima ettiler. Bir söz verdiğimi ve sonra sözümünden döndüğümü söylediler. Onları eli boş bıraktığım için kendimi suçlu hissettirdiler. O ödülü almak güzel olurdu. Onlara ve aileme doğru kararı verdiğimi göstermek."

Ethan öne doğru eğilir, yüzü samimidir. "Ama ben bunu senin kadar hak etmiyorum. Sen o hastanedeki en zeki, en çalışkan asistansın. Oraya erken geliyorsun ve geç çıkıyorsun. Herkese yardım ediyorsun ve bunun için övgü almıyorsun." "Ayrıca Melanie bana Disney World konferansı için paraya nasıl ihtiyacın olduğunu anlattı."

Melanie, seni hain.

"Senin merhametine ihtiyacım yok." Ona kaşlarımı çatıyorum, alınıyorum.

"Acımak seninle bağdaştırdığım son şey. Sana hayranım. Herkes hayran. Çok çalışıyorsun ve insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamıyorsun."

Son kısmı bir iltifat olarak söylüyor ama bu beni kötü hissettiriyor, utandırıyor. Sanki normal insanların arzuladığı karşılıklı saygı ihtiyacından yoksunmuşum gibi. "Herkes senin gibi olamaz Ethan," diye karşılık veriyorum, yorumundan incinmiş ve kızgın bir şekilde. "İnsanların ne düşündüğü konusunda endişelenmene gerek yok çünkü herkes seni seviyor Bay Popüler. Muhtemelen lisedeyken balo kralıydın."

Ondan bir sessizlik geliyor, bu da hedefi vurduğum anlamına geliyor. "Ha! Biliyordum," diye haykırıyorum, muzaffer bir edayla. "Gerçekten balo kralı mıydın?"

Başını sallıyor, gözleri yerde ve yanakları pembeleşmiş. "Evet. Son sınıfta." Bakışlarını kaldırıyor, içinde kederli bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Yine de yanıyorsun. İnsanların hakkımda ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorum. Bu yüzden insanları memnun etmeye çalışıyorum. Herkesi benden hoşlanmaya ikna etmeye çalışıyorum, böylece hatalarımı, başarısızlıklarımı fark etmeyecekler."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Sen mi? Başarısız mı?"

Ethan bakışlarını indirerek masasına kederle bakar. "Pek çok şeyi berbat ettim. İnsanları hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden burada iyi bir iş çıkarmak istiyorum. Bunu telafi etmek ve devam edebileceğimi kanıtlamak için."

"Bu sabah bana anlattığın Eagle Scout ve dövüş sanatları gibi şeylerde başarısız olmadın." Ethan'ın kederli ifadesi içimdeki bir şeyi açığa çıkarıyor. Acısını dindirmek istiyorum. Yanlış olan her neyse düzeltmek. Ona kendini başarısız hissettiren her kimse onunla savaşmak. Shelly'den beri hiç bu kadar korumacı hissetmemiştim. Bu aptalca çünkü *Ethan*'dan bahsediyoruz. Benim yardımına ihtiyacı yok.

Hatırlatmam işe yaradı. Sihir gibi, kasveti dağılıyor ve dik oturuyor. "Yaptığım *her şeyi* berbat ettiğimi söylemedim. Sadece bazı şeyleri." Bana utangaç bir bakış attı. "Artık biliyorsun ve bana özgü bir şekilde, bunun benden daha az hoşlanmana neden olmasından endişeleniyorum."

"Senden hoşlandığımı kim söyledi ki?" Bunu her zamanki iğneleyici sesimle değil, alaycı bir sesle söylediğimden emin oluyorum. Nazik olmak zor ama Ethan'ın bana yumuşak karnını göstermesi hoşuma gitti. Bu anı onun kırılğanlığından faydalanmak ve onu kendimden uzaklaştırmak için kullanabilirdim. Ama nedense bunu yapmak istemiyorum.

M Telefonum gelen bir mesajla çalıyor. B u ses beni irkiltiyor, başka bir korkutucu mesaj olmasından endişe ediyorum. A m a değil. O numarayı engellediğimden beri hiç gelmedi. Bir mesaj gördüğümde rahatlatarak iç çekiyorum.

Mesaj Melanie'den.

Selam. Fred harika. Beni ısırmadan karnını ovmama izin verdi, yani artık onun en iyi arkadaşı benim.

Vay canına. Sen bir kedi fısıldayıcısısın.

Cleveland nasıl? Hastane nasıl?

Tiffany: Daha küçük. Daha yaşlı. İnsanlar iyi. Bilgisayarları eski bir yazılımla çalışıyordu. Burada IT yok, ben de sistemlerini güncelledim. Kolaydı ama çok etkilendiler. Bir dahiymişim gibi davrandılar. Lol!

Anıya gülümsemek için mesajlaşmaya ara veriyorum. Tüm radyoloji personeli hâlâ bilgisayarlarının ne kadar hızlı çalıştığından övgüyle bahsediyor. Bu benim için büyük bir kazançtı. Umarım başarımla Dr. Washburn'e rapor edilir ve ayın asistanı olma şansına yardımcı olur.

Güzel! Programın kurulumunu zamanında bitirecek misin?

Endişelendiğini biliyorum.

Emin değilim. Çok fazla ama deniyoruz. Ethan nasıl?

Aman Tanrım. Buna asla inanmayacaksın. Birlikte yaşıyoruz!!

Kapa çenenini! Ne?

Tiffany: Evet. Kendi odalarımız var ama diğer her şeyi paylaşıyoruz.

Vay canına. Nasıl yani?

Düşündüğüm kadar kötü değil. Şimdiye kadar.

OceanofPDF.com

G lass paramparça. Kanlı eklemler. Küçük kuş. Bırak beni.

Kabuslarımdan boğazımın arkasına gömülmüş bir çığlıkla uyanıyorum. Kalbim küt küt atıyor, yatakta doğrulup karanlığı arıyorum ama

hiçbir şey bulamazsın. Canavarlar burada değil. Bu yatağın altında ya da bu dolabın içinde değiller. Canavarlarım beni yıllar önce terk etti, terk etti. Onları özleyorum, özlememem gerektiği halde. Şimdi, geriye kalan tek canavar kendi derimin altında yaşayan canavar.

Bu düşünceler çok karanlık. Yatağımdan kalkıp saate bakıyorum. Saat sabahın ikisini geçmiş. Koridordan akan ışık bandını takip ederek banyoya gidiyor ve yüzüme su çarpıyorum. Gerginliğimi hafifletmek için boynumu bir o yana bir bu yana eğerken boynum çatlıyor. Faydası yok. Gerginim. Adrenalin vücudumda dalgalanıyor. Yakın zamanda tekrar uyumamın imkanı yok.

Temiz havanın beni sakinleştireceğini umarak oturma odamızın yanındaki dar balkona çıkıyorum. Sürgülü cam kapıyı açtığımda yüksek bir ses çıkıyor. Sıkışarak geçiyorum ve dışarı çıkıyorum. Boşluğa iki ucuz plastik sandalye tikiştirilmiş. Birini seçip oturuyorum, soğuk koltuk bacaklarımın çıplak tenine değerken titriyorum. Akşam esintisi beklediğimden daha soğuk. Yanımda bir battaniye getirmeliydim ama içeri dönüp bir tane alamayacak kadar yorgun ve tembelim. Bunun yerine dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı onlara doluyorum.

Kapı arkamdan titreyerek açıldığında sırıyorum ve irkilerek bir çığlık atıyorum.

Ethan balkona çıktı. Gömleğini tekrar giydi. Bana doğru zar zor bir bakış atarak diğer sandalyeye oturuyor. "Yine mi kâbuslar?" diye soruyor, altımızdaki otoparkın çatlak kaldırımlarına bakarak.

İç çektim. "Evet. Seni uyandırdım mı?"

"Öyle yaptın ama sorun değil. Ben de pek iyi uyuyamam." Ethan ayaklarını paslı metal korkuluklara dayayıp iterek sandalyesini geriye doğru yatırdı.

Arka ayakları balkonun zemininde. Plastik, ayaklarını esnetip gevşeterek sallanırken inliyor.

Kollarımı bacaklarıma daha da sıkı sarıyorum. "Özür dilerim." "Gerçekten, sorun değil. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." İhtiyacım olan son şey rüyalarımı Ethan'a anlatmak. Ne kadar korkarsam korkayım, ona asla anlatmayacağım.

Bir süre sessizlik olur ve sonra ayağa kalkıp gider. Bir dakika sonra geri geldi. Sözsüz bir şekilde battaniyeyi bacaklarımin üzerine bırakıyor. Battaniyeyi üzerime örtüyorum ve boynumu eğerek onu yanımda görüyorum. Bir elinde bira şişesi tutuyor, diğerini de kolunun altına sıkıştırmış. Kapağını çevirirken bir patlama sesi duyuyorum. Ethan içkiyi bana uzatıyor ve sonra tekrar oturmadan önce kendi içkisini açıyor. Battaniyeye sarılıyorum, sıcaklığı için minnettarım.

Arka arkaya birkaç yudum alıyor, sonra cam şişeyi sağ dizine bastırıyor ve acı çekiyormuş gibi sessiz bir inilti çıkarıyor.

"İyi misin?" İçkimden bir yudum alıyorum. Yutmadan önce ağzımda köpürüyor.

"Evet. Eski beyzbol sakatlığı. Yarın yağmur yağacak. Bunu her zaman söyleyebilirim çünkü dizimi ağrıtıyor." Soğuk birayı bacağının dış kenarına sürtüyor.

"Beyzbol mu oynadın?" Bundan bahsettiğini ilk kez duyuyorum, ama onu lastik bantlardan oluşan topumla yakalama oynarken gördüğüm tüm zamanları hatırlıyorum.

"Beyzbola *takıntılıydım*. Üniversitede bunun için burs almıştım." Sesi derinleşiyor, acılaşıyor. "Eve doğru kayarken dizimi kırana kadar büyük liglerde olacağımı sanıyordum. Tutucuyla çarpıştım ve bir sürü bağ yırtıldı. Düzeltmek için iki ameliyat gerekti. Tai chi'yi böyle öğrendim. Rehabilitasyonumun bir parçasıydı."

Karanlığın içinden bakıp yüz ifadesini görmeye çalışıyorum ama gölgeler onu gizliyor. "Bu korkunç Ethan. Özür dilerim. Ailen doktor olduğu için hep doktor olmak istediğini sanmıştım."

Bana babasının ve büyükbabasının fotoğraflarını gösterirken sahip olduğu mesafeli ses tonu şimdi de var. "Ailem tıp okumamı istiyordu. Beyzbolda başarılı olamazsam diye yedek olarak tüm tıp öncesi dersleri almamı istediler. Ben de onları kırmadım. Dersleri aldım ve başarılı oldum. Bunu gerçekten kullanacağımı hiç düşünmemiştim." Kıkırdamasının içi boş bir sesi var. "Dönüyor

haklı olduklarını anladım. Beyzbol kariyerim sona erdi ve tıp fakültesine gittim." Şişesinden bir yudum daha aldı. "Çılgın kısmını bilmek ister misin?"

"Ne?" Kalbim Ethan için, kaybettiği hayalleri için acıyor.

"Sonunda ailem haklıydı. Onca yıl direndim, onlardan farklı olduğumu kanıtlamaya çalıştım." Başını sallıyor. "Doktor olmayı sevdiğim ortaya çıktı. Bir fark yaratabildiğimi, birinin hayatını daha iyi hale getirdiğimi bilmek güzel. Belki tuhaf ama kendimi en çok hastanede evimde gibi hissediyorum."

Bugün erken saatlerde Dr. Santos'tan dinlediğim hikâyeyi düşünüyorum. Highview Hastanesi'nden ayrılmak isteyen Ethan'ı. "Ama *bu* hastaneden değil? Cleveland'dan ayrılmak istiyor gibisin?"

Bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. "Haklısın. Burada olmak istemiyorum." "Neden?" Battaniyeyi çıplak ayaklarımın etrafına daha sıkı sarıyorum.

İlham arar gibi yıldızlara bakıyor, fikirlerini kelimelere dökmek için bir yol arıyor. "Çok fazla baskı var. Babam ve büyükbabam birer efsane. İkisi de tüm hayatlarını bu hastaneye adadı, evde bizimle geçirdikleri saatten daha fazlasını burada geçirdiler. Ağabeyim stajını ve ihtisasını burada yaptı. O bir dahi, şimdi doktorasını yapıyor, çünkü görünüşe göre M.D. onu tatmin etmeye yetmedi." Ethan'ın gözlerini devirdiğini göremiyorum ama sözlerinin içinde bu var.

"Onlarla gurur duyuyorum ama bana bir şey kalmadı. Yaptığım her şey onlarla kıyaslanıyor ve bundan nefret ediyorum. Kaç kez 'tıpkı babam gibi' ya da 'tıpkı kardeşim gibi' olduğumu duyduğumu biliyor musunuz? Ya da daha da kötüsü, insanların ağabeyimin benden daha iyi ya da daha zeki olduğunu söylediklerini?" Bir eliyle saçlarını karıştırıyor ve sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Onlar gibi olmak istemiyorum. Kendim gibi olmak istiyorum. İyi bir doktor olmak ama iş dışında da bir hayatım olsun istiyorum." Kelimeler birbirini kovalayarak dökülüyor.

Dr. Washburn Cleveland'a geleceğimizi söylediğinde Ethan'ın ne kadar solgun olduğunu hatırlıyorum. O zamanlar bunun benimle burada olmak istemediği için olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gerçek nedeni anlıyorum. Mesele ben değilmişim. Onun anılarla dolu bu yere dönmesiyle ilgiliydi. Başkalarının kim olması gerektiğine dair beklentileri tarafından kapana kısılmış hissettiği bir yere.

Sesi alçalıyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi fısıldıyor. "Sana ilk denememde radyolojiye nasıl giremediğimi anlatmıştım."

"Hatırlıyorum." Bu bir anlık başarısızlığın nasıl acı verdiğini görmek korkunç.

Onu. Dürtmekten kendini alamadığı bir çürük. Bazen bazı şeyler o kadar kötü acır ki, onları yeniden yaşamak neredeyse iyi hissettirir.

"Hastanedeki herkes bunu biliyordu. Onlara kim söyledi bilmiyorum. Belki babam? O zamanlar hâlâ çalışıyordu. Mesele şu ki, kimse kötü değildi. İyi davrandılar, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Tüm o acıyan bakışlar." Duraklıyor ve umutsuzca başını sallıyor. "Eğer burada kalırsam, her zaman babamı takip eden o küçük çocuk olacağım."

Ethan'ın çatışması beni şaşırttı. Ben sadece aile mirasının getirdiği olumlu yönleri düşünmüştüm. Dezavantajları da olduğu aklıma gelmemişti. Geçmişinden kaçma ve yeni bir yere gitme isteğini kesinlikle anlayabiliyorum.

Kısa bir an için ona yaptığım hataları anlatmayı düşünüyorum. O zaman kendi kusurlarında daha az yalnız hissedebilir. Ama bu saçma bir düşünce. Haince bir düşünce. Geçmişim hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Şu anda bana saygı duyduğu biri gibi bakıyor. Gerçeği öğrenirse bu ne kadar çabuk değişir.

Onun yerine uzanıp elimi koluna koyuyorum. İkimiz de hareketsiz, vücutlarımızın birleştiği yere aynı şaşkınlıkla bakıyoruz. Kolunu hafifçe sıkıyorum. "Sorun yok Ethan. Kim olmak istiyorsan olabilirsin. Kimsenin senin için bir yol seçmesine izin vermek zorunda değilsin. Başarı bir yerden gelmez." Zihnimde güneşin kavurduğu bir çölde beton bir apartman dairesi resmi canlanıyor. "Başarı kendi içinden gelir."

Tekrar konuştuğunda sesi daha hafif. "Sende hayran olduğum tek şey bu, Tiffy. Kendine güvenin."

"Ben mi?" Şaşkınlıkla elimi göğsüme götürüyorum. Kendimi hiç özgüvenli biri olarak görmemiştim.

İnatçı mı?

Evet. Kendine

güvenen?

Hayır.

"Nereye gittiğini tam olarak biliyorsun. Yolumu bulmaya çalışırken bocaladım ve çırpındım, ama sen doğrudan hedefine atılan bir ok gibisin. Hiç tereddüt ettiğini görmedim." Ethan'ın şişesi yere bırakılırken şingirdiyor.

"Daha önce de rotadan çıktım," diye düzeltiyorum onu. "Ve çoğu zaman kendime güvenmiyorum. Birinin inşa ettiğim her şeyi elimden alacağını düşünüp duruyorum. Sanki gelip benim gerçek bir doktor olmadığımı söyleyeceklermiş gibi. Bu yüzden her zaman laboratuvar önlüğümü ve rozetimi takıyorum. Önlüğümü giyiyorum.

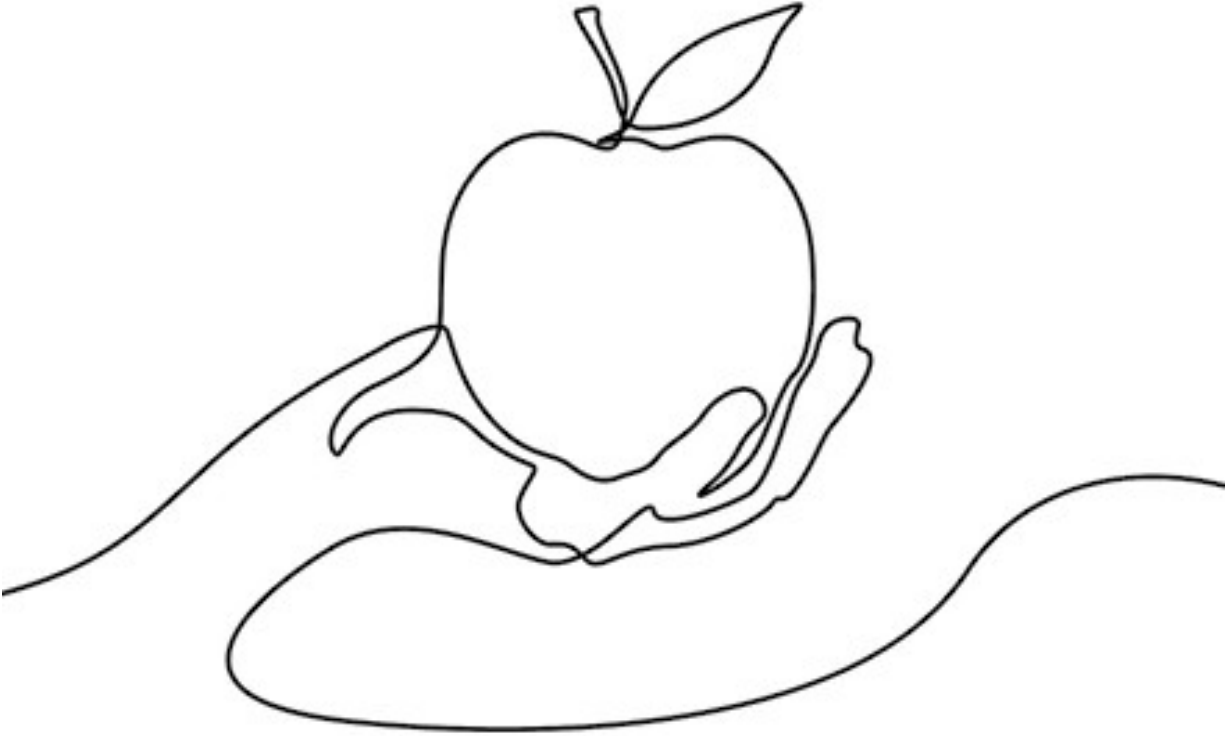
Gözlük, bazen ihtiyacım olmasa bile. Bir doktorun nasıl görünmesi gerektiğine dair bir klişe olduğumda insanların beni daha çok dinlediğini fark ettim."

Ondan küçük bir kıkırdama. "Gözlüklerin işe yaradığından emin değilim. Sadece seni seksi bir kütüphaneci gibi gösteriyor. Yine de ne demek istediğini anlıyorum. İnsanların önyargılı fikirlerini karşılamak için çok fazla baskı var."

Ethan'a katılıyorum, ancak şimdi kütüphaneci yorumuna takıldım. Beni gerçekten o şekilde mi görüyor? Kesinlikle hayır. Seksi görünmemek için çok uğraşıyorum. Bu tür bir ilgi istemiyorum. Tehlikeli olabilir.

OceanofPDF.com

CRUSH

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 16

You seksi küçük velet," diyor çocuk, "seksi" kelimesini vurgulayarak. Adını bilmiyorum ama beni izlediğini gördüm. Okul bahçesinden geçerken aç gözleri beni takip etti. Erkeklerin uzaktan bakmasına alıştım artık. Göğüslerim ve popom büyüdüğünden beri bu böyle.

Ama hiç bu kadar yakın olmamıştı.

"Hepimizden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Vücudu beni lise oditoryumumun arkasındaki cüruf taşlı duvara doğru bastırıyor. Ağzını benimkine dayamaya çalışırken kaba derisi yanaklarımı çiziyor. Yüzümü bir o yana bir bu yana savurarak dudaklarından kaçıyorum. Nefesi sigara ve soğan gibi kokuyor. Yanımızdaki çöp konteynerinden gelen çöp kokusuna karışıyor. Yemin ederim bundan sonra bir daha asla soğan yemeyeceğim.

Sabırsız eller gömleğimi çekiştiriyor. "Burnun hep kitaplarda. Kendini çok zeki sanıyorsun." Bana şehvet ve nefret karışımı bir duyguyla bakıyor.

Ellerimi kaldırıp ona karşı koymaya çalışıyorum ama beni kolayca uzaklaştırıyor. Bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Okulda dikkat çekmemek için zamanımı ya sınıfta ya da kütüphanede geçiriyor, sürekli ders çalışıyorum. Bir kitabı iade etmeye gidiyordum ki beni yakaladı ve buraya geri çekti. O da benim gibi bir genç, ama iri ve güçlü.

Yardım çığıllıklarım mücadelemizin sesi arasında kayboluyor.

Yıllar önce annem beni bu konuda uyarmıştı. On üç yaşıma bastığımda ve vücudum gelişmeye başladığında, arkamda durmuş ve parlak bakır saçlarımdan bir tutam almıştı. Saç tellerimi parmaklarının arasında gezdirirken annem en hüzünlü sesiyle "Çok güzelleşiyorsun kedicik," demişti.

Kafam karışmıştı. Güzel olmak iyi bir şey değil miydi? Shelly ve ben, bir kadını diğerinden daha güzel yapan küçük farklılıkları çözmeye çalışarak kadın dergilerini araştırmak için saatler harcadık. O modelleri taklit etmeye çalıştık, annemizin makyaj malzemelerini çaldık ve

Takılar. Birbirimize ruj sürerken kıkırdayarak, "Sen *"muhteşem, sevgilim,"* sahte İngiliz aksanıyla.

Şimdi annem bana çekici olmanın kötü bir şey olduğunu söylüyordu. "İnsanlar... erkekler... sana belli bir şekilde bakacaklar. Dikkatli olmalısın. Dikkatleri üzerine çekme."

Güneşin ısıttığı tuğlalar tenimi yakarken bu konuşma aklıma geliyor. Çocuk sonunda elini gömleğimin altına sokuyor ve bu sırada gömleğimi yırtıyor. Yardım çığlıklarım daha da yükseliyor. Gerçeklik ortaya çıkıyor. Bu oluyor ve bunu *hemen* durdurmam gerekiyor.

Tam umudumu kaybettiğim anda, bulanıklaşacak kadar hızlı hareket eden bir şekil çocuğa çarpıyor. Saldırgan itiliyor ve sert kaldırıma düşüyor. Ani hareket hıçkırıklarımı serbest bırakıyor. Ayağa kalkıp kaçmalıyım ama bacaklarım tepki vermiyor. Tüm vücudum o kadar titriyor ki dişlerim takırdıyor.

Önümde gelişen sahneyi çaresizce izliyorum. O bulanıklığın okuldan başka bir çocuk olduğu ortaya çıkıyor. Onunla daha önce hiç konuşmamış olsam da, bu çocuğun adını biliyorum. Adı Raphael, ama herkes ona Rafe diyor. Durgun kedi yeşili gözleri ve şeytani sırıtışıyla onu fark etmemek zor. Asla yürümez ya da koşmaz, sanki buranın sahibiymiş gibi kampüsümüzde rahatça dolaşır.

Ondan hiç görmediğim kadar hızlı hareket eden Rafe, çocuğu yere yatırıp üzerine oturuyor. Yüzünü altındaki çocuğa yaklaştırıyor ve dudak büküyor, "Seni küçük pislik. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Çocuk kıvranıyor, varsayımsal olduğu açık olan soruya cevap verme zahmetine girmiyor. Rafe'in her zamanki alaycı ifadesinin yerini saf bir öfke aldı. Rafe'in yumruğu bir anda ortaya çıkıp çocuğun suratına indiğinde, hem çocuk hem de ben burnunun kırılmasının yankılanan çatırtısıyla inliyoruz. Yüzünden kan fişkırıyor, kırmızı bir nehir gibi.

Rafe daha yakına eğilir. "Eğer bir daha, ama *bir* daha, ona doğru bakarsan..." Rafe'in kanlı eli çocuğun gömleğinin önünü kavrar. Çocuğun başını yukarı çekip kaldırıma çarpıyor. "Seni fena benzeteceğim." Bir kafa daha yere çarpıyor. "Anladın mı?" Çocuk hâlâ başını sallayacak kadar bilinçli.

Rafe çocuğu da yanına alarak ayağa kalkar. Çocuğu son bir kez sallayarak kollarını ve bacaklarını bir bez bebek gibi çırpmasını sağlar. Sonra onu ayağa kaldırır.

ve onu itiyor. "Defol git buradan. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Eğer görürsem, ağzını burnunu dağıtırım."

Çocuk arkasında kan izleri bırakarak kaçır.

Çocuk gidince Rafe bana döndü. Dizlerimi göğsüme çekmiş, kollarımı deprem tatbikatına hazırlanıyormuşum gibi başımın iki yanına sarmış bir halde yerde büzülmüş yatıyorum. Önümde diz çöktüğünde geriye doğru kaçıyorum ve arkamdaki duvara çarpıyorum. Hıçkırıklarım şiddetleniyor.

Rafe bir elini kaldırıyor ve yavaşça yaklaştıırarak dizime hafifçe vuruyor.

Bir büyükannenin sizi rahatlatmak için yapabileceği türden bir okşama. Bisikletten düştün.

"Sen iyisin. Tiffany, değil mi?"

Başımı sefilce salladım. Adımı bildiğini sanmıyordum.

Kavga bittiğine göre, Rafe'in kabadayılığı biraz azaldı. Histerimle başka birinin ilgilenmesini istiyordum gibi etrafına bakınıyor. Yakınlarda yardım bulamayınca iç geçiriyor ve beni kollarına alıp bir çocuk gibi sarılıyor. Bu rahatlatıcı. Başımı onun sert göğsüne yaslıyorum, yaşadığım travma yüzünden tüm alçakgönüllülüğümü unutuyorum.

Beni taşıyarak okula doğru yürümeye başladığında, herkesin beni bu halde, yırtık kıyafetlerle sırlıklam gördüğünü düşünerek paniğe kapılıyorum. Ne olduğunu anlamak zor olmayacak. Saldırıya uğrayan kız olarak bilinmek istemiyorum. Kendisi için savaşamayan zayıf kız. Rafe'in gömleğini tutup ağzımdan "hayır" kelimesini çıkarıyorum.

Sessiz yakarışımı anlayarak rotasını değiştiriyor ve otoparka yöneliyor. Sonunda rengi güneşten o kadar solmuş ki bir zamanlar gri mi yoksa gümüş mü olduğunu söylemek imkânsız olan eski püskü bir kamyonu varıyoruz. Kaldırılmış. Tekerlek yuvalarında satış sonrası parlak kırmızı amortisörler görülüyor.

Beni kollarında beceriksizce taşıyan Rafe, yolcu kapısını tekmeleyerek açıyor ve beni yavaşça koltuğa çekiyor. Uzun kamyonda yüksekte oturuyorum, etraftaki arabaların üstlerini kolayca görebiliyorum. Aracın etrafında dolaşıyor ve sürücü koltuğuna tırmanıyor. İçine yerleştikten sonra motoru çalıştırıyor. Hoparlörlerden Latin rap müziği patlıyor, o kadar yüksek ki ellerimi kulaklarıma götürüyorum. Müzik arka planda hafif bir uğultu haline gelene kadar sesi hızla kısıyor ve ben de ellerimi indiriyorum.

Klima tıkırtılı bir ses çıkarıyor ve açılıyor. Sıcak hava yüzüme çarpıyor ve sonra yavaşça soğuyor. Bu rahatlatıcı, hava terimi kurutuyor

saç çizgimden. Hâlâ ağlıyorum. Sanki içimde bir baraj patladı ve ben onu kapatamıyorum.

Aramıza bir sessizlik yerleşti. Pencereden dışarı bakıyor, kendimi toparlamam için bana zaman veriyor. Sonunda konuşacak kadar sakinleştim. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler." Tüy kadar hafif bir fısıltı.

Onaylarcasına başını sallıyor. "O adam pisliğin teki. Bir daha denemeyecektir," diyor huysuzca. "Sana bir şey olmaz. Eğer o ya da başka biri seni rahatsız ederse bana gel, ben icabına bakarım."

Rafe'in nasıl bir gücü var ki bu sözleri bu kadar güvenle verebiliyor merak ediyorum. Belki daha şüpheli olmalıyım ama tehdit ettiği adaleti sağlayabileceğine inanıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Sen Rafe'sin, değil mi?"

Zümrüt gözler bana doğru dönüyor ve nefesim kesiliyor. Muhtemelen daha önceki adrenalin patlamamın kalıntısı ama her şey ekstra keskin ve odaklanmış görünüyor. Sanki bir çeşit süper görüş geliştirmişim gibi. Yanağındaki siyah sakalı görebiliyorum. Dudaklarındaki hafif çatlamayı. Rafe klasik olarak iyi görünümlü değil. Onu çizen ressam bunun için fazla ağır davranmış ama karanlık bir güzelliği var. Manyetizma yayıyor ve ben de onun çekimini hissediyorum.

"Evet, o benim." Sesi derindi, bir gencin bedeninde bir erkeğin sesi.

Benden bir ya da iki sınıf ileride olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Sessizlik tekrar yerleşiyor ve beni utandırıyor. Belki de beni burada istemiyordur? Gitmeli miyim? Kapıyı kırıp kaçmak üzereyken Rafe "Nerede yaşıyorsun?" diye sorunca duruyorum. Seni eve bırakayım."

Hazırlıksız yakalandım, kekeleydim, "Oh, sorun değil. Otobüse yetişebilirim."

Saatime baktığımda, öğleden sonra sandığımdan daha geç olduğunu fark ediyorum. Genellikle eve gitmek için kullandığım toplu taşıma aracı çoktan gelmiş ve gitmiş. Bir sonraki otobüs 45 dakika daha gelmeyecek ve o zamana kadar Bay Chen endişelenmeye başlayacak.

Bebek bakıcısına olan ihtiyacımı aşmış olsam da, çoğu gün okuldan sonra hala Bay Chen'e gidiyorum. Sözünü tutuyor ve bana piyano ve ilginç tıbbi bilgiler öğretiyor. Ev ödevimi yaparken takıldığımda, Bay Chen yardım etmek için orada oluyor. İyi bir arkadaş, ben çalışırken sessizce etrafta dolanıyor.

Gelip beni alması için annemi aramayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Evde uyuyor, gece vardiyasına hazırlanıyor. Annem son zamanlarda çok yorgun görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var ve normalde solgun olan cildi o kadar saydam ki şakaklarındaki dallanan damarları takip

edebiliyorum.

Annemi ya da Bay Chen'i rahatsız etmek istemediğim için karar vermem kolay oldu. "Evet. Beni bırakabilirsin." Rafe'e adresimi ve dairenin yolunu tarif ediyorum.

Başka bir şey söylemeden kamyonu vitesine taktı. Vitesli olduğu için eli aramızdaki bilye uçlu çubuğu kavlıyor. Avucunu gevşekçe üstüne koyuyor, eli o kadar yakın ki en ufak bir hareketle dizime dokunabilir. Göz ucuyla elini izlerken, daha yakın mı yoksa daha uzak mı olmasını istediğimden emin olamıyorum.

Rafe'in parmak eklemlerindeki kırıxıklıklar hâlâ kırmızı lekelerle kaplı. Çocuktan geldiğini düşünmüştüm ama şimdi taze kan sızdığını görüyorum. Deriyi kırmış olmalı.

"Yaralanmışsın," diye haykırıyorum dehşetle. Elini incelemek isteyen bedenim ona doğru savruluyor.

Rafe ani hareketim karşısında geri çekiliyor. "Önemli bir şey değil." Çenesi sıkıştı.

"Ama kanaman var," diye itiraz ediyorum.

Kahkahası derin ve sert. "Güven bana. Daha kötülerini de yaşadım." Gözleri her an fırlayacak bir tehlikeye hazırmış gibi önündeki yolu tarıyor.

Aramızdaki sessizlikten rahatsız olduğum için havadan sudan konuşmaya başvuruyorum. Ne de olsa Rafe havayı gevezelikle doldurmuyor. "Okulu seviyor musun?" Diye soruyorum ve sonra irkiliyorum. *Ne kadar saçma bir soruydu bu? Ben kimim ki? Noel'de birinin meraklı büyük teyzesi mi?*

Bu bana en azından bir yanıt kazandırdı. Yüzünde kısa bir süre ironik bir gülümseme beliriyor ve sonra kayboluyor. Koyu tenine karşı beyaz dişleriyle güzel bir gülümsemeydi. "Sorun değil. Sanırım gitmek zorundayız, değil mi? İş için iyi olur."

Bu da ne demek oluyor? Ders kitabı satmadığı kesin. Rafe'in ne iş yaptığı konusunda cahil kalmak daha iyi olabilir. Ne olduğunu anlamadan siteme girdik. Binamın önüne park ediyor, kamyonetini aynı anda birkaç park yeri kaplayacak şekilde eğiyor. Motor hala çalışıyor. Ben kapıyı açarken ağır kapı gıcırdıyor. Yere serbest düşüş yapıyorum, ayaklarımın üzerine öyle sert iniyorum ki çarpmanın etkisi bacaklarımda yankılanıyor. En azından tökezlemedim ya da kendimi utandırmadım. Koltuğun üzerinden bakmak için ayak parmaklarımla üzerinde durduğumda, Rafe bana bakıyor, yüzü ifadesiz.

"Beni kurtardığın için tekrar teşekkürler." Kulağıma kötü geliyor ama daha iyi bir şey bulamıyorum.

"Sorun değil." Eğiliyor ve açık bıraktığım kapının kolunu tutuyor. Kapıyı kapatmadan hemen önce, "Beladan uzak durmaya çalış." dedi.

Sonra arkasında bir egzoz dumanı bırakarak gitti.

O günden sonra okulda bir şeyler değişti. Çocuklar artık bana bakmıyor. Bunun yerine, kasıtlı olarak başka tarafa bakıyorlar. Bu o kadar bariz ki sınırlarını test etmeye karar verdim. Beden eğitimi sınıfımdan bir çocuğun tam karşısına geçip yüzüne bakıyorum. Dehşete kapılmıştı. Hızla gözlerini kaçırarak aceleyle yanımdan geçiyor ve neredeyse beni deviriyordu.

Rafe bir şey söylemiş olmalı. Anlayabildiğim tek şey bu. Bana saldıran çocuğun kimseye söylediğini düşünemiyorum. Suçunu ya da nasıl dayak yediğini itiraf etmesi iyi görünmezdi. Ayrıca, saldırıdan beri onu görmemiştım. Belki kaçmıştır. Ya da belki başına bir şey gelmiştir?

Hayır, Rafe olmalı. Sanki beni sahiplenmiş, izini bırakmış gibi. Herkese sınırların dışında olduğumu söyledi.

Bu yıl mezuniyet balosuna davet edilmek için çok fazla.

Birkaç gün sonra, tekrar teşekkür etmek ve diğer çocuklara ne söylediğini sormak umuduyla okulda ona yaklaştım. Koridorda birbirimizin yanından geçerken Rafe'in adını sesleniyorum. Direkt bana bakıyor, duyduğunu biliyorum, ama yüzünde duygusuz bir maske olduğu halde yanımdan geçip gidiyor. Ağzım açık, geri çekilişini izliyorum.

Güzel.

Birbirimizle konuşmuyoruz. Mesaj alındı. Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davran.

Bunu yapabilirim.

I Rafe'i izlemeye başladım. Önceleri onu pek fark etmezdim ama şimdi bakmadan duramıyorum. Her sabah kalabalığı tarayıp bir çift yeşil göz arıyorum. Onu görene kadar göğsümdeki garip sıkışma yavaş yavaş artıyor, sonra rahatlıyor ve sonunda nefes alabiliyorum.

Çoğu gün Rafe okula gelmiyor, bu da beni panik içinde bir düşünce sarmalına sürüklüyor. *Nerede o? O iyi mi? Başına kötü bir şey mi geldi?*

Bir ya da iki gün sonra, her zaman geri döner. Sihirbazın şapkasından çıkan bir tavşan gibi aniden ortaya çıkması endişeme yardımcı olmuyor. Çoğu zaman soluk siyah gözleri, sıyrılmış elleri ve kollarında parmak izi şeklinde morluklar oluyor.

Ona kim zarar verdi? Bir çetede mi? Babası onu dövüyor mu?

Muhtemelen uyuşturucudur. Satıyor ya da alıyor. Ben satmaktan yanayım çünkü Rafe'nin kafası iyiymiş gibi davrandığını hiç görmedim. Her zaman dikkatle kontrol edilir, asla coşkulu ya da kaygısız değildir. Kafayı bulmuş olmanın getirdiği ket vurma hissinden hoşlanacak gibi görünmüyor.

Shelly'ye bunu sormak istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Son zamanlarda aramız gergin. O değişti. Artık geceyi geçirmek için geldiğinde banyo tezgahında koyu renk göz kalemi ve bordo ruj beliriyor. Çoğu zaman karamsar oluyor, yalnız kalmak ve kulaklığını takıp müzik dinlemek istiyor. Bundan hoşlanmıyorum. Shelly'nin Mike ve Brandi ile birlikte yaşadığı apartman kompleksinde yeni bir grup arkadaşı var. Belki de bu kızlar onu etkiliyordur. Uzun zamandır Shelly'nin en iyi arkadaşıydım, ama şimdi bu unvanı hâlâ taşıdığımdan emin değilim.

Bu gizli düşünceleri Shelly ile paylaşmamak çok yalnız hissettiriyor. Ona, Rafe'e nasıl bir hayat borcum olduğuna inandığımı söylemek istiyorum. O beni bir kez kurtardı. Şimdi onu da kurtaracağımı hayal ediyorum. Fantezilerimde güçlüyüm, onu korumak için kötü güçlerle savaşıyorum. İyiliğimi görmesinin onu değiştireceğini hayal ediyorum. Hatayı görecektir.

ve benimle huzurlu bir hayata dönmesini istiyorum. O kasvetli dış görünüşünün altında yumuşak bir kalbi olduğuna inanıyorum. Ne de olsa beni kurtardı, değil mi?

Rüyalarım her zaman beyaz çitlerle çevrili güzel bir evde birlikte olmamızla bitiyor, bu sadece televizyonda gördüğüm bir şey. O ev benim yaşadığım faydacı beton apartman dairesinin tam tersi. O ev bir vaha, Las Vegas çölünde bir serap.

Rafe benim ilk aşkım.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ, CLEVELAND, OHIO

Bugün Pazar, Cleveland'da çalışmaya başladığımızdan beri ilk izin günümüz. Yatak odamdan çıktığımda Ethan antrenmanını yeni bitirmişti, giyinmiş ve altın küpeleri kulak memelerime saplıyordum.

Telefon çalıyor ve başka bir tehdit mesajı olmasından endişelenerek geriliyorum. Bu aptalca çünkü o numarayı zaten engellemiştim. Yine de çalan benim telefonum değildi. Ethan'ın. Havluyla boynundaki teri silerek telefonu açıyor.

"Merhaba." Şaşkın bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve birdenbire diğer uçta kimin olduğunu merak ediyorum. Bir kadın mı? Kıskançlığın yeşil bıçağı o kadar beklenmedik ki, bir gümbürtüyle kanepeye oturuyorum.

Ethan telefonla konuşuyor. "Ne? Şimdi mi?!" Sesi yükseliyor ve gözleri alarmla açılıyor. Yağmacı korsanların her an içeri dalmasını bekliyormuş gibi gözlerini ön kapımıza diyor. Gerginliği bana o kadar çabuk geçiyor ki, kapıya vurulduğunda yerimden sıçıyorum.

"Ethan!" diye gürledi dışarıdan derin bir ses. "Kapıyı aç."

Gözlerim tepkisini ölçmek için Ethan'a dönüyor. Kapıyı açmalı mıyım yoksa gidip dolabıma mı saklanmalıyım emin değilim. Telefonu tutan eli yanına düşmüş ve sanki Tanrı'yla uzun, özel bir konuşma yapıyormuş gibi tavana bakıyor.

Kapı çalmaya devam ediyor. Kanepeden yarı kalkıp kapıya doğru ilerliyorum ama Ethan benden önce davranıyor. Eli kapı kolundayken iç geçiriyor ve bana bakıyor. "O benim kardeşim. Sadece... söylediklerinin çoğunu görmezden gel." Bu muğlak ifade havada asılı kalırken, Ethan kapıyı ardına kadar açıyor.

Bir kasırga gibi bir adam odaya daldı, zaten bir dakika içinde bir mil konuşuyor. Aile benzerliğini hemen fark ettim. Aynı açık kahverengi gözler, yarık çene ve dolgun ağız. Bu adamın kaşları daha yukarıda ve Ethan'dan daha kısa ve tıknaz. Ethan dikdörtgen şeklindeyse, bu adam daha çok kare şeklinde.

"Tanrım, kardeşim, neden bu kadar uzun sürdü? Çıplak mıydın? Porno mu izliyordun?" Bariton sesi küçük dairemizi dolduruyor. Ethan'ı yarı kucaklıyor, yarı boğuyor, ayı kucaklamasına benzer bir şey yapıyor. "Şimdiye kadar orada duruyordum."

Adamın gözleri bana takıldığında, ağzı mükemmel bir "O" şeklinde açılırken tüm hareketleri duruyor. Ethan bu duraksamayı kullanarak kendini kardeşinin kollarından kurtarıyor ve boynundan çekip çıkarıyor. Kardeşi tekrar harekete geçiyor, yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor.

"Vay, vay, vay, kimler varmış burada?" diye soruyor, kanepenin yanında durduğum yere yaklaşarak. Aşağı yukarı hızlı bir bakış attıktan sonra onaylayan bakışlarını Ethan'a çeviriyor.

Ethan araya girdiğinde kaşlarımı çatıyorum, güceniyorum ve sert bir şekilde cevap vermek üzereyim. "Curt, bu Tiffany, benim asistan arkadaşım. Burada birlikte *çalışıyoruz*." Kelimeye yaptığı vurguyu kaçırmıyorum.

Ethan'ın kehribar rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Bana sakinleşmem için sessiz bir yalvarış gönderiyor. Derin bir nefes alıyorum, yanaklarımı şişiriyorum ve üflüyorum. Ayağımla yırtık halıyı birkaç kez tekmeliyor ve öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Tiffany," diye tanıtmaya devam etti Ethan, "bu kardeşim Curtis, kısaca Curt."

Ethan'ın bu kardeşinden hoşlanıp hoşlanmamakta kararsız, başımı sallayarak selam veriyorum.

Curt sadece Ethan'ın iş arkadaşı olduğumu öğrenince hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Üzüntüyle başını sallıyor ve bana şöyle diyor: "Ben beyin cerrahisi yaparken senin kadar güzel asistanları yoktu. Sana bu kadarını söyleyebilirim."

"Oh... teşekkürler?" Pohpohlanmaya alışık olmadığım için beceriksizce söylüyorum. "Bir dakika. Sen Kaliforniya'da eğitim görmüyor muydun?" Aniden ortaya çıkmasıyla kafam karışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Stanford'dayım, rejeneratif tıp alanında doktora yapıyorum. Birkaç gün iznim var, bu yüzden küçük kardeşime sürpriz yapmak ve bazı eski arkadaşlarımı ziyaret etmek için geri döndüm." Ethan'a sıcak ve sevecen bir bakış attı.

"Oh!" Ethan'a dönerken elim göğsümde çırpınıyor. "Daha önce hiç aklıma gelmediğine inanamıyorum. Ailen burada yaşıyor. Onları ziyarete gidecek misin? Onlar da buraya gelecek mi?" Ethan'ın ailesiyle tanışma düşüncesi içimde küçük bir paniğe yol açıyor.

Curt Ethan adına cevap veriyor. "Bizimkiler gemi yolculuğuna çıktılar.

Akdeniz'e. Bütün ay sürecek." Ethan'a döner. "Bunun zamanlamasını

amaç, ha?" Ethan'ın kaburgalarına keskin bir dirsek atar. Acımış olmalı çünkü Ethan irkilir.

Curt bana, "Babamız biraz-" diyor ve gerisini söylemeden bırakıyor, ben de boşluğu doldurmaya çalışıyorum.

"Onlar gitmişken benim burada olmam sadece bir tesadüf," diye homurdanıyor Ethan, vücudu yaralı kaburgalarının etrafında kıvrılıyor.

Kardeşler arasında bakışıyor, benzerliklerini ve farklılıklarını not ediyorum. "Birbirinizden ne kadar uzaktasınız? Yaş olarak yani."

Curt yine araya giriyor. "Bir buçuk yıl. Ama ilkokulda beni bir sınıf ileri aldılar. Yani aramızda hep iki sınıf fark vardı." Ethan'ın omzuna ağır bir el vuruyor ve sertçe sıkıyor. "Ethan sana çok zeki olduğumu söyledi, değil mi? Altı yaşındayken Mensa'ya girdim," diye övünüyor, geniş göğsünü dışarı çıkarıyor ve omuzlarını geriye atıyor.

Şaşırmış bir halde onay için Ethan'a bakıyorum, o da gözlerini devirip başını sallıyor. "Sinir bozucu derecede doğru. Gerçekten de altı yaşındayken sınava girdi."

Curt'ün geniş sırtışını gördüğümde bir kez daha bakıyorum. Ethan'ın beni kızdırmak için kullandığının aynadaki görüntüsü.

Curtis bir kolunu Ethan'ın omzuna atarak Ethan'ı kendi boyuna doğru çeker. "Yine de ben iyi bir ağabeyim. Ethan sana onun için bir çocuğun kıcını tekmelediğim zamanı anlattı mı hiç?" Başımı hayır anlamında salladığımda yüzüne bir sevinç yayılıyor.

Kıvranmaya başlayan Ethan'ı sıkıca tutarak hikâyesine devam ediyor. "Her şey Ethan'ın diş telleri ve boyunlukları yüzünden oldu." Curtis kıkırdar. "Hatırlıyor musun Ethan? Boynundaki o şeyi bütün bir yıl boyunca takmak zorunda kaldığını? Çok çirkin bir aletti." Ethan'ın rengi olgun bir domatese benziyor. "Her neyse, Ethan'a bu konuda takılmama izin var çünkü onun sıska poposuyla yaşamak zorundaydım. Ama sınıftaki başka bir çocuk ona sataşmaya, metal ağızlı falan demeye başlayınca ben de devreye girdim. Çocuğa kendi diş tellerini takması için bir sebep verdim. Onu tam ağzının ortasından patlattım." Havaya bir yumruk sallıyor.

Muhtemelen doğru bir tepki değil ama hikayeye gülüyorum, bu da Curtis'in gözlerinin parlamasına ve Ethan'ın bana ihanet dolu bir bakış atmasına neden oluyor.

"Bu çok komik. Ben de okuldayken benzer bir şey yapmıştım. Arkadaşıma eziyet ettiği için bir çocuğun dişini kırmıştım," diye düşünmeden itiraf ediyorum ve Dominic'in müdür beni onun üzerinden çekerken ağladığını hayal ediyorum.

İki çift kehribar rengi göz şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ne?" Savunmaya geçer gibi söyledim. "Bir erkek yapınca sorun olmuyor da bir kız yapınca mı oluyor?"

Curtis, Ethan'ın boyunu uzatmasına izin vererek onu rahatlatır. Utangaç Ethan boynunu ovuşturarak, "Bu bir tür çifte standart" diye itiraf eder.

"Aynen öyle!" diye haykırıyor Curt. Beni işaret ediyor. "Ne zaman istersen onlara günlerini göster, Red."

Sanırım iki kardeş de lakap takmayı seviyor. İçimden iç geçiriyorum, günün geri kalanında bana Kırmızı deneceğini zaten biliyorum.

Kardeşler birbirleriyle dalga geçmeye devam ediyor, dönüşümlü olarak hangisinin bana çocukluklarıyla ilgili aptalca hikayeler anlattığını değiştiriyorlar. Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlar. Ethan utançla mutluluk arasında gidip geliyor. Curtis histerik, en çirkin şeyleri söylüyor. Kısa sürede beni gülmekten kırıp geçiriyorlar, karnım ağrıyana kadar gülüyorum. Bu kardeşçe etkileşimden keyif alıyorum. Tek çocuk olarak, kardeşleri daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Hayvanat bahçesinde birbirleriyle oynayan aslan yavrularını izlemeye benziyor. Biraz saldırganlıkla birlikte aynı sertlikte.

Öğle yemeği için sipariş veriyoruz, kart oyunları oynuyoruz ve ellerimizde biralarla izlemek için bir beyzbol maçı koyuyoruz. Adamlara yalnız zaman ayırmayı düşünüyorum ama onlar beni otomatik olarak her aktiviteye dahil ediyorlar. Onların yakınlığı ile sarmalanmak ve neredeyse bir aile üyesi gibi davranmak güzel.

Bir noktada, Ethan tuvalete gittiğinde Curtis bana kısık bir sesle şöyle dedi: "Ethan'a sahip olduğunuz için çok şanslısınız. O süper zeki ve çalışkan. Ayrıca iyi biri, bana sorarsanız fazla iyi."

Curt bana hesapçı gözlerle bakıyor, ona karşı çıkmam için yalvarıyor. Yapmıyorum. Devam ediyor, "Ethan buradan ayrıldığında birkaç hemşire ağladı. Gerçek gözyaşları. Tabii bazıları sadece onun pantolonuna girmek istedi. Şanslı adam daha iyi görünüyordu ama yine de gitmesini istemediler. İşte o kadar harika biri."

"Ethan'a hiç böyle şeyler söylüyor musun?" Ethan'ın banyoda kalıp bu konuşmayı bölmemesini umarak fısıltıyla karşılık veriyorum. "Az önce onun hakkında söylediğin güzel şeyleri, zeki ve çalışkan olduğunu." "Pantolonuna girme kısmını değil." diye ekliyorum. Ethan'ın ailesinden bahsederken sesinin düzlüğüne bakılırsa, kendini her zaman onlara ait hissetmediği izlenimine kapılıyorum. Curt'ün onu nasıl gördüğünü bilseydi, bu acısının bir kısmını iyileştirebilirdi.

Curtis karşılık olarak homurdanır. "Belli ki sen tek çocuksun, Red. Kardeşler bunu yapmaz. Annem zorlamadıkça birbirimize tatlı şeyler

söylemeyiz.

bize." Bunun aptalca olduğuna onu ikna etmek üzereydim ki Ethan döndü ve konuyu kapattık.

Alacakaranlıkta Curtis, Ethan'a sokağın aşağısındaki parkta top oynamayı teklif eder.

"Neden?" Ethan alay eder. "Senden çok daha iyi olduğumu biliyorsun."

"Evet." Curtis abartılı bir şekilde başını sallıyor ve gözlerini bana doğru çeviriyor. Sesini alçaltıyor. "Güzel bayanın önünde iyi görünmeni sağlamaya çalışıyorum, seni aptal."

Dinlemiyormuş gibi davranıyorum ve Ethan'ın yanaklarına yayılan kızarıklığı fark etmemiş gibi yapıyorum.

Curt şarkı gibi bir sesle sesleniyor, "Sen de geliyorsun. Değil mi Red?"

Spor ayakkabılarıma uzanmaya başlamıştım bile. "Bunu kaçırmazdım."

İki adam da bana gülümsüyor, o kadar memnunlar ki donup kalıyorum. İnsanları bu kadar mutlu etmeye alışık değilim. Biraz sorumluluk gibi geliyor.

Ethan daha önce hiç görmediğim yıpranmış bir beyzbol topu ve eldiven çıkarıyor. Ona soru dolu bir bakış attığımda omuz silkiyor, rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Bavulumun altında sakla."

Parka gidiyoruz. Güneş arkalarında batarken, sıcak kırmızı, pembe ve sarı renkleriyle parlarken, kardeşler topu ileri geri atıyorlar. Onları tribünden izliyorum, gözlerimi gölgelemek için bir elimi kaldırıyorum.

Curtis haklıydı. Ethan elinde top ve eldivenle iyi görünüyor. Hafif bir rüzgâr elbisesini çekiştiriyor, tişörtünü kaslı göğsüne bastırıyor. Topu mükemmele yakın bir isabetle sahanın bir ucundan diğerine gönderirken pazuları esneyerek kolunu zorluyor. Bakmamak biraz zor. Gözlerimi ayırıp Curtis'in sinsi bir sırıtışla beni izlediğini gördüğümde yanaklarım ısınıyor ve gün batımıyla aynı renge dönüştüklerini biliyorum.

B Las Vegas Strip'te koşan kanlı muştalar, toprağa indirilen bir tabut.

Clark kardeşlerle geçirdiğim bu güzel günün ardından kbusların beni rahat bırakacağını ummuştum.

Öyle bir şansımız yok.

Korku ve terden yapış yapış olmuş bir halde kendimi yataktan dışarı atıyorum. Nefesim daralıyor. Ryalarımıdaki şeytanlardan kaçmak her zamanki gibi yorucu. Yatağımın ucundaki battaniyeyi alıp kendi etrafıma sarıyorum.

Balkona ıktığımda Ethan'ı dışarıda görünce şaşırdım. Genelde ilk çıkan ben olurum, sonra o gelir. Ben otururken bana açılmış bir bira uzatıyor. Perdelerin arasından sızan ışık onu aydınlatıyor. Kendi şişesinden bir yudum alırken adem elmasının sallanışını izliyorum. Birama henüz dokunmamış olmama rağmen kalın kalın yutkunuyorum.

"Kardeşinin ziyaret etmesi güzel olmalı. Tam bir karakter." Curtis'in en eğlenceli hikyelerinden ve şakalarından bazılarını hatırlayarak gülümsüyorum. Ayrıca Curtis'in bu gece erken saatlerde vedalaşırken beni nasıl sert bir şekilde kucakladığını ve kulağıma sessizce fısıldadığını da hatırlıyorum: "Ethan'a benim için göz kulak ol. İyi olduğundan emin ol." Geri adım attığımda gözlerimiz buluştu ve başımı sallayarak onayladım.

şimdi, bu sözü vermenin akıllıca olduğundan şüpheliyim. Ben kim oluyorum da Ethan'ın iyiliğinden sorumlu oluyorum? Geçmişte güvenilmez bir arkadaş olduğumu kanıtladım.

"Onu görmek güzeldi." Ethan'ın sesi yavaş ve düşünceli. "Bazen birbirimizi delirtiyoruz ama birbirimizi de seviyoruz."

Bekliyorum, daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Kişiliğinin büyük bir kısmı rol yapmaktan ibaret. Küçükken zekasını gizlemeye çalışırdı, dışlanmak ya da dalga geçilmek istemezdi. 13 yaşındayken banyoda saatler geçirirdi. Annemle babam bu konuda çılgına dönmüştü, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Orada neyin peşinde olduğunu düşündüklerini biliyorsun." Gözleri utançla benimkilere kaydı. Başımı salladım,

yanaklarım kızarıyor. "Curt'ü ifşa etmeye karar verdim, onu küçük düşürmek için sabırsızlanıyordum. Bir dahaki sefere banyoya girdiğinde kapıyı açtım. Çok dramatikti, 11 yaşındaki çocuklar gibi. Bilin bakalım ne öğrendim?"

Ethan cevabımı beklemiyor. "İçeride Shakespeare'in eserlerini okuyordu. Shakespeare'in bütün oyunlarını ve sonelerini. Hepsini. Güldüm, güldüm ama Curtis kimliğini açığa çıkardığım için çok kızdı. O ağır kitaplardan birini aldı ve kafama vurdu. Annem gelip bizi ayırmak zorunda kaldı."

İkimiz de kıkırdıyoruz, kahkahalarımız serin ve karanlık havaya karışıyor. Aşağıdaki otoparkta bir sokak lambası yanıp sönüyor, yanıp sönüyor ve tekrar yanıyor.

Bir dakika sonra ışık sabit bir şekilde yanmaya devam edince Ethan devam eder. "Yine de her şey eğlenceli değildi. Curtis aşırıya kaçabiliyor. Bazı insanları kızdırır. Benim için çocukla dövüştüğü doğrudu ama daha çok *onu* kavgadan kurtarmam gerekiyordu. Barıştırmacı rolünü oynadım."

"Sence insanları memnun etmenin bir nedeni de bu mu?" Ethan'ın ne kadar rahat biri olduğunu düşünerek soruyorum. Herkesle nasıl iyi geçindiğini. "İnsanları mutlu etmeye çalışmak mı? Kavgaya girmek mi?"

İç çekişi rüzgârla birlikte bana doğru süzülüyor. "Muhtemelen."

Ethan'ın nasıl tepki vereceğini merak ederek, "Bana bazen fazla nazik olduğunu düşündüğünü söyledi," diye itiraf ediyorum.

"Curt bunu söyleyen ilk kişi değil." Omuzları çöküyor ve başı yavaşça bana doğru dönüyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor kısık bir sesle. "Çok mu kibarım?"

Düşünerek biramı yudumluyorum. Nezaketini maske olarak kullandığından değil. Ethan sahte değil. Daha çok bunu bir zırh gibi kullanıyor. Her şeyi yüzeyde tutuyor, böylece çok derine inmiyorsunuz. Ama onunla tanıştığımdan beri, özellikle de burada, bu balkonun karanlığında, bana daha özel tarafına dair ipuçları verdi. Onu bazen kusurlu bazen de kusursuz görmek hoşuma gidiyor. "Bence bu kadar iyi olman çok hoş."

Yanağının yavaşça kıvrılması onu gülümsettiğimi anlamamı sağlıyor. Böyle gülümsediğinde çok yakışıklı oluyor, açık ve ışıltılı. Bugün parkta beyzbol oynarken nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Vücudunun nasıl kedi gibi zarafetle hareket ettiğini, tüm kaslarının nasıl dalgalandığını. Katıksız neşe ifadesi.

Burnumu kıvrarak ona söyleyecek, onu mutlu edecek gerçek bir şeyler arıyorum. O bunu hak ediyor. "Nazik ve... güvenilir birini bulmak nadirdir."

Sözlerim Ethan'ın omurgasını düzeltti. Kendinden emin bir şekilde

Bira. "Teşekkürler" diye fısıldarken gözleri pencereden gelen ışığı yansıtıyor. Ama gerçekten dinlemiyorum, *o* kelimeyi neden kullandığımı düşünmekle meşgulüm.

Güvenilir.

Buna inanıyor muyum? Ethan'a onu içeri alacak kadar güvenebilir miyim? Ona tüm benliğimi gösterecek kadar? Kendimi arıyorum ama cevabın sürekli değiştiğini görüyorum.

Evet, hayır, evet.

Altımızdaki ışık gibi titriyor.

OceanofPDF.com

I kendimi işe veriyorum. Ethan'ın okuduğu her radyoloji vakası için ben iki tane okuyorum. Bir teknisyen bizi bir prosedür için almaya geldiğinde, ayağa fırlayan ve gönüllü olan ilk kişi benim. Her doktora ve personele kendimi tanıtıyorum.

Ta ki isimleri birbirine karışana kadar.

Cleveland'daki ikinci haftamızın sonunda, öğle yemeğinden sonra, tıp eğitimi ofisinin dışındaki koridorda Dr. Santos'u köşeye sıkıştırıyorum. İşaret parmağıyla gözlüğünü burnuna doğru itiyor. "Evet, Tiffany? Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tıp öğrencilerinden bazıları radyoloji konusunda fazla resmi eğitim almadıklarını söyledi." Ellerim beyaz önlüğümün ceplerine gömülü olduğu için parmaklarımı nasıl gergin yumruklar haline getirdiğimi göremiyor. "Öğleden sonraki eğitim konferanslarında vermek üzere bir dizi konferans hazırlayabilirim. Biri göğüs röntgeni yorumlama hakkında olur, diğeri karın röntgenleri hakkında olur ve bu böyle devam eder. Stajyer olarak ya da nöbetçi olarak karşılaşacakları konuları ele alırdım. Bu tür şeyler. Ne düşünüyorsun?" Nefesimi tutarak endişeyle cevabını bekliyorum.

"Bu harika bir fikir." Dr. Santos ellerini çırpıyor ve bana bakıyor. "Tıp öğrencileri bundan hoşlanacaktır. İntörnlerimiz ve asistanlarımız da bundan çok faydalanacaktır." Komplocu bir tavırla sesini alçaltıyor. "Aramızda kalsın, bazı intörnler zatürre ile konjestif kalp yetmezliği arasındaki farkı anlamakta zorlanıyor. Bir tazelemeye ihtiyaçları olabilir."

Onun coşkusundan heyecanlanarak ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum. "Gerçekten mi? Bu harika. Bu hafta sonu dersler üzerinde çalışacağım ve önümüzdeki hafta başında onları verebileceğim." Sunumu kafamda planlamaya başladım bile, hangi slaytları koyacağımı ve onları en iyi nasıl düzenleyeceğimi tam olarak biliyorum.

Tam uzaklaşacakken Ethan'ın kuyusunu kazmayacağıma dair verdiğim sözü hatırladım. "Dr. Santos." Beklentiyle bana bakıyor. "Ethan da birkaç ders verebilir. Onlara öğretebileceği temel bilgileri yeterince öğrendi."

"Ethan'ın a r a m ı z a katılması mükemmel olur. Eminim o iyi olmuştur

Öğretmeni siz olduğunuz için hazırlıklı." Dr. Santos ayrılmadan önce hızlıca göz kırpmıyor.

Radyoloji Bölümü'ne geri dönerken, onun övgüleriyle parıldıyorum. Senin için geliyorum, Ayın Asistanı ödülü.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

Melanie: Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Eski bir Caleb Lawson filmi izliyordum. Bu adam harika. Erkek arkadaşım bile onun seksi olduğunu düşünüyor.

Katılıyorum. Superhot. Bir doktorla çıktığını duydum ama muhtemelen sadece söylenti.

Şanslı kadın. Fred'in horladığını biliyor muydun? Kedilerin böyle yaptığını bilmiyordum. Çok sevimli.

Biliyorum! Kulağa yaşlı bir adam gibi geliyor. Melanie: Nasılsın?

Güzel. Bitirme yolunda. Bir hafta kaldı.

Harika. Tebrikler! Ethan?

O kadar da kötü değil. Televizyonda ne izleyeceğimi seçmeme izin veriyor. Hallmark Channel Noel filmleriyle ona işkence ediyorum. Holiday Star benim favorim. Şikayet ediyor ama bence gizliden gizliye seviyor.

Hayatta olmaz. Erkek arkadaşım ve ben sırayla ne izleyeceğimizi seçiyoruz.

Düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Sıradaki hasta hazır. Gitmem gerek. Fred'i benim için öp.

Geleceğim. Bir hafta içinde görüşürüz. Tiffany: Görüşürüz.

Tiffy...Tiffy...Tiffy! Uyan!"

Biri beni sarsarak uyandırıyor. Yarı uykulu bir halde çırpınırken sert bir göğse çarpıyorum. Yüksek sesli bir küfür duydum ve kollarım sıkıştı. Panikliyorum ve çırpınıyorum. "Bırak beni! Ne yapıyorsun?"

"Sakin ol," diyor derin bir ses, başıma yakın. "Kabus görüyorsun."

Bir başlangıçla doğruldum. Kalp çarpıntısı. Ağzım kurudu. Yanaklarımı sildiğimde parmaklarım ıslak çıkıyor. Yine uykumda ağlıyordum.

Büyük, sıcak eller kollarımın üst kısmını sarıyor. Onlara aptalca bakıyorum, sonra yavaşça sahibine doğru izlerini sürüyorum. Ethan, yatağımın kenarında oturuyor. Bırakırsa uçurumdan düşeceğimden korkuyormuş gibi bana tutunuyor. Kabusun sisi gözlerimi terk edene kadar bekliyor ve ancak o zaman beni bırakıyor.

Rüyamda koşuyordum, beyaz elbisem ayak bileklerimin etrafında dalgalanıyordu, kumaşı o kadar uzundu ki koşarken, koşarken ve koşarken bana çelme takıyordu. Beni neyin kovaladığını görmek için arkama baktım. Maskeli bir adamdı, İtalya'nın Venedik kentinde görebileceğiniz türden zarif bir maske. Kabusumda, o boş göz delikleri içeriden aydınlatılmış kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Korku ve suçluluk içinde, dehşet içinde çılgılık atmıştım...

İşte o zaman Ethan beni uyandırdı.

"Ne oldu?" Sesim uykudan cızırtılı çıkıyor. Sorumun cevabını biliyorum ama itiraf etmek istemiyorum.

Ethan yorgun bir şekilde iki eliyle yüzünü ovuşturur. Bitkin görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar oluşuyor. "Kabus görüyordun... yine."

Cleveland'daki üçüncü haftamız ve ben her gece kabuslarımla onun uykusunu böldüm. Diğer tüm gecelerde, rüyalar beni balkona götürdü. Çoğu zaman Ethan da orada bana katılıyor. Karanlıkta, yüzümü göremediği bir yerde onunla konuşmak çok daha kolay. Birbirimizle kendimizden parçalar paylaşmaya devam ettik. Güzel parçalarımızı da, çirkin parçalarımızı da.

İlk defa yatak odama geliyor. Onu gerçekten korkutmuş olmalıyım. Banyodan gelen ışıkla aydınlanan Ethan merakla bana bakıyor ve her gece sorduğu soruyu soruyor. "Rüyalar ne hakkında?"

Her gece verdiğim aynı cevabı veriyorum. "Hatırlamıyorum." Bu bir yalan.

Gözlerini o kadar uzun süre kapatıyor ki oturduğu yerde uyuyakaldığını düşünüyorum. Gözlerini açıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Benim ölümüm olacaksın, değil mi?"

Ethan'ın onu uykusuzluktan öldüreceğini söylediğini varsayıyorum ki bu biraz melodramatik. "Artık yatağına dönebilirsin. Seni uyandırdığım için özür dilerim." Bu konuda gerçekten kötü hissediyorum. Ethan benim günahlarımın bedelini ödemek zorunda kalmamalı.

"İyi olacağına emin misin?" Kaşları birbirine çatıldı. Rahat bir yanıt vermeye çalışıyorum. "İyi olacağım. Ciddiyim."

Odasına döndükten sonra ikimizin de tekrar uyuması uzun zaman alıyor. Yatakta uzanırken Ethan'ın dönüp dururken yatak yaylarının gıcırdamasını dinliyorum. Odasının sessizleşmesi bir saatten fazla sürüyor.

O gece kendime gelmem daha da uzun sürüyor. Sonunda yaptığımda, kötü rüyalar beni karanlığa doğru kovalıyor.

E Uykusuzluktan sersemlemiş olsam da ertesi gün işler sorunsuz ilerliyor. Ethan ve ben sırayla radyoloji dersleri veriyorduk.

öğlen konferanslarında. Radyoloji değişim programını kurma konusunda büyük adımlar atıyoruz. Columbus'a dönmeden önce sadece birkaç görevin daha tamamlanması gerekiyor. Ayrılma düşüncesi göğsümü hafifçe ağrıtıyor. Her zaman yanımda birinin olması güzeldi. Daha az yalnızlık.

Günün sonuna doğru Ethan bana dairemize dönmeden önce bazı ayak işlerini halledeceğini söyledi. Dikkatim dağılmış bir şekilde başımı sallıyorum, karmaşık bir MRI vakasına odaklanıyorum ve sadece yarım yamalak dinliyorum. Daha sonra, ona daha fazla vanilya kreması almasını söylemem gerektiğini fark ediyorum. Neredeyse bitti.

Eve boş bir daireyle dönmek garip hissettiriyor. Ethan'la bir rutine alışmıştık. Genellikle eve yürür ve iş kıyafetlerimizi değiştiririz. Ben e-postalarımı bakarken ya da bir şeyler okurken Ethan beni birkaç dakika yalnız bırakıyor. Kendimi toparlamak için sessiz bir zamana ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi görünüyor.

Akşam yemeği sipariş ediyoruz ya da birlikte basit bir şeyler yapıyoruz. Ethan daha iyi bir aşçı olduğu için ben onun yardımcısıyım ve çoğunlukla sebze doğruyorum. Yemekten sonra Ethan televizyonda ne izleyeceğimiz konusunda benimle kavga ediyormuş gibi yapıyor, sonunda pes ediyor ve benim seçtiğim programı izlemeye koyuluyoruz. Sonra Ethan'ın dişleri için anormal derecede uzun zaman harcadığı banyoya ve nihayet yatağa gidiyoruz.

Şimdi yalınayak mutfakta bir yandan ortalığı toplarken bir yandan da onun dönüşünü dinliyorum. Çok geçmeden ön kapı açılıp kapanıyor. Ethan'ın ayaklarının yatak odasına doğru düşüşünü dinliyorum. Susamış bir halde, içecek bir şeyler almak için buzdolabına gidiyorum.

Ethan odaya gelir. Hastane dışında giymeyi sevdiği daha rahat tişörtünü ve atletik şortunu giymiştir. Tişört kaslı göğsünün ve omuzlarının hafif kıvrımlarını sarıyor. Buzdolabına yeni bir şişe krema koyuyor, yanıma uzanıyor, kolu hafifçe omzuma ediyor. Vücudunun sıcaklığı benimkine geçiyor. Onun kokusu

Temiz sabun, çamaşır ve naneli sakız kokusu üzerime siniyor. Birden ne kadar yakın olduğunun farkına varıyorum. Uzanıp ona dokunabilirdim, parmağımı çenesindeki yarığa bastırabilirdim... ama yapmadım.

"Bunu aldığın için teşekkürler," diyorum biraz nefessiz kalarak.

"Sorun değil." Kapalı buzdolabının kapısına yaslanıyor, sadece birkaç santim uzakta ve bana en çekici gülümsemesini veriyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. İçimde bir şeyler eriyor, sadece birazcık.

Ethan rahatça soruyor, "Akşam yemeği için ne istersin?" Zihnimde ince bir değişim oluyor, sadece bu basit kelimelerle bile kemiklerim yeniden yerleşiyor. Biriyle birlikte yaşıyorsanız, bu soru nefes almak kadar yaygındır. Son birkaç haftadır görmezden geldiğim şey kafama dank etti. Gnnz paylaşmak böyle bir şey işte. Başka bir insanın içeri girmesine izin vermek. Kararlarınızın bir başkasının istek ve arzularından etkilenmesine izin vermek. Bencil olmayı bırakmak ve bunun yerine uzlaşmayla yönetilen bir hayat yaşamak.

Akşam yemeği için ne istersin? Annem

soruyor. Akşam yemeği için ne istiyorsun?

Bay Chen soruyor.

O kadar uzun zaman oldu ki bunun nasıl bir his olduğunu, kendimden daha fazlası olma hissini neredeyse unuttum. Nefesimi tutmama neden oluyor. Cevap verirken sesimde hafif bir titreme var, "Ne istersen bana uyar."

Kendi düzenimize düşeriz. Akşam yemeği, televizyon, yatma zamanı.

İşte o zaman Ethan'ın alışveriş gezisinin gerçek sebebini ğreniyorum.

Banyoda yüzümü yıkarken motor sesine benzer bir ses duydum. Araştırmaya gittim. Ethan yatak odasının ortasında, yere diz çökmüş ve havalı bir yatağın şişirilmesini denetliyor. İçine hava üflendiğinde, yatak bir çiçeğin ta yaprakları gibi açılıyor. Arkasında, yeni açılmış bir kutu var ve yanında "queen air mattresses-superior comfort" yazıyor.

Beni gördüğünde ayağa kalkıyor ve kollarını sallayarak gururlu bir şekilde "Ta-da!" diyor.

"Nedir bu?" şüpheyle sordum.

şişen yatağın gürültüsünden bağırarak, "Ayaklarım yatağın ucundan sarkarak uyumaktan bıktım," diye açıklıyor.

"Ama burada sadece birkaç günümüz daha var." Ellerimi avuç ilerimle tavana doğru kaldırıp "ne oluyor be?" der gibi bir hareket yapıyorum.

"Biliyorum. Biliyorum. Daha önce almalıydım ama şimdiye kadar aklıma gelmemişti. Buraya geldiğimde ya da gittiğimde kullanabileceğimi düşündüm.

kamp yapmak. Uzun vadede iyi bir yatırım olacak." Satın aldığı şeyden çok memnun olduğu belli, üzerine temiz çarşaf ve battaniyeler koyarken mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

Banyoda, yatmak için hazırlanmayı bitiriyorum. Daha sonra, iyi geceler demek için odasına uğruyorum. Ethan yeni yatağında gömleğini çıkarmış, oldukça rahat görünüyordu.

"Tiffany." Bir an duraksıyor ve sonra devam ediyor, "Burada uyumak ister misin? Belki kâbus görmezsin. İkimiz için de yer var." Yorganın bir köşesini davetkâr bir şekilde kaldırıyor.

Kaskatı kesildim, yüzüme kan hücum etti. "Hayır. Kendi yatağında iyiyim. Teşekkürler." "Sana tecavüz etmeyeceğime söz veriyorum."

Komik bir şekilde kaşlarını oynatıyor.
imalı bir şekilde.

Gerginliğimi azaltıyor ve beni kıkırdatıyor. Ayılıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, gerçekten. Yapamam. Yine de teklifin için teşekkürler."

"Tamam. Sen kaybedersin." Yorganı çenesine kadar çekerek gözlerini kapatıyor. "İyi geceler."

Odama döndüğümde, koridordaki banyonun ışığı zemine altın rengi ışınlar saçıyor. Ethan'ın odasından sessizlik. Çoktan uyuduğunu tahmin ediyorum. Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi uykuya dalmak ne kadar güzel olmalı. Ethan vicdanı rahat bir şekilde uyuyor.

On sekiz yaşımdan beri böyle uyumamıştım.

Yorganı üzerimden atıyorum, titriyorum ve sonra tekrar üzerime çekiyorum. Loş odada gözlerimi kırıştıtarak derin nefes alma alıştırmaları yapıyorum. Saatler sürüyor gibi görünüyor ama sonunda karanlığa gömülüyorum.

Kabuslar beni buluyor.

Saklanıyor, kaçıyor. Bir değil, iki tabut yere batıyor.

Bir sıçrayışla doğruluyorum, sirenlerin rüya gibi sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Kalbim göğsümde gümbürdüyor ve ter tenimde soğuyor. Gölgeler duvarlardan aşağı sızıyor. Yerde sürünüyorlar, jilet gibi pençeleriyle bana uzanıyorlar. Eğer tekrar uyursam, aynı kâbusun içine düşeceğim. Ceplerim kayalarla doluymuş ve ben de dalgaların arasına girmişim gibi içine batacağım.

O dehşetle yalnız kalmak istemiyorum. Ayak parmaklarımda, uyanık olduğunu umarak Ethan'ın odasına giriyorum. Böyle gecelerde kendimizi balkonda buluruz. Ama yeni yatağı çok iyi çalışıyor olmalı çünkü kapıya bakacak şekilde yan yatmış uyuyor. Yakışıklı yüzü gevşek ve huzurlu.

Kendi başınasın evlat, diyorum kendime. Ethan'ın gözleri açıldığında gitmek üzereydim. Bana hülyalı hülyalı bakıyor.

"Özür dilerim. Bir kâbus gördüm. O-" Açıklamaya başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Şşşt...." Uzun kolu uzanıyor ve eliyle işaret ediyor. "Buraya gel."

Duraksıyorum ve düşünerek kapıdan dışarı bir adım atıyorum. Endişe, korku ve tam olarak tanımlayamadığım bir şeye duyduğum ihtiyaç... rahatlık ya da arkadaşlık, belki... içimde bir savaş.

Korku kazanır.

"Yapamam." Sesim çakıllı, gitmek için döndüğümde fısıltıyla kesiliyor.

Ethan'ın sonraki sözleri beni yolumda durduruyor. Yalvarır gibiydi.

"Lütfen, Tiffy. Lütfen. Çok yorgunum. Uyumamız gerek."

Tamam. Güzel.

Ama bundan hoşlanmayacağım.

Büyük bir isteksizlikle şişme yatağa doğru yürüyorum. Ethan sol tarafa doğru kayıyor, böylece ben de sağ taraftaki yerimi alabiliyorum. Uzanıyorum ve Ethan kollarıyla geniş bir hareket yaparak battaniyeyi havaya fırlatıyor. Düşüyor ve bir paraşüt gibi açılarak ikimizin üzerine yerleşiyor.

Ona sırtımı dönerek içime kapanıyorum, artık burada birlikte olduğumuz için çekingenim. Ethan biraz daha yaklaşıyor ve ben geriliyorum ama o bana dokunmuyor. Uykulu bir şekilde, "Tatlı rüyalar, Tiffy." diye iç geçirirken nefesi enseme ılık bir şekilde hissediyorum.

Yanımda o varken uykuya dalmamın uzun zaman alacağını tahmin ediyorum ama öyle olmuyor. Birkaç dakika içinde gözlerim kapanıyor ve derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Canavarlardan arınmış.

E Uyandığında Than'ın kaslı omzu başımı yastıklıyor. Hareket etmekten korkarak donup kalıyorum ve tüm ağırlığımı ona vermemeye çalışıyorum ama yine de göğsüne bastırılıyorum. Gece boyunca bir ara bu pozisyona geçmiş olmalıyız. Sanki uyuyan bedenlerimiz ayrı.

Yavaşça, tamamen uyandığında, duyularım harekete geçiyor. Yüzüme çok yakın olan teninin temiz, sabunlu kokusunu alıyorum. Üstümde nefesinin hafif vızıltısı var. Uykumda bir bacağımı onun üzerine atmış, ayağımı baldırının altına dolamıştım.

Tam kaslarım hareketsiz durmaktan seğirmeye başlamışken Ethan kıpırdanıyor. Kıpırdanıyor ve gerinerek uyanıyor. Esnedikten sonra sesi bana doğru süzülüyor. "Hey, Tiffy. Uyandın mı?"

Sessizce başımı sallıyorum, onunla bu şekilde, bedenlerimiz birbirine dolanmış halde yakalandığım için utanıyorum.

Kulağımın altındaki bir titreşim bir kıkırdamayı işaret ediyor. "Nasıl uyudun? Umarım kimse bu yatağın altına bezelye koymamıştır?"

Çok rahat ve soğukkanlı. Sanki bu her gün oluyormuş gibi. İki ortak çalışan Cleveland'da rastgele bir apartman dairesinde havalı yatakta birbirlerine sarılmışlar. Bu daha önce yaptığım bir şey değil. Yıllar boyunca yaşadığım birkaç kısa süreli kaçamakta fazla sarılma olmadı. Sadece bedava akşam yemekleri ve tatmin edici olmayan seks.

Ethan cevabımı bekliyor, ben de utancımı bir kenara bırakıyorum. "Gerçekten mi? Harika uyudum." Gerçek bu. Çoğu sabah çok kötü uyuduğum için yorgunluktan kaynaklanan bir baş ağrısıyla uyanırım, ama bu sabah ağrı mucizevi bir şekilde geçti. İlk kez gerçekten dinlenmiş hissediyorum.

"Gördün mü?" Sesi bir kademe yükseliyor, gururla çınlıyor. "Sana ne demiştim? Hava yatağı kurtarmaya geldi."

Oturmak için geri çekiliyorum. "Bu kadar kafana takma. Dünyadaki açlığı çözmüş falan değilsin."

"Oh, bu büyük bir olay," diye övünüyor geniş ve ukala bir sırıtışla. "Dr. Tiffany'yi

Hart gece boyunca huzur içinde uyuyacak. Nobel Barış Ödülü komitesinin her an beni aramasını bekliyorum."

Ethan'ın kaslı, zayıf kolları başının arkasında çapraz duruyor, beni daha iyi görebilmek için başını destekliyor. Saçları garip açılarla yukarı kalkıyor, uykudan karışmış. Çenesinde bir gecede koyu renkli bir kirli sakal çıkmış. Kehribar rengi gözlerinde altın benekler parlıyor.

Yıkıcı derecede yakışıklı.

Bana açık bir şekilde sırtması kalbimde vahşi bir şeyler uyandırıyor. Belki o da bunu hissediyor çünkü sırtışı daha yumuşak, daha şefkatli ve samimi bir gülümsemeye dönüşüyor. Dünya yavaşlıyor. Aramızda parıldayan bir durgunluk var. Bir dakika önce olmayan bir gerilim. Bedenimin içi boş, sadece özlemle dolu. Aptal kalbim bir atım atlıyor, sonra bunu telafi etmek için iki kat daha sert çarpıyor.

Ethan'ın dolgun dudakları ayrılıyor. Nefesinin yumuşak nefesi yüzümü okşarken gözleri büyüyor ve benimkilere sabitleniyor. Ona doğru eğiliyorum, güneşe yönelen bir çiçek gibi. Birkaç santim ötede donup kalıyorum. Uzun, çok uzun bir dakika boyunca öyle, hareketsiz kalıyoruz. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Sonra kaçıyorum.

Onun güzelliği ve içimde kabaran hisler karşısında cesaretimi kaybederek hızla yataktan kalkıp soğuk zemine sürünüyorum. Aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyor. "Gidip dişlerimi fırçalayacağım," diye mırıldanıyorum ve koşuyorum.

Banyodaki aynada aşırı parlak gözlerimi ve dağınık saçlarımı görüyorum. "Kendine gel," diye fısıldıyorum yansıma şiddetle, bana bakan kadını tanıyamadan.

E Ben banyodan döndüğümde çoktan kalkmış ve yatak odasından çıkmış oluyor. Bunun için minnettarım. Şimdi tamamen uyandım, gerçeklik enayi yumruğu gibi vuruyor. Vücudum kızarıyor, olan her şeyi hatırlıyorum. Ona o şekilde gittiğime inanamıyorum. Onunla yatağa girmek benim seçimimdi. Kendi zayıflığım. Yıllarca kimseye ihtiyacım olmadığı için kendimle gurur duydum. Ethan'ın dün gece beni savunmasız görmesine izin vermek, yardım etmesine izin vermek beni aptal ve savunmasız hissettiriyor.

Daha da kötüsü, aylardır, belki de yıllardır uyuduğum en iyi geceydi. Ve bu sabah olan şey - dudaklarımın onunkinden birkaç santim uzakta olduğu o an - bunu düşünmek bile istemiyorum.

Ethan'ın gitmiş olması için dua ediyorum, böylece onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım, koridorda sessiz adımlarla ilerliyorum ve köşeden bakıyorum. İşte orada, oturma odasında o saçma tai chi hareketlerini yapıyor. Ondan kaçış yok. Kötü ve alaycı bir şeyler söylemek için kendimi hazırlıyorum. Onu uzaklaştırmanın, ona keskin dikenleri olan bir gül olduğumu hatırlatmanın zamanı geldi.

"Hey, Karate Kid. Bu sabah cila sürme ve cila çıkarma nasıl gidiyor?" Mutfağa doğru fırlarken en alaycı ses tonumla söylüyorum.

Ethan performansım karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Sana da günaydın Uyuyan Güzel."

Mutfağa girip kayarak durduğumda "güzellik" kelimesi kafamda pinpon topu gibi zıplıyor. Buzlu kahvem tezgahın üzerinde beni bekliyor. Ethan hazırlamış olmalı. Geçici bir yudum alıyorum. Mükemmel, tam istediğim gibi. Kin dolu yelkenlerimin rüzgârı kesildi. Biraz aşırı tepki veriyor olabilirim. Sonuçta sadece uyuduk. Seks falan yapmadık. Ve *aslında* öpüşmedik.

Temkinli bir şekilde buzlu kahvemi oturma odasına taşıyorum ve kanepeye oturuyorum. Ethan beni görmezden geliyor, ama kızgın görünmüyor, sadece konsantre olmuş gibi. Gözleri uzakta, orta mesafede bir yere odaklanmış durumda. Lezzetli kahvemi içiyorum ve onun pozlar arasında zarifçe hareket edişini izliyorum. Eğildikçe kasları geriliyor ve gevşiyor. Ellerini kaldırdığında

Bir poz sırasında başının üstündeki gömleği yukarı kalkıyor ve pürüzsüz bronz tenini ortaya çıkarıyor.

Sakin bakma.

Rutin işlerini bitiren Ethan yanımdaki kanepeye oturuyor. Minder onun ağırlığıyla eğilerek bir çukur oluşturuyor. Arkama yaslanarak ona doğru devrilmemeye çalışıyorum. Bu sabah çok fazla yaklaşmam, vücudunun benimkine karşı hissi zihnimde bu kadar tazeyken olmaz. Ethan bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

İşte geliyor. Dün gece hakkında garip bir konuşma yapacağız.

"Bir sonraki asistan grubu Cleveland'a geldiğinde, onları CAT biyopsi değil ultrason biyopsi rotasyonuna başlatmalıyız. Ne dersiniz?" Bana sorgulayıcı bir şekilde baktı.

"Oh...tamam mı?" Şaşırmış bir şekilde kekeleyerek söyledim.

"Harika." Ethan ellerini birbirine vurur. "Bu iş halloldu. Çağrı vardiyaları ne olacak? Bir sonraki grubun bazı çağrıları kabul etmesi gerekecek. Sence haftada üç çağrı çok mu fazla?"

Tereddütle, "Sanırım sorun olmaz?" diyorum.

"Peki ya ders kitapları? Hangilerini getirmelerini tavsiye etmeliyiz? Her gün okumaları gereken asgari bir vaka sayısı belirlememiz gerekiyor mu? Oluşturduğumuz müfredatı açıklayan bir videoyu önceden kaydetmeli miyiz? Dr. Fann'dan rica edersek haftada bir eğitim dersi verebilir." Ethan'ın işi başından aşkın, sağa sola fikirler savuruyor.

İşte o zaman kabuslar, uyku düzeni ya da belki de neredeyse öpüşme hakkında konuşmayacağımızı anlıyorum. Ethan bunu bilerek yapıyor, beni rahatlatmak için iş hakkında konuşuyor. Beni konfor alanıma geri döndürmek için.

Ona karşı ördüğüm duvar yıkılıyor, küçük tuğla ve harç parçaları yere düşüyor. Onu ararken kaslarım gevşiyor, korkacak bir şey arıyor ve hiçbir şey bulamıyorum. Yüzümde tuhaf bir ifade olmalı çünkü Ethan cümlesini yarıda kesip başını yana eğiyor. "Ne?" diye soruyor usulca. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Zihnimde dönüp duran düşüncelerimi nasıl açıklayabilirim? Bu duyguya, bu garip minnettarlık telaşına alışık değilim. Güvende hissetmeye alışık değilim. Şaşkınlık, bu yüzden başımı sallıyorum ve "Çağrı vardiyasının nasıl çalışması gerektiğini düşündüğünüzü bana tekrar anlatın" diyorum.

O günün ilerleyen saatlerinde hastaneye geri döndük. İşler yoğun ama büyük ilerleme kaydediyoruz. Asistan değişimini ayarlamayı neredeyse bitirdik. Ethan aramızda garip bir şey olmamış gibi davranıyor, bu da rutinimize geri dönmemizi kolaylaştırıyor.

Ta ki gece olana kadar.

İyi geceler deme vakti geldiğinde Ethan dikkatle bana bakıyor ve yanındaki havalı yatakta boş kalan yere hafifçe vuruyor. Dün gece olduğu gibi, yatağın en sol tarafına kasıtlı olarak yerleşmiş, sağ tarafı açık bırakmıştı.

Tartışmaya başladım ama durdum. Dün gece iyi bir uyku çekmek hayatımı değiştirdi. Yılların yorgunluğunu silip süpürdü. Tekrar böyle hissetmek cazip geliyor. Dünyanın her zamanki gibi yorgunluktan körelmemiş, keskin ve renkli olması. Bir yenilgi iç çekişiyle, ayak sürüyerek yanına tırmandım. Sırtımı ona dönüyorum ve beni kendine çekip bir kolunu gevşekçe belime atarak beni kaşıkladığında şikayet etmiyorum.

"İyi geceler, Uyuyan Güzel." Kulağımdaki yumuşak fısıltı vücuduma sonsuz küçüklükte bir ürperti gönderiyor. Umarım Ethan'ın fark edemeyeceği kadar küçüktür. Çabucak uykuya dalıyorum. Rüya görsem bile sabah hatırlamıyorum. Cleveland'daki son birkaç gecemizde de böyle uyuyoruz.

Hayatımın en iyi uykusu.

O Arabalarımız toplandı. Daire boşaltıldı. Çöp kutusu tam olarak bitiremediğimiz, yarısı yenmiş market ürünleriyle dolu. Yiyecekleri bu şekilde atmak benim için çok zordu. Hala hatırlıyorum da üniversite ve tıp fakültesinde beş parasız ve yalnızken, ramen ve suyla hayatta kalmaya çalışıyordum.

Ethan geride bir şey bırakmadığımızdan emin olmak için daireyi bir kez daha arıyor. Arabamın yanında beklerken, daire kapısını son kez kilitlemesini izliyorum. Koşar adımlarla merdivenlerden inip yanıma geliyor. Uzattığı eline anahtarlarımı bırakıyorum. Columbus'a gitmeden önce iki seti de apartman yöneticisine geri verecek.

Garip bir sessizlik çöktü.

"İyi bir ev arkadaşı olduğun için teşekkürler." Tereddüt ediyor, ne yapacağını şaşırılmış gibi.

"Sen de." Arabamın anahtarlarını elimde sıkıca kavriyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

Üzerime bir hüznün dalgası çöküyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Ethan'ı her gün görmeyi özleyeceğim. O küçük alanı onunla paylaşmaya alışmışım. O duvarların içinde kendi ritüellerimizi ve rutinlerimizi geliştirmiştik. Her sabah işe gitmek için evden çıktığımızda, o ön kapıyı açarken ben kolunun altına girerdim. Her akşam yatmadan önce benim için bir gece lambası olan banyonun ışığını yakardı.

Geçen ay boyunca Ethan beni yalnızlıktan korudu. Ve onun yanında uyuduğum gecelerde, hiç konuşmadıklarımızda, beni kabuslarımın keskin dişlerinden korudu.

Bu bana Ethan'ın beni koruduğu başka bir zamanı hatırlattı. Uzun zamandır sormak istediğim bir şeyi. "Ne zaman mülakata girdiğini biliyor musun?"

Konuyu aniden değiştirmem karşısında kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. "Evet. O günle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

"Sana Patrick'i sormak istiyordum. Melanie beni aradığını söyledi."

buz kraliçesi, ve sen beni savundun. Bunu neden yaptın? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yaklaşp kişisel alanımı işgal eden Ethan ciddi görünüyor. Sesi alçak ve boğuk çıkıyor. "Yapabileceğini biliyorum, Tiffy. İstedğin zaman vahşi olabiliyorsun. Yanılıyorsun. Seni savunmuyordum. Sadece Patrick'i düzeltiyordum."

Omzumdan tek bir tutam saç alıyor. Sabahın geç ışıklarında kıpkırmızı parlıyor. Saçımı parmaklarının arasından geçiren Ethan başını eğiyor, ben de doğrudan onun dumanlı gözlerine bakıyorum.

Yumuşak bir sesle, "Sen buz kraliçesi değilsin. Sen saf ateşsin."

Bununla birlikte, saçlarımı bırakıyor ve yüzünü benimkine doğru yaklaştırarak yakınma eğiliyor. Nefesi ağzımın üzerinde hayalet gibi dolaşpıyor. Görebildiğim tek şey kehribar rengi gözleri. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken ciğerlerim, kalbim, tüm bedenim donuyor. *Beni öpecek mi? Bu gerçekten oluyor mu?*

Mümkün olan son saniyede yana kayıyor ve yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. Sonra ayağı kalkıp uzaklaşıyor ve giderken omzunun üzerinden sesleniyor: "Columbus'ta görüşürüz. Araba dediğin o ölüm tuzağında dikkatli sür."

Beni otoparkta bıraktı. Nutkum tutuldu.

O Eve dönerken, aldığım mesajları düşündüm. Ya Rafe'den ya da Shelly'den olmalılar. Ama hangisi? Ve neden?

Beni uyarıyorlar mı? Yoksa beni tehdit mi ediyorlar? Her iki durumda da, her kim olursa olsun mevcut hayatıma müdahale etmesine izin veremem. Biraz güvenlik kazanmak için ne kadar çok çalıştığımı düşündükçe yumruklarım kıvrılıyor. Sonunda iyi bir işim var. Güvenli bir yerde yaşıyorum. Uzun zamandır tek hedefim bunlardı.

Ama şimdi, Ethan'la birlikte yaşadıktan sonra, dileyecek başka şeyler de olduğunu fark ettim. Arkadaşlık, dostluk ve belki de bir gün... aşk? Geçtiğimiz ayı zihnimde canlandırdığımda, konuşmalarımızı gözden geçirip analiz ettiğimde, Ethan'ın kahkahasının boğuk sıcaklığını, başımı omzuna koyduğumda hissettiklerimi, kaslı kolunun vücudumdaki ağırlığını hatırlamak çok kolay.

Seninle yaşamak gibi, Uyuyan Güzel, vanilya kreması, saf ateş. Tüm bunlar ne anlama geliyor? Ethan'ın benden hoşlanıyor olması mümkün mü? Hatta bana karşı romantik duygular besliyor olabilir mi? Yanağıma kondurduğu öpücük. Dudaklarının hissini hâlâ hissedebiliyorum, tenimde ipek gibi duran hayali bir okşayış. Peki ya geceleri bana sarılışına ne demeli? Sanki değerli bir şeymişim gibi. Yoksa benimle oynuyor muydu? Kendini eğlendirecek daha iyi bir yol bulamadan dört hafta boyunca bir apartman dairesinde mahsur mu kalmıştı?

Zihnim ileri geri gidip geliyor, spekülasyon yapıyorum.

Kaçınılmaz olan bir sonraki soru, ona karşı ne hissettiğimdir? Bedenimin onun dokunuşuna nasıl tepki verdiğini, arzuyu ve özlemi değerlendiriyorum. Yıllarca herkesi kendimden uzak tuttum. Dolaşmaktan kaçındım, başka birine asla incinme riskini alacak kadar güvenmedim. Ethan'la kendimi güvende ve rahat hissettim. Onu izlemeye zorladığım bir filmde birlikte güldüğümüzü düşünüyorum. Gözlerinin dans edişini ve orantısız gülümsemesinin ne kadar büyüleyici olduğunu.

Bay Chen ölen eşinden öyle saygı ve sevgiyle bahsederdi ki kalbim sızlardı. Elbette Bay Chen gibi güvenilebilecek adamlar olmalıydı. Ethan onlardan biri miydi?

Eve vardığımda, Ethan ile bir geleceğin

olasılık. Takip etmeye değer bir ihtimal. Columbus'a döndüğümüzde nasıl olduğunu bekleyip göreceğim ama uzun zamandır ilk kez umutluyum.

Ethan benimle iletişime geçmiyor.

O cumartesi ya da pazar değil. Sorun değil. Hafta sonu, kendimi rahatlatıyorum. Cleveland'da o kadar çok çalıştıktan sonra muhtemelen yorgundur.

Pazartesi ya da Salı günü aramaz. Sorun değil. Bütün hafta şehrin öbür ucundaki diğer hastanelerimizden birinde çalışıyor, bu yüzden onu görmeyi beklemiyordum.

Çarşamba gününe kadar ondan hala haber alamadığımda o kadar sinirleniyorum ki dünyayı ateşe vermek istiyorum. Ethan benim saf ateş olduğumu söylemişti. Ona haklı olduğunu göstereceğim.

Sonunda perşembe günü aradı. İki kez. Açmadım.

Ona cevap verme tatminini yaşatmayacağım. Sessiz muamele çocukça olabilir ama umurumda değil.

Cuma günü, Ethan bir mesaj gönderir.

Tiffy, her şey yolunda mı?

Ona söylememin imkanı yok. Bu ne kadar utanç verici olurdu? *Bir an için benden hoşlandığını ve benim de senden hoşlandığımı düşündüm ama sonra aptal olduğumu fark ettim.* Neyim ben? Ortaokulda mıyım? Hayır, teşekkür ederim. Bu arkadaşlığı ya da her neyse onu şimdi kesmek daha iyi. Böylece daha fazla kafa karışıklığı olmaz.

Artık incinmek yok.

OceanofPDF.com

SINDERELLA

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 16

S On altı yaş Shelly ya da benim için tatlı bir yıl değil. Aslında, ikimizin de hayatının parçalandığı yıl.

O kış Mike, Brandi'yi terk eder.

Mike ve Brandi'nin ayrılmasından bir gün sonra Shelly ve ben okulumuzun ortasındaki çirkin yeşil masalarda oturuyoruz. Masalar delikli, yüzeylerinde çok sayıda küçük delik var. Shelly kuru bir yaprak aldı. Onu parçalara ayırıyor ve deliklerden geçirerek parçaların yere düşmesini izliyor.

"Mike'la ne oldu?" Onu dürtüyorum.

Kederle başını sallıyor. "Benim yüzümden gitti."

Mike'ın Shelly'yi taciz ettiğine dair görüntüler çabucak bir kenara atıldı. Annem bu konuda endişelenmiş olsa da Mike'ın biz kızları cinsel obje olarak gördüğü izlenimini hiç edinmemiştim. Onu Shelly'ye asılırken hayal edemiyorum.

Ne düşündüğümü anlayabiliyor. "Hayır. Öyle değil. Anneme artık bağlı kalmaya dayanamadığını söyledi. Ülkeyi keşfetmek istiyormuş. Mike ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini ama bizim evde çürüyüp gittiğini söyledi."

Küçük yaprak parçaları deliklerden yağmur gibi düşüyor. Yuvarlanışlarını izliyoruz. Gözyaşları onları takip ediyor ve masaya metalik bir plop-plop ile çarpıyor. Shelly sessizce ağlıyor.

"Annem beni suçluyor. Bu olaydan önce benim için deli olmuyordu ama şimdi bana her baktığında evliliğini mahveden kişiyi görüyor. Ben olmasaydım Mike'ın peşinden giderdi. Birlikte ülkeyi gezebilirlerdi. Buna bayılırdı. Bir kez daha, varlığımla onun hayatını mahvetmeyi başardım. Mike gittiğinden beri tek yaptığı yatıp içki ve esrar içmek. Bu iç karartıcı."

Arkadaşıma nazikçe sarılıyorum, onu başka nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum. Shelly hıçkırıklarını gizlemek için yüzünü boynuma gömüyor.

Dünyam ağır çekimde çözülüyor.

Bir öksürükle başlıyor. Sonra annem bir öksürük daha ve bir öksürük daha çıkarıyor. "Sadece kötü bir soğuk algınlığı. İyileşeceğim." Çok geçmeden annem öyle bir öksürüyor ki bayılacak gibi oluyor. "Boğazıma bir şey kaçtı. Merak etme, kedicik."

Dairemize çıkan merdivenleri çıkarken nefes darlığı çekiyor. "Daha fazla egzersiz yapmalıyım. Annem formdan düşüyor." Her gece kanepede uyuyakalıyor, yatağa gidemeyecek kadar yorgun. "İşte uzun bir gün geçirdim."

Kleenex öksürdüğü kan yüzünden kıpkırmızı olduğunda, sonunda doktora gidiyoruz.

"Üzgünüm," diyor doktor. Akciğer kanseri. Daha az yaygın ve daha agresif bir tür. Küçük hücreli akciğer kanseri. Bir dizi testten sonra, çoktan yayılmış olduğunu gördük. Lenf düğümlerinde ve kemiklerinde küçük metastatik noktalar ortaya çıktı. Sanki tümörler annemin vücudunda kolonileşmeye niyetli uzaylı istilacılar gibi.

Doktorlar anneme defalarca "Sigara içer miydin?" diye sordular. "Asla" diye cevaplıyor annem.

Doktorlar şüpheyile bakıyor, sanki yalan söylüyormuş gibi.

"Kumarhanelerden gelen pasif içicilikten olabilir mi?" diye sordum.

Doktorlar omuz silkti. "Olabilir. Bundan asla emin olamayız."

Tedaviler başlıyor. Kemoterapi. Radyasyon.

Sonraki yılı hastanelerde, kırmızı gül vazoları ve "Geçmiş Olsun" yazan neşeli renkli kartlarla çevrili olarak geçirdim. Annem asla iyileşmeyecek. Bunu biliyorum. Evde tek başıma ya da Bay Chen'de uyuduğum nadir gecelerde monitörlerin sürekli bip sesi hala kulaklarımda yankılanıyor. Ödevlerimi kafeteryada ya da annemin odasında, rahatsız plastik sandalyelerde oturarak yapmakta ustalaştım. O kadar çok gün okula gitmiyorum ki, yoklama memuru aksini duymadığı sürece beni otomatik olarak devamsız olarak işaretliyor.

Bay Chen'in yardımıyla doktorların annem için istediği tahlil ve testleri öğreniyorum. Annemin vücudunun kan kaybına nasıl tepki verdiğini görmek için hemoglobinin ve hematokrit değerlerini sormam gerektiğini biliyorum.

Bay Chen'in anatomi kitabıyla bilinçaltımın derinliklerine ekilen doktorluk yapma arzusunun tohumları şimdi kök salmaya başlıyor. Bir doktorun işinin ne kadar önemli olduğuna, iyi bir doktorun en karanlık zamanlarda bile nasıl umut ışığı olabileceğine ilk elden tanık oluyorum.

OceanofPDF.com

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 17

O okulda olduğum nadir günlerden birinde, omzumun üzerinden bakarak avluda yürüyorum. Bazen garip bir hisse kapılıyorum, sanki izleniyormuşum gibi. Yine de paranoya olmalı. Kimsenin bana baktığını görmüyorum.

Ben. Shelly her zamanki öğle yemeği masamızda oturuyor. Tanıdık yüzünü görmek içimi rahatlatıyor, ancak arkadaşşıma katılmak için acele ettiğimde farklı görüldüğünü fark ediyorum. Sanki ayrı kaldığımız süre içinde yaşlanmış gibiydi.

Shelly saçlarını kalın turuncu çizgilerle sahil sarısına boyamış. Koyu renk kökleri kafa derisine yakın bir yerde kokarca şeridi gibi duruyor. Kalın siyah eyeliner ve maskara iri kahverengi gözlerini ve altındaki gölgeleri vurguluyor. Sıkı siyah bir kurdele gerdanlık kolye görevi görüyor. File çoraplar siyah Doc Martens botlardan yükseliyor.

"Selam." Yanındaki koltuğa çöktüm. "Seni uzun zamandır görmemiştım. Nasıl gidiyor?" Annemin hastalığıyla uğraşmakla ve okula yetişmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki Shelly'yle iletişimimi kaybediyordum.

"Berbat." Sesinde boyun eğmiş bir umutsuzluk var. "Peki ya sen?"

"Aynı."

"Sanırım evden atılabiliriz. Hiç paramız kalmadı."

"Ben de bu konuda endişeliyim," diye sempati duyuyorum. "Apartman yöneticimiz sabırlı biri ama kirayı ödeyemezsem sonsuza kadar beklemez." Shelly ve benim aynı sorunlarla uğraştığımızı fark etmek beni hiç rahatlatmıyor. Çalışamayan ya da çalışmak istemeyen anneler ve bitmek bilmeyen borçlar. Bu 17 yaşındaki bir çocuk için çok fazla.

"Paraya ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

Beni dikkatle inceliyor. "Para kazanma konusunda ne kadar ciddisin?"

"Çok ciddiğim. O daireden taşınamayız. Annem yeni bir yer arayacak kadar güçlü değil." Bulutlu gökyüzü bile daha alçak görünüyor

Bugün. Klostrofobik. Bulutların ağırlığı başıma baskı yapıyor.

Shelly kimsenin duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakınır.
Fısıltılı bir sesle, "Bir fikrim var." der.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ, COLUMBUS, OHIO

N Ethan'la konuşmak beni daha iyi hissettirmiyor. Günümü robot gibi hareket ederek geçiriyorum. Personelle etkileşime girdiğimde soğuk ve mesafeliyim. Öğle yemeğinde, Melanie ve büyük bir grup sakinin oturduğu masada yemek yerine tek başıma yiyorum. Varsayılan buz kraliçesi statüme geri döndüm. Asık suratla, başıma buz sarkıtları ve dikenlerden oluşan bir taç yerleştirdiğimi hayal ediyorum.

Kafa.

Günü katlanılabılır kılan tek şey yarın buradan ayrılacağımı bilmek. Orlando, Florida'daki büyük yıllık Amerikan İleri Radyoloji Koleji konferansına gitme vakti geldi. Bu yıl, konferans organizatörleri *beni* konuk konuşmacı olarak davet ettiler. Bir asistandan konuşma yapmasının istenmesi nadir bir durum, bu yüzden kendime bu sefer böbrek tümörü evrelemesinin doğru olup olmadığını iki kez kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyorum. Bir hata yapamam. Etrafta beni düzeltecek ya da utandıracak bir Ethan olmayacak.

Konferansın en iyi yanı, ücretsiz Disney tema parkı biletleri içermesidir. Dersler her gün saat 15:00'te bitiyor ve akşam parkları gezmek için bolca zaman kalıyor. Çizgi film izlediğim ve annemle kanepeye kıvrıldığım çocukluğumdan beri Disney World'e gitmeyi hayal etmişimdir. Önceleri bunu karşılayamıyordum ama artık gidebiliyorum çünkü Tıp Eğitimi Bölümü konferans giriş ücretlerini karşılıyor.

Tek ödemem gereken uçak bileti ve otel. Şansım yaver gitti ve ucuz bir uçuş buldum. Otel odası, indirimli konferans odası fiyatıyla bile biraz savurganlık oldu ama buna değdi çünkü beni araba kiralamaktan kurtardı. Bu otel konferansın düzenlendiği otel ve konukları parklara götürmek için saat başı otobüsler kalkıyor. Bin dolarlık bonusuyla Ayın Sakini ödülünü alacağımı umuyordum ama henüz kazananı açıklamadılar. Paraya sıkışıp masrafları kendim karşılamak zorunda kalacağım.

Zamanlama daha mükemmel olamazdı. Artık Ethan'ı bir hafta boyunca görme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

"1312 sefer sayılı uçuş, lütfen biniş için hazırlanın." Havayolu temsilcisinin sesi tam başımın üstündeki hoparlörden çatırdıyor. Rahatlayarak iç çektim. Uçağım zamanında kalkacak. Sunumum hafta ortasına kadar olmadığı için endişelenmemeliyim ama eğlence parklarında tek bir günü bile kaçırmak istemiyorum.

Uçağa binerken sırt çantamın askıları omuzlarıma batıyor. Yerini değiştirip ağır çantayı ayarlıyorum. Dizüstü bilgisayarım ve birkaç aşk romanı kitabıyla ağırlaşıyor. Uçuş tıklım tıklım. Ben yanlarından geçerken kızgın bebekler ağlıyor, ağzı sıkı ebeveynleri umutsuzca onları sakinleştirmeye çalışıyor. Nihayet koltuğumu bulduğumda, koridorda olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Özlemle boş pencere kenarı koltuğa bakıyorum. Kalkış ve inişi izleyebilmek için oraya oturmayı umuyordum.

Daha önce sadece bir kez uçağa binmiştim, Las Vegas'tan Ohio'ya taşındığımda. Uçağın bulutların arasından geçtiği anı hala hatırlıyorum. O tül gibi dalların parçalanıp sonra tekrar birleşmesini. İnsan kalbinin bu kadar kolay delinip tekrar yerine oturtulamaması çok kötü.

Eski püskü siyah bir takım elbise giymiş zayıf bir adam ortada oturuyor. Yanına yerleşirken ona en dostça gülümsememi sunuyorum. O bu jسته karşılık vermiyor. Aslında adam bana kaşlarını çatıyor.

Tanrım, Orta Adam. Senin sorunun ne?

Onu görmezden gelerek son aşk kitabımı çıkardım. Birkaç saat kesintisiz kitap okumayı dört gözle bekliyordum. Umarım başkalarının aşk hayatlarına odaklanmak aklımı Ethan'dan uzak tutar.

Beş sayfa kadar okuduktan sonra, cam kenarında oturan yolcu üzerime tırmanmaya çalışırken bir vücut bacaklarıma çarpıyor. Ağır bir ayak ayak parmaklarıma basıyor. Bir acı çığlığı atıyorum ve öfkeyle başımı kaldırıp bana bakan sıcak kehribar gözleri görüyorum.

"Özür dilerim," diyor Ethan. "Üstüne mi bastım?" Ağzım bir karış açık kaldı.

Ne oluyor be?

Ethan cam kenarındaki yerini alıyor. Gülünç derecede uzun bacakları dar alana sığmıyor, bu yüzden dizleri önündeki koltuk arkasına sıkışıyor. Rahat görünmüyor ama ona acımayı reddediyorum.

Ortanca Adam'ın etrafında eğilerek öne doğru eğildim ve yüksek sesle tısladım, "Ne

Burada ne yapıyorsun?"

Ortanca Adam şaşkınlık ve onaylamama ile kaşlarını çatarken kafasını bana doğru çeviriyor. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Ethan'ın "evet" demesiyle aynı anda ben de "hayır" diyorum, bu da Orta Adam'ın şaşkınlığını daha da derinleştiriyor.

"Eee? Neden buradasın?" Tekrar soruyorum.

Durgun ama sakın Ethan öne doğru eğiliyor ve gözlerimi görebilmek için Ortanca Adam'ın etrafına bakıyor. "Dün Washburn'ü aradım ve konferansa gidip gidemeyeceğimi sordum, sürekli tıp eğitimi kredisine ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu kadar kısa sürede evet diyeceğinden emin değildim."

Aklımdan milyonlarca soru geçiyor. "Buraya ne zaman geldin? Seni kapıda görmedim."

"Washburn'ün talebimi onayladığını yeni öğrendim. Toplanıp buraya geldiğimde geç kalmıştım. Tüm havaalanını koşarak geçmek zorunda kaldım. Kapıyı tam arkamdan kapattılar." Ethan alnındaki ince ter tabakasını sildi.

Huzurlu ve rahatlatıcı bir uçuş hayali gözümün önünde buharlaşıyor. Ethan'ı görmenin şokunu üzerimden atmaya çalışırken, öfkem geri geliyor.

Ona ters ters baktım. "Dr. Washburn'e para falan mı ödüyorsun? Nasıl oluyor da seninle takılıp kalıyorum?"

Sesim daha da yükseliyor ve Ortanca Adam'ın pis bir bakışını kazanıyorum. "Ona ödeme yapmıyorum, ama muhtemelen yapmalıyım." Ethan bakışına karşılık veriyor.

"Her neyse, sana birkaç kez söyledim, benimle sıkışıp kaldın." "Bu da ne demek oluyor?" Hayal kırıklığı içinde çenemi sıktım.

Ortanca Adam konuşmamızı ekşi bir ifadeyle dinliyor. Sinirli bakışları benim yüzümden Ethan'inkine kayıyor. Emniyet kemerini bağla ışığı başımızın üzerinde çınlıyor ve yanıyor.

Sorumu geçiştiren Ethan gözlerini bana diyor. "Bana neden kızgın olduğunu söylemeye ne dersin? Bununla başlayalım."

"Sana kızgın değilim. Bu umursadığım anlamına gelir ki *umursamıyorum*."

Uçak pistte taksi yapıyor. Ortanca Adam ayaklarının dibindeki çantasını açmak için öne doğru eğiliyor. Ethan'ı görmemi engelliyor, ben de etrafını görebilmek için arkama yaslanıyorum. Ethan da geri çekiliyor ve şöyle diyor: "Yalancı, o kadar önemsiyorsun ki

Yüzün saçınla aynı renge dönüyor. Konuş benimle. Neyi yanlış yaptığımı söyle."

Keskin bir nefes alıyorum, öfkeleniyorum. "Bana yalancı deme." Metal kolçağı kavıyorum, eklemlerim bembeyaz. Çok öfkeliyim. Kanım kaynıyor. "Şu anda o aptal, yakışıklı suratını yumruklamak istiyorum."

"Yumruk at. Bu sana bakmamı engellemeyecek." Ethan çenesini dikleştiriyor, kehribar rengi gözlerinde kararlılık parlıyor. Sonra bu ifade küçük, memnun bir sırıtışa dönüşüyor. "Az önce yakışıklı olduğumu kabul ettin." diye ekliyor.

Gah! Çileden çıkarıyor! O güzel gözleri ve daha da güzel sözleriyle dikkatini dağıtmasına izin verme, diye hatırlatıyorum kendime. Başka bir çift göz, yalanlarla dolu başka bir güzel ağız, geçmişte beni kandırmıştı.

Ortanca Adam hala orada olduğunu hatırlatmak istercesine yüksek sesle boğazını temizliyor. Uçağın ön tarafında, havayolu görevlileri emniyet kemerinin nasıl kullanılacağını gösteriyor. "Hey. Sakıncası var mı?" Ortanca Adam bana hitap ediyor. "Eğer ikinizin konuşmaya ihtiyacı varsa, yer değiştirebilirim."

"Hayır, teşekkürler," diye burnumu çektim. "Koltuk değiştirmeye gerek yok." Hâlâ öfkeme hakim olarak, Ortanca Adam'ın sorusunu yanıtlarken Ethan'a ters ters bakıyorum. "Ayrıca, o adam birlikte oturmak isteyeceğim son kişi."

Ethan hakaretimi bir kenara itti. Acımasızca, kendimi açıklamamı istiyor. "Aramadığım için, değil mi?"

"Peki ya sen?" Ortanca Adam Ethan'a sorar. "Değişmek ister misin?" Ethan ona doğru bakmıyor bile. Gözleri sadece beni görüyor.

Daha fazla kendimi tutamıyorum. Arayıp aramadığımı görmek için her on dakikada bir telefonumu kontrol ettiğim, başımın yanındaki yastığa koyup uyuduğum anılar gözümün önüne geliyor. "Evet! Aramadığın için kızgıyım. Beş gün oldu Ethan. Beş gün!" Ona bağırmak, öfkelenmek istiyorum ama etrafta bu kadar insan varken yapamıyorum. Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor.

Ethan acı dolu bir nefes verir ve ellerini saçlarında gezdirir. "Cleveland'da çok şey olduğumu biliyordum. Biraz yalnız kalmaya, biraz boşluğa ihtiyacın olabileceğini düşündüm. İstedğim son şey seni bunaltmak ve kaçmana neden olmak, Tiffy."

Ortanca Adam koltuğunda iki büküm olmuş, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Pilotun sesi hoparlörden geliyor ve havayolu görevlilerine kalkışa hazırlanmaları talimatını veriyor.

"Kes şunu. Bu benim adım değil," diye çıkıştım.

Ethan beni duymamış gibi devam ediyor. "Belki de, sadece belki de, *beni* aramanı umduğum aklına geldi *mi*? Belki de korkan tek kişi sen değilsindir, kaybedecek bir şeyleri olan tek kişi." Eli kaşındaki küçük yara izini ovmak için kalktı.

O zaman görüyorum, onun rahat, çekici dış görünüşünde bir çatlak. Ethan'ın güvensizliğini görüyorum. Başarısızlık korkusunu. Yapbozun parçaları yerine oturuyor. Beklentilerini karşılayamayarak ailesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. Sakatlanıp beyzbolu bıraktığında takım arkadaşlarını hayal kırıklığına uğrattığını. Uzmanlık alanını değiştirip Columbus'a taşındığında Highview Hastanesi'ndeki personeli hayal kırıklığına uğrattığını.

Nedeni ne olursa olsun, bana daha yakın olmak için çaba sarf ediyor ve bunu başaramamaktan da korkuyor. Aramadığı için hâlâ kızgınlım ama şimdi daha iyi anlıyorum. Ne de olsa ben de onu aramadım. Korkak olmakla çok meşguldüm.

İçimde bir keder yükseliyor. Bundan nefret ediyorum. Onunla kavga etmekten nefret ediyorum. Kızgın, temkinli ve korkmuş olmaktan çok yoruldum. Omzumun üzerinden bakmaktan yoruldum. Bu çok yorucu. Böyle hissetmediğim tek zaman Ethan'la olduğum zamandı. Tekrar o rahatlamaya, onun sağladığı sakinliğe ihtiyacım var.

"Biliyor musunuz? Şuradaki sırada boş bir koltuk var. Ben gidiyorum." Orta Adam hoşnutsuz bir şekilde eşyalarını topladı. Giderken ayağıma takıldı. On dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez biri ayağıma basıyor. Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim, ayak parmaklarımın mı yoksa kalbimin mi?

Ethan yeni boşalan orta koltuğa geçer. Daha yumuşak bir sesle, "Özür dilerim. Daha önce aramalıydım. Bazen bazı şeyleri fazla düşünüyorum. Olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyorum. Seni üzmemiştım."

Uçak hızlanıyor, biz havalanırken burnu havada yükseliyor. Güç Ethan ve beni minderlere bastırıyor. Ethan'ın özür dileyen, avuçlarını açmış eli yavaşça bana doğru ilerliyor. İlerleyen elini şüpheyle izliyorum, sanki saldırmaya ve ısırmaya hazır zehirli bir yılanmış gibi. Sıkılı yumruğumun üstüne yerleşiyor. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, elim gevşeyene kadar parmaklarımı teker teker birbirinden ayırıyor.

Elimi tutması bir mucize gibi.

"Konferansa gelmeyi neden istediğimi biliyor musun?" Ethan dikkatle bana bakıyor, bakışları yüzümü tarıyor.

Sanırım cevabı biliyorum ama söylemeye

korkuyorum. Ya yanılıyorsam?

"Neden?" Onun yerine ben soruyorum.

"*Sen. Senin için buradayım. Seni takip ettim.*" Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. Daha yumuşak bir sesle, "Gözlerimi *senden* alamıyorum. Bu yüzden buradayım. Bir şans istiyorum, Tiffy. Ver onu bana." O hafif sıvı gözleriyle bana bakıyor, yalvarıyor, talep ediyor.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum çünkü kendime karşı dürüst olursam, ben de gözlerimi ondan alamıyorum.

Bakışlarımız ve ellerimiz birbirine kilitlenmiş halde uzun bir dakika öylece kaldık, ta ki o "Ateşkes ilan edelim. Kavga etmek istemiyorum."

Ağır bir bant göğsümdeki tutuşunu serbest bırakıyor. Uzun bir nefes ve onunla birlikte son bir haftadır içimde tuttuğum öfke dışarı çıkıyor. "Tamam." Ethan'ın benimkine yaslanmış sıcak, sert avuç içi dikkatimi dağıtıyor.

O orantısız sırtış geri döndü. Cleveland'dan ayrıldığımızdan beri görmediğim eski bir dost.

Hâlâ kendimi sakinleştirirken nabzımı kasten yavaşlatıyorum ve ona odaklanıyorum. Çaba sarf ediyor. Artık bunun farkındayım ve istediği şans hak ediyor. "Senin de Disney World'e ilk gelişin mi?" diye soruyorum.

Yüzü o kadar yakın ki, dikiş attığı yerdeki yara izinin nasıl büzüştüğünü görebiliyorum. "Evet. En çok ne için heyecanlıyım biliyor musun?"

"Ne?"

"Seninle birlikte görmek." Başparmağını elimin arkasına hafifçe sürüyor, midemde kanat çırpıp göğsüme doğru yükselen kelekleri harekete geçiriyor. "Benimle gelir misin? Parklara?"

Tereddüt ediyorum. Artık ona kızgın değilim ama cevaplanmamış bir sürü sorum var. Sanki büyük, adı konmamış bir şeyin etrafında dönüp duruyoruz. Ethan'a karşı artan çekimime kör değilim. Duygularımın okyanusunda daha derinlere yüzüyorum ve artık ayaklarımın altındaki kumlu zemine dokunamıyorum.

Durdum, düşündüm. "Tamam. Bir şartla."

"Neymiş o?"

"Koltukları değiştiririz. Pencereyi istiyorum."

Ağzının kenarları güneşli, çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tamamdır." Pencere kenarında oturmak istediğim doğru, ama asıl neden Ethan'la Disney Dünyası çok basit. Elimi tutuyor ve bu bana daha fazlasını vaat ediyor gibi geliyor. O şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Artık koşmuyorum.

OceanofPDF.com

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 17

A Birkaç gün sonra Bay Chen'e kütüphaneye gideceğimi söyledim ve üst katta uyuyan anneme göz kulak olmasını rica ettim. Ama kütüphaneye gitmedim. Onun yerine, Shelly'nin arabasının içinde beklediği otoparka gidiyorum.

spor araba. Atladım ve hızla uzaklaştık.

Kostümümü plastik bir market poşetinden çıkarıp sallıyorum ve parıltıların ışıldamasına izin veriyorum. Shelly ve ben dün ikinci el mağazasına gittik. Onun yardımıyla düz beyaz bir bikini ve diz üstü beyaz botlar seçtim. Bir sonraki durağımız, şimdi kıyafetlerimizi süsleyen sahte elmas pulları, parıltılı yapıştırıcı ve büyük tüyleri satın aldığımız bir el sanatları mağazası oldu.

Eğlenceliydi. Birlikte alışveriş yapmak. Kendimi genç, normal bir ergen gibi hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Shelly ile birlikte gördüğümüz her çılgın kıyafeti denemek beni kıkır kıkır güldürmüştü. Hastaneden ve hastalıktan uzakta küçük bir özgürlük patlaması olmuştu. Bana dışarıda koca bir dünya olduğunu hatırlattı. Bir sonraki ilaç dozunu vermek için ayarlanmış alarmlarla çalışmayan bir dünya. Bir kızın bir anlığına da olsa kaygısız olabileceği ve en iyi arkadaşıyla alışverişe çıkabileceği bir dünya.

Strip'e doğru yola çıkarken üstümü değiştiriyorum. Shelly çoktan giyinmiş, tüylü saç bandı arabanın tavanına sürtünüyor. Kıyafeti tamamen kırmızı. Kırmızı bikini üstü ve altı. Diz hizasındaki kırmızı botları o kadar parlak ki geçen sokak lambalarını yansıtıyor.

Gösteri kızları gibi giyinmişiz. Şu dandik Las Vegas şovlarında gördüğünüz türden. Uzun saç bantları ve cimri kıyafetlerle.

Ben beyazlar içindeyim, bir melek gibi. Shelly kırmızı giymiş, şeytan gibi.

Bu Shelly'nin fikriydi. Goodwill'deki giysi raflarını karıştırırken bana "Bu mükemmel," demişti. "Turistler Vegas'a sıkıcı hayatlarından kaçmak için geliyorlar. Buradayken, sanki bir omuzlarında tüm kötü şeyleri yapmalarını, içki içmelerini, kumar oynamalarını, hile yapmalarını söyleyen bir şeytan

varmış gibi. Diğer omuzda ise

Diğer omuzda ise onlara iyi olmalarını ve günaha karşı direnmelerini söyleyen bir melek var. Bu biziz, melek ve şeytan."

Giyindikten sonra arabanın camını biraz aralıyorum. Yanaklarım sıcak ve serin esinti onları sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Koltuğumda zıplıyorum, içimde savaşılan bir sersemlik ve korku karışımı. Anneme ve Bay Chen'e yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ama aynı zamanda bir macera duygusu da var, tıpkı bir okul gezisinden hemen önceki bekleyiş gibi. Arkadaşlarınızla birlikteyken, birlikte yeni bir şey keşfetmek üzereyken.

Rüzgâr ayaklarımın dibindeki boş şeker ambalajlarını alıp konfeti gibi havaya fırlatırken, "Bana bunun tam olarak nasıl çalıştığını bir daha anlat," diye soruyorum. Ambalajlar görünmez girdaplara yakalanarak dönüyor ve sonra tekrar yere düşüyor.

Shelly dikiz aynasını kontrol ettikten sonra cevap veriyor: "Turistler bizimle fotoğraf çekirmek için iyi para ödüyorlar, nakit. Strip'te durur ve tatilcileri bekleriz. Bu insanlar burada ne kadar harika vakit geçirdiklerini gösterecek bir şey istiyorlar. O fotoğrafı eve götürüp gösterecekler. Arkadaşları üzerlerinde iki ateşli kız varken ne kadar harika göründüklerini görsünler. Bu bir hatıra ve ego tatmini."

"Para kazanabileceğimize emin misin? Gerçek para gibi mi?" Evde giderek büyüyen sağlık faturaları yığınına düşünerek soruyorum. Alacaklılar aramaya, peşimi bırakmamaya başladılar.

"Kesinlikle." Shelly'nin kendine güveni beni rahatlatıyor. Tanrıya şükür bunu birlikte yapıyoruz. Tek başıma gelecek kadar cesur olamazdım. Şeker paketlerinin dansını izlerken soruyorum, "Bu arabayı nereden aldın? Yeni mi?" Onu daha önce hiç araba kullanırken görmemiştim. Brandi'nin bir arabası var.

Shelly'nin kullanmasına asla izin vermediği eski bir minivan.

Shelly gözlerini yoldan ayırmıyor. "Bu benim değil. Sadece bir arkadaşşımdan ödünç aldım."

"Oh, tamam." Botumun fermuarını ayarlayarak ayağımı daha sağlam bir şekilde yerine kilitliyorum. "Nereye park edeceğiz?"

"Arabamızı Starlight'ın yanındaki otoparka bırakacağım. Tel örgüleri nasıl aşacağımızı biliyorum. Turistleri çekecek iyi bir alan bulana kadar Strip'te yürüyebiliriz. Akşam başlıyor olmamız çok kötü. İyi yerlerin çoğu çoktan kapılmış olacak. Gösteri kızı gibi giyinen bazı hanımlar bölgecidir," diye açıklıyor.

Las Vegas Strip'in kuzey ucunda 1950'lerde inşa edilmiş bir kumarhane ve otel kompleksi olan Starlight'a gidiyoruz. Uzun bir tabela ile

İkonik yıldız logosu ana girişin önünde yükselmektedir. Tabela bir zamanlar parlak renkli ampullerle aydınlatılıyordu ancak artık sonsuza dek karartılmış durumda.

Starlight yıllar önce terk edilmiş ve bakıma muhtaç hale gelmiş. Daha önce yanından geçtiğimde, geçmiş ve şimdiki misafirlerinin izlerini bırakmış gibi yaydığı tekinsiz hissi fark ederek ürpermiştim. Bu duvarların içinde gülmüş ve ağlamış olan tüm insanları hayal ediyorum. Düğün şapelinde evlenen gelinleri ve kumar masalarında iflas eden adamları. Orada kaç kişinin kalbi kırıldı?

Şimdi Starlight'ın konukları evsizler ve parti yapacak yer arayan reşit olmayan gençlerden oluşuyor. Yaklaştığımızda, binanın kenarlarındaki enkaz ve grafitileri görebiliyorum. Gölgelerinde şekilsiz insanlara benzer şekiller hareket ediyor. Açık pencereden, melodisini çıkaramadığım çok hafif bir müzik duyuyorum. Notalar yapıdan uzaklaşıyor ve gecenin içinde kayboluyor.

Bu ürkütücü.

Shelly arabayı park etti ve caddenin karşısına geçip Strip'e doğru yürüdük. Tropicana, MGM ve Paris'in önünden geçiyoruz. Her köşe başında bizim gibi giyinmiş kadınlar ve kızlar vardı. Sonunda, Bally's Hotel'in önünde, kaldırımın boş bir bölümü var.

Şimdi bu kıyafetimle insan içine çıktığımda sinirlerim tepeme çıkıyor. Kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Sıcak Vegas esintisi etrafımda dolanıyor ve çıplak bedenimin her santimini gıdıklıyor. Kollarımı aşırı vurgulu göğüs dekoltemin üzerinde çaprazlama dürtüsüne karşı koymak zor. Botlar şimdiden topuklarımı sıkıyor. Yine izlendiğimi hissediyorum ama giydiklerime bakılırsa bu şaşırtıcı değil.

İlk müşterilerimizi edinmemiz uzun sürmedi. Üniversite çağındaki beş erkekten oluşan bir grup yaklaşıyor. Onlar yaklaştıkça Shelly kurnazca onları değerlendiriyor. Ben geride durup satışı onun yapmasına izin verdim. Onlara, bir hafta içinde

Fotoğraf çekmek için adam başı 10 dolar. Elli dolar çok para, bu yüzden teklifi reddetmelerini bekliyorum. Bunun yerine, adamlar ceplerini karıştırıyor ve tereddüt etmeden 50 dolarlık buruşuk banknotları uzatıyorlar.

Ellerinde normal fotoğraf makineleri ve bir Polaroid var. Adamlar yoldan geçen rastgele birinden durup fotoğraf çekmesini istiyorlar. Biraz uğraştıktan sonra, Shelly ve benim kitap ayracı olduğumuz düzensiz bir sıraya dizildiler. Kollar birbirlerinin omuzlarına atılıyor ve herkes gülümsüyor.

"Peynir," diyor yanımdaki adam, nefesinde viskiyle. Tık, tık, tık. Kamera flaşları birbiri ardına patlıyor ve beni kör ediyor. Birkaç farklı poz veriyoruz, her çekim arasında kendimizi yeniden düzenliyoruz. Fotoğraf çekmeyi bitirdikten sonra, Polaroid resimlere bakmak için erkek grubuyla bir araya geliyoruz. Yüzlerimiz yavaşça netleşiyor, sanki hayaletler varlığa dönüşüyor.

Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Geçtiğimiz yıl içinde ne kadar büyüdüğümü fark etmemiştim. Dar bikininin içinde bacaklarımın artık nasıl uzun ve sivri olduğunu, kalçalarımın ve göğüslerimin nasıl yumuşak kıvrımlara dönüştüğünü görebiliyorum. Göğüs dekoltem derin bir vadi oluşturana kadar göğüslerimi bir araya getiriyor.

Seksi görünüyorum.

Adamlar Shelly'ye Polaroid fotoğraflardan birini teklif eder, Shelly de kabul eder. El sallayarak vedalaşan ve koro halinde "teşekkür ederim" diyen adamlar ayrılır.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Shelly bir sonraki grubu selamlamak için dönmeden önce soruyor. Bu kez gelenler birkaç kır saçlı adam. Bir konferans için şehirde bulunan ve fazladan 10 dolar bahşiş veren kibar dedeler.

Biz bir hitiz. Bizimle fotoğraf çektirmek isteyen sürekli bir insan akışı var. Arada bir bekarlığa veda ya da kadın doğum günü partisine gelenler olsa da çoğunlukla erkekler. Sahte gülümsemeler yüzünden yanaklarım ağrıyor. Shelly ve ben tam geceyi bitirmiştik ki, arkamdan derinden gelen bir ses sert bir şekilde "Bu *kızın* burada ne işi var?" diye sordu.

Bir adım ötemde duran Rafe'i görmek için döndüm. Bana ters ters bakıyor. Geçen hafta okuldayken saçları fazla uzamış ve dağınıktı ama şimdi küt kesilmiş, kafa derisi parlıyor. Elimi üzerinde gezdirip kısa tüylerin avucumda tahmin ettiğim gibi dikenli bir his yaratıp yaratmayacağını görmek istiyorum. Onu o kadar uzun süre uzaktan izledim ki şimdi ona yakın olmak gerçektir geliyor.

Rafe bakışlarını Shelly'ye çevirir ve "O neden burada?" diye tekrarlar.

Varlığıma duyduğu öfke beni savunmaya geçiriyor. Benden nefret mi ediyor? Belki de beni kurtardığı için kızıyor ya da daha da kötüsü pişmanlık duyuyor?

Shelly onun ses tonuna sinirlenir. "Tiffany burada çünkü gelmesini ben istedim. Turistler iki kızla fotoğraf çektirmeyi bekliyor. Bir kızla değil. Bu gece neredeyse 1000 dolar kazandık." Gizlice çantasından bir tomar para çıkarır ve kanıt olarak Rafe'e gösterir.

Rafe parayı görünce homurdanır. "Bu kötü bir fikir. O buraya ait değil."

Tavrı beni sinirlendiriyor, bu yüzden konuşuyorum. "Sürekli bahsettiğin 'o' tam burada duruyor. İstedğim yere gidebilirim. Son baktığımda burası özgür bir ülkeydi."

Yeşil gözler beni delip geçmek için kayıyor. "İstedğin bu mu?" diye soruyor. "Burada yabancıların seni taciz etmesine izin vermek mi?"

"Bu gece kimse beni taciz etmedi." Sarhoş bir bekar dışında, ama bunu kendime saklıyorum. "Yapmış olsalar bile, bununla başa çıkabilirim," diye ekliyorum hissettiğimden daha cesurca.

Rafe'den inanmayan bir kahkaha. "Evet. Doğru." Gözleri vücudumda aşağı yukarı hareket ediyor, beni değerlendiriyor ama bu akşamki diğer erkekler gibi seksi bir şekilde değil. Bana zayıflığımı, kusurlarımı arıyormuş gibi bakıyor. Her ne gördüyse hoşuna gitmemiş olmalı çünkü kaşlarını çatıyor ve beni görmezden gelerek arkasını dönüyor.

"Geç oldu. Gitmelisin," der Rafe huysuzca Shelly'ye.

"Biz de tam toparlanıyorduk zaten. Hadi Tiffany." Shelly sırt çantasını bir omzuna atar ve ceketini kolunun altına sıkıştırır.

Sessizce arabasına doğru yürüdük. Rafe bizi uzaktan takip ediyor. Biz güvenli bir şekilde koltuklarımıza oturup kapıları kilitleyene kadar bizi izliyor. Sonra kayboluyor, gölgelerin içinde eriyor.

Daireme döndüğümde Shelly paranın yarısını bana verdi. Neredeyse 500 dolar, çoğu 10'luk ve 20'lik. Kalın banknot destesini elimde sıkıca kavriyorum, kâğıtlar tuttuğum yerden kırışıyor ve rahatlayarak iç çekiyorum.

W Melek ve şeytan gösteri kızı kıyafetlerimizi giyip mümkün olduğunca sık Strip'e gidiyoruz. Para ve istediğimiz zaman gitme esnekliği istediğimiz şey durmak için çok iyi. Çok geçmeden New York-New York otel ve kumarhanesinin hemen dışında kendi bloğumuzu oluşturduk. Biz çalışırken minyatür bir Lady Liberty gölgesini üzerimize düşürüyor ve fotoğraf çekmeye hevesli turistler için mükemmel bir fon oluşturuyor. Roller-coaster sürücülerinin mutlu çığlıkları başımızın üzerinde yankılanıyor.

Bu kaldırım parçasına şaka yollu "ofisimiz" diyorum. Okuldayken Shelly'ye o gece "ofise" gidip gitmeyeceğimizi sorarım. Bu aramızdaki gizli bir kelime, niyetimizi kimseye duyurmadan kullanabileceğimiz bir kod.

Shelly ile yeniden bir araya gelmek güzeldi. O kadar çok geceyi birlikte geçiriyoruz ki, sanki saatin ibreleri geri gitmiş gibi. Kan bağı dışında her yönden kardeş olduğumuz zamanlara geri döndük.

Rafe Strip'te sık sık görünür. Bazen onu caddenin aşağısında, insanlarla konuşurken ya da etrafta uzanırken görüyorum. Onu her gördüğümde farklı biri oluyor, bir yılanın deri değiştirmesi gibi saçını ve kıyafetini değiştiriyor. Geleneklere ya da rutine bağlı olmamasına hayranlık duyuyorum.

Ben öyle biri değilim. Annem yaralı mutfak masamızda saçımı kestiğinde gerilirim. "Sadece birazcık, anne. Çok fazla değil."

Rafe sık sık yanımıza gelir. Okul hakkında konuşuyor ya da yanımızdan geçen turistler hakkında alaycı yorumlar yapıyor. Rafe ve Shelly'nin ortak arkadaşları var, Shelly'nin annesi evlendikten sonra taşındığı apartman kompleksinden çocuklar. Tanımadığım insanlar. Bazen bu arkadaşlar hakkında konuşuyorlar. Asla bir parçası olamayacağım ortak noktaları olması beni dışlanmış hissettiriyor.

Lisenden birkaç çocuk, Dickens romanlarından fırlamış sokak serserileri gibi Strip'te dolaşıyor. Bazıları zaman öldürmek, bazıları uyuşturucu almak, bazıları da satmak için oradadır.

Rafe'in uyuşturucu sattığına dair daha fazla kanıt buldum. Bir sürü uzun süreli

anlamalı göz teması ile eşleştirilmiş el sıkışmaları. Çok şüpheli. Strip'in bizim tarafındayken, bizimle fotoğraf çektirmeye gelen adamlara ters ters bakıyor. Sonunda Shelly gitmesini ve müşterilerimizi korkutmayı bırakmasını istedi.

Bir Cuma gecesi, Shelly ve ben arabaya doğru yürürken Rafe'in de aynı yöne doğru gittiğini gördük. Shelly onun adını seslendi.

Hava serinledi. Shelly ve ben ısınmak ve cimri bikinilerimizi gizlemek için büyük boy ceketler giyiyoruz. Kostümlerimizin tüyleri ve daha gösterişli parçaları, biz yürürken sırtımıza çarpan sırt çantalarına yerleştirildi. Ceketlerimizi daha sıkı tutarak adımlarımızı hızlandırıyoruz.

Rafe sessizce bizim yetişmemizi bekliyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Shelly.

Rafe'in yanında hâlâ kararsızım, o yüzden sessiz kalıyorum.

"Starlight. Bir parti veriyorlar." Bizi değerlendiren bir bakış attı ve tereddüt etti. "Gelmek ister misiniz? Bir sürü insan orada olacak."

"Sanmıyorum-" diye söze başladı Shelly ama ben sözünü kestim.

"Gidebiliriz." Shelly'nin yüzündeki şaşkınlığı görmezden geliyorum. Strip'ten eve dönerken her zaman yiyecek ya da dondurma almak isteyip istemediğimi sorar. Ona hayır diyorum, ev ödevim ve annemle birlikte olmak istemem gibi nedenler öne sürüyorum.

O zamanlarla bu zaman arasındaki fark *Rafe*'in partiye gidiyor olması. Onu uzaktan izlemekten bıktım. Daha yakından bakmak, belki onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Benden hoşlanmaması beni rahatsız ediyor ve nedenini bilmek istiyorum. Fantezilerimde hâlâ kendimi onun duvarlarını yıkarken görüyorum. Sanki kendine bir kale inşa etmiş ve ben de onu parçalara ayırmak için balyoz olacağım.

Shelly saçını farklı renklere boyuyor. Bugün mor-mavi. Gece yarısı rengindeki saçlarını parmağında döndürürken bana şüpheyile bakıyor. "Emin misin, Tiffany? Pazartesi günü biyoloji sınavın yok mu?"

Pazartesi günü bir sınavım var. Büyük bir sınav. Ama bu fırsatı ne kadar sık yakalayacağım? Her zaman sorumluluk sahibi olmaktan, annemi ve akademisyenlerimi ön planda tutmaktan yoruldum. O partideki çocuklar üniversiteye girmek için endişelenmiyorlar. Eğleniyorlar ve anı yaşıyorlar.

Bu tek gece için onlar gibi olmak istiyorum.

Soğukkanlı davranarak, "Çalışmak için tüm hafta sonum var. Ayrıca, kısa bir süre daha kalabiliriz. Tamam mı Shelly?" Bizi buraya o getirdi. İkna etmem gereken kişi o.

"Sen kalıyorsan ben de kalabilirim." Omuz silkiyor, hala bir şeylerin peşinde olduğumu biliyormuş ama tam olarak anlayamıyormuş gibi bana bakıyor.

Bizi davet etmesine rağmen Rafe tereddüt ediyor, Starlight'a adım atmadan önce bana son bir isteksiz bakış atıyor. Bu harap binaya daha önce hiç girmemiştim. Sahne bir korku filminden fırlamış gibi görünüyor. Enkaz ve çöpler yerlere saçılmış. Grafitiler kapalı asansör kapılarına tırmanıyor. Solmuş ve yırtılmış gün batımı kırmızısı duvar kâğıtları uzun şeritler halinde asılı, duvarlardan soyuluyor. Otelde hala elektrik olmalı çünkü lobinin etrafına dağılmış uyumsuz bir yer lambası koleksiyonu rastgele ışık havuzları yayıyor. Tam olarak bir "parti" atmosferi değil.

Bu kasvetli ortam, odanın her yerinde kümeler halinde toplanan insanları durdurmuyor. İçki, sigara içiyor ve kahkahalarla gülüyorlar. Birisi köşeye bir müzik kutusu yerleştirmiş. Bas sesleri ayakkabılarımın tabanlarında yankılanacak kadar yüksek olan ağır tekno dans müziği pompalıyor.

Partiye girer girmez, Rafe ortadan kayboluyor. Birkaç dakika içinde, elinde bir hediyeyle geri döndü. Shelly'ye açılmamış bir şişe şarap uzattı. Daha önce hiç böyle bir şarap görmemiştim. Pamuk şeker pembesi. Shelly etikete bakar ve sanki havalı bir şarap uzmanıymış gibi onaylarcasına başını sallar. Hiç vakit kaybetmeden kapağını açıyor ve şişeden büyük bir yudum alıyor. Elinin tersiyle ağzını silerek şişeyi bana uzattı.

Şarabı tek tük yanan ışığa tutuyorum, etiketi okumak için bir o yana bir bu yana çeviriyorum. *Boone's Strawberry Hill*. Daha önce hiç alkol almadım, hiç istemedim ama Shelly ve Rafe'in bakışlarının ağırlığını hissediyorum, bu yüzden çekingen bir yudum alıyorum. Tadı tatlı, sıvılaştırılmış şeker gibi, mayalanmış ekşi bir tadı var.

"Fena değil," diye itiraf ediyorum.

Shelly yüksek sesle gülerek şişeyi elimden kaptı. "Fena değil mi? Tüm söyleyebileceğin bu mu? Bu şey acayip lezzetli. Boğazından aşağı inerken de yukarı çıkarken olduğu kadar kolay."

"Eww, Shelly. İğrenç." Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor.

Gülüyor ve bir yudum daha alıyor. İçki içişindeki rahatlık bana onun alkole yabancı olmadığını düşündürüyor. Bana öyle geliyor ki Shelly'nin

Benim dışında bir hayat. Hakkında pek konuşmadığımız bir hayat. Hakkında hiçbir şey bilmediğim arkadaşlarla ve aktivitelerle dolu. En iyi arkadaşım biz ayrıken başka ne yapar?

Shelly şişeyi bana geri verdi. Cesaretleterek bir yudum ve sonra bir tane daha içiyorum. Şarap boğazımdan aşağı inerken asidik bir acı veriyor. Kendimi değeriendiriyorum. Henüz sarhoş muyum? Alkolün etkilerini algılamak ne kadar sürer? Şimdiye kadar her zamanki gibi hissediyorum. Neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor.

Shelly apartmandaki arkadaşlarına el sallıyor ve yanlarına gidiyor. Rafe yanımdaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, krallığını inceleyen bir kral gibi kalabalığı izliyor. Söyleyecek esprili bir şey bulmak için beynimi zorluyorum ama bir şey bulamıyorum. Beni tedirgin ediyor, tedirgin edici bir heyecan. Bu aynı anda hem nefret ettiğim hem de sevdiğim bir duygu.

Sonunda sessizliği bozdu. "Burada ne işin var Tiffany?" Gözleri önümüzdeki kalabalıkta sabit kalıyor.

İlk tepkim adımı hatırladığı için rahatlamak oldu. Bunu en son beni kurtardığında yüksek sesle söylemişti. İkinci düşüncem ise küçümseyici ses tonuna karşı duyduğum öfke. Sanki beni yargılıyor gibiydi. Beni çok az tanıyor, bu yüzden varsayımlarda bulunmaya hakkı yok. Yanındaki duvara yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendime sarılıyorum. "Annem hastalandı. Kanser. Faturaları ödemek için paraya ihtiyacım var."

Rafe alçak sesle, sert bir kahkaha atar. "Hepimizin paraya ihtiyacı var." Elini tembelce sallayarak kalabalığı işaret ediyor. "Hepimiz bu yüzden buradayız, değil mi?" Elini kaldıramayacak kadar ağırmış gibi tekrar yanına indiriyor. "Sadece onu almak için daha iyi bir yol bulacağını düşünmüştüm. Daha akıllıca bir yol."

"Hangi daha akıllı yol?" Ona doğru dönüyorum, ateşine çekilen bir pervane gibi.

"Bilmiyorum. Zeki olan sensin. Ben değilim." Rafe önümüzde toplanan insanları incelemeye devam ediyor. Artık partiye daha fazla genç katılmıştı. Shelly'yi gözden kaybettim. Çok fazla insan görüşümü engelliyor. Biri müziğin sesini daha da yükseltiyor. Çocuklar ağır tempoda çılgınca dans ediyor.

"Neden? Beni burada istemiyor musun?" Boğazımın arkasında hüznün karıncalanıyor. Beni reddettiğinden eminim.

Parlak yeşil gözler benimkilere kayıyor. Lamba ışığında parlıyorlar, vahşi ve hiddetli. "Sen buraya ait değilsin. Daha iyi bir yere aitsin." Sesi çok emin geliyor.

"Daha iyi derken neyi kastediyorsun?" Hayal kırıklığıyla yumruklarımı sıkıyorum.
Gözleri beni delip geçiyor, sanki gözlerinin yoğunluğuyla beni ikna edebilirmiş gibi.

bakışlar. "*Daha iyi* demek istedim. Buradan uzakta. Bizden uzakta."

İşte bu. Beklediğim fırsat. "Ya senden uzak kalmak istemiyorsam?" Sokakta bikiniyle durmak bana yeni bir özgüven duygusu verdi. Gelişmekte olan vücudum beni korkuturdu ama artık yabancılarla fotoğraf çektirerek para kazandığım için vücudumun istediğimi elde etmek için kullanabileceğim bir araç, hatta bir silah olabileceğini görüyorum.

Alışılmadık bir cesaret beni ele geçiriyor. Belki damarlarımdaki alkolden, belki de bir yıllık bastırılmış özleminden. Her iki durumda da, bu andan yararlanıyorum. Hayal kurmayı bıraktım. Duvarı itiyorum ve onun önünde durmak için hareket ediyorum. Ağır çekimde, ceketimin bir omzumdan rahatça kaymasına izin veriyorum, çıplak bırakıyorum. Rafe'in jilet gibi keskin gözleri hareketi takip ediyor. Dudaklarını yalarken memnuniyetle izliyorum, aç bir bakış canlanıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor ve kısılıyor. Bunu bilerek yaptığımı biliyor.

"Benden uzak durmalısın," diye tekrar uyarıyor.

"Hayır." Kötü olduğunu biliyorum ama bunu o kadar iyi yapıyor ki umurumda değil. Ateşle oynayarak yaklaşıyorum, bacaklarının arasına giriyorum, onu bedenimle duvar arasına hapsediyorum. Nefes alış veriş hızlandıkça içimde derin bir güç hissi uyanıyor. Bu, aramızdaki nabızı hisseden tek kişinin ben olmadığımı doğruluyor. Kıpırdamadan duruyorum, ondan birkaç santim uzakta hassas bir şekilde dengede duruyorum.

Sert eller takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ederek kollarımın üstünden tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Rafe beni öpüyor ya da belki ben onu öpüyorum. Ayrıntıları anlayamayacak kadar hızlı ve bunaltıcı. Tek bildiğim dudaklarının dudaklarımın üzerinde olduğu, sert vücudunun beni sıkıca tutarken ezdiği. Nasırlı parmakları hareket ediyor, öpücüğü derinleştirirken saçlarıma gömülüyor. Tadı tatlı, tanımadığım bir likör gibi.

Rafe'in kalbi ellerimin altında çarparken benim kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. İçimde daha önce hissetmediğim bir ateş tutuşuyor. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış, kendimde değilmişim gibi hissetmemiştim. Dudakları açgözlülükle çenem boyunca kayarak kulak mememi sıyrıyor. Dudakları boynumda gezinmeye devam ediyor ve sonra saldırganlıklarıyla morararak benimkine geri dönüyor. İçimde derinlerde bir şeyi uyandırdı, bu öpücüğün devam etmesini istememe neden olan bir şeyi.

Tartışma sırasında yükselen yüksek sesler öpüşmeyi çok kısa sürede sonlandırır. Shelly'nin sesi, bulamaç gibi. Başımı kaldırıyorum ve arkadaşımı bir adamla tartışırken bulana kadar dönüyorum. Shelly'nin yüzü kızarmış ve çenesi öfkeyle gerilmiş. Kolunu adama vuracakmış gibi

kaldırımıř, ona doęru yűrűyor.

Rafe beni bırakıyor ve űfkeli Shelly'yi almak için odanın dięer ucuna yűrűyor,

onu beklediğim yere sürüklüyorum. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, sarhoş olduğu her halinden belli, neredeyse boşalmış şarap şişesi parmaklarının ucunda sallanıyor.

"Shelly? Neden o adamla kavga ediyordun?" Ben sordum.

"Saçımın çirkin olduğunu söyledi," diye bağıyor Shelly, kaşlarını çatarak, "o pislik."

"Tamam. Sakin ol." Shelly'nin kolunu tuttum ve onu kendime çekerek dizginledim.

Rafe telaşlanmadan bana, "Hadi. İkinizi de eve bırakayım."

"Peki ya Shelly'nin arabası? Buraya o getirdi. Bizi ben götürürdüm ama düz vites. Nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Shelly kollarımda sarhoş gibi sallanıyor.

"Arabasının eve gittiğinden emin olacağım." Daha önce fark etmediğim bir adama eliyle işaret etti. Adam geldi ve Rafe ona bir şeyler fısıldadı. Yabancı hemen sırt çantasından Shelly'nin anahtarlarını alıp gidiyor. Tüm bu etkileşimi tedirginlikle izliyorum. Adamın Rafe'e karşı bu kadar saygılı olması beni tedirgin ediyor. Sanki öylece durmuş, Rafe'in bir sonraki emrini bekliyordu.

Üçümüz partiden ayrılıyor ve kalabalık otoparktan Rafe'in kamyonetine doğru yürüyoruz. Yol boyunca Shelly sistematik bir şekilde biz geçerken her arabanın kapı kolunu açmaya çalışıyor. Küçük kırmızı bir spor arabanın yolcu kapısı açıldığında sevinçle ciyaklıyor. Arabanın içine dalıyor ve her koltuğu ve bardak tutucusunu karıştırmaya başlıyor.

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Shelly, ne yapıyorsun?"

Torpedo gözünü incelemeye devam ederken, mırıldanıyor. "Bakalım ne bulabileceğiz." Arabayı çekerken arabadan sarhoş bir bağırış duyulur.

Torpedo gözünden 5 dolar çıktı. "Şuna bakın!" Sırıtarak banknotu havada sallıyor, sonra da cebine sokuyor.

İtiraz ediyorum. "Bunu yapamazsın."

Arabanın koltuklarının altına bakmak için eğildiğinde Shelly'nin sesi boğuk çıkıyor. "Arabalarını kilitlemeden bırakacak kadar aptallarsa, bunu onlar istedi demektir. Merak etmeyin. Çok değerli bir şey almayacağım. Bir keresinde bir bayanın elmas nişan yüzüğünü bardak tutucusunda gördüm ve öylece bıraktım," diyor sanki bu yaptığı küçük hırsızlığı mazur gösterirmiş gibi.

Bekle. Bunu daha önce de mi yaptı?

Tepkisini görmek için Rafe'e bakıyorum, beni destekleyeceğini ve bu çılgınlığı durdurmasını sağlayacağını umuyorum. Ama yüzü ifadesiz ve Shelly'nin işini yapmasına izin vermek için yavaşlıyor.

Onu durdurmak için tekrar deniyorum.

"Bu kadar iyi niyetli olma," diyor bana. "Kimse bu şeyleri özlemeyecek. Benim onlardan çok daha fazla ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

İki kilitli olmayan araba daha bulup, her birinden alıyor. Ya çilekli şaraptan ya da en iyi arkadaşımın yabancıları soymasını izlemekten midem ekşidi.

Evime giden araba bir mezar kadar sessizdi. Shelly camdan dışarı bakıyor, sanki fırlayacakmış gibi karnını tutuyor. Rafe'in kamyoneti süslü olmayabilir ama yine de Strip'e gitmeden önce yediğimiz Spaghetti-O'larla süslenmesini istemiyorum.

Park ettiğim yerde Shelly'nin inmesine yardım ettim. Taksiye geri yaslanıp Rafe'ye veda ediyorum ve sonra duraklıyorum. Daha önceki destansı öpüşmemizden dolayı dokunaklı bir şey söylemek istiyorum ama güvensizlik beni sessiz tutuyor. Acaba şimdi pişman mı?

Sokak lambalarının loş ışığı karanlık kamyonu ulaşıyor. Rafe gölgeler içinde, yüz ifadesi saklı. Tam geri çekilmek üzereyken uzanıyor ve parmak eklemlerinin arkasını yanağımdan çene çizgime doğru nazikçe sıyrıyor. Sesi de elleri kadar sert. "İyi geceler, Tiffany."

"İyi geceler," diye fısıldıyorum, dokunuşundan nefesim kesilmiş bir halde. Bir dakika sonra gitti, ana caddeye çıkmadan önce kırık arka lambası bir kez yanıp söndü. Arkasından bakakalıyorum, elimi okşamasından yanan yanağıma bastırıyorum. Parmaklarım ilk öpücüğümden morarmış dudaklarıma gidiyor.

MEVCUT, ORLANDO, FLORİDA

A Otelimize yerleştikten sonra Ethan ve ben Florida'nın orijinal parkı olduğu için Magic Kingdom'a gitmeye karar verdik. Otobüs kalabalıktı ve

Yol engebeli. Yan yana oturuyoruz, her dönüşte birbirimizi itip kakıyoruz. Özellikle keskin bir virajdan sonra Ethan kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Denge için," diyor bana. Ağlayan bebekler ve yorgun turistlerle dolu bu otobüs dünyadaki en romantik yer olmalı, öyleyse neden kalbim gümbür gümbür atıyor?

Otobüsün pencerelerinden içeri güneş ışığı giriyor. Ethan'ın yüzünde oynaşıyor ve saçlarına kumral tonlar katıyor. Birkaç tel gözüne düşüyor ve onları kenara süpürüp başını geriye yatırıyor. Çenesinin gölgesinden, yutkunurken boğazının hareketinden büyülenmiş gibi bakıyorum. Yoldaki her savrulmada parmakları kalçamda sıkılaştığında kanım nabız gibi atıyor. Otobüs yolculuğu bittiğinde ve parka açılan büyük demir kapılarda indirildiğimizde neredeyse üzülüyorum. Turnikelerden geçerken gözlerim açılıyor.

İşte burası. Sihirli Krallık.

Turistler ikonik, gri çatılı tren istasyonunun yanında fotoğraf çektmek için sıra bekliyor. Taze patlamış mısırın kışkırtıcı kokusu havada süzülüyor. Çocuklar mutlu bir şekilde çığlık atıyor ve ebeveynlerinin bacaklarının arasına dalıyor.

Önümüzden bir geçit töreni geçiyor. Sevilen Disney karakterleriyle dolu büyük şamandıralar geçerken, filigranlı lamba direklerine tutturulmuş hoparlörlerden eşlik eden müzikler dökülüyor. Kortejdeki son araçta büyücü Mickey Mouse, başında sivri büyücü şapkasıyla kalabalığa el sallıyor. Ben de uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımı görmüş gibi el sallıyorum.

Parka geleli sadece beş dakika oldu ama şimdiden çok mutluyum. Havada belli bir sihir var. Bir araya toplanmış binlerce tatilcinin mutluluğu, hepimiz bu ortak neşeyle yıkanana kadar bir kişiden diğerine yayılıyor.

Geçit töreni bitiyor ve hoparlörlerden gelen müzikle birlikte uzaklaşıyor. Işıl ışıl parlayarak döndüğümde Ethan'ın geçit törenini değil beni izlediğini görüyorum. Yüzünde şaşkın bir ifade var, orantısız gülümsemesi nazık ve gözleri sıcak.

"Ne?" Bakışları altında aniden kendimden utandım.

Ethan başını hafifçe sallar. "Yok bir şey. Sadece seni hiç böyle görmemiştim..."

"Neye bakayım?" Sertçe soruyorum.

"Çok mutluyum," diyor basitçe. "Seni hiç bu kadar kaygısız ve mutlu görmemiştim." "Oh." İltifatına nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum.

Dikkatini benden uzaklaştıran Ethan dik duruyor ve Ana Cadde'yi inceliyor. Omuzlarını dikleştiriyor. "Nereden başlamalıyız? Bir oyun planına ihtiyacımız var."

Artık tamamen iş dünyasındayım. "Merak etmeyin. Park haritalarını ezberledim." "Bekle, onları ezberledin mi?" Ethan kuşkuyla soruyor.

"Ezberledim," diye onaylıyorum.

"Dört parkın hepsi gibi mi? Hepsinin haritasını ezberledin mi?"

"Ayak uydurmaya çalış Ethan. Evet, haritaya bakarak zaman kaybetmek istemedim. Sahip olduğumuz her dakikayı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum." Etrafıma bakınarak yönümü bulmaya çalışıyorum. "Parkta saat yönünde ilerlemeliyiz, böylece Tomorrowland'e varırız."

"Bana uyar." Ethan o yöne doğru bir adım atmadan, elimi havaya kaldırarak onu durduruyorum.

"Önce telefonuna Disney uygulamasını indireyim. Benim hesabımı kullanabilirsin, böylece birbirimiz için gezinti rezervasyonu yapabilir ve yemek sipariş edebiliriz. Böylece sen kendi telefonundan rezervasyon yaparken ben de kendi telefonumdan bekleme sürelerine bakabilirim. Daha verimli olur."

Ethan'ın telefonunu alıp kullanıcı adımı ve şifremi giriyorum. Tüm hesaplarımda kullandığımın aynısı - bu şekilde asla unutmuyorum. Ethan'ın uygulamasını doğru şekilde ayarladıktan sonra telefonu geri veriyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Heyecandan neredeyse zıplıyordum.

"Sen önderlik et, ben de takip edeyim," diyor Ethan. "Tıpkı hastanedeki gibi." O ilk eğitim günlerini hatırlayarak birbirimize gülümsüyoruz.

Herhangi bir gezintiye çıkmadan önce bir churro alıyoruz. İçi sıcacık ve yumuşacık, dışı ise çıtır çıtır. Parmaklarımdaki şekeri yalayarak Ana Cadde'de geziniyorum. Başım dönüyor, her ayrıntıyı

eski moda vitrinlerden özenle hazırlanmış vitrinlere kadar. Kalabalık parkın ortasındaki kaleyi görebileceğim kadar dağıldığında, durup bakıyorum. Pembe ve maviden oluşan dönen kuleleriyle kale çok güzel. Her bir kulenin tepesinde süslü altın kuleler duruyor ve esintiyle dalgalanan bayraklar taşıyor.

Gerçek olamayacak kadar güzel.

Gözlerim yaşla dolarken görüntü bulanıklaşıyor.

Ethan hemen yanıma geldi. "Tiffy? Neyin var?"

Burnumu çektim. "Özür dilerim. Annem burayı çok severdi. Beni Disney'le tanıştıran oydu. Prenseslerin Prenslerini öptüğü tüm o eski hikayelere bayılırdı. Sonsuza dek süren gerçek aşk."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor ve Ethan parmak ucuyla onu kovalıyor. Onu daha iyi görebilmek için başımı yukarı eğiyorum ve açıklamaya çalışıyorum. "Burada olduğum için üzgün değilim. Sadece *onsuz* burada olduğum için üzgünüm. Bu mantıklı geliyor mu?"

Beni kollarının arasına alıp sıcaklığını hissettiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun temiz, naneli kokusunu içime çekiyorum. Göğsüne bastırılıyorum ve derin sesi kulağımın altında titreşiyor. "Tabii ki öyle. Onu özlemen çok doğal. Eminim seni burada, birlikte izlediğiniz karakterlerle çevrili olarak görmeyi çok isterdi. Annenin seninle gurur duyacağını hayal ediyorum. Ne kadar zeki, güçlü ve başarılı olduğunla."

Ona bakıyorum, çok uzun ve kendinden emin. Bunu daha önce de merak etmiştim. Annem benimle gurur duyar mıydı? Sanırım işimi severdi çünkü hep başkalarıyla ilgilenmemi isterdi. Ama geçmişimin bazı kısımları onu hayal kırıklığına uğrattırdı. Yaptığım kötü şeyleri onun için yapmış olsam bile. Ethan o zamanları bilmiyor, bu yüzden onu düzeltemem.

Bu bana ağır geliyor. Ne kadar yakınlaşırsak, Ethan beni öğrenirse o kadar çok kaybederim. Strip'te geçirdiğim zamanları bilse ne düşünürdü? İmajımı zedeler mi? Beni reddeder mi? Bu çok büyük bir risk. Ona söyleyemem, ama ne kadar beklersem... eğer öğrenirse, o kadar kötü olur.

Başımı sallıyorum ve kollarından çekiliyorum. Disney World'e ilk seyahatim sırasında düşünmek istediğim şeyler bunlar değildi. Son gözyaşlarımı da silerek, aşırı parlak bir sesle, "Ben iyiyim. Hadi gidelim." Dönüp caddeye çıkıyorum, endişeli bakışlı Ethan da arkamdan geliyor.

Neyse ki Magic Kingdom'ın manzaraları beni üzüntümden uzaklaştırıyor. Ethan ve ben önce Adventureland'e gidiyoruz, orada Karayip Korsanları'na biniyoruz

ve Jungle Cruise. Jungle Cruise'da teknenin pilotu bayat espriler yapıyor. Diyor ki, "Bir kaplanın neden çizgili olduğunu biliyorsun, değil mi? Fark edilmekten kaçınmak için." Ethan bunu duyunca kahkahalarla gülüyor ve ben de onunla birlikte gülene kadar bana dirsek atıyor.

Sonra, Özgürlük Meydanı'ndan geçip Perili Köşk'e binmek için sıraya giriyoruz. Ethan mezarlıklarla çevrili ürkütücü malikâneye bakıyor. "Biraz ürkütücü, değil mi?"

Parlak güneş ışığında gözlerimi kırıştırarak, süslü kulesi ve kalkanlarıyla Gotik tuğla binaya bakıyorum. "Ürkütücü ama bundan çok daha korkunç yerler gördüm."

"Öyle mi, nerede mesela?" diye meydan okuyor.

"Ben lisedeyken çocuklar Las Vegas Strip'teki terk edilmiş büyük bir otel ve kumarhanede parti yaparlardı. Adı Starlight'tı." Bu ismi yüksek sesle söylemek garip geliyor. *Starlight*. Yıllardır bu kelimeyi telaffuz etmemiştim. Terk edilmiş otelle ilgili tüm o korkunç anılar üzerimde büyük bir etki yarattı, ama belki bu ismi söylersem o gücün bir kısmı sülük gibi akıp gider. Umarım Starlight zihnimde bir öcü olmaktan çıkar ve gerçekte olduğu gibi harap bir binaya döner.

"Öyle mi?" Ethan ilgiyle başını sallar.

Bir ürpertiye bastırarak başımı sallıyorum. "İçerisi ürkütücüydü, soyulmuş duvar kağıtları ve örümcek ağları vardı. Her zaman bir korku filmi için mükemmel bir yer olacağını düşünmüştümdür."

"Lisedeyken orada parti mi yapıyordun? Seni vahşi sarhoş kız tipi olarak düşünmemiştim." Bana kaşlarını çatı.

"Çok heyecanlanma." Gözlerimi deviriyorum. "Bir kere içmiştim ve içkimi bitirmemişim bile." Tatlı-ekşi çilekli şarabı hatırlıyorum, neredeyse dilimde tadını alabiliyorum.

"Ah dostum, lise Tiffany'si hakkında iyi şantaj hikâyeleri bulabileceğimi düşünüyordum," diye dalga geçerek omzunu hafifçe benimkine çarptı.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama lisede oldukça sıkıcıydım," diye yalan söylerken melek kostümümün, Rafe'in düşünceli yeşil gözlerinin ve zarif maskeler takmış yüzlerin görüntüleri eski bir resim kitabındaki fotoğraflar gibi zihnimde dönüp duruyor. Bu anıları alıp zihnimdeki çekmeceye tıkıyorum ve kapağını kapatıyorum.

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 17

F Strip'e gittiğim zamanlar da var, gitmediğim zamanlar da. Annemin bana ihtiyacı olduğu ya da çok fazla ödevim olduğu zamanlar.

çalışmam gereken bir sınav var. Hâlâ notlarımı iyi tutmaya çalışıyorum. İşe yarıyor olmalı çünkü okuldaki rehber öğretmenim Ivy League okulları da dahil olmak üzere birçok üniversiteden kabul alacağımdan emin. Başvurularım tamamlandı. Şimdi sadece cevap bekliyorum.

"Okul en önemli şey, Kedidik," diye hatırlatıyor annem bana, hastanedeyken bile.

Shelly okulu önemsiyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. Sınıfta ona geri verilen testlerdeki büyük kırmızı F'leri görüyorum. Strip'e gidemediğim geceler, o yine de gidiyor. Orada o kadar çok zaman geçirdik ki kumarhane çalışanlarıyla arkadaş olduk. Blackjack krupiyeleri, restoran hostesleri, spa masözleri ve kulüp fedaileri. Bu çalışanlar arasında bir takas sistemi var. Konser biletleri en son açılan restorandaki koltuklarla takas ediliyor. Kumarhane katında fazladan bir vardiya çalışmak, eğer doğru kişileri tanıyorsanız, size spa'da ücretsiz bir yüz bakımı sağlayabilir.

Annem zatürre nedeniyle hastaneye yattığında Shelly ile bir hafta geçiremedim. Annem kendini daha iyi hissettiğinde, para ihtiyacı beni melek şov kızı kostümümü giymeye zorluyor. Shelly'yi arayıp işe dönmeye hazır olduğumu söyledim.

O gece Shelly beni şık, yepyeni bir Mercedes'le aldı. Shelly'nin saç rengi gibi, arabaları da sürekli değişiyor. Bugün yeşil saç ve mavi sedan. Ben aptal değilim. Bu arabaların muhtemelen çalıntı olduğunu anlıyorum. Bilmediğim şey Shelly'nin bu işe ne kadar bulaştığı. Uluslararası bir araba hırsızlığı çetesinin parçası mı? Yoksa arabalara kendi başına düz kontak mı yapıyor? Rafe de işin içinde mi?

Bunlar düşündüğüm ama asla yüksek sesle sormadığım sorular. Shelly ve benim aramda bozmak istemediğim tehlikeli bir denge var.

Finansal olarak, iş ortağım olarak onu kaybetme riskini göze alamam. Duygusal olarak, tek arkadaşım olarak onu kaybetmeyi göze alamam.

Ben de riske giremem. Geleceğim tehlikedeyken olmaz.

Yaylı yolcu koltuğuna yerleştikten sonra yeni araba kokusunu derin derin içime çekiyorum. Shelly arabayı vitesine takıyor ve elinin arkasında RA şeklinde büyük siyah bir damga görüyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Harfleri işaret ederek soruyorum. Bana bir logoyu hatırlatıyorlar ama hangisi olduğunu hatırlayamıyorum.

Shelly'den yarım bir omuz silkme. "Luxor'da bir kulüp. Dün gece gittim."

"İçeri nasıl girdin?" Elini tuttum, onu tek elle yönlendirmeye zorladım ve yüzüme yaklaştırıp bulanık harfleri inceledim. "Kimliğiniz yok."

Geçen sokak lambaları arabanın içinde bir flaş deseni yaratıyor ve biz ışık havuzlarına girip çıkarken arabayı değişen aydınlık ve gölge dönemlerine sokuyor.

"Artık biliyorum." Kendinden memnun bir gülümsemeye geçerken beyaz dişleri parıltıyor. "Ne?" Elini bırakıyorum, o da direksiyona geri koyuyor.

"Nasıl?"

Gülümsemesi genişleyerek sırtıtmaya dönüşür. "Rio'daki fedaiyi hatırlıyor musun? Bruce'u?"

Siyah takım elbisesi içindeki dövme adamı hayal ederek başımı sallıyorum. "Evet, onu tanıyorum."

"Beni o bağladı." Yolcu koltuğuna doğru bakıyor. "Sana sahte kimlik de bulabilir. Sadece 30 dolar ödedim."

"Hayır, teşekkürler." Başımı sallıyorum. Bu gece saçlarımı kıvırmıştım, bu yüzden hareket yakut kırmızısı spirallerimi zıplatıyor.

"Neden olmasın? Kulüplere gidiyorum ve eğlenceli oluyor. Eğer bir kimlik alırsan, birlikte gidebiliriz." Sesi yalvarır gibi çıkıyor. "Lütfen?" diye sızlanıyor. "Sen orada olursan daha da iyi olur."

"Üzgünüm ama yapamam. Mümkün olduğunca annemin yanında olmaya çalışıyorum." İçimde bir kızgınlık kıpırdanıyor. Elbette ben de dışarıda eğlenmek istiyorum ama sorumluluklarım var. Shelly'nin beni anlayacağını umuyordum.

Bir sonraki sözlerinde donup kalıyorum.

"Rafe dün gece kulüpteydi, bu dar gömleği giyiyordu. O olmalı

Spor yapıyordu çünkü çok şişmişti. Sana söylüyorum, iyi görünüyordu." Son kelimeyi uzatıyor, neredeyse ağzı sulanıyor.

Rafe'ye olan hayranlığımdan Shelly'ye hala bahsetmedim. Bir şey beni engelliyor. Küçük bir çocukken ona her şeyi, en derin, en karanlık sırlarımı anlatırdım ama artık anlatmıyorum. Starlight otoparkındaki arabalardan hırsızlık yaptığı geceye geri dönüyorum. Onun o yönünü, yalancı ve hırsız yönünü görmek beni rahatsız ediyordu. Artık Rafe üzerinde hak iddia etmek için çok geç. Zaten o bana ait değil. Sadece bir öpücük paylaştık.

"Oh?" Umurumda değilmiş gibi kayıtsız görünmeye çalışıyorum ama aslında söylediği her kelimeye kilitlenmiş durumdayım. "Orada mıydı?"

Shelly Cheshire-kedisi sırtışıyla "Orada çok seksi görünüyordu," diye onaylıyor. "Onunla konuşamadım ama bir dahaki sefere beni fark ettiğinden emin olacağım."

Yüreğime ateşli bir bıçak saplanıyor. Pencereme dönüp yarısına kadar açıyorum, yüzümdeki kıskançlık ifadesini gizlemek için bu hareketi kullanıyorum.

Umursamaz bir şekilde devam ediyor, "Tahmin et kulüpte başka kim vardı?"

"Kim?" Penceremin dışında neon ışıkları yanıp sönüyor. Kaldırımlar turistler ve sokakta sarhoş bir şekilde tökezleyen eğlence düşkünleriyle dolu. Çok gürültülü. Arabayla geçerken restoranlardan ve dükkânlardan müzik sesleri yükseliyor, her şarkı bir diğeriyle örtüşüyor. Açık kumarhane kapılarından slot makinelerinin şingirtıları dökülüyor. Burada her gün aynı, sanki sonsuz bir Cumartesi gecesi gibi. Dışarı çıkıp paranızla ve bazen de kalbinizle kumar oynamak için mükemmel bir gece.

"Sana aşık olan çocuk. Bilirsin işte. Kısa ve inek. Adı neydi?" Arabayı Starlight otoparkına doğru çeviriyor, bir açıklık bırakmak için kesilip sürüklenen zincir bağlantı çitinin yanından geçiyor. Bu alanın kapalı olması gerektiği halde, her zaman arabalarla dolu. Buraya park etmemiz ya da çocukların terk edilmiş otelde parti yapması kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Buranın etrafında hiç güvenlik görmedim. Yıkılacağına dair söylentiler var. Söylenenlere göre eski otel ve kumarhanenin dinamitle patlatılması planlanıyor ama henüz bir tarih açıklanmadı.

"Stewart'ı mı kastediyorsun?" Shelly'nin sorusuna cevap veriyorum.

Stewart'la birkaç ay önce tanışmıştım. Kalabalığın durgun olduğu bir gece geç saatlerdeydi. Durgunluktan yararlanarak ceketimi yere serdim, dökülen içecekler, eski sakızlar ve kim bilir başka neler yüzünden yapış yapış olmuştu. Oturdum.

Elimde romanımla kumarhanenin soğuk beton duvarına yaslanmışım ki bir ses sözümü kesti.

"Bu Harry Potter mı?"

Başımı kaldırıp baktığımda, kahverengi gözlerini büyüten siyah çerçeveli gözlükleri olan ince yapılı genç bir adam gördüm. Tel tel kahverengi saçları önden erken dökülüyordu. Ekose düğmeli gömleğinin üzerine spor bir ceket geçirmiş, lacivert kot pantolon ve aşınmış beyaz spor ayakkabılar giymişti.

"Bu üçüncüsü." *Harry Potter ve Azkaban Tutsağı'nı* elime aldım. yabancının görmesi için.

"Nasıl buldunuz? Hepsini okudum ve bu hikâye en karanlık olanı." Genç görünmesine rağmen, adamın neredeyse bir profesör gibi resmi bir konuşma tarzı vardı.

Tanıdığım başka hiç kimse seriyi okumamıştı, bu yüzden onları tartışmaya hevesliydim. "Beğendim. Yine de Şahgaga adlı hipogrifi idam ettiklerine inanamıyorum."

"Ah, okumaya devam et. Hikayenin o kısmı henüz bitmedi." Adam utangaç bir ifadeyle yere baktı. "Ben Stewart. Ben... üniversiteden yeni mezun oldum ve şimdi... Luxor'da çalışıyorum." Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi hafif bir kekelemesi vardı.

"Tiffany. Çalışıyorum... burada sanırım." Önümüzdeki işlek kaldırıma el salladım.

Stewart'ın bakışları elimi takip etti ve sonra bana döndü. "Nasıl buldun bunu? Burada çalışmak?" diye sordu tereddütle.

Yüz ifadesinde bir yargı aradım. Yanımdan geçerken kokmuş bir şey koklamış gibi burunlarını kırıştıran kadınlardan bunu çok duydum. Kıyafetim ve görünüşümü soğuk, nakit parayla takas ettiğim gerçeği yüzünden beni küçümseyen insanlar. İnsanların yüzündeki bu küçümseme beni rahatsız ederdi ama zamanla bu durumla daha barışık hale geldim. Ne zaman çok fazla gelmeye başlasa, annemi hastane yatağında solgun ve kırılgan, kızıl saçları bembeyaz yastıkta parlarken ve ihtiyacım olan parayı onun hastane faturalarını öderken hayal ediyordum. Bu görüntü, tiksintinin ötesine bakmak için motivasyon sağlıyordu.

Yine de Stewart'ın yüzünde herhangi bir yargı yoktu. Meraklı görünüyordu. Sanki fikirlerim ilginç ve dikkatini çekmeye değerdi. Birisi bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu. O gece bir saatten fazla konuşmuştuk, çoğunlukla sevdiğimiz kitaplar ve izlediğimiz filmler hakkında. Çabucak

kitaplardan yapılan çoğu filmin hayal kırıklığı yarattığı konusunda hemfikiridi. Okurken zihnimizde oluşturduğumuz resimlerle asla kıyaslanamazlardı.

O zamandan beri Stewart'ı birkaç kez görmüştüm. Beni arar, benimle fotoğraf çektiren turistlerin akışında bir mola olana kadar sabırla beklerdi. Benden hoşlandığına dair içimde bir his vardı. Belli ki zeki bir adamdı ama benim yanımda sözleri sakarlaşırdı. Yüzünün kızarması ve gözlerimin içine bakamaması daha fazla ipucu veriyordu.

Stewart'ı severdim. Strip'te tanıştığım kendine hizmet eden insanların çoğundan farklıydı, daha dürüst ve iç gözlemciydi. Arkadaşlığımızı geliştirdim ama onu çok fazla cesaretlendirmemeye dikkat ettim. Onu yönlendirmek istemedim.

"Evet, Stewart. İşte o," diyor Shelly ve beni şimdiki zamana geri sürüklüyor.

O park ettikten sonra sırt çantalarımızı toplayıp otoparkta ilerliyoruz, kenarları sivri kırık şişelerin ve yarı kullanılmış sigara izmaritlerinin üzerinden dikkatlice geçiyoruz. Otelin kırık camlarından hafif bir dans müziği yayılıyor ama bu geceki hedefimiz orası değil.

"Onun hakkında ne biliyorsun? Stewart hakkında yani," diye soruyor Shelly. Gözlerinde hevesli bir parıltı var, sanki ilginç bir dedikoduyu paylaşmak için sabırsızlanıyor. Her zaman bir şeyleri diğer insanlardan önce öğrenmeyi sevmiş, bunun ona verdiği güç hissiyle büyümüştür.

"20 yaşına yeni girdiğini ve üniversiteden erken mezun olduğunu biliyorum. Sanırım çok zeki olduğu için bazı sınıfları atladı. Luxor'da çalışıyor ama ne iş yaptığından emin değilim," diye itiraf ediyorum, kendimi suçlu hissederek. Stewart saatlerce bana hayatım hakkında sorular sordu, beni tanımaya çalıştı. Ona annemin kanserinden bile bahsetmiştim. Bencilce mi davranmışım? Onun hakkında bir şeyler öğrenmek için bu kadar uğraşmadım mı?

Yanıp sönen yürüme işaretinin kırmızından yeşile dönmesini beklerken Shelly, "Küçük dostun Stewart, tüm kumarhanenin, Luxor'un sahibi Johnny Stralla'nın oğlu!" diye açıklıyor.

"Ne?" Stewart'la yaptığım konuşmaları düşündüm. Bana annesinin o daha bebekken nasıl vefat ettiğini anlatmıştı, bu deneyim onu annemin durumuna özellikle sempatik kılmıştı. Ama babası hakkında pek bir şey söylediğini hatırlamıyorum.

Shelly devam ediyor, "Babasının mafyada olduğunu duydum. Ona Johnny diyorlar.

Köpekbalığı ya da onun gibi çılgınca bir şey. Her neyse, Stewart teknoloji bölümünde çalışıyor. Orada oldukça yüksek bir mevkide."

"Teknoloji departmanı ne iş yapar?" Yanlarından geçerken sokaktaki diğeri gösteri kızlarından bazılarına el sallıyorum. Artık hepsini tanıyoruz.

"Ben de emin değildim ama konuştuğum bir adam Luxor'da güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Bana Stewart'ın bilgisayarlardan sorumlu olduğunu söyledi, gözetleme yapanlar ve para sayanlar gibi. Bu adam Stewart'ın çok zeki olduğunu, hatta bazı bilgisayar şeyleri icat ettiğini, müşterilerin yüzlerini takip edebilen bir program ya da çılgınca bir şey olduğunu söyledi. Bu kadar inek olmasına şaşmamalı." Gözlerini kocaman açıyor. "Biliyor muydun?"

Şaşırmış bir halde, "Hiçbir fikrim yoktu" diye cevap verdim. Bu yeni bilgi Stewart hakkındaki algımı beceriksiz, kitap kurdu bir adamdan daha hesaplı, teknoloji meraklısı bir dâhiye dönüştürüyor. Onun hangi versiyonu gerçek? Ayrıca, Stewart'ın babası mafyadaysa, bu Stewart'ın da öyle olduğu anlamına mı geliyor? Utangaç Stewart'ın silahlı bir mafia üyesi olduğu imajı gülünç görünüyor.

New York-New York'un önündeki favori sokak köşemize ulaşıyoruz ve çantalarımızı bırakıyoruz. Shelly el yazısıyla yaptığımız bir tabela koyuyor. Yanardöner altın varak yıldızlarla çevrili parıltılı mürekkeple yazılmış tabelada "*20 dolara şov kıızı fotoğrafları*" yazıyor. Parıltılar Shelly'nin fikriydi, yıldızlar da benim.

Tabelayı dikkatlice kumarhanenin duvarına dayıyor ve kolayca görülebilmesi için dışa doğru eğiyor. "Sonunda sana çıkma teklif edecek cesareti bulduğunda

."

"Bana çıkma teklif etmiyor." Tabelamızın yanındaki yere turistlerin paraları için bir kâse koyuyorum. İçinde zaten 20 dolarlık bir banknot var. İçinde zaten biraz para varsa insanların para bırakma ihtimalinin daha yüksek olduğunu gördük.

Shelly beni görmezden gelerek devam ediyor: "Sonunda sana çıkma teklif ettiğinde, bence Luxor'daki o şık biftek restoranına gitmeyi talep etmelisin. Muhtemelen orada büyük bir çalışan indirimini alıyordur. Ya da..." Gözleri büyüyor ve üst kolumu tutup sıkıca kavırıyor. "Belki bedavaya bile alıyordur," diye fısıldıyor saygıyla ve diğeri elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyuyor. Gözlerini kapatarak, "Hayal edebiliyor musun? Bedava biftek." Dudaklarını yalıyor.

Gülüyorum. "Tanrım. Akşam yemeğini falan mı atladın? İyi misin? Sana hamburger ısmarlayayım mı?"

Ellerini tekrar yanına indiriyor ve gözlerini bana dikiyor.

"Ben ciddiym. Bir kızın yemek yemesi gerekir. Adam sana kötü davranıyor, sen de bundan faydalanabilirsin."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Stewart iyidir. Ben olsam bunu yapmazdım. Ayrıca, benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorsun."

Shelly cevap verme zahmetine girmedi. Sadece gözlerini deviriyor ve ilk müşterimize dönüyor.

OceanofPDF.com

Mom daha da hastalanıyor. Enfeksiyonla savaşıyan beyaz kan hücreleri kemoterapi yüzünden düşer. Sepsis nedeniyle yoğun bakım ünitesine yatırılır ve vücudu bakterilerle savaşmak için mücadele ederken sonsuz saatler boyunca uyur.

Kan dolaşımına.

Başucunda duruyorum, garip bir kokusu var, baharatlı bir şeyle karıştırılmış güller. Neredeyse bir erkek kolonyası gibi. Bir saniyeliğine uzaklaşırsam geri döndüğümde onu ölü bulacağımdan korkuyorum. Hemşireler beni odadan kovuyor, yemek için kafeteryaya ya da uyumak için eve gitmem konusunda ısrar ediyorlar.

Bay Chen öğretmenlerimden ödevlerimi alıyor ve hastanede bana getiriyor. Erteleyemediğim sınavlar için okula gittiğimde annemle kalıyor. Annem de bunu isterdi, okul ödevlerimi elimden geldiğince iyi yapmamı.

Her şey çok fazla geldiğinde Bay Chen beni tutuyor ve annemin odasının dışındaki koridorda umutsuzca ağlıyorum. Annemin önünde ağlamak istemiyorum, ki bu aptalca çünkü bilinci yerinde değil. Batıl inançlara göre, annemin yanında güçlü kalırsam bana geri dönmesi için onu ikna edeceğimi düşünüyorum. Sanki sihirli bir şekilde gücümü ona aktarabilirmişim gibi. Eski günlere dönmek, onun kollarında mutfakta dönmek istiyorum. Annemi hayatta tutmak için her şeyi yaparım, şeytanla anlaşma bile yaparım.

Mucizevi bir şekilde atlatıyor. Serumuna yavaşça damlatılan antibiyotikler vücudundaki mikropları yeniyor. Ela gözlerini açtığında beni yanındaki sandalyede uyurken buluyor. Annem yoğun bakım da n normal tıbbi kata, oradan rehabilitasyon hastanesine ve nihayet eve gidiyor. Bay Chen annemin kendi dairesine taşınmasını istiyor çünkü annem merdivenleri çıkamayacak kadar güçsüz. Onun için ofisinde bir yatak yapıyor, yatağı kitaplarının bükülmüş sırtlarına dayıyor. Küf kokusu eski kitaplar odadaki küflü hastalık kokusuyla karışıyor.

Acımasızca, tıbbi faturalar gelmeye devam ediyor. Annemin eski arabasını sattım. Mobilyalarımızı ve fazla kıyafetlerimizi sattım. Daireyi bıraktım ve

Bay Chen'le birlikte, annemle aynı yatakta uyuyor ve daha fazla para kazandığımda kiranın yarısını ödeyeceğime yemin ediyorum. Teklif ettiğim azıcık parayı kabul etmiyor.

"Tiffany, canım, sen ve annen artık benim ailemsiniz," diyor Bay Chen bana. "Aileler böyle yapar. Birbirimize göz kulak oluruz."

Onun sözleri beni yeniden ağlattı.

OceanofPDF.com

MEVCUT, ORLANDO, FLORİDA

W Sindirella'nın arabasına benzeyen hediyeelik patlamış mısır kovanını gördüğümde heyecanıma engel olamıyorum. "En sevdiğim Prenses!" Sıraya girmek için acele ederek bağıyorum.

"Ben simit almaya gidiyorum. Seninle burada buluşuruz." Ethan caddenin karşısındaki atıştırmalık arabasına doğru yürür.

Otuz dolar daha fakir ama mutlu bir şekilde Ethan'ın yanına dönerken patlamış mısır atıştırıyorum. Mickey Mouse'un kafası şeklinde tuzlu bir çubuk kraker ve bir fincan kremalı eritilmiş peynir sosu almış.

"Güzel görünüyor." Yemeğine kıskançlıkla bakıyorum.

"Takas etmek ister misin?" Tuzlu atıştırmalığı bana uzattı. "Patlamış mısırına karşılık çubuk krakerimden bir ısırık?"

"Elbette." Bir elimle patlamış mısırımı kavıyorum, diğer elimle de onun çubuk krakerini alıyorum. Ethan peynirli sosu uzatıyor, böylece çubuk krakeri içine daldırabiliyorum. Tam bir ısırık alacakken, bir rüzgar kıvılcığı saç parçasını yüzüme savuruyor. Ellerim yemekle dolu, saç tellerini gözlerimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yapışıp kalıyorlar.

Ethan içinde bulunduğum duruma gülüyor. "Dur, yardım edeyim." Saçlarımı nazikçe geriye doğru tarıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"İşte böyle." Gülümsemesi küçük ve tatmin edici. "Özür dilerim." Kendime gülüyorum.

"Berbat durumdayım."

"Hiç sanmıyorum." Ethan artık ciddi, krakerlerden bahsetmiyor. Yakınıma eğiliyor, gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor ve yumuşak bir sesle, "Bence sen mükemmelsin. Sadece olduğun gibi."

Sözleri bir çeşmeye atılan bozuk paralar gibi yere düşüyor. Dilekler gerçek oluyor. Ağzım bir karışık açık ona bakıyorum, bir yanıt veremiyorum.

Benim suskunluğumla eğlenen Ethan sırıtıyor ve ağzına bir avuç patlamış mısır atıyor. "Hadi, Tiffy. Hadi gidelim." Elimi tutuyor ve beni nazikçe ileri doğru çekiyor.

Space Mountain'da bekleme süresini okuduğumda inliyorum, 90 dakika. Sıra yolculuğun çevresinde yılan gibi kıvrılıyor, insanlar ayaktan ayağa kayıyor.

"Bunun iyi olduğunu duydum," diyorum ona. "Beklemenin sakıncası var mı?"

O da kabul ediyor ve uzun kuyruğa katılıyoruz. Ethan bizi sıranın bir sonraki bölümünden ayıran metal parmaklığa yaslanıyor. "Sindirella en sevdiğin, ha?" Kovamı işaret ediyor.

Ağzıma bir avuç patlamış mısır daha atıyorum ve başımı sallıyorum. Yutkunduktan sonra, "Peri anne sahnesini hep sevmişimdir. Sindirella'nın sıkıcı bir hizmetçiden güzel bir prensese dönüştüğü sahne. Bir iyilik perisinin gelip hayatımı filmdeki gibi değiştireceğini hayal ederdim." Son cümlede biraz hüzün var.

Bunu anladı. "Peri anne yok o zaman? Seni kurtaracak kimse yok mu?" Kaşlarını çatıyor, bu fikirden rahatsız oluyor.

"Hayır." Gözlerinde acıma görmek istemediğim için yere bakıyorum. "Sanırım kendimi kurtarmayı öğrendim."

Sıra küçük adımlarla, santim santim ilerliyor. Önümüzdeki çifti itaatkâr bir şekilde takip ediyoruz.

"Peki ya sonsuza dek mutlu yaşamaya ne dersin?" Ethan soruyor. "Aşk kitapları okuyorsun. Disney'i seviyorsun. Elbette mutlu sonlara inanıyorsun?"

Ağzımın kenarları aşağı doğru dönüyor. "Bilmiyorum. Sonsuza kadar mutlu yaşamayı hiç görmedim. Annemde kesinlikle yoktu. Ben ve işi vardı. Harika bir anneydi, beni çok severdi ama gençken hayalini kurduğu hayatın bu olduğunu düşünemiyorum. Var olduğuna dair hiçbir kanıtınız olmayan bir şeye inanmak zordur."

Başımı eğerek Ethan'a soruyorum, "Peki ya sen? İnsanların sonsuza dek mutlu olabileceklerine inanıyor musun?"

Sıra ilerliyor. Derin bir nefes alır. "Aslında biliyorum. Ailem mükemmel değildi. Bazen uyum sağlayamazdım. Ben atletiktim, ailem ve ağabeyim ise daha entelektüeldi. Benim için yüksek beklentileri vardı ve ben buna isyan ettim. Ama endişelenmediğim tek şey ailemin ilişkisiydi. Her zaman sağladı. Sonsuza kadar mutlu olmaya yakın bir ilişkileri vardı. Kardeşim ve ben küçükken, annemle babam el ele tutuştuğunda ya da öpüştüğünde iğrenirdik. Çılgılık atarak etrafta koştururduk.

"İyy" der ve öğürür gibi yapardık ama içten içe hoşumuza giderdi. Bu sevgi jestleri kendimi güvende hissetmemi sağladı. Sanırım sonsuza dek mutlu olmak derken bunu kastediyorum. Güvenebileceğiniz birine sahip olmak. Ne olursa olsun her zaman yanınızda olacak biri." Ethan hafifçe kızarır. "Bilemiyorum. Belki bu kulağa aptalca geliyor."

"Hiç de aptalca olduğunu düşünmüyorum. Kulağa harika geliyor. Bir gün buna sahip olacak en şanslı kişi ben olurdum." Verdiğim güvence yanaklarındaki pembeliği yok etti.

"Böyle bir çocukluk geçirdiğine sevindim," diye devam ediyorum, "ve dürüst olmak gerekirse bunu kıskanıyorum. Annemin beni sevdiğini bilmek bana güven veriyordu ama geri kalan her şey havada kalıyordu. Geçinecek kadar paramız bile yoktu. Mahallemiz güvensizdi. Okulum en iyisi değildi. Annem kaçmamı istiyordu. Bana eğitimin çıkış yolu olduğunu öğretti. Ben de çok çalıştım, burslar kazandım ve akademik basamakları tırmandım. Sanırım bu benim sonsuza dek mutlu yaşamım. Lisedeyken hayalini kurduğum işe sahip olmak. İnsanlara en kötü zamanlarında yardım etmek. İşimden çok tatmin oluyorum."

Ethan'ın gözleri yumuşar ve nazıkçe şöyle der: "Bu yeterli değil. Bir iş harikadır, özellikle de bizimki, ama onu ne kadar seversen sev, bir iş seni geri sevemez. Zor bir günün ardından eve döndüğünde sana sarılamaz. Başarısız olduğunuzda size moral konuşması yapmaz. Gözyaşlarınızı silmez. Bunun için bir insana ihtiyacınız var. Sizi sevecek birine."

Sessizce, haklı olduğunu bilerek sözlerini değerlendiriyorum. Yıllardır, hatta on yıllardır, yarım bir hayat yaşıyorum. İşimden ve kedimden memnun ama diğer her şeye ve herkese kapalı. İncinmekten, ihanete uğramaktan ya da en kötüsü terk edilmekten o kadar korkuyordum ki başkalarına ulaşma riskini göze alamıyordum. Kendime bu tür kişisel bağlantılara ihtiyacım olmadığı yalanını söylüyorum. Onlar olmadan daha mutlu olduğumu.

Cleveland'da ve burada, Disney World'de Ethan'la vakit geçirirken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar bütün hissediyorum. Aklıma gelen tüm rastgele düşünceleri yüksek sesle söylemeye ve onun yanıtını duymaya alıştım. Sanki o burada beni dinlediği için konuşmayı yeniden öğreniyorum. Eski hayatımın sessizliğine geri dönmek istemiyorum.

Sırada yavaşça ilerlerken bana ailesi hakkında daha fazla şey anlatıyor. Curtis'le zaten tanıştığım için, ikisinin yaramazlık yaptığını hayal etmek benim için çok kolay. Kıkırdayarak bana kardeşinin nasıl

WrestleMania dövüşündeymiş gibi onu yere yatırdı ve teslim olana kadar kolunu arkadan bükte. Ethan sol kaşındaki yara izini işaret ediyor. "Kardeşimden kalma bir güreş yarası." Hala konuşmaya devam ediyor, bana gece geç saatlere kadar nasıl beklediğini, annesinin ya da babasının hastanedeki mesaisinden eve sağ salım geldiğini haber vermek için garaj kapısının sesini dinlediğini anlatıyor.

Ben de çocukluğumdan hikayeler paylaşıyorum. Benimkiler kötü kısımları dışarıda bırakacak şekilde özenle seçilmiş olsa da, sonunda ona planladığımdan daha fazlasını anlatıyorum. Bay Chen ve genç Shelly'nin anlık görüntüleri hikayelerime giriyor. Uzun zamandır söylemediğim isimler. Bu anıları yeniden hatırlamanın üzücü, zihinsel olarak tozlarını almanın kalp kırıcı olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Eski arkadaşlarla buluşmak gibi. Unuttuğum şeyler aniden yeniden canlanıyor - apartman havuzundaki klor kokusu, tavada kızartılan köftelerin cızırtısı, annemin saçlarımda gezdirdiği parmaklarının hissi.

I Parktan ayrıldığımızda gece yarısını çoktan geçmişti. Havai fişeklere çok fazla baktığım için gözlerimde hâlâ parlak noktalar var. Yürümekten ayaklarım ağrıyor. Yorgunum ama bu iyi bir yorgunluk. Kahkaha ve neşe dolu bir günün getirdiği yorgunluk.

Otele döndüğümüzde asansöre binip katımıza çıktık. Ethan odasının benimkine yakın olmasını istemişti, bu yüzden koridorun tam karşısında yer aldı. Otelimizin kapısının önünde duruyoruz, birbirimizden ayrı duruyoruz. Bir elimi asansörün koluna koyuyorum ve ona bakamıyorum.

Aramıza bir sessizlik çöküyor. Dilim ağır, söylemek istediğim şeylerle dolu. Ona bugün ne kadar eğlendiğimi söylemek istiyorum. Bana karşı sabrını nasıl takdir ettiğimi. Umutsuzca açıklamak istediğim ama açıklayamadığım sırları nasıl sakladığımı.

Bu sessizlik sonunda bozulana kadar uzuyor. Ethan bana doğru yaklaşıyor ve elimi tutuyor, kulpta olanı değil, yanımdan aşağı sarkan elimi. Çekiştirerek beni kollarının arasına aldı. Vücudu beni sarmalıyor, katı ve sıcak. O kucağın içinde erimemek mümkün değil.

Başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum, yakışıklı yüzünde ciddi, neredeyse acı veren bir ifade var, sanki o da bana bir şeyler söylemek istiyor. Sanki ağzını dolduran binlerce kelime bir çıkış yolu arıyor.

Yüzümü inceliyor ve ona karşı hissettiklerimden dolayı korktuğumu, dehşete düştüğümü saklayamıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratacağımdan ve kaybedeceğimden korkuyorum. Buna hazır olduğumu sanıyordum ama şimdi karşımda durduğu için cesaretim yok oluyor.

Korkumu görmüş olmalı, çünkü söylemek istediği şeyi yutuyor. Onun yerine alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Dudakları kulağımın hemen yanında olacak şekilde eğiliyor ve fısıldıyor, "İyi geceler, Uyuyan Güzel. Yarın görüşürüz." Sonra beni bırakıyor, anahtar kartını okutuyor ve kapısını açıyor. Kapı aralığında durup bana bakıyor. "Önce sen gir. Sağ salim girdiğinden emin olmak istiyorum."

Güvenli.

Beni her zaman güvende tutuyor.

Kapım kapanıp onu görüş alanımdan çıkardığında Ethan hâlâ orada duruyor. Sanki onu hissedebiliyormuşum gibi önce elimi, sonra da alnımı kapalı kapıya bastırıyorum. Uzun bir süre öyle kalıyorum.

Duşumu alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağa giriyorum ve yumuşak beyaz yorgani vücuduma çekiyorum. Bu sabah seyahat etmek ve ardından günün geri kalanını ve akşamı parkta geçirmek beni iyice bitkin düşürdü, ama uyku benden kaçıyor.

Çarşaf lar altımda birbirine dolanırken, başka birine ihtiyaç duymanın güçlülük mü yoksa zayıflık mı olduğunu merak ediyorum. Annem öldüğünde ve Las Vegas'ta diğer her şey olduğunda, yıkılmıştım. O zaman çektiğim acı bana zayıflık gibi gelmişti. Anneme ve başkalarına bu kadar bağımlı olmasaydım, tüm bu kederden kaçınabilirdim. Diğer insanlarla bağ kurmanın daha iyi olduğuna ikna oldum. Yalnız olmak daha iyiydi. Yıllarca bağlı kaldığım bir felsefe.

Ethan'a

kadar.

Melanie'ye

kadar.

Şimdi o kadar emin değilim. Hangisi gerçekten daha cesurca? İnsanları uzaklaştırmak mı? Yoksa onları yakınına çekmek mi?

Zihnim, tekerleğin üzerindeki bir hamster gibi dönüp duruyor. Düşündükçe Ethan'a olan ihtiyacım daha da artıyor. Benden kısa bir koridor ötede olduğunu bilmek işkence gibi. Çok yakın ama bir dünya uzakta. Onu arzuluyorum, ona gitmeyi, Cleveland'da yaptığımız gibi onun yanında uyumayı çok istiyorum.

Fazla düşünmemeye çalışarak yorgani fırlatıyorum, otel anahtar kartımı alıyorum ve koridoru geçiyorum.

Bu sefer kabuslarımdan kaçmıyorum.

Ona doğru koşuyorum.

Ethan kapıyı çaldığımda sanki kapının diğer tarafında duruyormuş gibi hemen cevap veriyor.

"Seninle yatabilir miyim?" Kekeliyorum, kalbim bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı çırpınıyor. Bu kadar savunmasız olmak korkutucu. Ona kolayca paramparça olabilecek candan kalbimi göstermek.

"Yani, sadece uyu," diye açıklıyorum. "Tamam mı? Komik işler yok, ne diyordun ona?"

Ethan'a olan özlemim beni protesto etmek için bağılıyor ama ben onu bastırıyorum. Bu

Ŗu anda tek yapabildiğim bu. Odasına gelerek zaten gururumdan vazgeçtim. Başka bir Ŗeyden vazgeçmeye hazır değilim.

Anlayışla başını sallıyor ve beni içeri almak için kenara çekiliyor.

Yatağına tırmandım, hala büyük ölçüde yapılmış olduğunu fark ettim, sanki içinde uyunmamış gibi. Sanırım bu gece uyumakta zorlanan tek kişi ben değildim. Ethan yanıma uzanıyor ve kısa bir tereddüitten sonra yaklaşıp başımı omzuna koyuyorum. Orada bana tam uyan bir oyuk, bir çukur var. Birlikte uzanırken elini kaldırıyor ve parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdiriyor, kafa derimden ucuna kadar, tekrar tekrar. Bu hareketin rahatlatıcı bir yanı var, tanıdık bir Ŗey.

Ethan'ın dudakları alnımda. Öpmüyor ama hafifçe tenimde gezdiriyor. Dokunuğu omurgamda dans eden bir arzu ürpertisi gönderiyor. "Kapımı çaldığına sevindim. Sen buraya aitsin."

Dakikalar sonra, "Sen bana aitsin" diye fısıldadığını duyduğumda, unutuğu eşiiindeki o alacakaranlıkta neredeyse uyuyordum.

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 17

L Bir gece Shelly ile arabaya doğru yürürken Starlight'ın duvarına yaslanmış üç adamın yanından geçiyoruz. Onlara pek dikkat etmedim, trigonometri sınavımı düşünmekten dikkatim dağılmıştı.

Ertesi gün.

İkili bir hayat yaşıyorum; evde itaatkâr bir kız, Strip'te ise cadaloz.

Her iki rol de çok yorucu.

Sonunda arkamızdaki adamların ayak seslerini fark ettiğimde, buz gibi bir korku sırtımdan aşağı soğuk su gibi akıyor. Dikkat dağınıklığımı üzerimden atıp çevreme odaklanıyorum. Shelly ve ben karanlık Starlight otoparkının kenarında, adamlarla baş başayız. Strip'ten gelen sessiz ışıklar ve sesler çok gerimizde kaldı. O kadar sessiz ki, kaldırımdaki ve gevşek çakıllardaki ayak sesleri gecenin içinde yankılanarak güçleniyor.

Shelly'nin eli bileğimi kavramak ve beni daha yakına çekmek için dışarı çıkıyor. Tehdidi gördü.

"Hey, güzel kızlar. Neden beklemiyorsunuz?" diye soruyor derin bir ses arkadan.

Soruyu duymazdan gelip daha hızlı yürüyoruz. Sahte bir güvenlik hissine kapılmıştım. Strip'te çalışmama rağmen nadiren korkmuşumdur. Suçluların çoğu kalabalık Strip'ten kaçınır çünkü tanık olarak çok fazla turist vardır ve polis her zaman devriye gezer. Şimdi bu ıssız otoparkta olduğumuza göre, av olmanın ne kadar kolay olduğunu görüyorum.

Adam daha yüksek sesle, biraz da öfkeyle, "Hey, seninle konuşuyorum. Neden durmuyorsun ve biraz sohbet etmiyoruz?" Diğer adamlar adımlarını hızlandırırken kıs kıs gülüyorlar.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Arkama bakmayı reddediyorum, eğer adamlar

sudaki kanın kokusunu alan köpekbalkları gibi olacaklarından korkuyorum. Zihnindeki ilkel bir ses ılık atıyor, *tehlike, tehlike*.

Shelly'nin eli bileğimi öyle sıkı kavıyor ki acı veriyor, ama kurtulamıyorum. Başımı çevirdiğimde yüzünün gergin olduğunu görüyorum. Ağzının kenarından "Starlight'a koşmaya hazır ol" diye fısıldarken dudakları zar zor kıpırdıyor. Ne olursa olsun, sakın bırakma."

Ben daha talimatları tam olarak anlayamadan Shelly sert bir sesle "Koş!" diye bağırdı. Beni bileğimden tutup, bir kayanın açık tuttuğu tek bir kapının bulunduğu terk edilmiş kumarhane yan girişine doğru çekiyor.

İlk birkaç adımda tökezliyorum, ani yön değişikliğiyle savruluyorum. Sonra ayağımı tekrar yere basıyorum ve yola koyuluyoruz, bacaklarımız ve ayaklarımız çarpıyor. Kapıya doğru gidiyoruz.

Arkamdan gelen öfkeli haykırışlar omzumun üzerinden bizi takip eden adamlara bakmama neden oluyor. Kirli giysileri ve ince bacaklarıyla kaba görünümlü bir grup. Kirli sakallar tıraşsız çeneleri örtüyor ve adamlar takip ederken sarı dişler parılıyor.

Özellikle bir adam arkamızdan yaklaşıyor. Dehşet içinde zaman yavaşlıyor ve kulak memesinden sarkan kafatası ve çapraz kemikli küpeyi aşırı yoğun bir netlikle görüyorum. Kafatası Adam gözlerini keskin bir odakla bana dikey ve sırtıyor. "Kaçmanın anlamı yok, küçük tatlı kuş. Seni yakalayacağız." Koşuyor olmasına rağmen zor nefes almıyor.

Kapıya ulaştık. Acı dolu bir dakika boyunca Shelly bileğimi bırakıyor, böylece tek sıra halinde girebiliyoruz. Loş koridora daldıktan sonra birbirimize tutunuyoruz, ellerimiz tekrar birbirini bulana kadar karanlıkta debeleniyoruz. Can havliyle birbirimize tutunuyor ve havalanıyoruz.

Kafatası Adam'ın kapıyı çarparak açma sesi, Shelly'nin beni keskin bir köşeye ve çöplerle dolu bir koridora sürüklemesinden saniyeler sonra geliyor.

"Küçük kuş, neredesin?" Adamın sesi yankılanıyor, duvarlardan sekiyor. Diğer adamların kahkahaları da onu takip ediyor.

Shelly bizi kumarhanenin birinci katının derinliklerine götürüyor. Bir merdiven boşluğuna çıkmaya çalışıyoruz ama enkazla tıkağığı için duruyoruz. Merdivenlerin dibindeki evsiz bir adam bayılmış, biz yanından geçerken kıpırdamıyor.

Bir duvarında eski yanık izleri olan bir odanın önünden hızla geçerken burnuma duman kokusu doluyor. Başka bir odada boş bir yatak erevesi var.

Ortada. Başka bir oda, tavana kadar üst üste dizilmiş sandalyelerle dolu. Odadan odaya koşuyoruz, hepsi çıkmaz sokak.

Ne kadar uzağa gidersek, o kadar çaresiz hissediyorum. Hâlâ arkamızdaki adamların seslerini duyabiliyorum, giderek yaklaşıyorlar. Kafatası Adam alaycı bir sesle sesleniyor, "Çık dışarı küçük kuş. Her neredeyse çık ortaya."

Shelly rastgele gibi görünen bir kapıyı açıyor ve beni odaya sürüklüyor. Kapı arkamızdan kapandığında kör oluyorum, etrafım tamamen karanlık. Cep telefonumu çıkarıp ışığı açıyorum. Bir çeşit hizmet dolabındayız. Tozlu kutular ve eski temizlik malzemeleri arka duvar boyunca gelişigüzel yığılmış. Az önce geçtiğimiz kapıdan başka çıkış yolu yok.

"911'i arayacağım," dedim.

"Hayır!" diye haykırır. "Polis buraya asla zamanında ulaşamaz. Ayrıca, giysilerimizi ve cebimdeki 1.000 dolar nakit parayı nasıl açıklayacağız? Fahişe olduğumuzu düşünecekler. Tutuklanmak istemiyorum." Sesi panikten tizleşmişti.

Shelly haklı. Hapse giremem. Umutsuzca fısıldıyorum, "O zaman ne yapacağız? Bu kapı kilitlenmiyor." İşe yaramaz kapı kolunu çeviriyorum. Adamların sesleri yaklaşıyor. "Eninde sonunda bizi burada bulacaklar."

Shelly odanın arka tarafında kutuları taşıyor, bir kule inşa etmek için üst üste yığıyor. "Kapa çeneni ve bana yardım et," diyor sertçe.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırıyorum. "Neden? Bunun ne faydası olacak ki?"

"Oraya çıkmamız gerek." Tavanı işaret ediyor.

Telefonumun ışığını yukarı çevirdiğimde tavandaki dikdörtgen bir çukurun gölgeli kenarlarını seçebiliyorum. Daha yakından bakınca bunun küçük bir kapı olduğunu fark ediyorum. Tavan arasına ya da boşluğa erişmek için kullanılan türden bir kapak.

Anlamaya başladım. Shelly'nin kutuları uzun bir yığının içine yerleştirmesine çabucak yardım ediyorum. Ağırlığımız altında kısmen çöken kutulardan kapağa ulaşana kadar tırmanıyoruz. Parmaklarını kenarın altına sokuyor ve homurdanarak yukarı itiyor. Saatler gibi gelen bir süre sonra kapı bir gıcırtyla açılıyor. Kalkık yüzlerimize ince bir toz yağmuru düşüyor ve öksürmemize neden oluyor.

Kendini içeri çekiyor, ben de arkadan itiyorum. Telefonumu kapatıyorum ve Shelly tarafından yukarı çekilmek için kollarımı kaldırıyorum, beni ahşap kenarın üzerine sürüklerken çıplak göbeğim sıyrılıyor. Kesik yanıyor ve acıyor. Sıcak bir damla karnımdan aşağı akararak kanadığımı söylüyor.

Sessizce, gözlerimizin karanlığa alışmasına izin veriyoruz. Kutuları tekmeliyorum ve

Kapıyı yavaşça kapatıyorum. Kapağı kontrol eden yaylar kapanırken yüksek bir ses çıkarıyor ve beni ürkütüyor. Umarım o adamlar duymamıştır. Bir mezarın içine kapatılmıştık, etrafımız karanlık ve tozdan başka bir şeyle çevrili değildi. Sert nefes alışlarımız havayı dolduruyor. Adamların yerlerine dair ipuçları bulmak için dinlemeye çalışıyorum.

Malzeme dolabının kapısının pat diye açılması uzun sürmez. "Oh, küçük kuş, burada mısın?" Kafatası Adam küçük alanda şarkı söylüyor.

Başka bir adam soruyor, "Bir şey var mı?"

Kafatası Adam daha normal bir sesle, "Sadece bir dolap," diyor.

Kapı törpülenerek kapanıyor ve sonunda nefesimizi serbest bırakıyoruz.

Bir saatten fazla karanlıkta bekliyoruz, ışığın kapı çerçevesinin altından sızıp yerimizi belli edebileceği korkusuyla cep telefonlarımızı kullanmak istemiyoruz. Zifiri karanlık. İçinde bulunduğumuz alanın büyük mü yoksa küçük mü olduğunu bilmiyorum. İçeride bizimle birlikte ne olduğunu bilmiyorum. Karanlıkta, hayal gücüm çılgına dönüyor. Boncuk gibi kırmızı gözleri olan dev fareler hayal ediyorum. Bu otelde doğal ya da doğal olmayan nedenlerle ölen tüm insanları ve onların kötü niyetli hayaletlerinin buraya nasıl musallat olduğunu düşünüyorum. Belki de yanımda bir tane vardır? Ensemdeki nemli eli mi yoksa Shelly'nin nefesi mi? Korkum gittikçe artıyor, ta ki delirene kadar.

Shelly de aynı şeyi hissediyor olmalı çünkü hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru eğiliyor ve ambar kapısını açıyor. Serin bir hava akımı saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Beni iterek saklandığımız yerden dışarı fırlıyor ve boğuk bir *hımhım*la aşağıdaki karton kutu yığınının üzerine düşüyor. Hâlâ korkmuş bir halde başımı açıklıktan içeri sokup ona fısıldıyorum: "Gittiler mi?"

"Emin değilim. Bekle biraz." Koridorun kapısını aralıyor ve dışarı bakıyor. "Kimseyi göremiyorum."

Yere düşüyorum ve ayak bileğim altımda burkulunca irkiliyorum. Hâlâ yürüyebildiğimden emin olmak için nazikçe döndürüyorum. Sadece hafif bir burkulma olduğuna kanaat getirince, topallayarak Shelly'nin yanına gidiyorum. "Bu odada güvende olacağımızı nereden biliyordun?" Saklandığımız süre boyunca bunu anlamaya çalışıyordum.

Fısıldayarak cevap veriyor: "Sen yanımda değilken bütün burayı keşfettim. Tavandaki kapağı daha önce fark etmiştim ama açabileceğimizden emin değildim. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum."

Durup kapıyı dinliyoruz. Kendimi inceliyorum, bir kadın olduğumu fark ediyorum.

darmadağın. Karnımda uzun, pürüzlü kırmızı bir sıyrık var ve beyaz melek kıyafetime kir bulaşmış. Örümcek ağları saçlarıma yapışmış.

On uzun dakika boyunca sadece sessizlik duyduktan sonra temkinli bir şekilde koridora giriyoruz. Korkmuş tavşanlar gibi felç olmuş bir halde sağa sola bakınıp Kurukafa Adam ve ekibini arıyoruz. Kimseyi göremeyince yavaşça arabaya doğru ilerliyoruz. Her köşede ve her gölgede, adamların üzerimize atlayıp "Yakaladım!" diye bağıracaklarına ikna oluyorum ama asla yapmıyorlar. Aceleyle arabamıza binip hemen kapı kilit düğmesine basıyoruz.

Eve dönerken çoğunlukla sessizdik. Shelly takip edildiğimizden korkuyormuş gibi dikiz aynasını kontrol edip duruyor. Neyse ki arkamızda gizemli bir araba görünmüyor. Paramızı bölüştükten sonra, Shelly arabayı sürmeden önce Bay Chen'in dairesine güvenli bir şekilde girdiğimden emin olmak için arabadan izliyor.

Hızlıca duş alıp banyoda pijamalarımı giyiyorum. Sıyrığımın üzerine sürdüğüm antibiyotik merhem acı içinde tıslamama neden oluyor. Annemi rahatsız etmemeye çalışarak Bay Chen'in eski ofisinde paylaştığımız yatağın yorganının altına giriyorum.

Annem yine de uyanır. "Kedicik? İyi misin?" Sesi uykudan kalınlaşmış. Kuru bir el beni bulana kadar yatağın üzerinde geziniyor. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissederek yaklaşıyorum ve başımı onun kemikli omzuna yaslıyorum. Annem ben küçükken yaptığı gibi uzun parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, kafa derimden ucuna kadar, tekrar tekrar.

"Ben iyiyim anne. Sadece evde olduğum için mutluyum."

T İki gece sonra, Rafe ortaya çıktığında Strip'te çalışıyorduk, iri gövdesi öfkeyle titriyordu. Onu bu kadar öfkelendirecek ne yaptığımızı merak ederek geri çekilip kısmen Shelly'nin arkasına saklanıyorum. Rafe'in gözleri benimkilere dikilmişti.

yaklaşırken. Birkaç adım ötede, o ölümcül bakışlar Shelly'ye yönelir.

"Kim?" diye sorar karanlık bir şekilde.

Cesur Shelly'nin bile yüzü kızarır ama sonra omuzlarını dikleştirir. "Kim ne?" diye sorar, adamın tam olarak neyi kastettiğini bilmektedir.

Kendimi destekliyorum. Shelly'nin öfkesi de en az onunki kadar kötü. "Sana kim dokundu?"

Neredeyse kükrüyordu.

"Bu şekilde tepki vereceğini bilseydim sana söylemezdim." diye çıkışırken gözlerini ona dikeyor.

Bir tartışmanın önüne geçmeyi umarak bir adım öne çıktım. "Birkaç adamdı, üç kişilerdi. Tanıdığımız biri değildi. Bizi yakalamadılar."

"Onları tarif et," diye homurdanıyor.

Yıldız Işığı'nın ne kadar karanlık olduğuyula sınırlı olarak elimden geleni yapıyorum. Korkutucu ayrıntılarla hatırlayabildiğim tek kişi Kafatası Adam. Yüz ifadesi hafızama kazındı. Dudaklarının hırıltılı kıvrımı. Gözlerindeki sadist parıltı. Onu düşünmek bile korkudan midemi bulandırıyor.

İşim bittiğinde Rafe bir kez başını sallıyor. Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyormuş gibi gergin bir sesle, "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır." Ellerim istemsizce, karnımın tamamına yayılmış sivri kesigi örten gömleğime gidiyor. Ne zaman hızlı hareket etsem yanıyor.

Hareketi takip ediyor. "Boğa." Alanıma giriyor ve gömleğimi yukarı çekerek yarayı ortaya çıkarıyor. Yarayı gördüğünde çenesi öyle bir sıkılıyor ki dişini kırabileceğini düşünüyorum.

Gömleğimin düşmesine izin verdi. İki kısa adımla Shelly'nin önüne geldi. Rafe onun çenesini avucunun içine alıyor, çenesini çimdikliyor ve iki yana çeviriyor. "Peki ya sen? Yaralandın mı?"

"Hayır!" Shelly başını adamın uzanamayacağı bir yöne çevirir ve öfkeyle adamın kolunu iter. "Beni çekiştirmeyi bırak."

Aramıza bakıyor, her birimize sert bir bakış fırlatıyor, gözleri soğuk ve acımasız. "Bir daha kimse sizi tehdit etmeyecek. Hiçbiriniz. Beni duyuyor musunuz? Size dokunan herkes ölü bir adamdır." Ağzı, kenarları bıçak gibi keskin, acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hızlı bir ölüm de olmayacak."

Rafe geri çekilir, gözlerini kısar ve parmağını teker teker bize doğru uzatır. "Bensiz Strip'ten bir adım bile atmayacaksınız. Artık yok. Her gece sizinle arabaya kadar yürüyeceğim."

Shelly tartışacakmış gibi ağzını açıyor ama adam onun sözünü keserek, "Tek kelime etme Shelly. Bu tartışmaya açık değil." Bununla birlikte, omuzları kaskatı kesilmiş bir halde arkasını döner ve uzaklaşır.

"Bu fazla dramatikti, değil mi?" Shelly onun gidişini izlerken soruyor. Sesi sabittir ama alnına götürdüğü eli titrer.

Bir hafta sonra, tarih dersinde yerimize otururken Shelly bana buruşturulmuş bir gazete makalesi uzattı. Avucumla düzeltiyorum ve manşeti okuyorum. "Üç adam şartlı tahliye ihlalden tutuklandı."

Yanında bir de resim var. Kurukafa Adam ve arkadaşlarının çok tanıdık yüzlerini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İki gün önce çekilmiş bir sabıka fotoğrafı. Adamlar aynı görünüyor ama şaşırtıcı bir fark var. Hepsi dayak yemiş. Kurukafa Adam en kötü darbeyi almış, dudağı yarılmış ve iki gözü morarmış. Hırpalanmış ama yaşayacak. Bu konuda ne hissedeceğime karar veremiyorum.

Öğrenciler karışık bir şekilde odaya giriyor, yerlerini buluyor ve birbirleriyle sohbet ediyorlar. Onlar için normal bir gün daha, ama bizim için değil. Makaleyi Shelly'ye doğru tutuyorum ve tek bir kelime fısıldıyorum, "Rafe?"

Başını sallıyor, ne istediğimi anlıyor. Başını sallaması omuz silkmesine dönüşüyor. "Yine de kim emin olabilir ki?" Ders başladı. Makaleyi veriyorum ve Shelly onu sırt çantasının derinliklerine gömüyor.

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 18

Rafe sözünü tutar. Strip'ten her ayrılışımızda gece yarısı ortaya çıkıyor ve bizi Shelly'nin arabasına kadar götürüyor. Bazen sessizce yürür Yanımızda ve diğer zamanlarda pusuda bekler, uzakta durur veya bir blok ileride sihirli bir şekilde belirir.

Rafe korumamızken kimsenin bize yaklaşacağından şüphelendiğim için onun varlığı bana güven veriyor ama aynı zamanda beni geriyor. Sert dudaklarının dudaklarımdaki hissini unutmadım. Ne zaman yakınımaya gelse içimde gergin bir beklenti kabarcığı oluşuyor. Yine de Rafe'in bana karşı niyetleri gizemini koruyor. Bana diğer herkesten farklı davranmıyor, ben ona doğrudan hitap etmedikçe huysuzca beni görmezden geliyor.

Rafe gece yarısı yerine saat 22:00'de gelerek her zamanki düzenini bozduğunda, bir şeyler döndüğünü anladım. Shelly üçümüzün yakındaki Caesars Palace yemek salonunda akşam yemeği yememizi önerdiğinde şüphelerim daha da arttı.

Kısmen Rafe ile daha fazla zaman geçirme şansı anlamına geldiği için kabul ediyorum. Yağlı pizza dilimimi elime aldıktan sonra Rafe ve Shelly'ye katılıyorum. Yemek salonunun köşesinde, diğer müşterilerden izole edilmiş bir kabin seçmişlerdi.

Sert, kırmızı pleather koltuğa kayarak onların vurdumduymaz yüzlerine bakıyorum. "Ne var ne yok?"

Rafe ve Shelly hızlı bir bakış alışverişinde bulunuyorlar ve bunu dikkatlice planladıkları izlenimine kapılıyorum. Arkamdan konuşuyor olmaları içimde acı bir kıskançlık duygusu uyandırıyor.

"Bakın," diye başlar Shelly, "hepimizin paraya ihtiyacı olduğu bir sır değil." Rafe sessiz kalarak başını sallar.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, bunun tam olarak nereye varacağını anlamaya çalışıyorum. "Evet...yani?"

"Yani," diyor Shelly, Rafe'e bir bakış atarak, "bunu almanın bir yolunu bulduk

Para. *Üçümüzün* de bir süre daha endişelenmesine gerek kalmayacak kadar uzun zaman."

"İlgilenmiyorum." Geri itiyorum, kabinde daha derine oturuyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne?! Daha sana planı bile söylemedik." Shelly'nin dudakları büzülür.

Kendime daha sıkı sarılıyorum ve masaya bakıyorum. "Yapmak zorunda değilsin. Yasaları çiğnemeyi içerdığını şimdiden söyleyebilirim. Okulu önemsemediğinizi biliyorum ama ben önemsiyorum. Eğer başımı belaya sokarsam, iyi bir üniversiteye girme şansına veda edebilirim. Sabıka kaydı olan bir öğrenciyi kimse kabul etmez."

Shelly elini yavaşça koluma koymak için uzandı. Biraz salladı. "Hey, anlıyorum. Geleceğin için ne istediğini biliyorum ve ben de senin için bunu istiyorum. Bu planın güzelliği de bu. Yasadışı bir şey yapmayacaksın. Rafe ve ben bu konuda ağır işleri yapacağız. Sadece bize erişim sağlaman gerekiyor. Gerisini biz hallederiz. Başınız belaya girmeyecek. Söz veriyorum."

"Ben de *senin* başının belaya girmesini istemiyorum." En iyi arkadaşıma bakıyorum. Shelly çoğu zaman geleceğini umursuyormuş gibi görünmüyor. Ama ben önemsiyorum. Bundan beş, on yıl sonraki hayatını hayal ediyorum ve hiç de iyi görünmüyor.

Onun için korkuyorum.

"Yapmayacağız. Bu çok kolay olacak. Bir bebekten şeker almak gibi." Şimdi Shelly yalvarıyor, "Lütfen, Tiffany. Buna gerçekten ihtiyacımız var. Tüm o tıbbi faturaların olduğunu biliyorum. Onları nasıl ödeyeceksin? Üniversite parasını nasıl ödeyeceksin? Burs alsan bile başka şeyler alman gerekecek."

Tüm faturaların Bay Chen'in mutfak tezgahında durduğunu hayal ediyorum. Onları üç yığın halinde düzenledim. Hemen ödenmesi gereken bir yığın, birkaç ay bekleyebilecek bir yığın ve piyangoyu kazanmadığım sürece asla karşılayamayacağım bir yığın. Her zaman bu yığınları düşünüyorum, zihinsel olarak onları karıştırıyorum. Onları banka hesabımdaki para miktarına uydurmaya çalışmak, Jenga bloklarından oluşan bir kuleyi dengelemeye çalışmak gibi. Eğer bir parçayı çekersem, kulenin geri kalanı yıkılır.

"Lütfen," diyor Shelly tekrar, ellerini dua eder gibi önünde kavuşturmuş. Bu pozu hatırlıyorum. Yazın bizim için fazladan bir buzlu şeker almak için kullanırdı. Çocukluğumuzu düşünmek bana

üzerimde bir nostalji dalgası yarattı. Annemin sağlıklı olduğu ve Shelly ile birlikte olmanın evim gibi hissettirdiği o günleri nasıl da özliyordum.

Eskiden bir madalyonumuz vardı. Üzerinde En İyi Arkadaşlar yazıyordu ve ortadan ikiye ayrılmış bir kalp şeklindeydi. Kolyenin bir yarısı bende, diğer yarısı da Shelly'deydi. Ucuz metal havuzdaki klordan yeşile dönene ve zincirler kırılana kadar o kolyeleri takardık. Yarısı hala bende. Banyo çekmecemin dibinde duruyor. Ondan asla kurtulamayacağım. Acaba Shelly'nin yarısı duruyor mu, yoksa parlaklığını yitirince atmış mıdır?

Tüm sağduyuma rağmen, "Çalmayı planladığın bebek kim?" diye sordum.

Rafe ve Shelly arasında ortak bir bakış daha. "Johnny Stralla."

OceanofPDF.com

MEVCUT, ORLANDO, FLORİDA

Y *Sen bana aitsin.* Ertesi gün odamda hazırlanırken kafamın içinde yankılanıyor. Duş alırken. *Sen bana aitsin.* Dişlerimi fırçalarken. *Sen bana aitsin.* Giyinirken. *Sen bana ait.*

Ethan dün gece bunu gerçekten söyledi mi, yoksa rüya mı görüyordum? Nasıl bir şey olurdu? Birine ait olmak? Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmak?

Bu sabah uyandığımda Ethan çoktan gitmişti. Komodinin üzerindeki notta şöyle yazıyordu:

Spor salonuna gidiyorum.

Konferans için seni sabah 8'de alırım.

Bugün seninle Epcot'a gitmek için

sabırsızlanıyorum! Ethan

Notun son satırı vücudumda bir heyecan yarattı - Ethan ya da Disney ya da belki ikisi birden, emin değildim. Bu sabah yaşadığım tüm güçlü duyguları sıralamak zordu.

Ayrıca Ethan'ın imzasını atmış olması ne kadar şirin değil mi? Başka kim uyuyan başımın yanına not bırakabilir ki? Bu imzayı her düşündüğümde aptalca bir gülümseme patlak verdi. O çok sevimli ve seksi. Kadınlar için kedi nanesi gibi.

Otelimin kapısı çalındı ve Ethan kapıyı açıp seslendi: "Tiffy? Hayatta mısın? Kayıtlar kapanmadan gitmeliyiz."

"Geliyorum," diye bağıryorum.

Banyodan dışarı adımımı attığımda, bir buhar ve parfüm bulutu beni takip ediyor. Bugün ekstra güzel görünmeye özen gösterdim, saçlarımı yüzümden uzakta pürüzsüz parlak dalgalar halinde düşene kadar kıvırdım ve makyajımı doğru yapmak için zaman ayırdım. Biçimli gri bir kalem etek ve fildişi bir bluz giyiyorum.

alçak siyah topuklu ayakkabılarla tamamladım. Kadınsı bir vuruşla profesyonel. Seksi bir kütüphaneci görünümü benim hedefimdi.

"Hazır," diye sesleniyorum ve onu içeri almak için kapıyı açıyorum. Kendimle gurur duyarak çantamı almak için odanın diğer tarafına geçiyorum. Normalde öyle salına salına yürüyen bir kadın değilimdir.

Ethan'ın gözlerinin açıldığını görmek ve şöyle dediğini duymak tatmin edici: "Güzel görünüyorsun. Aşağıdaki tüm o haki giyen radyologlar sen etrafta dolaşırken kardiyomegalinin birçok nedenine konsantre olamayacaklar."

Birdenbire kendimden utanarak göğsümü tutuyorum. "Bu çok mu fazla? Üstümü değiştirebilirim." Tam arkamı dönüp banyoya koşmak üzereydim ki Ethan telaşla, "Hayır, hayır. Sen mükemmelsin. Bu konferans çok daha ilginç bir hal aldı, hepsi bu."

Takdir dolu bakışları vücudumda geziniyor, o kadar ağır ki sanki az önce uzanıp beni okşamış gibi. Bana verdiği yavaş, seksi gülümseme, gördüğünden hoşlandığını anlamamı sağlıyor.

"Hadi o zaman. Gidelim. Onları bekletmek istemeyiz." Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve yanından geçerken kolumu kasıtlı olarak onunkine sürüyorum, Ethan'ın nefesini kesmesinden zevk alıyorum. Flört etmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu becerilerim o kadar paslanmış ki neredeyse hiç yoklar, ama bugün onları tazeleyebilirim.

E ve kayıt masasına giden uzun kuyruğa katılıyorum. Giriş yaptıktan sonra kayıt görevlisi kadın bana bir kimlik kartı verdi. Kimlik kartım bir uzun kırmızı kordon. Elimde çevirip inceledim.

Amerikan İleri Radyoloji Koleji (ACAR) 22. Yıllık Konferansı

Dr. Tiffany

Hart Columbus,

OH

Altteki ekstra yeşil kurdelede *Misafir Konuşmacı* yazıyor. Bu sadece konferans veren doktorlara verilir. Kordonu başıma geçiriyorum ve etrafımı kolaçan ediyorum. Otelin konferans alanındaız. Geniş lobide bej halı ve panelli duvarlar var. Küçük sehpaları olan dolgun deri kulüp sandalyeleri odada sıralanıyor.

Ethan'ın tahmin ettiği gibi çoğu haki renkte giyinmiş olan diğer doktorlar birbirleriyle sohbet ediyor ya da kahvaltı büfesinin etrafında kümeleniyorlar. Bu en büyük yıllık radyoloji konferanslarından biri, dolayısıyla konferanslar otelin ana balo salonunda yapılacak. Büyük ahşap çift kapı açık duruyor ve rahatsız görünümlü sandalyelerle dolu odanın manzarasını sunuyor.

İçeri girmeden önce, kahvaltı ve kahve istiyorum. Ethan kırmızı kordonunu kafasına geçiriyor ve saçlarını karıştırıyor. Neredeyse uzanıp asi dikenleri düzeltecektim ama son anda kendimi tuttum. "Ne yediklerini görmek ister misin?"

"Evet, lütfen. Açlıktan ölüyorum." Ethan büfeye doğru yönelir, uzun bacakları yiyeceklerle arasındaki mesafeyi kapatır.

"Sen *her zaman* açsın," diyorum onu takip ederken sevecen bir göz devirmeyle.

Kahvaltı, beyaz bir masa örtüsüyle kaplı uzun bir masanın üzerine yayılmıştır. İştah açıcı hamur işleri, kızarmış ekmek ve simitlerden oluşan sepetler, taze meyve ve yoğurt kaselerinin arasına serpiştirilmiştir. Masanın sonunda self-servis bir kahve barı bulunmaktadır.

Çikolatalı kruvasan seçiyorum ve bir fincan kahve yapıyorum. Ekliyorum

Ethan bana yetiştiğinde üç paket şeker.

"Bu sabah en sevdiğin kahve olmadan hayatta kalabilecek misin?" Ethan bana fazladan bir paket şeker uzatırken alay ediyor, ben de memnuniyetle kabul ediyorum. "Kendini kandırma. Daha sonra kesinlikle gerçek bir kahve dükkanına gideceğiz." Girdap yapıyorum kahve ve şekeri küçük bir tahta çubukla karıştıırken, sizi tanıyan, tüm küçük tuhaflıklarınızı ve tercihlerinizi hatırlayan biriyle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum.

Ethan elindeki aşırı dolu tabağı dengede tutarak, "Tabii ki öyleyiz," diye nazıkçe onaylıyor. O kadar çok yemek yılmış ki her birinden bir tane almış gibi görünüyor.

Çikolatalı kruvasanımı ısıırken, "Bu sabah spor salonunda Karate Kid rutinini yaptın mı?" diye soruyorum. Ağzımın kenarındaki çikolata lekesini peçetemle siliyorum. Ethan'ın gözleri hareketimi takip ediyor ve dudaklarımda oyalanıyor. Nereye baktığını fark ediyorum ve kendime bugün flört becerilerim üzerinde çalışmak istediğimi hatırlatıyorum. Gücümü test etmek için dilimin ucuyla çikolatanın geri kalanını yalıyorum. Gözleri bu manzara karşısında kararıyor.

Ethan bakışlarını ağzımdan uzaklaştırıyor. "Evet, her zamanki sabah ısınmamı yaptım."

"Oldukça iyi bir gösteri olmalı. Eminim spor salonundaki herkes bunu görmekten keyif almıştır." Ona takılmaya çalışıyorum ama Ethan'ı o kadar uzun boylu ve yakışıklı hayal ediyorum ki, spor salonunda uzun ve zayıf vücudunu gererken sesim kısık ve hırıltılı çıkıyor. Nefes alışım hızlandı. Konferanstaki diğer 100'den fazla radyoloğu düşünmüyorum.

Tek düşünebildiğim o.

Ethan için için yanan bir bakışla, "Bundan şikâyet ettiğini hatırlamıyorum," diyor. Bana bir adım daha yaklaşıyor. O kadar yakın ki nefesi hızlanırken göğsünün inip kalkışını görebiliyorum. Dolgun dudaklarının yumuşak bir nefesle ayrıldığını ve gözlerinin bana bakarken ağırlaştığını görebiliyorum.

Lobinin ortasında durmuş, aç gözlerle birbirimize bakıyorduk.

Tanrım.

Bluzumun yakasını çekiştiriyorum, aniden aşırı ısındım. Ethan'ı baştan çıkarmaya çalışıyordum ama şimdi sıcaktan bunalan ve rahatsız olan *benim*. Konferansın başladığını işaret eden bir zil sesi duyuldu. İnsanlar balo salonuna girmeye başladı.

Yanaklarımdaki kızarıklığın çok belirgin olmamasını umarak

Ethan'ın elini tutup onu odaya doğru çekti. "Hadi gel. Gidip oturacak bir yer bulalım."

Parmaklarını benimkilere geçiriyor, beni şaşırtıyor ama geri çekilmiyorum. Bu şekilde konferansa birlikte giriyoruz.

El ele tutuşmak.

OceanofPDF.com

GEÇMİŞ, LAS VEGAS, NEVADA, YAŞ 18

J Ohnny Stralla?! Çalmak istediğin kişi bu mu? Deli misin sen? Luxor'un sahibi mi? Yok artık." Şok içinde ağzım bir karış açık, Shelly'den Rafe'e bakıyorum. "Bunu yapamayız. Biz sadece bir çift çocuğuz. Mafya babası olduğu söylenen bir adamı alt edebileceğimizi mi sanıyorsun? Bu düpedüz delilik."

"Hepimizin seninki gibi bir annesi yok Tiffany." Shelly sesindeki acıyı gizleyemedi. "Kendimizi bildik bileli kendi başımızın çaresine bakıyoruz. Biz çocuk değiliz. *Hiç* çocuk olduğumuzu sanmıyorum. Böyle bir lüksümüz olmadı."

"Fark etmez. Johnny Stralla'yı geçmemizin hala bir yolu yok. Burada oturmuş bunları dinlediğime inanamıyorum." Parmak uçlarımı şakaklarıma götürüp stres baş ağrımın arttığı yerleri ovuyorum.

Rafe sessizliğini bozuyor. Beni susturmak istercesine elini kaldırıyor. Alçak bir sesle, "Sakin ol. Stralla bizim yaptığımızı asla bilmeyecek."

İnanamayıp sordum, "Öyle mi? Bu tam olarak nasıl olacak?"

Rahatça arkasına yaslandı, tedirginliğimden rahatsız olmadı. "Çünkü maske takıyor olacağız."

"Seni maske takarken gördüğünde, onu soymak için orada olduğunu anlayacağından eminim," diyorum alaycı bir şekilde.

Rafe'in ağzından memnun bir gülümseme yükseliyor. "Eğer bizden maskeleri takmamızı isterse hayır." "Peki bunu neden yapsın?" Bunu yaptığımız için öfkelenerek talep ediyorum konuşma.

Rafe arka cebinden, kirli kırıışıklarına bakılırsa defalarca katlanıp yeniden katlanmış sarı bir kâğıt parçası çıkarıyor. Sözsüzce masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

Kağıdı dikkatlice açıp inceliyorum. Daha küçük bir davetiyenin fotokopisi ve üzerinde şöyle yazıyor:

Bu yıl 13'üncüsü düzenlenecek olan

siyah beyaz maskeli balo John
Stralla'nın ev sahipliğinde 3900
Las Vegas Blvd., Tower One The
Penthouse

Kağıdı tekrar kırıntılarla kaplı masanın üzerine bırakıyorum. "Bu partiye nasıl girmeyi planlıyorsun? Sanırım davet edilmedin."

Gözleri parıldayan Shelly heyecanla bana doğru eğiliyor. "İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Ben mi?" diye soruyorum, parmağımla kendimi işaret ederek.

"O kapıdan geçmek için biletimiz sensin." Shelly'nin eli beni yerinde tutmak istercesine koluma geri döndü.

İnanmayan bir kahkaha atıyorum. "Nasıl? Ben de davet edilmedim."

"Biliyorum, ama Stewart öyleydi. O her yıl gider." Shelly bana yalvaran bir bakış attı.

Oradan uzaklaşmak için içimde güçlü bir dürtü var. Ayağa kalkıp oradan çıkmak ve bu insanlarla bir daha asla konuşmamak için. Ancak annemin sağlık faturalarını ve onları ödeyecek paramın olmadığını düşünmek beni yerimde tutuyor.

"Dur tahmin edeyim, Stewart'ın beni o baloya götürmesini mi istiyorsun?"

Rafe bana onaylayan bir bakış atıyor. "Akıllı kız. Okul birincisi olman için bir neden var."

"Sonra ne olacak? Diyelim ki Stewart beni götürdü. O zaman ne olacak?" Kendimi bir hız treninde gibi hissediyorum, büyük ve korkutucu bir hız treninde. İnmek istiyorum ama çoktan bağlanmışım ve en tepedeyim, midemi sarsan yere düşüşü bekliyorum.

Rafe devralır, stratejisini paylaşmaya heveslidir. "Johnny Stralla'nın evindeki ofisinde bir kasa var. İhtiyacımız olan her şeyle dolu: nakit para, elmaslar, kumarhane fişleri, aklınıza ne gelirse. İşin en iyi tarafı, bu onun kişisel zulası, yani izi sürülemeyecek şeyler olduğundan emin."

Gözlerinde umursamaz bir parıltıyla sırtıyor. "Oda duvardaki bir kilitle korunuyor. Özel olarak kodlanmış bir rozetle etkinleştirilen türden, bilirsiniz, tüm çalışanların taktığını gördüğünüz plastik anahtar kartlarından biri. Stewart'la birlikte partiye gittiğinizde, o anahtar kartı onun üzerinden kaldırmanız gerekiyor. Ofis kapısı da dahil olmak üzere en yüksek güvenli yerlere erişimi olacak. Sadece kartı bize ver. Kasanın şifresini biliyorum. Gerisini biz hallederiz."

Shelly de katıldı, beni ikna etmeye hevesli. "Gördün mü Tiffany? Risk altında olmayacaksın. En kötü ihtimalle, anahtar kartı çalmaya çalışırken yakalanırsın. Kolayca bir hataymış gibi davranıp geçiştirebilirsin. Stewart'ın sana büyük bir aşkı var. Söylediğin her şeye inanacaktır. Anahtar kartı alamazsan, tüm anlaşma fiyasko olur, bu da berbat olur, ama şu an olduğumuzdan daha kötü durumda olmayız. Eğer alırsan, bizim için her şey değişir. Sen faturaları ödeyebilirsin, ben de annemin evinden taşınırım."

Rafe'e döndüm ve sordum, "Peki ya sen? Sen bu parayla ne yapardın?"

Yüzünde perili bir ifade var. "Ben mi? Ben olsam buradan olabildiğince uzağa giderdim."

"Gerçekten mi?" Yanıtından memnun olmayarak kaşlarımı çatıyorum. Rafe'in gitmesini istemiyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi kalbime ağır bir şekilde yerleşiyor, okyanus tabanına batan bir kaya gibi.

Boş gözlü, başını sallıyor.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Balo, ofis, kasa hakkında?" Kaşlarım kalkıyor, sorguluyorum.

Shelly umursamazca elini sallar. "Rafe insanları tanır. Bir şeyler duyuyor."

İkna olmadım. "Hangi insanlar?" Ona soruyorum. "Doğruyu söyleyip söylemediklerini nereden bileceğiz?"

"Gerçek bu," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Kasanın şifresi yasal. Kendim üç kez kontrol ettim. Shelly ve beni partiye sokabilirim ve kasayı açabilirim. Erişemediğim tek şey o ofis. Anahtar kart çok ağır bir şekilde şifrelenmiş. Stewart'ın rozetine ihtiyacımız var. Tek yolu bu."

Başımı sallıyorum, ellerim yumruk oluyor. "Sana inanmıyorum. Kim böyle bir bilgiye sahip olabilir ki? Bu çok zorlama."

Rafe elini yüzünde gezdirir ve derin bir iç çeker. "Bu şehrin her yerinde adamlarımız var. Ne tür bilgilere erişebildiğimize inanamazsınız."

"Biz mi?" Ellerimi avuç içlerime kadar kaldırıyorum, onun muğlak cevabı karşısında hayal kırıklığına uğruyorum. Eğer yardım etmemi istiyorlarsa, bundan daha iyi cevaplara ihtiyacım olacak.

"Ailem." Gözleri sola kayıyor ve yüz ifadesinde tuhaf bir şey var. Suçluluk mu? Utanç mı? Rafe'i daha önce hiç birine dik dik bakamazken görmemiştim.

"Peki ya kameralar? Güvenlik?" Pizzamın son lokmasını yutuyorum, tadına bile bakmadan.

"Hepsi Stewart'ın anahtar kartıyla o ofisten kontrol ediliyor." Ben daha başka bir soru sormadan Rafe bana bakıyor, *gerçekten* bakıyor. Lazer gözlerinin tüm gücüyle bana odaklanması nefesimi tutmama neden oluyor. İstedğim şey buydu. Onun dikkatini.

"Tiffany, sana *söz veriyorum*. Bunu yapabilirim. Başarabilirim ama tek başıma değil. Senin yardımın olmadan olmaz."

Bana öyle bakarken onu inkar etmek zor, sanki batan bir gemideymiş ve elinde can simidi tutan tek kişi benmişim gibi. Kararlılığım sarsılıyor. "Stewart'ın beni götürmesini sağlayabileceğimi kim bilebilir? Bu partiden hiç bahsetmedi." Ayağa kalkıp çöplerimi topluyorum. Yediğim pizza midemde kurşun bir topa dönüştü.

Shelly kirli tabağını ve peçetesini plastik tepsisine yığıyor. "Bu birinci adım. Bakalım seni götürmesini sağlayabilecek misin? Ondan sonra neyle rahat edeceğine karar verirsin. Tamam mı?"

Bana seçme şansı verdiği yanılsamasıyla beni planlarının daha da derinlerine çektiğinin farkındayım. Bunun için artık çok geç. Hız treni çoktan tepeden aşağı inmeye başladı ve karnımdaki korku çukuru bana tüm yolculuk boyunca içinde olduğumu söylüyor.

G Stewart'ı beni baloya davet etmesi için ikna etmek inanılmaz derecede kolay oldu. Sadece birkaç iyi yerleştirilmiş ipucu ve sanki kendi fikriymiş gibi konuyu açıyor. Bana bu partilerden nefret ettiğini çünkü kendini garip hissettiğini söyledi.

ve genellikle tuvalete saklanıp etkinliğin bitmesini bekliyor. Onunla gitmeyi kabul ettiğimde rahatlıyor, sanki ona iyilik yapan benmişim gibi davranıyor.

Bu hile beni çok kötü hissettiriyor. Kendimi Stewart'ı kanalizasyona sürükleyip yutmak üzere olan Palyaço Pennywise olarak hayal ediyorum. *Bu annem için*, her gün kendime hatırlatıyorum. Eğer tıbbi faturaları ödemeye devam edemezsem, o zaman ihtiyacı olan tedaviyi alamayacak.

Partiden bir gün önce, gösteri kızı kostümlerimizle Strip'e gidiyoruz. Bugün Shelly tamponu ezik kırmızı bir SUV kullanıyor. Saçları koyu kumral, her zamanki parlak renkleri gitmiş. Yeni saç rengi soygun için. Takip edilme ihtimalimize karşı kalabalığın içinde göze çarpmak istemiyor, bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

"Sence bunu gerçekten başarabilir miyiz?" diye soruyorum. Arabanın camı açık ve ılık çöl rüzgârı saçlarımı savurarak tellerini gözlerime gönderiyor. Parmaklarımla onları kenara tarıyorum ve saçlarımı gevşek bir at kuyruğu şeklinde yana yatırıyorum.

"Oh, evet. Rafe'in elindeki bilgilerle o parayı alacağız," diye tereddüt etmeden cevap verir Shelly.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Rafe Johnny hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor?" Zihnim cevapsız sorularla dolup taşıyor.

Bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Bizi kovalayan o adamlarla olan onca şeyden sonra bile hala bilmiyor musun?"

"Neyi biliyor musun?" Ellerimi kaldırıyorum, avuç içlerim yukarı bakıyor. Shelly başını sallıyor. "Rafe'in kim olduğunu."

Bir an için, neredeyse bilmek istemiyorum. Rafe'in hayalimdeki versiyonuna tutunmak istiyorum, gizli altın kalpli olana. Ama şimdi bu soygunu planladığımıza göre, bu yanılsamayı bırakmanın zamanı geldi. Neye bulaştığımı anlamam gerek. "Ne demek istiyorsun?"

Shelly bana sevecen bir tiksintiyle bakıyor. "Kafanı sürekli kitaplara gömersen böyle olur işte Tiffany. Yemin ederim okulun ortasına uzaylı bir uzay gemisi inse farkına bile varmazsın." Gülümsemesi sözlerini yumuşatıyor.

"Rafe Kingsman Çetesi'nin bir parçası, onların Latin kolu. Tüm ailesi işin içinde, babası da başlarında. Tüm detayları bilmiyorum, sadece yüksek mevkide ve sadece akraba olduğu için değil. İnsanların onun hakkında söylediklerini duymalısınız, bu kadar genç birinin bu kadar hızlı yükseldiğini hiç görmediklerini söylüyorlar. Ne kadar zeki olduğundan bahsediyorlar. Çok acımasız. Bence babası onu yönetimi devralması için yetiştiriyor." Gözleri benimkilerle buluştuğunda kasvetli, neredeyse üzgün. "O onların geleceği."

"Oh." Beklediğim buydu, ama organize suç düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Gerçek bir çeteye arkadaşlık ettiğime inanamıyorum.

Tanrı yardımcım olsun.

"Bu yüzden mi Rafe'in kollarında çürükler vardı? Çete olaylarından mı?" Ben soruyorum.

Shelly rahatsız bir şekilde koltuğunda kayar. "Bu ya da babasından başka bir şey. Gerçek bir pislik olduğunu duydum."

"Peki ya Rafe'in annesi?" Rafe'in istismara uğradığı düşüncesi boğazımda bir yumru oluşturuyor. Onu kurtardığım fantezim yeniden canlanıyor.

Shelly iç çeker ve burnunun kenarını ovuşturur. "Ne anne? Onun hiç annesi olmadı. Gerçi ona ne olduğunu bilmiyorum. Kimse bundan bahsetmiyor."

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çatıyorum, bu yeni bilgi üzerinde çalışıyorum. "Rafe'in onların geleceği olduğunu söyledin ama o ayrılmak istediğini söyledi. Ailesi kızmayacak mı?"

"Çok kızacaklar." Korkusu hissediliyor, bu da beni korkutuyor. Shelly'yi pek çok kez kızgın gördüm ama hiç korkmuş görmemiştim. "Eğer Rafe kalırsa," diyor ve yutkunuyor, "ya ölecek ya da hapse girecek. Onların geleceği olabilir ama ona kalan tek gelecek bu."

Sonra sessizleştik, her birimiz düşüncelerimizde kaybolduk. Palmiye ağaçları arabanın penceresinin dışında sallanıyor. Rüzgâr boş bir arsada tozu savuruyor. Uyuz bir köpek ara sokakta geziniyor.

"Partide ne giyeceksin, Tiffany?" Shelly sessizliği böldü ve başımı ona doğru çevirdim.

Fikrimi paylaşmak için heyecanla canlandım. "Annemin eski bir elbisesi var. Dolabının en arkasında saklıyor. Çok güzel, saf beyaz ve uzun

Tam etek. Süper süslü. Anahtar kartını saklamak için mükemmel olacak derin cepleri bile var." Çocukluğumdan beri o elbiseyi denemek isterdim ama annem asla izin vermezdi. Ayrıca hep çok büyük gelirdi. Boyum annem kadar uzadı, yani bana uymalı.

"Ne gibi? Gelinlik gibi mi?" Shelly yan gözle bana doğru bakarak soruyor.

"Hayır, daha çok balo elbisesi gibi." O kumaş ellerimde o kadar pürüzsüz hissettirmişti ki

Küçük bir çocukken ona dokunduğumda. O hissi hiç unutmadım.

Başını öne eğiyor. "Annenin neden böyle bir elbisesi olsun ki?" Bir sonraki kavşaktan sağa döndüğümüzde flaşörden tıkırtı sesi geliyor.

"Emin değilim. Onu hiç giyerken görmedim. Sorduğumda konuyu değiştirdi." Bikini üstümün askılarını ayarlıyorum. Yine omuzlarıma batıyorlar. Gecenin sonuna kadar tenimde kırmızı oluklar oluşacak.

"Madem elbise hakkında konuşmuyor, neden onu atmadı?" Shelly, Starlight'ın otoparkına girdi.

O park ettikten sonra, kapılarımızı açıp cipten inmeden önce etrafımıza dikkatlice bakıyoruz. Kafatası Adam'la karşılaşmamızdan sonra ikimiz de hâlâ silahtan çekiniyoruz. Bu park yeri o karanlık anıları canlandırıyor.

"Bu elbisenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Annemin sırları var, biz buraya taşınmadan önceki hayatı hakkında konuşmuyor. Bu sinir bozucu çünkü bu benim de geçmişim. Buna hakkım olmalı. Nereden ya da kimden geldiğimi bilmiyorum." Gözyaşlarım boğazıma düğümleniyor. Yaklaşan balonun stresi, okul ve annemin hastalığından bahsetmiyorum bile, beni aşırı duygusal yapıyor. Geçtiğimiz hafta birkaç kez sinir krizinin eşiğine geldim.

Shelly sıkıntımı gördü. "Hey," diyor nazikçe, "bu konuda kendini çok kötü hissetme. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi çok iyi biliyorum. Sana şunu söyleyeyim, bu hiç rahatlatıcı değil. Daha çok kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibi. Tüm bu yükler sana yük olmadığı için şanslısın."

Düşmeden önce gözyaşlarımı kırpttırıyorum. "Bazen çok zor oluyor, sanki nereden geldiğimi bilmediğim için kim olduğumu gerçekten bilemiyorum."

Shelly bir kolunu omzuma doluyor ve beni yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen Tiffany'sin, bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaş ve kızsın. Zekisin, cesursun ve çok seksisin." Kolumu hafifçe çimdikliyor ve son kısımda muzipçe sırıtıyor.

"Bunları asla unutma." Shelly'nin tavrı değişir. Gözleri parlıyor ve şiddetle, "Bundan sonra ne olursa olsun

"Yarın kim olduğunu ve seni sevdiğimi unutma." Genelde herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmaz, bu yüzden beni uzun ve sert bir kucaklamanın içine çektiğinde şok oldum.

Görünüşe göre soygun konusunda endişelenen tek kişi ben değilim.

"Ben de seni seviyorum, Shelly." En iyi arkadaşına sıkıca sarıldım, gözyaşlarımı unuttum.

OceanofPDF.com

A Taksi beni Luxor'un girişinde indirdikten sonra durup piramit şeklindeki yapıya bakıyorum. Otelin dumanlı cam duvarları Binanın en tepesinde keskin bir zirvede buluşana kadar dik bir şekilde yukarı doğru açı yapar ve burada kör edici bir ışık sütunu dümdüz yukarı fırlatarak gece gökyüzünü aydınlatır.

Karanlık yaratıklar, ateş soluyan kadim ejderhalar gibi bu ışık huzmesinin içinde ve dışında kanat çırpıyor. *Yarasalar*, bir başlangıçla fark ediyorum. Ay uzakta gümüşten küçük bir tırnak gibi.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama döndüğümde kimse bana bakmıyor. *Garip*. Muhtemelen stresli olduğum için her şeyi fazla düşünüyorum. Titreyen ellerimi elbisemin parıldayan beyaz sateninde gezdiriyor, serin ipeksiliğiyle rahatlıyorum. Kolsuz korsaj, uzun kremi yakamı ve göğüslerimin arasındaki yumuşak çukuru ortaya çıkarıyor. Elbise üzerime bir eldiven gibi oturdu. Annem için dikilmemiş olsaydı bu kadar iyi oturmasına imkân yoktu.

Daha önce, giyinirken, elbisenin bulunduğu giysi çantasının fermuarını açmıştım ve onlarca yıllık uzak bir anı gibi hafif bir çiçek ve parfüm kokusu yayılmıştı. Yine, annemin onu en son ne zaman giydiğini merak ettim.

Odamdan çıkmadan hemen önce, lekeli boy aynama bakmış ve yansımama bakarak donup kalmıştım. Bu beyaz elbisenin içinde iyi görünüyorum. Güzel kelimesini kullanmayacağım. Annem güzeldir. Ben onun kötü bir taklidiyim, fotokopi makinesinin mürekkebi bittiğinde solmuş bir baskı gibi. Ama bu elbisenin içinde, saçım ve makyajım yapılmışken, güzel olduğumu kabul edebilirim.

Gecenin serin havasından son bir nefes çekiyorum ve Stewart'ı otelin lobisinde bulmak için içeri giriyorum. Orada buluşmak üzere anlaşmıştık, böylece bana partiye kadar eşlik edebilecekti. "Seni tüm güvenlikle geçirmem gerekecek," demişti bana daha önce, bu da kalbimin korkuyla sıkışmasına neden olmuştu.

Stewart beni kalabalık lobide ilk kez gördüğünde ağzı açık kalıyor. Onun bariz hayranlığı kendime olan güvenimi artırıyor. Başımı dik tutarak yavaşça ona doğru yürüyorum.

Yanakları kızarak kekeledi, "Vay canına Tiffany, muhteşem görünüyorsun. Bu gece odadaki diğer tüm erkeklerin kıskandığı kişi olacağım. Sana hava atmak için sabırsızlanıyorum."

Şimdi kızarma sırası bende. "Teşekkürler Stewart, bunu söylemen çok hoş."

Hain, diye bağıyor zihnim, *onun kalbini kıracaksın*. Rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırıyorum. Eğer bu akşam rolümü oynayacaksam, vicdanımın dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Stewart dirseğini uzattı ve "Gidelim mi?" dedi.

Göz alıcı bir Hollywood filmindeki bir sahne gibi, kolumu onunkine doluyorum ve "Yapacağız" diyorum.

Beni lobinin arka köşesinde, saksıdaki büyük palmiye ağaçlarının kısmen gizlediği tek bir asansöre götürüyor. Süslü kaydırma desenli altın rengi kapıları var. Basılacak bir düğme yok, sadece üzerinde Özel yazan bir işaret bulunan küçük kare bir metal plaka var.

Stewart boştaki eliyle pantolonunun ön cebini karıştırır. Üzerinde resmi ve ismi olan dikdörtgen şeklinde plastik bir rozet çıkarıyor. Elindeki anahtar kartını görünce kaskatı kesiliyorum.

İşte bu kadar. Bu gece ondan çalmam gereken şey bu.

Onu görmek her şeyi gerçek kılıyor. Eğer bunu ondan alırsam, eskiden olduğum kişiye geri dönemem. O kişi gitmiş olacak, benim için ölmüş olacak. Bir eşiği geçeceğim ve bir suçlu olacağım. Kendi ihtiyaçlarım için Stewart gibi masumları feda etmeye istekli biri.

O kişi olmak istiyor muyum? Başka seçeneğim var mı?

Anahtar kartını kapının yanındaki metal plakanın üzerine yerleştirdiğinde bir zil sesi duyuluyor ve asansör canlanıyor. Çok geçmeden geldi ve içeri girdik. Zemindeki hafif bir sarsıntı bana hareket halinde olduğumuzu söylüyor, ancak yolculuk inanılmaz derecede yumuşak.

"Binanın piramit şeklinden dolayı bu asansörün aslında yanlamasına gittiği doğru mu?" Stewart'ın anahtar kartını aynı ön cebe geri koymasını dikkatle izlerken, küçük konuşmalarla dikkatini dağıtmaya çalışarak soruyorum.

Stewart ölçülü bir kahkaha atarak, "Yanlamasına değil. Bir eğim var... 39 derecelik bir açı, ama o kadar ince ki gerçekten hissedemiyorsunuz. Teknik açıdan bakacak olursak, aslında asansör degiller. Onlara... eğim deniyor."

Asansörün kapıları açılıyor ve cilalı mermer zeminli uzun bir koridor
önümüzde uzanıyor. Duvarlar parlak altınla kaplanmıştı.

Duvar kağıdı. Tavana büyük aynalar yerleştirilmiş. Yukarı baktığımda kendimin baş aşağı bir versiyonunu görmek kafa karıştırıcı.

Asansörün sağında "merdivenler" yazan bir kapı var, üzerinde yeşil bir çıkış işareti parlıyor. Zihnimde işaretliyorum.

Koridora çıktık ve Stewart, "Neredeyse unutuyordum." dedi. Kolumu bırakıp karşı pantolonunun cebine uzanıyor ve siyah kumaştan bir maske çıkarıyor. Maskeyi takıyor, gözlerinin etrafındaki deriyi kapatıyor ama burnunu ve ağzını açıkta bırakıyor.

Çantamdan benzer bir maske çıkarıyorum. Benim maskem Shelly'nin yardımıyla elde diktığım beyaz dantelden yapılmıştı. İnce bir elastik bant onu gözlerimin üzerinde sıkıca tutuyor.

Küçük bir kumaş parçasının bir insanın görünümünde bu kadar büyük bir fark yaratabilmesi çok komik. Stewart maskesi ve özel dikim üç parçalı takımıyla neredeyse gösterişli bir korsana benziyor. Rahatça oturana kadar maskemi ayarlamamı izliyor. Utangaç bakışları üzerimde biraz fazla uzun kalıyor. Suçluluk duygusu içimi burkuyor, keskin ve acı verici.

Koyu renk takım elbise giymiş iri yarı bir adamın yönettiği metal dedektöründen geçmek için kısa bir kuyrukta bekleyen insanlar var. Sıra bize geldiğinde, adamın ceketinin altında şüpheli bir şekilde silah şeklinde görünen bir çıkıntı fark ediyorum. Korkumu yutkunarak bastırıyorum.

Göz alıcı siyah bir kadın muhafızın hemen arkasında duruyor, elinde tuttuğu kâğıtları kontrol ediyor. İnce bir kablo boynundan bir kulaklığa uzanıyor, ara sıra dokunuyor, yaklaşıyor ve dinlerken kaşlarını çatıyor. Yaklaştığımızda elini kulağından çekiyor.

"Stewart," diyor kadın sıcak bir şekilde. "Seni görmek ne güzel, üstelik yanında birini de getirmişsin." Bal rengi gözlerinin ışıldaması zaten bildiğim bir şeyi, Stewart'ın bu tür etkinliklere genellikle bir kadınla katılmadığını doğruluyor.

Bana onaylayarak bakıyor ve "Çok hoşsun, değil mi?" diyor. Bu iltifat karşısında yüzüm kızardı. Tam cevap verecektim ki Stewart araya girip, "Teşekkürler Irene," dedi. Sanki güzelliğimden şahsen sorumluymuş gibi söylüyor bunu. Yanımda daha önce hiç görmediğim kadar dik ve kendinden emin bir şekilde duruyor.

Irene başını salladı. "Baban zaten içeride." Yanlarındaki duvarda aynı metal plaka bulunan bir çift kapıyı işaret ediyor.

Stewart anahtar kartını bir kez daha okutuyor ve kapılar açılıyor. Ben yürüyorum.

en muhteşem odaya. Dışarıdaki koridorda olduğu gibi aynı mermer zeminle döşenmiş ve tavandan tabana yükselen pencerelerle çevrili devasa bir oturma odası var. Manzarayı engelleyecek hiçbir perde yok. Dünyaca ünlü Las Vegas Strip'in parıldayan ışıkları nefes kesici bir ihtişamla önümüze yayılıyor. O kadar yüksekteyiz ki küçük otellerin çatı havuzlarını ve barlarını görebiliyorum.

Odanın köşesinde bir yaylı çalgılar dörtlüsü sessizce çalışıyor. Canlı sohbetlerin vızıltısı müzikteki boşlukları dolduruyor. Elllerinde gümüş tabaklarda şampanya ve aperatifler tutan manken gibi garsonlar dolaşıyor. Maskeli bir garson önümüzde durduğunda Stewart onun tepsisinden iki fokurdayan flüt alıyor ve birini bana uzatıyor. "Şeref," diyor ve kadehini benimkiyle hafifçe tokuşturuyor.

"Şeref," diye yankılıyorum gönülsüzce. İçkiyi dudaklarıma götürmeden önce tereddüt ediyorum. Daha önce Starlight partisinde alkol aldığımda, karanlıkta benim yaşımdaki bir grup çocukla içmiştim. Şimdi açık havada ve etrafım yetişkinlerle çevriliyken yanlış hissediyorum. Başımın belaya gireceğinden endişeleniyorum, ki bu çok saçma çünkü bu gece çiğnemek için burada olduğum tüm yasalar arasında reşit olmayanların içki içmesi en önemsizi. Kendime saçmalamayı bırakmamı söylüyorum ve küçük bir yudum alıyorum, yutmadan önce ağzımda köpüklerin köpürmesine izin veriyorum.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor ve odadaki zarafet beni hemen etkisi altına alıyor. Annemin elbisesinin güzel olduğunu düşünmüştüm ama önümde parıldayan boncuklu elbiselerin yanında sönük kalıyor. Erkeklerin bileklerindeki süslü altın saatler ve pırlantalı kol düğmeleri ışığı gözlerime geri yansıtıyor.

Sahne daha da gerçeküstü çünkü herkes maske takıyor. Bazıları sadece gözleri kapatırken diğerleri yüzün yarısını ya da tamamını kaplıyor. Özenle hazırlanmış tüylü ve payetli maskeler, benim ev yapımı maskemin yanında ucuz kalıyor. Ortamın katıksız zenginliği kendimi küçük ve değersiz hissetmeme neden oluyor.

Tereddüt ettiğimi hisseden Stewart bana doğru eğilip fısıldıyor: "Çok güzel görünüyorsun."

Ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum, bir başka suçluluk duygusuyla birlikte.

"Gel hadi. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Stewart elimi tutuyor ve beni kalabalığa doğru götürüyor. Konuşan ve içki içen insan kümelerinin yanından geçiyoruz. Yere bakıyorum, etekleri mermerin üzerinde birikecek kadar uzun olan zarif elbiselerden birine basmaktan korkuyorum.

Stewart küçük bir grubun önünde durduğunda neredeyse ona çarpıyordum.

Partiye katılanlar siyah saçlı ve keskin kahverengi gözlü zayıf bir adamın etrafında kümelenmişlerdi. Adam annemin yaşlarında. Pahalı görünümlü siyah bir smokin giymişti.

Kalabalık dağılınca Stewart öne çıktı, hâlâ elimi tutuyordu. "Baba, bu Tiffany." Stewart bana gururla baktı.

Adam elimi sıkmak için uzandı. Kavrayışı neredeyse acı verecek kadar sertti. "Tiffany, tanıştığımıza memnun oldum. Ben John Stralla. Partiye gelebilme sevindim."

Johnny Stralla, bu çatı katının, tüm bu otel ve kumarhanenin sahibi. Johnny Stralla, eğer söylentilere inanılacak olursa, New York ve Chicago'daki Mafya ile bağlantıları olan Köpekbalığı Johnny olarak da adlandırılır. Şehirde bazıları yasal bazıları yasal olmayan çok sayıda işletmesi olan bir adam. Uyuşturucu, silah ve kim bilir daha neler onun karanlık işyerlerinden geçiyor. Shelly ve Rafe'in soymayı planladıkları adamın bu adam olduğunu düşünerek rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Kimsenin bulaşmaması gereken bir adama benziyor.

Boyumuzdan büyük işlere kalkıştık.

"Merhaba. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Eviniz muhteşem." Tokalaşmasına karşılık verirken elimi sıkıca tutuyorum.

Rahat gülümsemesi gözlerindeki soğukluğa uymuyor. "Elbette. Lütfen kendinizi evinizde hissedin-" Johnny donup kalıyor, bakışları elbisemde. Dakikalara uzanan saniyeler boyunca orada kalıyor. Gözlerini kaldırıp yüzümü arıyor, şaşkın görünüyor. "Güzel bir elbise," diyor yavaşça, sonra sözünü kesiyor. Uyanıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. Bu tuhaf davranışını daha fazla düşünmeden konuyu aniden değiştiriyor ve Stewart'a bakarken yüz ifadesi ısınıyor. "Oğlum bana senin ne kadar parlak bir öğrenci olduğunu söyledi, Tiffany. Üniversiteye nerede gitmek istediğini hiç düşündün mü?"

Stewart'ın babasıyla benim hakkımda konuşuyor olması şok edici. Kendimi onların ilgisini çekecek kadar önemli biri olarak görmüyorum. "Açıkçası, en iyi bursu nereden alırsam oraya gideceğim." Yoksulluğumu bu kadar zengin ve güçlü biriyle tartışmaktan utanarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Tam o sırada, kulaklığı olan iri bir adam Stewart'a yaklaşır ve kulağına bir şeyler fısıldar. Stewart kaşlarını çatır. "Tiffany, bana bir dakika izin verir misin? Oyun bilgisayar sistemlerinden birinde sorun yaşıyorlar.

Alt katta. Donmuş ve düzeltmek için yönetim yazılımına erişmem gerekiyor. Bir dakikalığına gideceğim."

Stewart'ın kullandığı bilgisayar jargonunun yarısını bile anlamadan başımı sallıyorum. Hızlıca dirseğimi sıkıyor ve sonra beni babasıyla yalnız bırakarak gidiyor.

Gözlerini üzerimde hissederek Johnny'nin daralan bakışlarına karşılık veriyorum. "Nevada'da kalmayı planlıyorsan, üniversitede bazı bağlantılarım var. Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim - eğer istersen tabii." Gözleri Stewart'ın az önce işgal ettiği boş yere kayıyor. Şok olmuş bir halde, Stewart'la çıkmam için üniversiteye kabul edilmem konusunda bana rüşvet vermeye çalıştığını fark ediyorum.

Soğuk bir şekilde devam ediyor: "Ya da aynı telefon görüşmelerini ben de yapabilir ve hiçbir üniversiteye giremeyeceğinizi garanti edebilirim." Ona neden köpekbalığı dendiğini şimdi anlayabiliyorum. Gözleri siyah ve dipsiz. İçlerinde duygu yok, sadece kurnazlık var.

Tehdidi beni çileden çıkarıyor. Bu akşam zaten gerginlikten gerilmiş durumdayım. Johnny'nin sözleri beni kışkırtıyor, sessiz ve ateşli bir öfkeye yol açıyor. Ellerim yanımda yumruk oldu. "Bunu yapar mıydın? Gelecek için tek gerçek şansımı elimden alır mısın?" Gözlerim ona hançer gibi saplanıyor. Öfkemle, Rafe ve Shelly'nin iyiliği için onu kontrol etme ihtiyacım arasında ince bir çizgide yürüyorum. "Bunu söylediğine göre Stewart'ı gerçekten önemsiyor olmalısın."

Tepkim karşısında bir şaşkınlık, hatta belki de hayranlık duydum. Belli ki Johnny insanların ona cevap vermesine alışık değil.

İfadesi nötr, "Bu doğru. Stewart'ı önemsiyorum. Aynı zamanda işimi de önemsiyorum. Oğlum, kumarhanemi başarılı bir şekilde işletmemin ayrılmaz bir parçası. Kalbi kırık bir köpek yavrusu gibi dikkatinin dağılmasına izin vermeyeceğim." Johnny'nin bakışları uzaklaşır. "Önümüzdeki birkaç yıl boyunca Stewart'ın tüm dikkatine ihtiyacım olacak."

Tam cevap vermek üzereydim ki Stewart'ın dönüşüyle sohbetimiz bölündü.

Havadaki gerginliği hisseden Stewart, "İyi misin Tiffany?" diye sordu. Yüzü endişeyle buruşuyor, kahverengi gözleri babasıyla benim aramda gidip geliyor.

Gülümsemem parlak ama sahte. "Ben iyiyim." Bedenimi kasıtlı olarak Johnny'den uzaklaştırıyorum. Artık onunla konuşmak istemiyorum. Belki de parasının çalınmasını hak ediyordur.

Kafamda net bir düşünce olmadan, kollarımı Stewart'a doladım ve

Johnny'ye sırtımı dönerek ona sarılıyorum. Stewart'ı kendime yaklaştıırken, elim ön cebine giriyor ve kaygan plastik anahtar kartını alıyor. "Her şeyi tamir ettirdin mi?" Kucaklaşmadan çekilirken soruyorum.

Stewart'ın yüzünde mutlu bir gülümseme belirir. "Şimdi her şey yolunda."

Johnny bana şüpheyile baktıktan sonra başını sallayarak "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

Ona cevap vermiyorum, anahtar kartı cebime sokarken hâlâ sessizce öfkeleniyorum. Annem ve geleceğim için savaşıcağım, bu Köpekbalığı Johnny'yi karşıma almak anlamına gelse bile.

I Şampanyanın dilimi gıcıklayan kabarcıklarının tadını çıkarıyorum. Bu bana Starlight'taki o geceyi, çilekli şarabın ekşi tadını hatırlatıyor. Rafe'in ağzının tatlı tadı benimkine karşı sert. Rafe'i düşünmek onu sihirli bir şekilde canlandırıyor olmalı çünkü başımı kaldırdığımda onun maskeli zümrüt gözlerinin odanın diğer ucundan bana baktığını görüyorum. İki kez
b a k ı y o r u m ,

Gerçek olduğundan bir an bile şüphe etmedim.

Rafe değişmiş, siyah bir smokin giymiş ve normalde dağınık olan saçlarını yüzünden uzaklaştırmıştır. Tıraş olmuş, her zamanki kirli sakalı keskin, köşeli bir çeneyi ortaya çıkarmak için çıkarılmış. Nefes kesici biri... ve burada olmaması gerekiyor. En azından henüz değil. Stewart'a sahte bir gülümsemeyle, ben tuvaleti kullanırken bardağımı tutmasını rica ediyorum. Tanıdık olmayan yüzler denizine bakarak, kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyorum.

Hiçbir şey.

Rafe ortadan kayboldu.

Banyoya giden koridorda, soğuk parmaklı bir el kolumu tutup beni açık bir yatak odasına çektiğinde neredeyse çılgılık atacaktım. Rafe kapıyı tekmeleyerek kapattı. Kilitlendik, baş başa kaldık. Varlığı odayı dolduruyor, tehditkâr ve seksi hepsi bir arada.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefese soruyorum ve hemen ardından "Shelly iyi mi?" diye soruyorum. Arkasından boş odaya bakıyorum, neredeyse onu orada görmeyi bekliyordum. "Gece yarısına kadar buraya gelmemen gerekiyordu."

Rafe yatağın kenarına oturuyor ve beni beceriksizce onun üzerinde ayakta bırakıyor. Dirseklerine yaslanıyor, gözleri tembelce üzerimde geziniyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Rafe," diye uyarıyorum, cevaplar istiyorum.

Şeytani bir gülümseme ağzının bir köşesini kıvrıyor. "Shelly hala gece yarısı geliyor."

"Ama *senin* burada ne işin var?" Mesafeyi koruyarak onun yanındaki yatağa oturuyorum. Şu anda dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Bu kadar çok şey tehlikeyken olmaz.

Rafe benim duruşuma uyararak dik oturuyor. "Son dakikada davet edildim." Sinirli bakışlarımı görünce açıkladı. "Daha yeni geldim. Sana önceden söyleyecek vaktim olmadı." Bir sonraki sözlerini dikkatle düşünerek bana bakıyor. "İşimi biliyor musun?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Shark'ın kullandığı ana bayi Johnny'nin beklenmedik bir... komplikasyonu oldu ve partiye gelemedi. Onun yerine beni buraya getirdiler. Partiye katılanlara ihtiyaçları olan her şeyi sağlayacağım. Sakın aldanmayın. Bu gece alkolden çok daha fazlası var." Rafe ellerini kucağında gevşekçe kavuşturmuş, tamamen rahatlamıştı.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Ne komplikasyonu?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkerek, "İsimsiz bir ihbar üzerine polis onu gözaltına aldı. Üç ila beş yıl içinde çıkar." Yine şeytanın sırtışı.

Bu gece partideki tek köpekbalığı Johnny değil. Görünüşe göre, ben onlarla dolu bir denizde yüzen bir minnow'um.

"Zaten daha sonra burada olacaktım. Erken gelsem daha iyi olur, böylece sana göz kulak olabilirim." Sesi alçak ve boğuk, içime bir heyecan gönderiyor. Rafe yatakta bana doğru yaklaşıyor. Onun yakınlığı vücudumda hızla yanan bir ateşi kıvılcımlıyor. Parmağını çıplak kolumda hafifçe gezdiriyor. Tüylerim diken diken oluyor ve dokunuşunun izlerini takip ediyorum. Gözleri pencereden sızan ay ışığında elmas gibi parlıyor. Titriyorum, aynı anda hem sıcak hem soğuk.

"Nasıl görünüyorum? Uyum sağlamış gibi mi? Aitmişim gibi mi?" Sanki doğruluk mu cesaret mi oyunuymuş gibi soruyor ve ben doğruluğu seçiyorum.

Siyah smokin ceketine bakıyorum ve omuzları ile kollarının üst kısmındaki kasları nasıl sardığını fark ediyorum. Shelly haklıydı. Daha fazla çalışıyor olmalı, ya da belki de büyüyor. Bazen hâlâ genç olduğumuzu unutuyorum. Geçen yıl mezun olduğuna göre kaç yaşında olmalı? Şimdi on dokuz mu? Ben yeni yaşıma girdim.

18. İkimiz de yakalanırsak yetişkin olarak yargılanacak yaştayız, bu çok korkunç bir düşünce.

"Çok... farklı görünüyorsun," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Rafe'in parmağı okşamayı bırakıyor, sahibi verdiğim yanıtın hoşnut değil. "Evet, uyum sağlamalıyım. Bilirsin, kuzu postuna bürünmüş bir kurt, öyle değil mi?"

ne diyorsun?" Yataktan kalkıyor ve sert sırtını bana dönerek pencereden dışarı bakmaya başlıyor.

Bir şekilde duygularını incittim ama ne duymak istediğinden emin değilim. Dikkatini yeniden çekmek için çabalayarak, "Güzel görünüyorsun, çok yakışıklısın." diyorum. Artık bir önemi yok. O an geçti. Pencereden geri döndüğünde gözleri kapalıydı. Bir an önce içlerinde parlayan ışık sönmüştü.

"Sende mi?" Rafe açıkça sorar.

Kızarmış ve reddedilmiş hissederek cebimden Stewart'ın anahtar kartını çıkarıp uzatıyorum. Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, onu ortadan kaldırıyor.

"Seni özlemeden önce oraya dönsen iyi olur." Rafe "o "nun kim olduğunu söyleme zahmetine girmez. İkimiz de biliyoruz. Kapıya gidip tokmağı çeviriyorum. Etrafın temiz olduğundan emin olmak için dışarı bakarken kulağıma fısıldıyor, "Plana sadık kal." Sıcak nefesini ensemden hissedince bedenim istemsizce ürperiyor. Yumuşak patileri üzerinde bir kedi gibi sessizce hareket ediyor. Bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Beni nazıkçe koridora doğru iterken Rafe'in yakıcı eli sırtımın en küçük kısmındaydı. Kapının yumuşak tıkırtısı bana kapıyı kapattığını, kendini odaya, benden uzağa kilitletiğini söylüyor.

İ partiye dönüyorum. Ben yokken kalabalığın havası değişmiş. Müzik artık daha gürültülü. Yaylı çalgıların yerini kulaklıklılı bir DJ almış ve pikapları çalıştırırken ritme ayak uyduruyor.

Konuklar, pencere duvarına yaslanmış bir dans pistinde dalgalanıyor ve titreşiyor.

Rafe'in sözleri zihnimde yankılanırken, daha önce gözümde kaçan ayrıntıları fark ediyorum. Partiye katılanlar pelüş koltuklara yayılmış, bacakları iki yana açılmış ve gözleri büyümüş. Burada zarif yüzeyin altına gömülmüş bir sefahat katmanı var.

Stewart onu bıraktığım yerde bekliyor. "Kaybolduğunu sanmıştım," diye şaka yapıyor ve yarı sarhoş şampanya bardağını bana geri uzatıyor.

"Sadece makyajımı düzeltiyorum." Köpüklü içkimden bir yudum alıp alkolün içimi ısıtmasına izin veriyorum. Yalanların bu kadar kolay gelmesi korkutucu ama yine de son birkaç aydır anneme ve Bay Chen'e yalan söyleme konusunda çok pratik yaptım. Aslında Strip'te fotoğraf çekerken onlara dışarıda ders çalıştığımı söylemek. Bankaya yatırıma kadar okul çantamda tomar tomar para saklamak.

Stewart dans pistini işaret ederek "Dans etmek ister misiniz?" diye sorar.

Dans etmek en sevmediğim aktivitelerden biridir. Dirseklerim ve dizlerim gariptir, ellerimle ne yapacağımdan asla emin olamam. Dans etmekten hoşlandığım tek şey, gençken Shelly'nin odasındaki izolasyondur ve en son çıkan erkek grubu hitleriyle çılgınca dans ederdik.

"Hayır, teşekkürler. Ben berbat bir dansçıyım."

Stewart bir nefes verir. "Tanrıya şükür. Dans etmekten nefret ediyorum. Neden sorduğumdan emin değilim. Bu gece benim yüzümden bir şey kaçırmıyormuşsun gibi hissetmeni istemedim."

Bu adam çok nazik. Bir an için öyle olmamasını diledim. Bu beni daha çok canavar yapar.

"Ben öyle düşünmüyorum," diye onu rahatlatıyorum.

Odaya göz gezdirirken, pahalı görünümlü tablolar ve

heykeller duvarlar boyunca oyuklara yerleştirilmiştir. Ustalıkla yerleştirilmiş aydınlatma her birini öne çıkarıyor. "Bunlar muhteşem sanat eserleri. Baban bunları topluyor mu?" Kahverengi bir vazo içinde sarı ve turuncu gelincik çiçeklerinden oluşan bir tabloyu incelemek için yaklaşıyorum. Neredeyse bir Van Gogh tablosuna benziyor.

"Var ama güzelliklerini takdir ettiği için değil. Onları portföyünü çeşitlendirmenin bir başka yolu olarak görüyor."

Bu konunun Stewart ve babası arasında bir anlaşmazlık konusu olduğunu hissediyorum. "Onları nasıl görüyorsun?"

Bir süre düşündükten sonra şöyle diyor: "Babamın sanat eserlerine baktığımda, onları yapan kadın ve erkekleri düşünüyorum. Ne kadar yetenekli olmalılar. Onlar için zor olup olmadığını hep merak etmişimdir. Bu kadar güzel bir şey yapmak, ona kalplerini ve ruhlarını katmak, ama sonra onu satmak zorunda kalmak. Ona onlar gibi değer vermeyen birine vermek." "Sevdiğin bir şeyi kaybetmek zor olmalı" diye eklerken yan gözle bana bakıyor.

Aşıktan bahsetmesi beni rahatsız ediyor. Bu kelimenin üzerinde çok fazla ağırlık var. Gözlerim odayı tarıyor, Rafe ya da Shelly'yi arıyor. İkisini de göremiyorum.

"İlk tanıştığımızda Johnny Stralla'nın oğlu olduğundan bahsetmemiştin," diye geveledim, suçlayıcı görünmemeye çalışarak, ama neden bu konuyu hiç açmadığını merak ediyordum.

"Bu genellikle bahsettiğim bir konu değil. Çok fazla arkadaşım öğrendikten sonra ailemle ilişkilendirilmekten korkarak benden uzak durdu. Bunun sana da olmasını istemedim," diye itiraf ediyor. "Ayrıca, çoğu insan asla bilmez. Ben babama hiç benzemiyorum. Onun gibi görünmüyorum ve onun gibi davranmıyorum."

Stewart'ı sadece soyadına bakarak reddeden insanları düşündükçe içimde bir acıma duygusu uyanıyor. Ardından suçluluk duygusu geliyor. Ben nasıl daha iyi olabilirim ki? Şu anda Stewart'ın soyadını kullanıyorum.

Rafe ve Shelly'yi başları birbirine yakın, ofise ve kasaya giden koridorda fısıldaşırken görüyorum. Stewart'ın bakışlarımı takip edip arkadaşlarımı tanımasından korkarak bakışlarımı kaçırıyorum. Shelly gözden kayboluyor, Rafe ise koridorun girişini kapatmak için yeni irileşmiş vücudunu kullanarak gözcülük pozisyonunu alıyor.

"Bu doğru," diye kabul ediyorum. "Babanı pek sevmiyorsun." Johnny'nin yüzü keskin açılardan oluşurken, Stewart'ınki daha yumuşaktı.

Verdiği cevaba odaklanmaya çalışıyorum, ancak sürekli olarak

Sağımdaki şömüne rafında duran saat gece yarısını çeyrek geçeyi gösteriyor. Her şeyin zamanını hesaplamıştık. Shelly'nin Stewart'ın anahtar kartını kullanarak ofise girmesi ve kameraları kapatması ne kadar zaman alacaktı. Rafe'in gizemli bir şekilde elde ettiği bir dizi numarayı kasanın sayısal tuş takımına girmesi ne kadar sürecekti. Değerli eşyaların Shelly'nin getirdiği siyah spor çantaya konması ve ardından Shelly ile Rafe'nin asansörün yanındaki merdivenleri kullanarak kaçmaları için ne kadar zaman geçmesi gerektiği. Saatin ibreleri çıldırtıcı bir yavaşlıkla dönüyordu.

Stewart yüzünü buruşturarak sohbetimize devam ediyor. "Babam sportif, agresif bir çocuk istiyordu, ama onun yerine bana sahip oldu-nerdy ve utangaç." Kadehindeki şampanyayı çevirerek iç geçiriyor.

Suçluluk duygusu beni daha da sert ısıyor, içime işliyor. Tam cevap vermek üzereydim ki, kulaklığı olan aynı güvenlik görevlisi Stewart'ın omzunda beliriyor. Kaşlarını çatan ve dikkatle dinleyen Stewart'la usulca konuşuyor. Korumanın ona Shelly ve kasa hakkında bir şeyler anlattığından eminim. Her an alarmlar çalacak ve gardiyanlar beni yakalayacak. Nefesimi tutuyorum, kaslarım gergin.

Adam gittikten sonra Stewart bana, "Böldüğüm için özür dilerim ama babamla konuşmam gerekiyor ve sonra ofisinde birkaç şey yapmam gerekiyor. En fazla 20 dakikalığına gideceğim. Sorun olur mu?"

Kalbim yüksek sesle kaburgalarımın çarpıyor. Tek duyabildiğim *ofis* kelimesi. Shelly'nin şu anda bulunduğu oda. Stewart oraya gidemez.

Gülümsemeye zorlayarak, "Elbette. Sorun değil."

Johnny'ye doğru yürümesini izlerken, düşüncelerim dönüyor. Shelly kasayla işini bitirene kadar onu oyalamak için ne yapabilirim? Panik zihnimi bulandırıyor.

Rafe'in her zamanki kayıtsız bakışı, beni kendi yolunda yürürken gördüğünde kayıyor ve yerini telaşa bırakıyor. Konuştuğumuz şey bu değildi. Rafe ve Shelly'yi görmezden gelmem gerekiyordu. Bu geceden Stewart'ın kolunda çıkacaktım, mükemmel bir mazeret. Şimdi bu plan suya düştü, ama ne yapmam gerekiyor? Stewart'ın Shelly'yi yakalamasına izin mi vereyim? Polis in onu sürüklemesini mi izleyeyim? Hayatta olmaz. Onun için daha önce de mücadele ettim ve yine edeceğim. Ne de olsa o benim ailem.

Ofise giden koridordan birkaç adım ötede duruyorum. Kalabalığın arasından Stewart'a sabitlenmiş bir şekilde bakarken, "Stewart bir dakika içinde buraya geliyor," diye nefesimin altından Rafe'ye tısıyorum. Vücut diline bakılırsa babasıyla konuşması bitmek üzere.

Daha umutsuzca fısıldıyorum, "Rafe!"

Gözleri odada dolaşıyor, bir çözüm arıyor.

Stewart Johnny'yi bırakıp bize doğru geliyor. Neyse ki kafası meşgul, yürürken telefonuna bakıyor.

"Ne yapacağız?" Sesim endişeden gergin çıkıyor.

"Dikkatini dağıt ve Shelly'ye daha fazla zaman kazandır," der Rafe kararlı bir şekilde. Rüyadan uyanan bir adam gibi harekete geçti. Bu akşam ikinci kez kolumdan tutup beni sürükleyerek dans pistine doğru ilerliyor.

"Dikkatini dağıtmak mı? Nasıl?" Stewart'ın yaklaşmasını izlerken sesim panik içinde yükseliyor.

Rafe dans pistinin kenarında durup beni kendine çekiyor. "Sakin ol. Kıskançlık." Bununla birlikte beni kendine çekti ve sallanmaya başladı. Şarkı yavaş bir şarkı, altta yatan duygusal bir ritmi var. Akıcı uzuvları ve parlayan gözleriyle sıvı cıva gibi hareket ediyor. Stewart'a iyi bir dansçı olmadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum ama Rafe için bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Beni sıkıca kavırıyor ve tek yaptığım onun ritmini takip etmek.

Ellerini belime doğru uzatarak alt bedenlerimizi aynı hizaya getiriyor. Kalçaları müzikle birlikte ritmik bir şekilde bana sürtünerek dönüyor. Arzu yükseliyor, onun dokunuşuyla içimde kaynıyor. Rafe karanlık bir yoğunlukla bana bakıyor, bu da beni daha da yakınlaştırıyor, ondan daha fazlasını istiyorum. Parmakları sıkılaşıyor ve kalça kemiklerimin hemen üzerindeki hassas ete saplanıyor. Kollarım boynuna sıkıca sarılıyor ve ona doğru itiyorum. Başımı yukarı doğru eğiyorum, herkesin önünde onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Odanın geri kalanı, annemle ve bu soygunla ilgili korkularım, sadece vücudumun onunla temas eden noktalarına odaklanana kadar kayboluyor.

Rafe gözlerimin içine bakıyor. "Bakıyor mu?" "Neye?"

Hülyalı bir şekilde soruyorum.

Artık daha sabırsız olan Rafe, "Bizi izliyor mu? İşe yarıyor mu?"

Sanki başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi, şimdi ve buraya geri dönüyorum. "Ah." Rafe'in omzunun üzerinden Stewart'ı arıyorum. Ofise giden koridorun girişinde durmuş, bariz bir şaşkınlık ve acıyla bana bakıyor.

Suçluluk duygusuyla, aramıza biraz mesafe koymak için Rafe'den uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

"Koridorun girişinde," diyorum Rafe'e, utançtan başım öne düşüyor. Stewart her şeyi görmüştü. Rafe'e nasıl baktığımı, vücutlarımızın birlikte nasıl hareket ettiğini görmüştü. Ona dans etmek istemediğimi söylemişim ama işte b u r a d a y d ı m , başka bir adamla dans pistinde yüzüstü. Hatta

Shelly'yi korumak için gerekli olsa da, yanaklarımda utanç ateşı yanıyor.

OceanofPDF.com

A n Kızgın bir ses çınlıyor, müziğin sesinin üzerinde yükseliyor. İlk başta Stewart'a karşı duyduğum suçluluk duygusuyla görmezden geldim.

Ama tartışma giderek büyüyor.

göz ardı edilemeyecek kadar yüksek. Yanımda dans eden çiftler hareketlerini durdurup kaynağı bulmak için dönüyorlar. Rafe ve ben de aynısını yapıyoruz. Şampanya kadehim yerleştirdiğim yan masanın üzerinde duruyordu. Aldım ve içtim. Stewart'ın beni Rafe'le dans ederken izlerkenki yüz ifadesinin anısını silip atana kadar içimde içmeye devam etme dürtüsü var.

Rafe kargaşanın ne olduğunu görmek için dönüyor, ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Köpekbalığı Johnny odanın karşısında yaşlı, kır saçlı bir adamla tartışıyor. Adamın yüzü öfkeden kıpkırmızı. Johnny elini kaldırmış, avuç içi adama dönük, sanki onu sakinleştirmeye çalışıyor.

Adam ceketinin içinden küçük bir tabanca çıkarırken dehşetle bakıyorum. Johnny'nin göğsüne nişan alıyor ve onu tam ortasından vuruyor. Kurşun Johnny'nin vücudunu delip geçmiş olmalı çünkü bir saniye sonra arkasındaki devasa pencere sağır edici bir gürültüyle paramparça oluyor. Ses o kadar yüksek ki irkiliyorum ve annemin beyaz elbisesinin üstünden şampanya dökülüyor. Cam parçaları hem odanın içine hem de dışına yağıyor.

Bir dakikalığına, her şey ürkütücü bir şekilde durgunlaşır. DJ, kadehlerin tokuşturulması, sohbetin gürültüsü, hepsi kesilir. Sonra kaos başlar. Kalabalıktan biri çığlık atıyor, yüksek sesle ve çığlık atıyor. İnsanlar koşmaya başladı ve ben silahlı adamın izini kaybettim. Konukların çoğu çıkışa doğru koşuyor, ama bazıları şok olmuş bir ifadeyle yere yığılan Johnny'ye doğru ilerliyor. Stewart tek kelime etmeden yanımdan geçip babasının yanına gidiyor.

Donmuş bir halde, kenarlarında pürüzlü cam parçalarının sıralandığı boş pencere çerçevesine bakıyorum. Biri koluma dokunduğunda, vurmak için kaldırdığım elimle etrafımda dönüyorum. Bu Shelly'ydi ve havaya kaldırdığım yumruğumu görünce geri çekildi. Ben saldıramadan Rafe elimi tutuyor ve nazikçe yanıma geri getiriyor.

"Tiffany," diyor Shelly, küçük bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuşarak.

"Benim. Buradan çıkmamız gerekiyor." İçindekilerden dolayı düzensiz bir şekilde şişen, yıpranmış siyah bir spor çantasını kaldırıyor.

Bir adamın vurulmasına tanık olduğum için şokta olmalıyım, çünkü çantaya aptal aptal bakıyorum, bir an için neden önemli olduğunu anlayamıyorum. Sonra kafama dank etti. İşe yaramıştı. Shelly kasaya girdi. Parayı aldık.

Anneme yardım edebilirim.

"Gidin!" Rafe bizi çağırıyor ve biz de çıkışa doğru koşuyoruz. Johnny'ye son bir kez baktım. Onu göremiyorum. Çok fazla izleyici var. Değişen kalabalığın içinde Stewart'ı görüyorum, bir kulaklığı tutuyor ve ona bağıırıyor.

Rafe aynalı tavanı ve mermer zeminiyle koridora açılan kapıyı çarparak açıyor. Salondaki korkmuş misafir kalabalığını iterek merdivenlere açılan kapıya koşuyoruz. Alarm çalmasın diye dua ederek kapıyı itip açıyorum. Zil çalmadı. Sirenler çalmıyor.

Üçümüz merdivenlerden aşağıya atılıyor, sürekli alçalan bir spiralin içinde dönüp duruyoruz. Düşmemeye konsantre oluyorum. Giydiğim yüksek topuklu ayakkabılar beni arkadaşlarımdan daha yavaşlatıyor.

Maskeli balodan gelen konuklar arkamızdaki merdiven boşluğuna akın ediyor. Aşırı kalabalık koridorun karmaşasından kaçarken panik içindeki sesleri bizi takip ediyor. Ayak sesleri beton basamaklarda çınılıyor. Daha hızlı insanlar etrafımdan akıp geçerek alt kata iniyorlar. Tüm bu insanların arasında kaybolacağımızı umuyorum. Bir soygundan kaçan suçlulardan ziyade, silahlı saldırıdan kaçan başka bir grup misafir.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir inişten sonra 40. kat tabelasından otel odalarıyla dolu bir kata çıkıyoruz. Uzun bir orta koridor ve her iki yanda duvarları kaplayan kapılar var. Biz koşarken oda numaraları gözümün önünden geçiyor: 4220, 4218, 4216.

Arkamızdan bir takip sesi duymayı bekliyorum ama şu ana kadar sadece sessizlik var. Belki de herkesin dikkati çatışmadan dolayı bizim için endişelenemeyecek kadar dağılmıştır. Umarım öyledir.

Koridorun sonunda genel otel misafirleri için altı asansörden oluşan bir asansör bankası var. Bir grup genç kadın asansör kapılarının yanında beklemektedir. Hepsi benzer dar kısa etekler giymiş, üstlerinde de birbiriyle uyumlu askılı bluzlar var. Ortalarında açık beyaz bir elbise giymiş bir kadın var. Göğsündeki kuşakta "gelin adayı" yazıyor. Kadınlar birbirlerine yaslanmış, kelimeleri geveleyerek ve aşırı yüksek sesle konuşuyorlar.

Shelly, Rafe ve ben grubun arasına karışmaya çalışarak onlara yaklaşıyoruz. Asansörün zili çaldı ve hepimiz birlikte içeri daldık. Bu planımızın en riskli kısımlarından biri. Eğer biri boş kasayı fark ederse, polis çoktan zemin kata inmiş, asansörden inmemizi ve hemen gözaltına alınmamızı bekliyor olabilir.

İniş duruyor ve asansörün kapıları gürültüsüzce açılarak lobiyi gösteriyor. Bizi bekleyen bir güvenlik yok. Otelin ana kapısına giden açık bir yol var. Hızlı adımlarla ama koşturmayla çalışarak çıkışa yöneliyoruz.

Neredeyse başarmıştık, gelen temiz havayı hissedecek kadar yaklaşmıştık ki bir ses duydum. Güvenlik masasındaki telefonun çaldığını. Hemen yanından geçmek zorundayız. Ağır çekimde, güvenlik görevlisinin telefonu açıp ahizeye konuşmasını izliyorum. Başını kaldırıyor ve gözleri bize takılana kadar kalabalığı tarıyor. Tanıdık geliyorlar.

"Koş!" diye bağırır Rafe ve kapıya doğru koşturmayla başlar. Shelly hemen arkasındaydı. Aptal topuklu ayakkabılarımla tökezleyerek peşinden koşuyorum. Dışarıya doğru ittiğimde güvenlik görevlisi masasının etrafından dolanıyor, neredeyse bana ulaşıyor. Öfkeyle korna çalan taksilerin sesi özgürlüğün tatlı müziği gibi geliyor.

Rafe ve Shelly önümde yarım blok ilerlediler. Ayakkabılarımla çalıkların arasına atmak için duraklıyorum. Güvenlik görevlisi de ana girişten geçmeyi başarmış ve dışarıda kaldırımda bekliyor. "Dur!" diye bağırmasını duymazdan geliyorum ve hayatım boyunca hiç koşturmadığım kadar hızlı koşuyorum.

Aceleyle geçip gittiğimde şaşkın turistler iri gözlerle bana bakıyor. Çıplak ayaklarımın tabanı kaldırıma vurdukça acıyor. Birkaç blok sonra, Rafe önümdeki bir ara sokaktan döndü. Üç blok sonra Shelly bir Çin restoranında kayboldu.

Arkamda sirenler çalıyor, ben Strip'te hızla ilerlerken onların cızırtılı çığlıkları daha da yaklaşıyor. Keskin bir sağa dönüp gördüğüm ilk kumarhaneye daldım. Ben gölgelerin arasında yarı gizlenmiş bir şekilde pencereden bakarken, ışıkları yanıp sönen bir polis arabası geçiyor. Luxor'a doğru gidiyordu. Pencereden geri çekildiğimde, bir ayna görevi görerek dehşete kapılmış gözlerimi ve yüzümün yarısını hâlâ gizleyen maskemi yansıtıyor. Takılı olduğunu unutmuşum. Tiksintiyle maskeyi çıkardım ve cebime attım. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Bu benim utancımın, hilemin vücut bulmuş hali.

Otelin hediyelik eşya dükkanından, üzerinde Las Vegas yazan şatafatlı taşlarla süslü bol bir kapüşonlu sweatshirt ve ona uygun bir eşofman altı alıyorum. Benim

Annemin beyaz elbisesi dökülen şampanya yüzünden lekелendi. Mahvolmuş. Üzölerek elbiseyi atıyorum, kadınlar tuvaletinin çöp kutusuna atıyorum ve üstüne buruşuk kağıt havlular yığıyorum.

Yeni kıyafetlerimle tekrar aydınlık caddeye çıkıyorum. Etrafımdaki insanlar gülüyor ve konuşuyor. Gülümsüyorlar ve kucaklaşıyorlar. Benim sıkıntılı halimde, yüzleri bir karnaval lunaparkındaki gibi çarpık görünüyor. Her şey tersine dönmüş durumda ve işte o zaman kendime yalan söylediğimi fark ediyorum. Bunları, kötü şeyleri yapabileceğimi ve bunlar bittiğinde normal hayatıma geri döneceğimi sanıyordum. Şimdi o kadar net görüyorum ki bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

OceanofPDF.com

W Planladığımız gibi Starlight'ta, çürümeye yüz tutmuş otelin arka tarafında buluştuk. Bir zamanlar bu alanda lüks bir et lokantası vardı. Sadece yırtık ve tozlu deri kabinler kaldı. Rafe, Shelly ve ben onlardan kaçındık.

Odanın ortasında gevşek bir yarım daire şeklinde duruyorlardı.

Artık koşmayı bıraktığımda, yaptıklarımın büyüklüğü, içinde bulunduğum durumun gerçekliği yüzüme çarpıyor. Kafama, kalbime bir darbe. O korkunç şeyleri yaptığıma inanamıyorum. Stewart'a ihanet ettim, bir suç işledim ve bir adamın vurulmasını izledim. Hepsi çok fazla. Titriyorum. Vücudum rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Az önce ne oldu?" Rafe ve Shelly'ye ağlayarak soruyorum. "Biz ne yaptık? Kafam çok karışık. Johnny'yi kim vurdu?"

"Kim bilir?" Rafe omuz silkiyor, kayıtsız. "O adamı daha önce hiç görmedim." "Bununla hiçbir alakan olmadığını mı söylüyorsun?" "Bu olayla bir ilgim olmadığını mı söylüyorsun?"

bir cinayetin suç ortağı. Üniversite yerine hapse gideceğim diye endişeleniyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Rafe ve Shelly'nin beni bu karmaşanın içine sürüklemesine izin vermek. Ama dürüst olmak gerekirse onları suçlayamam. Bu yolu onlar göstermiş olabilir ama bu yolda yürüyen benim.

"Ben mi?" Rafe sert bir kahkaha atar. "İnan bana, benim öyle bir nüfuzum yok. O adamlara kıyasla ben küçük bir adamım."

Ona güvenebilir miyim? Stewart'ın babasının vurulduğunu gördüğümünden beri her şey değişti. Dikkatim Shelly'ye dönüyor, her şeyi nasıl idare ettiğini görmek için. Rafe ile aynı bakışa sahip olması beni ürkütüyor. O kararlı, düz ifade, sanki olan hiçbir şey ona dokunamazmış gibi. Sanki bir buz kütesinin içine gömülmüş gibi.

"Şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz?" İkisine de sordum. "Az önce bir adamın vurulduğunu gördük. Muhtemelen ölmüştür. O-" Sesim paniğimle birlikte yükseliyor.

"Tiffany," dedi Rafe, sözümü keserek, "bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok.

Bu. Bu bizim kontrolümüz dışında. Acele edip işimizi bitirmeliyiz." Shelly'ye dönerek ayaklarının dibindeki artık kirlenmiş spor çantasını işaret ediyor. "Görelim bakalım."

Diz çökerek çantanın fermuarını açtı ve içeri açtı. Gözyaşlarının arasında bile, orada duran banknot, bozuk para, kumarhane fişi ve ışıltılı mücevher yığınları karşısında nefesim kesiliyor. Rafe uzun bir ısıklık çalıyor ve 1.000 dolarlık tek bir kumarhane fişini seçiyor. Havada çeviriyor ve avucunun içinde yakalıyor. "Tiffany'ye payını ver," der Shelly'ye.

Çantayı kısa bir süre karıştırdıktan sonra Shelly ince bir kâğıt şeridiyle birbirine bağlanmış bir deste banknot çıkardı. Bana uzattı. Kararsız ellerle alıyorum, kalın para tomarına bakıyorum. Bir fermuar sesi duyduğumda, Shelly'nin çantayı kapattığını görmek için başımı kaldırıyorum. Hâlâ dolu. Shelly, çemberin benden farklı tarafında, Rafe'nin yanında durmak için hareket etti. Çantayı göğsüne bastırılmış, gözlerimle buluşmayı reddediyor.

Dehşet boğazıma düğümleniyor. Onu yutmaya çalışıyorum. "Çocuklar?" Burnumu çektim. "Neler oluyor?"

Rafe çenesini kaldırır. "İşte bu kadar. Paradan sana düşen pay."

Şok olmuş bir halde, bana tokat atmışlar gibi geri sallanıyorum. "Ama eşit olarak bölüşeceğimizi söylemiştik. Bu sadece birkaç bin dolar. Annemin tedavilerini karşılamak için yeterli değil." Elimdeki para destesini onlara doğru sallayarak derin bir nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Burada doğru olmayan bir şeyler var.

Rafe kesin bir ifadeyle, "Bu konuyu konuştuk ve alacağının bu olduğuna karar verdik," diyor. "Biz mi? Shelly mi?" En iyi arkadaşımın bakışlarını yakalamaya çalışıyorum.

Sonunda başını kaldırdığında, çenesi gergin ve gözleri soğuktu. "Rafe haklı, Tiffany. Tehlikeli işlerin çoğunu biz yaptık, bu yüzden büyük kısmını bizim almamız adil olur. Ayrıca, uçak bileti almamız gerekiyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sersemlemiş durumdayım, göğsümde bir korku çukuru yayılıyor.

Çantayı omzuna doğru kaydırıyor ve en büyük korkumu doğruluyor. "Gidiyoruz."

Şaşkınlıkla Shelly'nin elini Rafe'nin pazularına dolmasını ve ona doğru eğilmesini izliyorum. Bu bir sahiplenme ilanı, sanki ona aitmiş, onu sahipleniyormuş gibi. Rafe'ye bakıyorum, ne gördüğümü anlamaya, anlamlandırmaya çalışıyorum. Yüzünde karanlık bir duygu titreşimi belirliyor. Pişmanlık mı? Keder? Kızgınlık mı?

"Bizden uzak durman için seni uyarmıştım." Rafe'in sesi tınısızdı.

yüz ifadesi asık.

Şaşırması bir halde parayı göğsüme bastırdım. "Anlamıyorum."

Shelly'den zalim bir gülümseme ve her şey netleşir. Hız treni sona erdi. Bensiz devam edebilmesi için acımasızca yolculuktan itiliyorum. Onca insan varken Shelly'nin bana bunu yaptığına inanamıyorum. Birbirlerine dokunduklarını görmek, o jestteki aşinalık beni öldürüyor. Rafe hakkında kurduğum tüm hayaller, onun kurtarıcısı olacağım. Onun yerine, o ve Shelly beni lanetlediler.

Arkamdan nasıl da gülmüşlerdir bana. Aptal küçük Tiffany ve onun okul aşkı. Çok saf. Manipüle edilmesi çok kolay. "Bana tuzak kurdun ve şimdi gidiyor musun? Polis peşimdeyken mi? Muhtemelen mafya da." Sesim kesildi. Gözyaşları boğazıma doluyor, beni boğuyor. Rafe'in sahtekârlığı acıtıyor, sığ bir kesik. Shelly'nin ihaneti ise ölümcül bir darbe, sırtıma ve kalbime saplanan bir bıçak.

Bir daha *asla* sevmeyeceğim. Bu çok kötü acıtıyor.

Shelly, tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı bana kızgın bir şekilde, "Ne yaptığını çok iyi biliyordun," diye tükürdü.

Bu yeni gerçeği özümserken, Shelly'nin gittiğini fark ettim. Rafe gidiyor. Annem ölüyor.

Yalnız olacağım.

Bu bir kabus. Bütün kötü rüyalar aynı anda gerçek oluyor. "Shelly," diye yalvarıyorum, "lütfen, beni bırakamazsın."

Kıvılcımsız çakmaktaşı gibi gözleriyle, "Gitmem gerek. Burada benim için hiçbir şey yok."

"Ben buradayım." İçimde bir boşluk açılıyor, uçsuz bucaksız ve bomboş.

"Evet, ne kadar süre için? Sen üniversiteye gidene kadar ne kadar Tiffany? Beni terk eden *sen* olana kadar ne kadar? Eğer şimdi gitmezsem, sonsuza dek burada sıkışıp kalacağım. Sonum tıpkı annem gibi olacak." Shelly'nin soğuk cephesi kırılır ve sesi çığlaşır. Gözleri, benim yanaklarımdan süzülen yaşlarla aynı şekilde parlıyor.

Bu beni durduruyor. Sözlerinde doğruluk payı var. Uzun zamandır farklı yollarda olduğumuzu biliyordum. Hiçbir zaman aynı geleceği hayal etmedik, gençken bile.

"Bırak gideyim, Tiffany. Gitmek zorundayım." Daha da yumuşuyor, yalvarıyor. Gözyaşları taşıyor ve özgürce akıyor.

Ama bunu nasıl yapabilirim? Elimde kalan tek şey o iken gitmesine nasıl izin verebilirim? Yapamam. Yapamam.

yeterince güçlü değil.

"Lütfen," diye fısıldıyor, merhametime, affıma, iznime ihtiyacı var.

Onu seviyorum ve

ondan nefret ediyorum.

Bir kez başımı salladım,

hıçkırarak.

Söylenecek bir Şey kalmamıştır. Rafe ağır çantayı Shelly'den alır ve omzuna atar. Vedalaşmadan el ele tutuşup uzaklaşıyorlar. Artık ayakta duramıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve karanlık onları yutana kadar gzyaşlarımla izliyorum.

Umutsuzca nefes alıyorum, göğsüm açık, acı veren bir yara.

Eğer kalp kırıklığı insanı ldrebiliyorsa, o zaman ben de leceğim.

OceanofPDF.com

I Ölecek olan ben
değilim.

Annem arıyor.

Shelly ve Rafe ayrıldıktan bir ay sonra, Shelly kanserle olan savaşını kaybeder. Güllerle kaplı tabutu toprağa gömüldü ve onunla birlikte benim kalbim de.

OceanofPDF.com

Yemek zorundasın, canım." Bay Chen, benim favorim olan buharda pişmiş köfteyi komodinin üzerine bırakıyor. Orada, sürekli büyüyen bir yığının yanında duruyor.

kirli tabaklar, zar zor toplanmış yiyecekler ve yarı sarhoş içkiler.

Dağıldım. Duvara fırlatılmış bir tabak gibi parçalara ayrıldım. Yatakta geçirebildiğim kadar çok zaman geçiriyor, başımın üzerinde tembelce dönen tavan vantilatörüne bakıyorum. Kötü notlar alıyorum, okul birincisi olma şansımı ve bir Ivy League üniversitesine kabul edilme umudumu mahvediyorum. O hayaller rüzgarda savrulan karahindiba tohumları gibi uçup gitti.

Buna üzölmeye bile zahmet edemiyorum. Her şey uzak geliyor. Hayatım bir başkasının gördüğü bir rüya ya da daha büyük olasılıkla bir kabus. Boş boş, polisin beni tutuklamaya gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Neredeyse öyle olmasını umuyorum. Stewart'a ve onu nasıl kullandığıma dair suçluluk duygum bedelini ödememi gerektiriyor. Eğer hapse girersem, her şey çok basit olacak. Artık okul için endişelenmek ya da kelepçeleri beklerken omzumun üzerinden bakmak yok.

Ama apartmanın otoparkına yanıp sönen sirenler girmiyor. Kimse benim için gelmedi. Bundan nasıl kurtuldum? Eminim şimdiye kadar boş kasayı bulmuşlardır. En az olası görünen tek cevap, birinin beni koruduğu. Bu tür bir erişim ve güce sahip olan kişi Stewart, ama ona davranışımından sonra beni korumazdı. Korur muydu?

Bir gözüm gazetelerde, manşetlerde adımlı görmek için bekliyordum. Soygundan hiç bahsedilmedi. Ancak Köpekbalığı Johnny'nin ölümü hakkında geniş haberler çıktı. Katili, gördüğüm yaşlı adam, çatı katından kaçmaya çalışırken polisle girdiği çatışmada öldü. Tavanında aynalar olan o uzun koridoru ve kanla kaplı mermer zemini hayal ediyorum.

Görünüşe göre katil, rakip bir çetenin önde gelen üyelerinden biriymiş. Gazeteler kavganın, çetelerin ve gangsterlerin her birinin uyuşturucu ticaretinden kendi payını almak istediğı New York'taki tartışmalı bölge yüzünden çıktığını bildiriyor.

Bay Chen yine "Tiffany, ye," diye azarlıyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Yorganı başımın üzerine çekerek ondan uzaklaşıyorum ve dünyayı kapatıyorum.

OceanofPDF.com

DÜŞMANLAR VE AŞIKLAR

MEVCUT, ORLANDO, FLORİDA

T Konferans çok sıkıcı. Işıklar kısıkken ve dünden beri ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek, uyanık kalmak bir mücadele. Üçüncü fincan kahvemi içiyorum ama esnememe engel olamıyorum. Beni tam bir sersemliğe düşmekten alıkoyan tek şey Ethan'ın yanımdaki varlığı. Karanlıkta, sadece odanın önündeki sunucunun ekranından gelen parıltıyla ona gizlice bakıyorum, hayal kuran zihnim dolaşırken yüzünün çizgilerini izliyorum. O düz kaşlar, küçük yara izi. Yarık çenesi ve kirli sakalla kaplı çenesi. O dolgun alt dudak. Tadı nasıl olurdu? Nasıl hissederdi? Bakışlarım güçlü kollarında ve geniş göğsünde geziniyor, dün gece yanımda uyurken ne kadar sağlam olduğunu hatırlıyorum. Büyük elleri

Sırtında ropy damarları vardır.

Ethan başını çevirmeden bir peçeteye bir şeyler yazıyor ve bana uzatıyor.

Neden bana ben şekermişim de sen Cadılar Bayramı'ndaki bir çocukmuşsun gibi bakıyorsun?

Utanç dolu bir nefesle gözlerimi ondan ayırıyorum ve yüzümü öne çevirmek için vücudumu kırbaçlıyorum. Çevresel görüşümde, bastırılmış kahkahalarla omuzlarının titrediğini görüyorum. Bana seslenmesine sinirlenerek, hoşnutsuz bir *hımhım*la sandalyemi birkaç santim öteye itiyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi ileriye dikerek inhalasyon yoluyla bulaşan akciğer hastalıkları dersine odaklanıyorum.

Ethan'ın kahkahası daha da yükseliyor ve birkaç kafa bize doğru bakıyor. "Böyle yapma, Tiffy," diye fısıldıyor ve sandalyemi tutmak için uzanıyor. Hızlı bir çekişle beni kolayca kendine doğru çekiyor. Şimdi daha da yakın oturuyoruz, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. Ethan peçeteyi kapıyor ve boş tarafına çeviriyor. Başını üzerine eğmiş, öfkeyle bir şeyler karalıyor. Merakımdan başımı çevirip ne yaptığını görmeye çalışıyorum.

Yazmayı bitiriyor ve notu bir blackjack dağıtıcısı gibi masanın üzerinde kaydırıyor.

Sıkıldım. Ne zaman gidebiliriz?

Kalemi elinden aldım ve cevap yazdım.

Dersler saat üçte yapılıyor.

Ethan neredeyse yazmayı bitirmeden kalemi elimden çekiyor.

Bunu başaramayacağım. Hadi gidelim buradan.

Kalemi alıyorum ve Ethan'ın parmaklarının ne kadar sıcak olduğunu fark ediyorum.

Yapamayız. Başımın belaya girmesini istemiyorum.

Ethan cevabımı okuyunca alaycı bir şekilde homurdandı.

Başınız nasıl belaya girebilir? Burada kimse bizi tanımıyor. Kim söyleyecek? Epcot'a erken gitmek istiyorum!

İyi bir noktaya değindin. Buradaki herkes sunuma odaklanmış durumda. Gidersek kim fark eder ki?

Cevap yazdığımda Ethan kağıtlarını çantasına tıktırmaya başlamıştı bile.

Tamam. Hadi gidelim.

Okul çocukları gibi kıkırdayarak otelin lobi kapısından çıktık ve bulutlu bir Orlando gününe girdik. Kabarık gri bulutlar sürüklenip tepemizde dönüyor. Şimdilik kuru ama hava metalik kokuyor. Bir yağmur fırtınası geliyor.

"Bak," diyor Ethan, işaret ederek, "Epcot'a gitmek üzere olan bir otobüs var. Hadi yakalayalım."

Yan tarafında kocaman bir Mickey Mouse yüzü olan büyük kırmızı bir otobüs otelimizin önündeki kavşakta rölantide duruyor. Yeni gelmiş gibi görünüyor, uzun bir yolcu kuyruğu girmek için bekliyor.

Ethan otobüse doğru gidiyor.

"Bekle." Elimi göğsüne koyup onu durduruyorum. "Önce yukarı çıkıp üstümüzü değiştirelim mi?"

"Otobüsü kaçırarak mıyız? Kim bilir bir sonraki için ne kadar beklememiz gerekecek? Hadi şimdi gidelim." Noel sabahındaki bir çocuk gibi heyecanlı.

"Ama etek giyiyorum." Vücudumu işaret ediyorum.

Ethan'ın yüzüne müstehcen bir sırıtma yayılır. "Ve eğer söylememde sakınca yoksa, onu oldukça iyi giyiyorsun." Eğilip arkama bakıyormuş gibi yapıyor. Görünüşe göre, seksi kütüphanecilere karşı hâlâ bir şeyler hissediyor.

"Ethan!" Gülererek koluna vuruyorum.

"Geri dönmen gerekiyor mu? Sanırım ayakkabılarını değiştirmelisin." Alçak topuklu ayakkabılarıma bakıyor, çarpık gülümsemesini silen bir endişe kaşlarını çatıyor.

"Hayır, sorun değil. Bu ayakkabılar şaşırtıcı derecede rahat," diyorum ona.

Dürüstçe.

Sıradaki son kişi de otobüse biniyor.

"Harika. Hadi gidelim." Ethan elini uzattı. Onu tutuyorum ve birlikte otobüse yetişmek için koşuyoruz. Şoför kapıyı kapatmadan hemen önce oraya varıyoruz. Hoşnutsuz bir bakışla bizi içeri aldı.

Ayakta duran bedenlerin ve bebek arabalarının arasından geçerek arka tarafa ilerliyoruz. Bir sonraki durakta insanların çoğu indi, biz de oturduk. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip tutam tutam ayırıyorum. Florida'nın nemli havası saçlarımı kıvrırcıklaştırıyor. "Kendimi çok yaramaz hissediyorum. Derslerin geri kalanını bu şekilde atladığımıza inanamıyorum."

Ethan bana kaşlarını çattı. "Ne? Bunu daha önce hiç yapmadın mı? Lisede ve üniversitede derslere girmeyip eğlenmeye gitmedin mi? Hiç annene yalan söyleyip evden gizlice kaçmadın mı?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum: "Annem hastayken ve öldükten hemen sonra okulu çok aksattım ama eğlence için hiç kaçmadım."

Ona okuldan kaçmamış olabileceğimi ama kesinlikle gizlice dolaştığımı söylemedim. Strip'e gittiğim bütün o geceler boyunca anneme ve Bay Chen'e yalan söyledim. Bundan bahsedersem Ethan nasıl tepki verirdi? Beni tiksintiyle uzaklaştırır mıydı? Beni reddeder mi? Onu sonsuza kadar karanlıkta tutamam ama saygısını ve güvenini kaybetme düşüncesi çok acı verici.

Kıkırdayarak, "Bunu değiştirmemiz gerekecek. Bir numaralı önceliğimiz Tiffy'nin en iyi gününü geçirmesini sağlamak, böylece dersleri kaçırdığı için kendini suçlu hissetmeyecek."

Kolu koltuğumun arkasına doğru uzanıyor. Ben arkaya kayınca Ethan kıpırdamıyor. Bunun yerine parmaklarını omzumun üst kısmını hafifçe okşayacak şekilde kıvrıyor. Sadece sıradan bir dokunuş, çok küçük ama yine de bu his nefesimi kesiyor.

Otobüs caddede gümbür gümbür ilerliyor. Vücudumu ona doğru çeviriyorum. "Bu planı sevdim. Yine de çok eğlenceli olamaz. Aksi takdirde konferansın geri kalanını es geçebilirim."

"İşte şimdi bana meydan okuyorsun," diye alay ediyor Ethan.

"Uh-oh." Gülüyorum. "Beni mahvedeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle öyle umuyorum." Ethan bana yine o karanlık seksi bakışını atıyor ve bunu söyleme şekli, sanki daha sonrası için bir sözmüş gibi, karnımın derinliklerine bir karıncalanma gönderiyor.

Otobüs sarsılarak durdu ve inme vakti geldi. Otobüsün içini taradıktan sonra

Kapılar, bizi parkın derinliklerine götürüyorum. Yürürken Ethan yanımda sessiz duruyor. Yüzünde düşünceli, neredeyse üzgün bir ifade var. Sonunda, "Annenin vefatına üzıldüm. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu düşünüyordum."

Ah, onu bu kadar sessiz yapan şey de buydu.

"Sormamın sakıncası yoksa, bu olay olduğunda kaç yaşındaydın?" diyor usulca.

O zamanı düşündüğümde sık sık hissettiğim depresif duyguyu bekliyorum ama olmuyor. Sakinim, belki bu konuşmayı yapabilirim ve diğer tarafa geçtiğimde hala iyi olabilirim. Kederin tek yoldaşım olmak zorunda olmadığı yeni bir düşünce.

"18 yaşına yeni girmiştin." Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum, artık tanıdık gelen yüz hatları beni rahatlatıyor.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Sana kim baktı? Sanırım gerçekten bir ailen olmadığını söylemiştin."

"Anneme ve bana yakın olan komşumuz Bay Chen beni yanına aldı. Bizim için aileden biri gibiydi. Yasal olarak bir yetişkindim ve bir vasiye ihtiyacım yoktu ama duygusal olarak enkaz halindeydim. Bana göz kulak oldu. Eğer o olmasaydı... neler olurdu düşünmek bile istemiyorum."

Derin bir iç geçirdim. "Bay Chen harikaydı ama yaşlıydı. Annemi kaybettikten bir yıl sonra gerçekten hastalandı. Bu benim için bir dönüm noktasıydı. O zamana kadar hiçbir şeyi önemsemeyi bırakmıştım. Artık okulu ya da geleceğimi umursamıyordum. Bay Chen tekrar denemem için bana söz verdirdi. Tayvan'da doktordu. Ölmeden hemen önce onun mirasını devam ettireceğime ve tıp fakültesine gideceğime yemin ettim."

Hatırlıyorum, önce bir tabut toprağa giriyor, sonra sekiz ay sonra başka bir tabut, başka bir cenaze. Sanki ben de onlarla birlikteymişim, bir metre derine gömülmüşüm gibi hissettiren daha fazla üzüntü. Sanki bir daha ışığı göremeyecekmişim gibi. Ethan yürümeyi bıraktı ve bana baktı, yüzü sessiz bir sempatiyle doluydu. "Nasıl hayatta kaldın? Bunu yaşamak zorunda

kalmandan nefret ediyorum, özellikle de Tek başıma. Seni o zamanlar tanıyor olsaydım, yardım edebilirdim."

Tam orada, yürüyüş yolunun ortasında, insanlar iki kayayı ayıran su gibi etrafımızdan akarken, Ethan beni kabaca göğsüne çekti. Bana sıkıca sarıldı. İlk başta ellerim yanlarımda asılı kaldı. Onun yakınlığı ve geçmişimden gelen anılar beni bunaltıyor. Ethan'ı o zamanlar tanısaydım her şey benim için ne kadar farklı olabilirdi. Her şey nasıl da

Shelly yanımda kalsaydı daha iyi olurdu. Ama Shelly beni terk etti. Ethan da dahil olmak üzere diğer herkesin de beni terk edeceğinden endişeleniyorum.

Bu farkındalık beni çok etkiledi. Hayatımın son on yılını böyle bir acıyı bir daha yaşamamak için herkesi kendimden uzaklaştırarak geçirdim. Gözlerimin arkası yaşlarla dolarken ellerim canlanıyor ve ona sarılarak kucaklaşmaya karşılık veriyorum.

Sert göğsüne yaslanarak mırıldanıyorum: "Keşke seni o zamanlar da tanısaydım."

Ben gözyaşlarımı yutarken o uzaklaşıyor ve bana şefkatle bakıyor. Ethan'ı içime almak için çok çalışmama rağmen, yine de onun önünde ağlamaktan hoşlanmıyorum.

"Dostum, Tiffany'ye hayatının en eğlenceli gününü yaşatmak konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyorum, değil mi?" Kaşlarını çattı. "Sana üzücü şeyler soruyorum ve yüzleşmek istemeyeceğin anılarını canlandırıyorum."

"Sorun yok." Şüpheli ifadesini görünce tekrarlıyorum. "*Gerçekten*, sorun yok. Sormana sevindim. Çoğu insan sevdiği biri öldüğünde ne söyleyeceğini bilemez, bu yüzden sessiz kalır ama bunun bir faydası olmaz. Konuştuğumuza sevindim."

"O zaman ben de memnunum."

T Test Pisti yolculuğu saçlarımı karıştırdı ve gözlerimi yaktı. Hızlı ve sarsıcıydı ve ben buna bayıldım. "Sen ne düşünüyorsun?" Yolculuktan inerken Ethan'a soruyorum. Neredeyse zıplıyordum, bu deneyim beni çok canlandırmıştı. "Harikaydı. O arabaların saatte 60 mil hızla gittiğine inanamıyorum." Ethan yürüyüş yolu önümüzde üç yöne ayrılırken etrafına bakıyor. Hangi yöne gideceğinden emin olamayınca, "Sırada ne var?" diye soruyor.

Zihnimdeki haritaya bakıyorum. Epcot iki ana bölümden oluşuyor: çoğunlukla gezinti alanlarının bulunduğu ön bölüm ve Dünya Vitriini adı verilen arka bölüm. Dünya Vitriini büyük bir gölü çevreliyor ve her birinde farklı bir ülkenin yer aldığı 11 farklı pavyon bulunuyor. Her pavyonun mimarisi kendi ülkesiyle uyumludur ve her birinde yerel yiyecekler ve alışveriş vardır. Oraya gitmemizi öneriyorum. Ethan başıyla onaylıyor.

İlk birkaç ülke boyunca yürüyoruz, vitrinleri gezmek ve insanları izlemek için duruyoruz. Almanya pavyonuna geldiğimizde Ethan öğle yemeği yemek istiyor. Geç oluyor, ben de kabul ettim. Bir hızlı servis restoranı otantik sosisin reklamını yapıyor. Baharatlı sosis, taze pişmiş çörek üzerinde ev yapımı cipslerle birlikte çok lezzetliydi.

Oturup bir şeyler yemek için zaman ayırmak istemediğimizden, yürürken bir şeyler atıştırıyoruz. Geç sonbahar havasında bir serinlik var. Kuru yapraklar ve düşmüş birkaç patlamış mısır parçası, esintinin etkisiyle ayaklarımızın dibinde sıcıyor. Özellikle güçlü bir rüzgâr saçlarımı uçuştururken içimden bir ürperti geçiyor.

Ethan tek kelime etmeden ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştiriyor. Ceket onun vücudundan dolayı hâlâ sıcak. Kollarımı ceketin kollarına sokuyorum, çok uzun olmaları ve ellerimin üzerinden sarkarak parmaklarımı sıcak tutmaları hoşuma gidiyor. Ethan'ın fark etmeyeceğini umarak burnumu ceketin yakasına doğru çeviriyorum ve onun temiz kokusunu içime çekiyorum. Sabun, çamaşır ve nanenin artık tanıdık gelen karışımı rahatlatıcı. Memnun bir iç çekişle ceketin içine daha da yerleşiyorum.

Ethan beni izliyor, küçük bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Seninle ilk tanıştığım zamanki halinden çok farklısın. Sanki daha aydınlıksın, daha güneşlisin. Sanki çiçek açmışsın gibi."

Ne kadar haklı olduğunu düşünüyorum ve dönüşümümde ne kadar payı olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Onunla geçirdiğim zaman sayesinde güvenmeyi ve yeniden mutlu olmayı öğreniyorum. Bu mutluluğu yakalamak ve yanımda tutmak istiyorum ama ya her zaman bunu başaramazsam? O zaman beni reddeder mi? Daha önce terk edildiğim gibi beni terk eder mi?

"Beni böyle daha mı çok seviyorsun?" Geçici olarak soruyorum.

Hiç tereddüt etmeden, "Seni *her* şekilde seviyorum, mutlu ve üzgün. Tiffany'nin geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm hallerini seviyorum. Hepsini alacağım."

Sözleri kalbimin derinliklerindeki bir anahtarı çeviriyor ve çok uzun zamandır kilitli olan kapıları açıyor.

İtalyan pavyonunun kenarındaki bir büfe Ethan'ın dikkatini çeker. Kiremit çatılı küçük kahverengi bir bina. Yan tarafındaki bir tabelada gelato ve cannoli reklamı var.

Ethan aç gözlerle bakıyor. "Durmali mıyız?"

"*Gerçekten* mi? Hâlâ aç mısın? Daha yeni y e m e k yedik." Başımı sallıyorum, midesinin kapasitesine hayret ediyorum.

Eğri büğrü sırtıyor. "İki mide olduğunu bilmiyor musun, Tiffy? Biri normal yemek için, diğeri de tatlı için?"

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Hmm... garip. Bunu anatomi dersinde öğrendiğimi hatırlamıyorum."

"Bu bir gerçek. Sekiz yaşındaki herhangi birine sorabilirsiniz." Ethan hızlı adımlarla dondurmacıya doğru yöneldi.

"Olgunlaşmamış olduğunu mu itiraf ediyorsun? Sekiz yaşındaki çocuklarla özdeşleşiyorsun." Buzlu İtalyan ikramları için bekleyen insanların sırasına doğru onu takip ediyorum.

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum," diyor sırtarak.

Menüyü okuduk ve ne almamız gerektiğini tartıştık. Ona, "Annem eskiden ev yapımı cannoli yapardı. Çok lezzetliydi. Beni tamamen şımarttı. Başka bir yerde denemeye bile zahmet etmiyorum. Hiçbir şey onunki kadar iyi olamaz."

"Kulağa harika geliyor," diyor Ethan. Hep birlikte sırada bir adım öne çıkıyoruz. "İyi bir aşçı mıydı?"

"En iyisi. Sıfırdan makarna yapardı. Kendi marinarasını pişirirdi. Nereden öğrendiğini bilmiyorum ama İtalyanca en sevdiğiydi." Ocakta fokurdayan tencere aklıma geliyor. Kekik ve sotelenmiş domates kokusu. Bu koku tüm dairemizi doldurur ve

merdivenlerden. Shelly kokuyu aldığında kaçınılmaz olarak kapımızı çalar, nadir bulunan bir ev yemeği arayışına girerdi.

Sıranın önüne ulaşıyoruz ve ben tek kepçe vanilyalı alıyorum, bu da Ethan'ın gözlerini devirmesine ve damak tadımın ne kadar "sıkıcı" olduğu hakkında mırıldanmasına neden oluyor. Ethan, vanilya ve vişneli gelato karışımının üzerine amaretto kurabiyeleri, çırpılmış krema ve çikolata talaşı eklenmiş olan Coppa Amarena'yı seçiyor. Ben bile lezzetli göründüğünü kabul ediyorum.

Dondurmalarımızı kemerli bir köprü üzerinden göle doğru uzanan küçük bir iskeleye taşıyoruz. Renkli çizgili direkler sudan yükseliyor. Otantik görünümlü siyah lake Venedik gondolu önümüze yanaşiyor. Tıpkı kitaplarda ve dergilerde gördüğüm İtalya resimleri gibi.

Ethan ve ben ana yürüyüş yoluna sırtımızı vermiş bir bankta oturuyoruz. Bacaklarını uzatıyor, sağ dizini ovuşturuyor ve sonra ayak bileklerini çaprazlıyor.

"Bu kadar yürümek sana uyar mı?" Kaşığımın arkasındaki tatlı vanilyalı dondurmayı yavaşça yalıyorum.

"Sorun değil." Memnun bir iç geçiriyor ve arkasına yaslanıp yüzünü gökyüzüne çeviriyor, esinti saçlarını okşuyor, bir sevgilinin parmakları gibi karıştırıyor.

Oturduğumuz yer huzur dolu, üç tarafı gölle çevrili. Rüzgârın karıştırdığı küçük dalgacıklar mavi-gri yüzeyde dalgalanıyor. Kıvrık gagalı, kar beyazı bir kuş, sanırım bir ibis, metal parmaklığın üzerine tünemeye geliyor. Ethan kurabiyesinden bir parça fırlatıyor ve kuş havada yakalıyor. Bir kanat çırpışıyla, atıştırmalığın tadını çıkarmak için havalanıyor.

Fırtına bulutları yavaş yavaş tepemizde toplanıyor. Rüzgâr hızlandı ve Ethan'ın ceketinin içinde bile titriyorum. O fark ediyor ve yaklaşıyor. Tereddüt ediyor, sonra kolunu bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Sanırım sürekli böyle birbirimize dokunup duruyoruz. Sanki mıknaş gibi tekrar tekrar birbirimize çekiliyoruz. Başımın Ethan'ın sıcak omzuna yaslanmasına izin veriyorum. Ben kendimi ona yaslarken o da daha rahat bir pozisyona geçiyor.

"Bu iyi hissettiriyor," diyorum ona. Bunu söylemek tehlikeli bir şey. Tüm bu bakma ve dokunmanın tesadüfi olmadığını itiraf etmek.

"Öyle," diye mırıldanıyor Ethan saçlarıma doğru ve vücudumda soğukla ilgisi olmayan bir ürperti yaratıyor. "İyi hissediyorsun." Nefesi kafa derimde sıcak bir şekilde geziniyor. Eli kolumu aşağı yukarı ovuşturuyor, sürtünüyor ve beni ısıtmaya çalışıyor.

"Sen de," diye fısıldıyorum, şu anda yüzümü göremediği için memnunum. Benim

Midem sıkışıyor ve karnımın derinliklerinde bir karıncalanma oluşuyor. Bu çok saçma. Eğer bu küçük temas bile bende kelebekler uçuşmasına neden oluyorsa, onu öpmek nasıl bir şey olurdu?

Başımı omzundan kaldırdığımda onu gözlerimin içine bakarken buluyorum. Aramızda birkaç santim mesafe var. Ethan ben yaklaşırken dikkatle izliyor, onun boyuna yetişmek için banktan hafifçe yükseliyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sanki büyüü bozmaktan korkuyormuş gibi hiç kıpırdamadan duruyor.

Onu öperim.

Yumuşak bir öpücük, nazık ve teslimiyetçi. Ethan'ın dudakları ipeksi ve ağzı dondurmadan dolayı tatlı. Kendini tuttuğunu, beni korkutmak istemiyormuş gibi önden gitmeme izin verdiğini hissediyorum.

Ama korkmuyorum. Arzuyla dolup taşıyorum. Kalan tüm korkularımı yakıp geçiyor, güvensizliklerimi kül ediyor. Artık kendime daha çok güveniyorum, onu daha sert öpüyorum. Ağzı bir iç çekişle açılıyor ve dilimi onunkiyle buluşturmak için içeri sokuyorum.

Temas elektrik gibi, adrenalini doğrudan içime çekiyor. Kollarımı sıkıca boynunun arkasına doluyorum ve ona tamamen dönüyorum, olabildiğince yaklaşıyorum.

Ethan'ın kısıtlaması kayıyor. Elleri saçlarıma dolanmak için kalkıyor, parmakları kulağımın arkasındaki ve başımın dibindeki hassas deriyi yoğuruyor. Sonra sağ eli çenem boyunca hafifçe aşağı iniyor. Çenemi tutup kaldırıyor ve öpüşmemizi derinleştirmek için ağzımı açıyor. O kadar lezzetli ki, ayrılmış dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Bu ses beni içine düştüğüm arzu dolu uyuşukluktan uyandırıyor.

"Oh." Geri çekiliyorum, elim öpücükten şişmiş dudaklarıma dokunmak için kalkıyor. Gözlerimi kocaman açarak Ethan'a bakıyorum, o da temkinli bir şekilde bana bakıyor. Hafif bir kahkaha atıp elimi omzuna bıraktığımda yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayılıyor. Tepkim konusunda endişelenmiş olmalıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak birkaç yavaş nefes alıyorum. Kalp atışlarımı kontrol altına almaya, bedenime hâlâ hâkim olan arzuyu dizginlemeye çalışıyorum. "Özür dilerim," diyorum ve pişmanlıkla başımı sallıyorum. "Disney World'ün ortasında seninle öpüşmek istememiştim."

Ethan titrek bir kahkaha atar. "Güven bana Tiffy, özür dilemene gerek yok. Beni istediğin zaman, istediğin yerde öpebilirsin."

Onun da nefesini tutmakta zorlandığını memnuniyetle fark ettim. En azından tek heyecanlanan ben değildim.

"Özellikle de beni böyle öpersen," diye ekliyor.

Yeniden keşfettiğim içimdeki çapkını dizginlemeye çalışarak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Seni tekrar öpeceğimi mi ima ediyorsun Ethan Clark?"

"Umarım öyledir," diye cevap veriyor. Orada aptallar gibi oturuyoruz, sanki dünyadaki tüm mutsuzlukların ilacını keşfetmişiz gibi birbirimize sırtıyoruz.

A Ethan bir süre daha sarıldıktan sonra doğruldu. "Anı mahvetmek istemem ama tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, nefes alışım yavaş yavaş normale dönüyor.

Erimiş dondurmamızın kalanını çöpe atıyoruz. Erkekler ve kadınlar tuvaletleri meydanın iki ucunda, bu yüzden an kulesinin önünde buluşmaya karar veriyoruz.

Zihnim dağınık, öpücüğü yeniden yaşamakla o kadar meşgulüm ki kadınlar tuvaletinin girişinin önünden sadece bir değil, iki kez geçiyorum. Konsantre olmak için kendimi uyarıyorum ve sonunda içeri giriyorum. İşim bitip dışarı çıktığımda Ethan'ı arıyorum ama henüz buluşma noktamızda değil. Telefonum titriyor.

Selam. Fred'e bir şeyler ısmarlayabilir miyim?

Yepyeni bir kutu aldım. Şimdiden çıktı mı?

Hepsini kullandım. Ne diyebilirim ki? Fred beni pençesine aldı.

Yalvarması çok tatlı.

Lol. Tamam. Daha fazla ikram al. Vay canına. Kedi insanına dönüşüyorsun.

Biliyorum! Tamam, ciddi bir soru.

Tiffany: ???

Döndüğünde benimle barınağa gelir misin? Bir kedi evlat edinmek istiyorum!!

Gerçekten mi? Tabii ki gideceğim.

Çok eğlenceli olacak. Kedilerle oyun oynarız ve onları birlikte yürüyüşe *ç ı k a r ı r ı z*.

Kediler böyle çalışmaz. Sen köpekleri düşünüyorsun.

Ohhh. Çok şey açıklıyor. Dün Fred'i yürüyüşe çıkardım ve öylece yattı. Onu kaldırım boyunca sürüklemek zorunda kaldım.

Acaba yorgun falan mıydı? Herkes bana garip garip bakıyordu.

Ne?

Her neyse, Mickey Mouse nasıl? İnanılmaz. En iyisi!

Ethan'ın bununla bir ilgisi var mı? Tiffany: Şey...

Hayatta olmaz! Ne oldu? Dökül bakalım. Tiffany: Biraz öpüştük.

Aman Tanrım! Biliyordum! İlk günden beri biliyordum. UR düğününde, tüm övgüyü ben istiyorum.

Çılgın treni yavaşlat. Sadece bir öpücüktü. Daha fazlası olacak, değil mi?

Umarım öyledir.

Aramızda kalsın. Yürümeyebilir. Ona bir şans ver, tamam mı? Sabote etme. Tiffany: Tamam.

Melanie: Bu konuda içimde iyi bir his var.

Tiffany: Bunu söylediğime inanamıyorum ama ben de istiyorum.

Eve döndüğünde, tüm detayları istiyorum. Söz mü? Söz.

Telefonuma bakıp Melanie'nin ne kadar komik olduğunu düşünerek sırıtıyordum ki görüş alanıma giren büyük iş botlarını fark ettim. Bana doğru yürüyorlar. Bakışlarımı kaldırıyorum ve doğrudan bir çift kedi yeşili göze bakıyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hayır.

Olamaz mı?

Olabilir

mi?

Elbette, önümde duran adam Rafe'di, büyümüştü. O

Aynı ama farklı. Kollarındaki dövmeleler o kadar koyu ki tek tek resimlerini seçemiyorum, kalın kaslarla kaplı kollarında geziniyor. Başka bir dövme boynunun yan tarafını yalayarak kulağının altında bitiyor. Boyu uzamış, onu son gördüğümde beri en az bir karış daha uzamış. Daha geniş ve her yeri şişkin kaslarla dolu. Koyu kirli sakalı çenesini kaplıyor ve gülümsemeyen ağzının üzerinde yükseliyor. Saçları gece yarısı gibi siyah, dalgalı ve gömleğinin yakasına doğru kıvrılacak kadar uzun.

Acımasız bir şekilde çok güzel.

En kötü özelliği, başka tarafa bakmadığım şey, gözleri. Parlıyorlar, soğuk ve acımasızlar.

Ben donmuş bir halde dururken, zihnim şoktan dönerken, Rafe sessizce elini göğsüme doğru uzatıyor. Bir an için bana zarar vereceğini, belki de beni iteceğini düşünüyorum ama bunun yerine uzun kırmızı kordonundan göğüs kafesime doğru sarkan konferans rozetini alıyor. Taktığımı unuttuğum rozeti. Okumak için kaldırıyor, gözleri kısılıyor.

Dakikalar önce Ethan'ın yanındayken kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Şimdi ise Rafe'e bakarken serbest düşüşe geçmiş, çok yükseklerden yere çakılıyordum. Midem bulanıyor, bulantı boğazıma kadar yükseliyor. Kulaklarımda bir uğultu var, fırtına sırasında okyanusun çıkardığı ses gibi. O kadar yüksek ki Ethan'ın adımı söylediğini neredeyse duymuyorum.

"Tiffany." Ethan'ın sesi bir şimşek gibi çakıyor ve beni bu kâbustan uyandırıyor.

Ethan! Rafe'i görmesine izin veremem.

Başımı çevirerek Ethan'ı arıyorum ve rozetin serbest bırakıldığını hissediyorum. Bluzuma çarpıyor ve bir sarkaç gibi sallanıyor.

Rafe'e döndüğümde, o gitmişti. Önümde sadece boş bir alan vardı. Sanki sihirli bir şekilde ortadan kaybolan, buhar olup uçan bir hayalet görmüş gibiyim. Rafe'in yokluğu o kadar ani ve kafa karıştırıcı ki bir an için tüm karşılaşmayı halüsinasyon olarak gördüğümü düşünüyorum ama sonra Ethan "Kimdi o adam?" diye soruyor.

Tiffany?" Ethan'ın sesi sorgulayıcıdır. "İyi misin?"
 "Ne?" Rafe'i gördüğüm için aklım başımdan
 gidiyor.

"Seninle konuşan adam kimdi?" Ethan başımın üzerinden Rafe'in
 kaybolduğu noktaya bakıyor.

Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çocukluğumu ve Las
 Vegas'taki o gençlik yıllarımı nasıl açıklayabilirdim ki? Ethan bana bir daha
 asla aynı şekilde bakmayacaktı. Bilseydi beni öptüğüne pişman olur
 muydu? Shelly ve Rafe gibi benden uzaklaşır mıydı?

Riske girmeye hazır değilim, yalan söylüyorum. "Oh, sadece bir adam.
 Gideceğimiz konferans hakkında sorular sordu."

Rozeti başımın üzerinden geçirerek çıkarıyorum. "Bunu taktığımı
 unutmuşum," diye itiraf ediyorum rozeti uzatırken. Güneş, plastik
 yüzeyinden göz kamaştırıcı bir şekilde yansıyor ve gökkuşağı ışık
 huzmeleri yüzlerimizde dönüyor.

Ethan konferans rozetini çıkarır. "Ben de tamamen unutmuşum." Uzun
 kordonu önce ikiye, sonra da dörde katlayıp cebine sokuyor. "Bütün gün
 bunları takarak aptal gibi dolaştığımıza inanamıyorum." Gülüyor, sesi gür
 çıkıyor.

Keşke onun eğlencesini paylaşabilseydim ama midemde ağır bir korku
 hissi büyüyor. Rafe'i görmenin bende yarattığı endişeyi üzerimden atmam
 gerekiyor.

Ethan rozetimi elimden alıyor ve diğer cebine koymadan önce kordonu
 sarıyor.

"Sırada ne var? Bir içkiye ne
 dersin?" Hâlâ dikkatim dağınık,
 başımı sallıyorum.

Japonya pavyonundaki teppanyaki restoranına gidiyoruz ve burada özel
 içkileri olan Violet Sake sipariş ediyoruz. Ethan ve ben, masalarını
 bekleyen ailelerle dolu bar alanındaız.

Gürültülü, birbirinin üzerine konuşan insanların gürültüsü ve mutlu, aşırı
 uyarılmış çocukların çığlıklarıyla dolu. Çocuklar ebeveynlerinin
 bacaklarının arasına girip çıkıyor, onları sakinleştirmeyi uman yetişkinlerin
 uzanan kollarından kaçıyorlar.

Violet Sake, sake, misket limonu ve mor armut suyundan yapılır. Üzümlü Jolly Rancher'a benzeyen elektrik moru bir rengi vardır. Tadı da Jolly Rancher gibi, tatlı ve meyveli. Yakın oturuyoruz, dizlerimiz ve dirseklerimiz birbirine değiyor, başlarımız birbirine eğik, böylece kalabalığın gürültüsünü ve barın fon müziğini duyabiliyoruz.

Ethan'ın söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Zihnim Rafe'i gördüğüm anı tekrar edip duruyor. Onun burada ne işi var? Onunla karşılaşmam ne kadar çılgınca. Aynı anda aynı yerde olmamız pek mümkün görünmüyor. Hayır. Bu bir tesadüf olamaz. Rafe'in aniden ortaya çıkmasının garip mesajlarla bir ilgisi olmalı. Ama neden bir şey söylemedi? Nereye gitti? Sorular dönüp duruyor ve onları durduracak bir cevap yok.

Rafe'i görmek tüm o Las Vegas anılarını geri getirdi. Onun Shelly'yle birlikte uzaklaşmasını izlemek hayatımın en kötü anlarından biriydi, annemin ve Bay Chen'in ölümlerinden sonra ikinci sırada yer alıyordu. Uzun zamandır Rafe ve Shelly'ye ne olduğunu merak ediyordum. Nereye gittiklerini ve birlikte kalıp kalmadıklarını. Onları hayal ettiğimde, artık kıskançlık duymuyorum. Daha çok Shelly'nin yalnız olmadığını, ona göz kulak olacak birinin olduğunu umuyorum.

Aptalca ama keşke bugün Rafe'i gördüğümde ona Shelly'yi sorsaydım. Eğer o zamana geri dönüp tek bir soru sorabilseydim, bu o olurdu. *Shelly iyi mi?* Muhtemelen Rafe'i bir daha asla göremeyeceğim. Geçmişimin cevaplarını asla bulamayacağım.

Ethan bardağındaki cafcacılı sıvıyı pipetiyle karıştırıyor, üstündeki limon dilimi ve nane sapı her dönüşte bardağın kenarına çarpıyor. Bana değerlendirici bir bakış atıyor.

"Ee," diyor yavaşça, "bir içki oyunu oynamak ister misin?"

Rafe'i düşünmeyi bırakmaya kararlı bir şekilde, dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum. "Elbette. Aklında ne var? Burada bira pong oynamamıza izin vereceklerinden şüpheliyim." Etrafımdaki kalabalık restorana bakıyorum.

"Bira pong yok." Kehribar rengi gözleri yüzümde hafifçe geziniyor, beni inceliyor. "Varsayımlar adında bir oyun oynayalım. Üniversitedeyken oda arkadaşlarımla oynardık."

"Tamam." Anılarımı bir kenara itiyorum. "Nasıl oynuyorsun?"

"Çok kolay. Senin hakkında bir varsayım yapıyorum. Eğer haklıysam, içmek zorundasın,

ama eğer yanıyorsam, bir içki içerim. Sonra yer değiştiririz ve sen benim hakkımda bir varsayımda bulunursun."

Bu oyunun ortaya çıkarabileceği sırlar konusunda endişeliyim ama katılıyorum. "Anladım. Hadi oynayalım."

"Ben başlayayım. Benimle ilk karşılaştığında benden nefret etmiştin." Ethan'ın bakışları sabit, ona karşı çıkmam için beni cesaretlendiriyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Nefret güçlü bir kelime-"

Sözümü kesti. "Ya evet ya hayır, ya içki ya da değil. Kılı kırk yarmak yok, Tiffy."

İsteksizce başımı sallıyorum ve sakemden uzun bir yudum alıyorum ama ekliyorum: "O zamandan beri fikrimi değiştirdim."

Ethan'ın yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor hafifçe. "Senin sıran."

Derin bir nefes alıyorum. "İlk tanıştığımızda sen de benden nefret etmiştin. Sana karşı kabaydım."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Her şeyden önce, aynı varsayımı tekrarlamak adil değil, ama bu yanlış anlamamızın açıklığa kavuşturulması gerektiği için buna izin vereceğim. İlk tanıştığımızda kesinlikle senden nefret etmedim." Duraklıyor ve sonra kararlı bir şekilde "Tam tersi. İç çünkü yanıldın."

Bir anlık sessizliğin şokuyla Ethan'ın az önce bana söylediklerini özümsemeye çalıştım. Benden hoşlanmadığına gerçekten inanmıştım. Bu yeni bilgi, tüm o ilk etkileşimleri farklı görmemi sağlıyor.

Küçük bir yudum aldıktan sonra bardağımı Ethan'a doğru eğiyorum. "Senin sıran."

"Ailemin kim olduğu ve büyüdüğüm korunaklı, ayrıcalıklı banliyöler nedeniyle kolay bir hayatım olduğunu düşünüyorsun." Çenesi gergin ve savunmacı.

"Hayır. Seninle ilk tanıştığımda böyle düşünmüştüm ama artık düşünmüyorum. Bunun nasıl iki ucu keskin bir kılıç olabileceğini anlıyorum. Ailenizin sizin için verdiği, sizin kontrolünüzde olmayan kararların nasıl bir yük olabileceğini. Sizi uymayabilecek bir kalıba zorlayabilir."

Shelly ve Brandi'yi, Shelly'nin bir gün annesine dönüşmekten ne kadar korktuğunu düşünüyorum. *Bırak beni Tiffany.* Ethan'ın babası ve ağabeyinden nasıl farklı olmak istediğini, hastanede çalışmaktan daha fazlasını nasıl istediğini düşünüyorum.

Annemin sahip olduğundan farklı ne istiyorum? Cevap

hemen aklıma geliyor, sanki aklımın bir köşesinde yaşıyormuş ve bu soruyu bekliyormuş gibi.

Yalnız kalmak istemiyorum.

İnsanlarla ve kahkahalarla dolu bir hayat, bir koca, çocuklar ve arkadaşlar istiyorum. Şükran Gün'ünde dolu bir masa, Noel'de buruşturulmuş ambalaj kağıtları ve birleştirilecek oyuncaklarla dolu bir ev. Yaz tatillerinde tıka basa dolu bir arabada kumsallara doğru yol almak.

Melanie ile çifte randevu ve Ethan ile gece yarısı öpücüğü istiyorum. Bunu düşünmek için çok mu erken? Sadece bir öpücük paylaştık ama o puslu geleceği hayal ettiğimde görebildiğim en net şey onun yüzü oluyor.

Ama Ethan geçmişimi bilmezken nasıl benim geleceğim olabilir? Bu düşünce çizgisi beni Rafe'e geri götürüyor, ki en çok kaçınmak istediğim şey de bu.

"Sen iç, Ethan," diye emrediyorum.

"Bu adil." Az önceki gerginliği gitmişti. Cevabım onu tatmin etmiş görünüyordu. Sake içkisinden uzun bir nefes çekti. Neredeyse bitmişti.

"Sıra bende." Şimdi ne sormalıyım? Aklıma geldi, merak ettiğim bir şey. "Cleveland'dan sonra aramadığın o beş gün boyunca beni pek düşünmedin." Dürüst olmak gerekirse, o beş uzun ıstırap verici gün beni hâlâ rahatsız ediyor.

Ethan'ın yüzünde fırtınalı bir ifade belirir. "Yanlış." Sesi beklediğimden daha sertti. "*Her* gün seni düşündüm. Seninle o kadar çok birlikte olduktan sonra, sanki yoksunluk çekiyor gibiydim."

Sesi yumuşar. "Seni özledim. Sabah kahvenin ilk yudumunu aldığında gözlerini nasıl kapattığını özledim. Gece makyajını sildikten sonra burnundaki çilleri görmeyi özledim." Ethan arkasına yaslanıyor ve memnun bir ifadeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Madem seni düşündüğümü biliyorsun, bir içki al."

Arka arkaya birkaç yudum yutuyorum.

Ethan, "Artık varsayımı ben yapacağım," diye hatırlatıyor. Çenesine vurarak bir dakika düşünüyor ve sonra çarpık bir şekilde gülümseyerek, "Bugünkü öpücük şimdiye kadarkilerin en iyisiydi," diyor.

Bardağımı elime alıyorum ve içkimin geri kalanını dibine kadar boşaltıyorum. Boş bardağı bardağa çarptığımda, etrafımızdaki içkiler çınlıyor.

Ethan da içkisini bitirirken "Güzel," diyor. "En iyisiydi,

"

OceanofPDF.com

I Saat 23:00'ü geçti ve park kapandı. Otele dönüş otobüsünde Ethan elimi tutuyor, başparmağını yavaşça parmak eklemlerime sürüyor pencereden dışarı bakarken. Aramızda bir bağ hissi var. Görünmez bir ip dolanıyor, bizi birbirimize bağlıyor.

"Yarınki büyük dersin için gergin misin?" Yanağını başımın üstüne yaslıyor.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Harika olacaksın," diyor sessiz bir kesinlik içinde. "Aylardır pratik yapıyorsun."

Bütün gün gökyüzü fırtına vaat etti. Otele yanaştığımızda nihayet gerçekleşti. Kesik kesik çakan şimşekleri alçak gök gürültüsü takip ediyor. Bir yağmur seli yere öyle sert vuruyor ki, yağmur damlaları düşmeden önce geri sıçrayıp beton üzerinde büyüyen su birikintileriyle birleşiyor.

Otobüsten otele doğru koşuyoruz. Ethan hemen arkamda, eli sırtımın küçük kısmında, soğuk vücuduma biraz sıcaklık veriyor. Otele girdiğimizde klima yağmurdan sırlıklam olmuş tenimize bir serinlik katıyor, bu yüzden Ethan ve ben hızla odama çıkıyoruz.

Doğruca duvardaki termostata gidiyor ve onu çalıştırıyor. Bir vınlama sesi ve bir ısıtıcıdan ilk açıldığında gelen o özel yanık plastik kokusu duyulur. Tavanda bir havalandırma deliği var. Tam altında durmak için hareket ediyorum, ellerim sanki bir kamp ateşinde ısınıyormuşum gibi sıcak havayı yakalamak için havada. Kollarımı kaldırmış ve sırtımı dikleştirmiş halde sırlıklam bir şekilde orada dururken ıslak giysilerimin vücuduma yapıştığını hissedebiliyorum.

Ethan'a baktığımda, kapı aralığında donup kaldığını, üzerimde dolaşan ve beni içten dışa ısıtan alev alev bir iz bırakan sıcaklık dolu geniş, aç gözlerle bana baktığını görüyorum.

Nefesim boğazımda düğümlenirken Ethan'ın odanın diğer ucuna doğru ilerleyişini izliyorum. Gözleri bana kilitlenmiş, sanki o ısı güdümlü bir füzeymiş ve ben yanıyormuşum gibi. Bana ulaştığında ellerimi göğsüne koyuyorum. Vücudunun sıcaklığı

ıslak giysilerini yırtıyor ve avuçlarıma sızıyor. Özlem içimde dalgalanıyor.

Ona yakın olmak istiyorum. Onu her santimiyle tanımak istiyorum. Onun da beni tanımasını arzuluyorum. Kendimden bir şeyler saklamayı bırakmayı. Ama ona geçmişimden bahsetmek için çok korkuyorum ve o ana kendimi kaptırmış durumdayım. Onu kaybetme riskini göze alamam, bu gece olmaz, bana böyle bakarken olmaz.

Kalbi benim ellerimdeymiş gibi.

Ethan beni öpüyor. Bu öpücük iskeledeki gibi değil. Bu seferki hızlı ve sert, bunaltıcı. Biz öpüşmeye devam ederken, Ethan arkamdaki duvara çarpana kadar beni yavaşça geriye doğru yürütüyor. Beni orada, camın altındaki bir kelebek gibi, duvarla sert göğsünün arasına hapsediyor, aramızda hiç boşluk kalmıyor. Ellerini başımın iki yanındaki duvara koyuyor ve tüm vücut ağırlığını bana yaslıyor.

Ethan kulağımın altındaki çukurun tadına bakmak için başını eğiyor. Ağzını boynumdan aşağı kaydırıyor ve köprücük kemiğimi öpüyor. Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana doğru hareket ettiriyorum. Sonunda, ağız benimkine geri dönüyor.

Ethan'ı tekrar öptüğümde, yüksek sesle nefes alıyor. Göğsü kabarıyor. Sonra beni şaşırtarak geri çekiliyor ve öpüşmeyi kesiyor. Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. Bu kadar zevk aldığı belli olan bir şeyi neden bana durdurduğu konusunda şaşkınım.

"Tiffany," diye mırıldandı, "seninle Florida'ya gelmeyi bu yüzden istemedim. Beni öpmen için seni kandırmaya çalışmıyordum."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, elimi kolunda gezdirerek.

Ethan dokunuşum karşısında dişlerinin arasından hava emiyor. "Yarın çıldırmanı istemiyorum. Eğer öpüşürsek beni itemezsin," diye uyarıyor, kaşlarını indirmiş ve ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Yapmayacağım." Ona doğru bastırıyorum. "Bunu istiyorum Ethan. Bütün gün bunu düşündüm."

Gülüşü neredeyse mizahsız. "Bütün gün mü? Tanıştığımız andan beri bunu düşünüyordum." Burnunu benimkine sürtüyor ve boğuk bir sesle fisildiyor: "Beni bir şişe şampanya gibi çalkaladın. Mantarı bir kez çıkardığında, bir daha yerine koyamayacağım." Ethan geri çekilip elini çenemin altına koyuyor ve gözlerinin içine bakana kadar başımı eğiyor. Sesi ciddiydi, "*Bana söz ver. Kaçmayacağına yemin et.*"

"Söz veriyorum," diye fisildiyorum.

Bu sözler onun beklediği kurtuluş. Elleri benim ellerimde.

saçları, dudakları benimkilerin üzerinde. Bu sarhoş edici. Biraz daha öpüşüyoruz, acele etmiyoruz, yavaş hareket ediyoruz.

Ethan uzaklaşıyor ve yüzümü arıyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor boğuk bir sesle. Tek yapabildiğim başımı sallamak. Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna ve beni tekrar öpüyor. Başımdaki kan hücumunun ve vücudumdaki her sinir ucunun dinamitle yakılmış gibi tepki vermesi baş döndürücü.

Bir öpücük daha, bu seferki daha sert. "Tiffy," Ethan bu ismi içimi burkan bir solukla ağızıma üflüyor. Eskiden bu lakaptan nasıl nefret ettiğimi düşünüyorum, ama şimdi kulağa bir kurtuluş gibi geliyor, üzerimdeki laneti bozabilecek bir büyü gibi.

Birkaç öpücükten sonra göz kapaklarım ağırlaşıyor. Ethan hemen fark ediyor ve yatağa gitmemizi öneriyor.

"Benimle kalır mısın?" diye soruyor, gözleriyle yalvararak. "Sadece uyu, söz veriyorum."

Kabul ediyorum ve birlikte yumuşak beyaz yorganın örttüğü yatağa giriyoruz. Yorgunluktan ve günün heyecanından bitkin düşmüş bir halde öylece uykuya dalmıyorum. Kafa üstü yuvarlanıyorum ama endişelenmiyorum çünkü Ethan'ın beni yakalayacağını biliyorum.

Bu gece kabus görmeyeceksin.

Sadece rüyalar gerçek olacak.

OceanofPDF.com

I Gecenin bir yarısı uyandım ve **y a n ı m d a** uyuyan Ethan'a bakmak için döndüm. Sırt üstü yatıyor, çocuksu yüzü huzur dolu. Uzun zamandır Kirpikleri, otelimizin penceresinden içeri süzülen parlak gümüş ay ışığında yanaklarına gölge düşürüyor. Kolu boynumun altında, sadece benim için yapılmış bir insan yastığı.

Uykuya dalmadan önce gömleğini çıkardı. Gözlerim göğsündeki ve kollarındaki belirgin kaslardan karnının çukuruna, kalça kemiklerinin keskin ve sivri çıkıntılarına kadar onu boydan boya dolaşıyor. Işık üzerinde kayarken teni parlıyor, nefesiyle birlikte hareket ediyor. Ay ışığını kıskanıyorum, onu aynı anda her yerinden öpebilmek için.

Daha önceki öpüşmemizden sonra, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde huzurlu ve memnun bir şekilde uykuya dalmıştım. Şimdi, o parlak gümüş ışığın içinde Ethan'a bakmak... nefesimi kesiyor. Göğsümde bir şişlik var, sanki kalbim ona yer açmak için fiziksel olarak genişliyor. Bunun bir seçim olup olmadığına karar veremiyorum. Bu duygulara kapılıyorum çünkü artık ona dokunduğuma göre, her şey bir şekilde kaçınılmaz görünüyor. O benim için, ben de onun için.

Öpücüklerimi boynuna kadar götürüp ağzında sonlandırdığımda uyanıyor ve uykulu bir şekilde bana bakıyor. Onu uyanırken öpmeye devam ediyorum.

"Saat kaç?" Ethan sesi titreyerek sorar.

Başucumdaki saatin üzerinde yanan kırmızı rakamlara bakıyorum. "Saat 3:00'ü biraz geçiyor."

Zevkle iç geçiriyor. "Bu uyanmak için güzel bir yol."

Karanlıkta gülümsüyorum. Sonra ağzımı yumuşak bir öpücükle onunkine yaklaşıyorum. "Doyumsuzsun, Tiffy."

"Doyumsuz mu?" Sözlerinden etkilenerek geri çekiliyorum. Onu tekrar öpmek istediğim için hakkımda kötü mü düşünüyor? Çok mu ileri gidiyorum? Çok mu saldırganım? Ethan sesimdeki incinmişliği ve güvensizliği fark ediyor. "Hayır. Hayır. Geri gel. Kastettiğim bu değildi."

Elleri benimkilerin etrafında kenetlendi ve Göğsüne yatana kadar.

Elinin tersiyle hafifçe yanağımı okşuyor. "Beni öperken uyanmak hoşuma gidiyor." Elini saçlarıma götürüp karıştırırken kısa, yumuşak bir kahkaha atıyor. "Yani yatağымda muhteşem bir kadın beni bunun için uyandırıyor. Genç Ethan'ın hayallerini gerçekleştiriyorsun." Bana yumuşak ve tatlı bir öpücük veriyor.

"Gerçekten mi?" Hala ürkeğim.

"Gerçekten mi?" diye sertçe cevap veriyor ve ardından bir öpücük daha konduruyor, dili benimkiyle alay ediyor.

Sakinleşerek, "Genç Ethan nasıl biriydi?" diye soruyorum. Çenemi göğsüne yaslıyorum, elim omzunda ve kolunda hafifçe geziniyor.

Ethan beni daha iyi görebilmek için yastığın üzerinde daha yükseğe kayıyor. Gözleri pencereden gelen ışıkla erimiş gibi parlıyor. "Genç Ethan böyle bir şeyin asla olmayacağından korkuyordu." Kıkırdıyor. "Zamanda geriye gidip başını okşamak ve ona endişelenme dostum, her şey yoluna girecek demek istiyorum. O zamanlar ailem ve onların benden beklentileri konusunda çok endişeliydim. Eğer aileme uyum sağlayamazsam, belki de hiçbir yere uyum sağlayamayacağımı düşünüyordum. Birinin beni olduğum gibi kabul edip edemeyeceğini merak ediyordum." Omzumu hafifçe sıkarak bana sırtıyor. "Acaba bir kıza dokunabilecek miyim?"

Göz göze gelene kadar beni vücudunun daha da yukarısına sürüklüyor. Beni tekrar öpüyor. Bu sefer tüylerimi diken diken eden, ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücük.

Sesi alçak ve sert bir şekilde devam ediyor: "Genç Ethan'a, zekâsı, güzelliği ve gücüyle aklını başından alacak bu inanılmaz kadınla tanışacağını söylemek istiyorum."

Ağzım onunkinde ve durmadan öpüşüyoruz.

Sonunda yorulduk. Ondan uzaklaşıyorum. Ethan beni kaşıkıyor ve kulağıma fısıldarken parmaklarını uzun saçlarımda gezdiriyor, "Artık benimsin. *Tamamen benimsin.*" Sesinde ilkel bir şey var, şiddetli, sahiplenici ve boyun eğmeyen bir şey. Bunlar uykunun dipsiz okyanusuna dalmadan önce duyduğum son sözler.

T Ertesi sabah uyandıgımda gözlerimi kapatıp hareketsiz yatıyor ve dün geceki olayları tekrar ediyorum. Ethan'ın beni ö p ü ş ü n e ve söylediği tatlı sözlere dalıyorum. Gözlerimi açmadan elimi uzatıp elini yatağın üzerinde olması gereken yere doğru uzattı.

Elim hiçbir şeyle, sadece boş ve soğuk bir yastıkla karşılaştığında, kalbim korku dolu bir spazm geçiriyor. Gözlerimi açıp onu arıyorum, yatağın onun tarafının boş olduğunu açıkça görebilmeme rağmen parmaklarım çarşafların üzerinde geziniyor.

İşte o zaman komodininin üzerinde, masa lambasına yaslanmış bir not buluyorum.

Tiffy,

Spor salonuna gidiyorum.

Sabah 8'de seni almaya

geleceğim. Ethan

Not: Dün gece en iyi geceydi.

Son satır beni gülümsetiyor, neredeyse yüzüme sığmayacak kadar büyük bir sırıtış. O kadar mutluyum ki paramparça olabilirim ve eğer olursam, tüm kırık çatlaklarımdan saf neşe dolu güneş ışığı kesinlikle akacaktır. Ethan bana böyle hissettiriyor.

Dişlerimi fırçalarken, endişe bu mutluluğu yok ediyor. Beynim her zamanki soru listesine başlıyor. Acaba Ethan spor salonundan döndüğünde bu durum ona garip gelecek mi? Columbus'a geri döndüğümüzde ne olacak? En korkutucu soru ise ona geçmişimi nasıl anlatacağım?

Ethan'a Las Vegas'taki geçmişimi anlatmanın onun bana bakışını değiştireceğinden korksam da, gerçeği bilmeyi hak ediyor. Eğer bu ilişkinin bir şansı olmasını gerçekten istiyorsam, ki *gerçekten* istiyorum, gerçeği itiraf etmeliyim. Bugünkü konferanstan sonra onunla konuşmaya karar verdim.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Melanie: UR sunumunda iyi şanslar.

Tiffany: Teşekkürler.

Ne zaman veriyorsun?

Dokuz buçuk. İşimi iyi yaparsam Dr. Washburn'e geri dñnmeyi umuyorum. Belki sonunda ayın asistanı ödölünü alırım.

Daha iyi, yoksa greve gidiyorum! Lol.

Desteğiniz için minnettarım.

Melanie: Her zaman.

"Tiffy, buradayım," diye sesleniyor Ethan otel odasının kapısı arkasından kapanırken. Ona ekstra oda anahtarımı daha önce vermiştim.

"Banyoda," diye sesleniyorum aynada kaşlarımı çatarak kolyemin tokasını karıştırırken.

"Hey sen." Odaya giriyor ve aynada gözlerimle karşılaşınca gülümsüyor. Banyo tezgahına büyük bir buzlu latte koymak için etrafımda uzanıyor. Vanilyalı olduğunu anlamak için tadına bakmama gerek yok.

"Teşekkürler." Gülümseyerek bakışlarımı kaldırıyorum ve onun temiz tıraşlı ve çok yakışıklı yüzüne bakıyorum. Gözlerim dudaklarına kayıyor. Dñn gece paylaştığımız öpücükleri hatırlayınca yanaklarım yanıyor.

Kolyeyle uğraştığımı fark eden Ethan arkamdan yaklaşıyor. "Dur, yardım edeyim." Yavaşça metal zinciri ellerimden alıyor. Ben saçlarımı yolumdan çekerken, o da eğilip kolyeyi tutturuyor ve göğüslerimin arasına düşmesine izin veriyor.

"Günaydın." Hassas tenime bir öpücük kondururken nefesi enseimde sıcacık. Bu dokunuş, vücudumdaki sinirler otoyolu boyunca seyahat eden özlem karıncalanmaları gönderiyor.

Yüzümü ona dönene kadar dönüyorum. "Günaydın."

Ethan uzaklaşmıyor, bu yüzden birbirimize yakın duruyoruz, sırtımın küçük kısmı arkamdaki lavaboya dayanıyor. Çenemi kaldırarak onu derinden öpüyorum. Ona dokunmak çok iyi hissettiriyor. Bu anı yaşayabilirim, sonsuza kadar burada kalabilirim. Herkülvari bir çabayla ağzımı onunkinden uzaklaştırıyorum.

"Konferansa gitmemiz gerekiyor. Yakında başlayacak." Ethan bana daha sıkı bastırıyor. "Ne konferansı?" diye şaka yapıyor.

Onu gülerek iterken elimi omzuna koyuyorum. "Hadi ama. Hangi konferans olduğunu biliyorsun. Alt katta başlamak üzere olan, oh," saatime bakıyorum, "on dakika."

"İlk dersleri atlayabiliriz. Senin konuşma vaktin geldiğinde aşağı ineriz," diyor Ethan umutla, onu yolumdan çekme çabalarımın direnerek.

"Dün okuldan kaçtık. Dersleri kaçırmaya devam edemeyiz," diye ısrar ediyorum ve parmağımı ona doğru sallıyorum. "Saat 9:00'da görmek istediğim bir nükleer tıp kardiyak görüntüleme sunumu var."

Dramatik bir iç çekişle alnını benimkine değecek kadar indiriyor. "Böyle bir kural takipçisine aşık olacağım kimin aklına gelirdi?" Kendini iterek uzaklaşıyor ve dönüp banyodan çıkıyor.

"Senin için küçük bir şeyim var," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

"Öyle mi?" Onu yatak odasına kadar takip ediyorum, ne getirdiğini görmek için heyecandan neredeyse zıplıyorum.

Masadan bir şey alırken vücudu görüşümü engelliyor. Onu arkasına saklıyor ve bana muzipçe sırıtıyor.

"Bu da ne?" Elinde ne tuttuğunu görmek için başarısız bir şekilde uzun gövdesine bakıyorum.

Yüksek sesle "Sürpriz!" Ethan, bebek nefesiyle çevrelenmiş uzun saplı kırmızı güllerden oluşan muhteşem bir buket çıkarır. Çiçeklerin yemyeşil aroması odayı dolduruyor.

"Ethan!" Çiçekleri bana uzatırken haykırıyorum. "Çok güzeller." Burnumu kırmızı yapraklara bastırıyorum ve derin derin içime çekiyorum. "Cennet gibi kokuyorlar. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama yapmak istedim." Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Alt katta bir hediye için eşya dükkânı var ve onları görür görmez aklıma sen geldin. Kırmızı bana senin saçlarını hatırlattı." Uzanıp bir tutamı parmaklarının arasından geçiriyor. "Ayrıca, sunumunda sana iyi şanslar dilemek için bir şey vermek istedim. Harika olacaksın."

Bir elimde çiçekler, diğer kolumla ona sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum göğsüne.

O kadar uzun ki başımın tepesine bir öpücük kondurup yanağını oraya yaslaması çok kolay oluyor. "Bana ne yaptın, Tiffy? Sana kalp şeklinde bir kutu içinde çiçekler ve çikolatalar almak istiyorum." Alaycı kahkahası kafatasımın içinde gümbürdüyor. "Kendimi zor tanıyorum ama hoşuma gitti."

Otel buz kovasını suyla dolduruyorum ve çiçekleri dikkatlice içine yerleştiriyorum, sapları eşit şekilde yayılacak şekilde düzenliyorum.

Birkaç kez daha öpüştükten sonra Ethan ve ben eşyalarımızı toplayıp konferansa gitmek üzere aşağı indik.

Sabah 9:30 yaklaştıkça sinirlerim daha da geriliyor. *T3b, T3b, T3b*, diye zihnimden geçiriyorum, bu sefer doğru yapmaya kararlıyım. Daha ne olduğunu anlamadan ders vaktim geldi. Basamakları çıkıyorum ve kürsüye yaklaşıyorum. Mikrofon elimde, sunumuma başlıyorum. Böbrek kanseri vakasının üzerinden geçerken slaytlar tıkırdıyor.

"Bu hastanın kanserinin vena kava inferiora yükseldiği ancak diyafram seviyesinin altında kaldığı göz önüne alındığında," diyorum, "kanser evresi T3b."

Evet! Tam isabet.

Bunu aradan çıkardıktan sonra, sunumumun geri kalanı sorunsuz bir şekilde ilerleyecektir.

Ethan'ın muzaffer gülümsemesi kalabalıktaki diğer isimsiz yüzleri yarıyor. Eliyle küçük bir yumruk atma hareketi yaptı, bu da benim sırtıtmama neden oldu. Ona dersimin bu kısmını berbat etmekten endişe ettiğimi söylememiş olsam da, o bunu biliyordu. İşte beni bu kadar iyi anlıyor. Bu şekilde görülmek ve kabul edilmek çok özel bir şey.

Sunumuma odaklanarak devam ediyorum. "Bu hastanın yakın zamanda tomografisinin çekildiğini ve kansersiz olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum. İzlemeye devam edeceğiz-"

Konferans salonunun arka tarafındaki kapı çarparak açılıyor ve içeriye doğrudan gözlerime vurarak beni kör eden bir ışık huzmesi giriyor. Duraklıyorum, bir an için kafam karışıyor. Kapı kapandığında kalan parlak noktaları göz kırparak uzaklaştırmam bir saniye sürüyor. Görüşüm netleştğinde, az önce konferansına giren adamın figürünü görüyorum.

Buraya ait olmadığı belli olan yeşil gözlü bir adam.

Rafe.

T Kalabalığın arasından odanın arka tarafına doğru bakarken zaman yavaşlıyor. Aklıma peş peşe iki düşünce geliyor.

Birinci düşünce: *Rafe'in burada ne işi var?*

Ardından ikinci düşünce: *Ethan!*

Ethan ve Rafe'in aynı odada olması bana kalp krizi geçirtmeye yetiyor. Ethan'ı dinleyiciler arasında bulana kadar karanlıkta arıyorum. Endişeli bir ifadeyle bana bakıyor, şüphesiz dersimin neden aniden durduğunu merak ediyor. Henüz Rafe'i fark etmedi. Ethan Rafe'yi görürse, onu dünkü Epcot'tan tanıyacağından endişeleniyorum. Bu olmadan önce Rafe'i buradan çıkarmalıyım.

Ama önce, dersim. Boğazımı temizliyorum ve kekeliyorum. "Affedersiniz... um... dediğim gibi, biz... um, izlemeye devam edeceğiz."

Başımı kaldırıp bakıyorum, Rafe'in acımasız varlığı dikkatimi dağıtıyor. Yüzündeki çatık kaşlar çok şey anlatıyor. Panik beynimi ele geçirirken ağzım kuruyor. Bilgisayarımı karıştırıp bir sonraki slayta geçmeye çalışırken kalabalığa bakıyorum ve tanımadığım yüzlerden oluşan bir deniz bana bakıyor. Üzerimde çok fazla göz var, ağırlıkları çok fazla. Çok sayıda meslektaşım başarısızlığımı izliyor.

"Bu hastayı her altı ayda bir tekrarlama açısından izleyin..." O kadar yüksek sesle yutkunuyorum ki mikrofon sesi alıyor. Gözlerimi bir kez daha kaydırduğımda Rafe'in kımıldamadığını görüyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Geniş bacaklı duruşu hareketsiz bir nesne olduğunu gösteriyor.

Kafamın arkasında alarm sirenleri çalıyor. Yumruğumun içine öksürüyorum. "Bu... um, sunumum sona erdi. Sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım."

Birkaç el havaya kalkıyor ve ben de zihinsel olarak onları lanetliyorum. Sahte gülümsememi koruyarak ve kasıtlı olarak ne Rafe'e ne de Ethan'a bakmadan sorularına kısa cevaplar veriyorum.

Bu iş bittikten sonra aceleyle bir "teşekkür ederim" deyip ayrılıyorum.

Seyirciler alkışlıyor. Alkışladıklarını zar zor duyuyorum, endişeden çok bunalmışım.

Kalbim boğazımda, koridorda aceleyle Ethan'a doğru ilerliyorum. Ben yaklaşırken, dudaklarında kocaman bir gülümseme ve tebriklerle duruyor. O daha konuşmadan ben ona "banyo" diyorum ve konferans salonunun arka kapısına doğru yöneliyorum.

Yüzündeki o güzel gülümsemenin kaybolduğunu ve kollarının yana düştüğünü görmek kalbimi kırıyor ama dikkatleri üzerine çekmek istemiyorum. Rafe'in Ethan'ın kim olduğunu ve burada olduğunu bilmemesini umuyorum.

Ethan'ın yanından geçtikten sonra Rafe'e bakıyorum. İfadesi açıkça düşmanca, midemin ağır bir şekilde sallanmasına neden oluyor. Göz göze geliyoruz ve gözlerini çıkışa çevirerek beni takip etmemi söylüyor.

Kapıyı itip açtığımda Rafe lobide bekliyordu. "Beni nasıl buldun?" Sesim aniden boğuklaştı.

Rafe cevap vermek için göğsümdeki rozeti alıyor ve görmem için havaya kaldırıyor. İşte orada. Adım ve konferansın adı. Bu bilgilerle beni bulmasının ne kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Rozetimi tutan Rafe, "Columbus'taki hastaneni aradım. Bir konferans için Orlando'da olduğunuzu söylediler. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Dün sana rastladığımda bunu anlamaya çalışıyordum. Bu bana dinlen."

"Anlamıyorum." Kafam karıştı, buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyorum. "Epcot'ta ne yapıyordun? Beni takip etmeye bir gün ara verip lunaparka mı gitmeye karar verdin?"

"Otel rezervasyon sistemlerini hacklemekte iyi olan eski bir bağlantım var. Epcot'ta çalışıyor. Nerede kaldığınızı bulmasını isteyecektim ama sonra sizi ve bunu gördüm." Kordonu hafifçe çekiştiriyor. Kahkahası alçak ve çakıllı, parmakları ıslak kumda geziniyor. "Ne tesadüf, değil mi Tiffany? Seni orada bulmam? Sanki kader yeniden bir araya gelmemizi istiyor. Başladığımız şeyi bitirmek için."

Rozeti elinden çekip alıyorum ve gizlice etrafa bakıyorum. Dişlerimi sıkarak, "Neden bahsediyorsun sen?" diye tısladım.

Öfke beni sardı. Bunun *benim* zafer anım olması gerekiyordu. Sunumumu başarıyla tamamlamıştım. Ethan ve ben birlikteyiz. Bir kez olsun mutluydum. Sonunda korkularımdan, acılarımdan, geçmişimden kurtulmuştum. Ama işte Rafe geliyor, inşa ettiğim her şeyi yok etmeye hazır. Beni bir kez daha dibe çekmeye hazırdı.

Odaya hızlıca bir göz attığımda sadece bir otel çalışanının burada olduğunu ve kahvaltı büfesinin geri kalanını temizlemekle meşgul olduğunu görüyorum. Konuşmamızı dinliyor gibi görünmüyor, ama ne olur ne olmaz diye durduğumuz lobiden uzağı işaret ediyorum. "Şurada konuşalım."

"Peki." Rafe ayaklarının dibinde duran siyah sırt çantasını ağır ağır alıp omzuna atıyor. Benim zevkime göre çok yavaş hareket ediyor, bu yüzden onu üst kolundan tutup sürüklüyorum. Ona dokunmak garip hissettiriyor. Kolu o kadar büyük ve kaslı ki bana yabancı geliyor. Onu hâlâ eskiden tanıdığım o genç çocuk olarak görüyorum. Rafe'in bu yeni hali kafa karıştırıcı ve korkutucu.

Daha önce, konferans lobisinin dışında bir oyuk fark etmişim, telefon görüşmesi yapmak için gizlilik amacıyla gidilen türden. Onu oraya götürdüm. Alan küçük, bizi birbirimize yakın durmaya zorluyor. Arka duvara monte edilmiş, kabloları aşağı sarkan iki eski moda görünümlü telefon var.

İçeri girdiğimizde, onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne istiyorsun?" Yoldan geçen insanların duymaması için sessizce konuşuyorum. Burada kapı yok. Hâlâ görülebiliyoruz ama en azından konferans salonuna girip çıkan insanların görüş alanının dışındaız.

Nezaketle uğraşmıyor. "Para ya da daha spesifik olarak elmaslar."

"Ne?! Delirdin mi sen? Benim hiç elmasım yok." Sesimi alçaltmak için mücadele ediyorum. Çok öfkelen dim. "Ben bir asistanım. Asgari ücretten daha az kazanıyorum." Rafe benim üzerimden zengin olacağını düşünüyorsa yanlış ağaca havlıyor. Her şeyden çok öğrenci borcum var. Bu seyahatin parasını ödedikten sonra banka hesabımda 100 dolardan az para kalacak.

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Senden değil. Shelly'den."

"Shelly'den ne demek istiyorsun?" Etrafıma bakıyorum, boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. "O burada mı?" Bu noktada Shelly'nin odaya girdiğini görmek beni şaşırtmazdı. Eğer bir hayalet bana musallat olmak için geri döndüyse, neden iki olmasın?

Rafe elini kalın siyah saçlarında gezdiriyor, sinirli görünüyor. "Shelly burada değil ama Johnny'nin evinden aldığımız elmasları vardı. Onları sakladı, kendine saklamak istedi."

"Onları sakladın mı?"

Nereye?" "Starlight'ta."

Starlight. Kabuslarımda çok sık ziyaret ettiğim bir yer.

Minik kuş, neredesin?

"Orayı yok ettiklerini sanıyordum. Patlatma planları yok muydu?" Zihnimde köhne binayı canlandırıyorum. Ben lisedeyken de harap bir haldeydi, şimdi tam bir felaket olmalı. Nasıl ayakta duruyor ki?

"Politikacılar yıllardır bunun için mücadele ediyor, bu yüzden Starlight hala orada, sadece bizi bekliyor." Gözlerinde açgözlü bir parıltı var.

Şaşkınlıkla ona bakıyor, planını anlamaya çalışıyorum. "Shelly'nin doğruyu söylediğini nereden biliyorsun? Kavgı ediyor olsaydınız, seninle dalga geçiyor olabilir." "

Rafe başını sertçe sallayarak, "Hayır. Sen gelmeden önce Starlight'a ilk gittiğimizde spor çantasındaki elmasları kendi gözlerimle gördüm," der.

"Neden onları almak için hemen geri dönmedin?" Tükürdüm.

"Daha sonrasına kadar kayıp olduklarını fark etmedim. O zamana kadar o kadar uzaklaşmıştık ki geri dönmek mantıklı gelmedi. Ama şimdi öyle."

"Neden?" Soruyorum.

Çenesini ayarlıyor. "Bazı adamlara borcum var."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Ona ters ters bakıyorum, bu konuşmanın bu kadar düşmanca olmasına kızıyorum. "Seni görmek güzel. Nasılsın?"

"Shelly bana elmasları asla bulamayacağımı söyledi." Rafe bir adım daha yaklaşır. "Ama gizli bir silahım olduğunu bilmiyordu."

"Gizli silahın nedir?" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"*Sensin*, Tiffany. Sen benim gizli silahımsın."

Alay ettim. "Nasıl? Shelly'nin onları nereye koyduğunu bilmiyorum. Bir dakika öncesine kadar var olduklarından bile haberim yoktu."

"Shelly'yi herkesten, kendi annesinden bile daha iyi tanıyorsun." Konuşmamız sırasında hareket etti, kapının önüne gelene kadar kendini kurnazca eğdi. İri gövdesiyle tek kaçış yolumu kapatıyor.

Yeni Rafe'de tehditkâr bir şeyler var. Onu son gördüğümünden beri aldığı muazzam kas miktarının ötesinde bir sertlik. "Benimle gelip o elmasları bulacaksın. *Hemen şimdi*. Zamanımız tükeniyor."

"Asla olmaz." Sesim daha da yükseliyor, neredeyse bağıyorum. Bu adamın cüretine inanamıyorum. "Neden sana yardım edeyim ki?"

Rafe elini cebine atıyor. Korkunç bir an için bir silah çıkaracağını düşünüyorum ama onun yerine küçük kare bir nesne çıkarıyor. "Çünkü eğer şimdi benimle gelmezsen," diyor ölümcül ciddi bir sesle, "o süslü konferans odasına gireceğim. Mikrofonu konuşmacının elinden söküp alacağım ve onlara eskiden Strip'te nasıl çalıştığını, nasıl yalan söylediğini ve çaldığını anlatacağım. Sonra bunu projektöre koyacağım, böylece tüm salon senin gerçekte kim olduğunu görebilecek." Nesneyi görmem için kaldırıyor, ulaşamayacağım bir yerde.

Biri beyaz bir melek kostümü giymiş, diğeri seksi kırmızı bir şeytan gibi giyinmiş iki genç kızın kollarını birbirlerine dolamış, genişçe sırttıktıkları, yaşlandıkça solmuş ve kirlenmiş bir Polaroid fotoğraf.

Ben ve Shelly.

Strip'te birlikte çalıştığımız ilk gece çektiğimiz fotoğraf. Shelly onu saklamış olmalı ve bir şekilde Rafe'in eline geçmiş. Kalbim sıkışarak Polaroid'e baktım. Belli ki ben çekmişim ve bu çok kötü. Eğer konferansta gösterilirse, kariyerime veda edebilirim. Ethan'ın bunu görmesi yeterince kötü, ama en azından onunla konuşabilir, açıklamaya çalışabilirim. Beni anlayıp affedebilecek nazik bir adam.

Asıl sorun o odadaki diğer yüzlerce doktor. Birkaç yıl içinde beni iş almaları ve yanımda çalışmalarını gerekecek olan doktorlar. Eğer bu resim ortaya çıkarsa, itibarım kalıcı olarak zarar görür. Kimse benimle çalışmak istemeyecek. Her zaman Las Vegas'ta korkunç şeyler, suç teşkil eden şeyler yapan o şov kızı doktor olarak bilineceğim.

"Hemen gidiyoruz," diyor Rafe. "Bir saat içinde Vegas'a bir uçak var. İkimiz için de bilet alacaksın. Acele edersek yetişebiliriz."

"Yeterince param yok." Ellerimi kaldırarak geri çekiliyorum, ancak arkamdaki duvara çarpıyorum.

Kapana kısıldım.

"Kredi kartları bunun içindir," diye savunuyor. "Epcot'ta kullandığını gördüğüm için bana bir tane olmadığını söyleme."

Sözleri beni ürpertti. Rafe dün ne kadar zamandır beni izliyordu?

"Bunu yapamam," diye karşı çıkıyorum, henüz bu çılgın plana teslim olmaya hazır değilim. "Konferansa geri dönmek zorundayım. Oradaki insanlar beni bekliyor. Çok uzun süre yok olursam fark ederler."

"Kim fark edecek ki? Erkek arkadaşın mı?"

"O benim erkek arkadaşım değil." Ne pahasına olursa olsun Ethan'ı korumak için güçlü bir dürtü beni ele geçiriyor. Rafe'in onu bu çılgınlığa sürüklemesine izin veremem. Geçmişteki hatalarım Ethan'ın çöküşü olamaz.

Rafe tek kaşını bana çeviriyor. "Öyle mi? Bütün arkadaşlarını böyle mi öpüyorsun?"

Ateş et.

Bu soruyu cevaplıyor. Rafe dün Ethan'ı iskelede öptüğümü görece kadar uzun süre beni izledi. Ethan'ın kim olduğunu ve benim için ne anlama geldiğini biliyor. Bu bilgiyi Ethan'ı incitmek için kullanmasına izin veremem. Bunu yapamam.

Rafe bana bir adım, sonra iki adım daha yaklaştı. "Bir zamanlar beni böyle öptüğünü hatırlıyorum, Tiffany." Sesi yumuşak ama gözleri sert. "Belki erkek arkadaşın da o öpücüğü duymak ister."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum, bu da gözlerinde acımasız bir memnuniyet uyandırıyor.

"Biliyor musun? Şimdi düşündüm de, o sahneye çıktığımda sadece senin adını anmakla kalmayacağım, erkek arkadaşına da sesleneceğim." Rafe tabutuma son çiviye çaktı. "Adı ne onun? Ethan mı? Dr. Ethan Clark." İnançsız bakışlarına zalim bir gülümseme. "Dün isim etiketi takan tek kişi sen değildin."

Midem yere batıyor.

"Şimdi gidiyoruz." Rafe omuzlarındaki sırt çantasının kayışlarını ayarlar. "Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kavgacı bir tavırla.

"Evet. Yoksa o kapıdan girer ve tüm sırlarınızı ortaya dökerim. Bu arada polisi ya da başka birini arayıp yardım istemeye zahmet etmeyin çünkü iyi bir arkadaşım bu fotoğrafın bir kopyasını elinde tutuyor ve bana bir şey olursa bunu internette yayınlama talimatı verdi." Tehditkâr bir adım daha yaklaşıyor. "Bunun peşini bırakmayacağım. İstedığimi alana kadar olmaz."

Orada öylece duruyorum, kararsızım, korku boğazımda düğümleniyor.

"Hadi Tiffany," diye ısrar ediyor. "Senin gibi akıllı bir kadın geçmişinden kaçamayacağını bilmeli. Güven bana, ben denedim."

Özlemle odanın diğer ucuna, konferansın güvenli bölümüne açılan büyük ahşap kapılara bakıyorum. Şu anki konuk konuşmacının sesi kapalı kapıların arasından belli belirsiz yankılanıyor ama başka bir evrende de olabilir. Ethan'ın bir oda ötede olması tam bir ıstırap. Ona gitmeyi çok istiyorum. Ona Rafe'den ve yapmam istenen şeyden bahsetmeyi. Çok uzun zamandır kendi başımaydım. Yardım edecek kimse olmadan sorunlarımı

hallededim. Şimdi, sonra

Ethan'la bir gece geçirdiğimde, kapıdan fırlayıp kollarına atılmaktan başka bir şey istemiyorum. Tüm bu sorunları ona sunmak ve sonra birlikte çözmek ne kadar güzel olurdu.

Ama Ethan'a gitmiyorum. Annem bana aşkın bazen fedakarlık demek olduğunu öğretti. Değer verdiğin kişiyi mutlu ve güvende tutmak için kendinden bir parça vermek. O anda, kristal berraklığında bana çarptı.

Ethan'ı seviyorum.

Belki onun hakkında böyle hissetmek için çok erken ya da belki de beynim kalbimin zaten bildiği şeyi yakalıyor. Her iki durumda da, gerçek bu. Onu seviyorum ve onun için her şeyi yaparım.

Telefonumdan uçak biletlerini ayırttım ve Rafe ile birlikte ayrıldım.

OceanofPDF.com

MEVCUT, LAS VEGAS, NEVADA

D Çaresiz bir halde uçağın penceresinden dışarı bakıyor, uçak kalkıştan sonra alçalırken bulutların süzülüşünü izliyorum. Tek düşünebildiğim Ethan. I

gerçeği görmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.

Onu seviyorum.

Aşk kitaplarımda, aşk bazen kafanıza vuran bir sopadır. Ama şimdi görüyorum ki aşk, gecenin bir vakti penceredeki bir çatlaktan içeri sızıp yatağınıza giren bir hırsız gibi de olabiliyor. Ethan'a olan aşkım da böyle bir şey. Bana sinsice yaklaştı.

Ama beni, *gerçek* beni, tekrar sevebilir mi? Eğer yaptığım tüm o korkunç şeyleri öğrenirse.

Zaten fark etmeyecek. Tuvaletten dönmediğimde Ethan sözümü tutmadığımı düşünecek. Benden istediği tek şey kaçmamamdı, ama bu *tam olarak* böyle görünecek. Beni asla affetmeyecek.

Ethan'ı düşünmeyi bırakıp güvenliğime odaklanmalıyım. Rafe'in planlarını henüz anlamadım. Elmasları bulursam bana ne yapacak? Başarısız olursam ne yapacak? Bazı cevaplar bulmaya kararlı bir şekilde, otelden ayrıldığımızdan beri Rafe ile aramızda var olan gergin sessizliği bozuyorum.

İlk olarak, dün sormak istediğim soru. "Shelly nerede? O iyi mi?"

Rafe o kadar iri ve kaslı ki vücudunun üst kısmı benim alanıma kadar uzanıyor. Dirseği koluma değdiğinde irkilerek uzaklaşıyor. "Shelly'yi son gördüğümde Meksika'daydı ve iyiydi. Onun için hep çok endişeleniyorsun."

Aklıma yeni bir düşünce geldi. "Onun çoktan geri dönüp elmasları almadığını nereden biliyorsun? Belki de senden önce davranmıştır?"

"Vegas'a gitmezdi." Rafe esprisiz bir kahkaha atar. "Shelly'nin hakkında tutuklama emri var. Birleşik Devletler'e geri dönme riskini göze alamaz."

"Arama emri mi? Ne için?" Dik oturdum, telaşlandım.

Tek söyleyeceği "Merak etme," olur. Rafe pek sohbet havasında değildir ama zaten hep öyledir.

Bu kadar kolay paçayı sıyırmasına izin vermeyeceğim. Bazı şeyler beni yıllardır rahatsız ediyor ve şimdi onu birkaç saatliğine yanımdaki koltuğa hapsettiğime göre onu bir şekilde konuşmaya zorlayacağım.

Acele etmiyorum ve onu gözlemliyorum. Gergin, çenesi gergin ve ağzı çatık. Yüzünde eskiden olmayan çizgiler var, gözlerinin köşelerinde ve ağzını çevreleyen küçük kırışıklıklar. Gülme çizgileri değil, daha çok endişe çizgileri. Las Vegas'tan ayrıldığından beri hayatının kolay geçmediğini tahmin ediyorum.

"Başından beri planladın mı? Parayı alıp beni terk etmeyi? Kimin fikriydi bu? Senin mi Shelly'nin mi?" Kelimelerimi acılık dolduruyor. Her hecenin etrafında zehirli bir şekilde kıvrılıyor. Bu soruyu sormak için çok uzun süre bekledim. Şaşırtıcı bir şekilde cevap veriyor. "Hepsi Shelly'nin işiydi. Her şeyi o planladı." Bana kurnazca bir bakış attı. "Onu hep hafife aldın. Ayrıca, sana biraz para verdik. Onu almadık.

hepsi."

"Paranın küçük bir kısmını aldın ve sonra gittin." Başımı salladım. "Her neyse, bunu yapmamalıydık. Onu almamalıydık."

"Evet, ama yaptık ve bahse girerim kirli olmasına rağmen o parayı kullandınız." Ondan bilmiş bir bakış. "Kullanmadın mı?"

Sessizliğim Rafe'in ihtiyacı olan tek itiraf. Yüzünde acımasız, memnun bir gülümseme yayılıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Neredeyse onunla tartışacaktım, başka seçeneğim olmadığını anlatacaktım. Annem öldükten sonra, bu paranın onun tıbbi borçlarından kurtulmanın tek yolu olduğunu. Ama sessiz kalıyorum çünkü bu bir yalan.

Her zaman bir seçenek vardır.

"Yine de yanılttı," diye ısrar ediyorum. "Bunu yapmamalıydım. Özellikle Stewart'a yalan söylediğim için pişmanım. O bundan daha iyisini hak ediyordu." Boğazımın arkasında gözyaşlarının acı sızısı var ama Rafe'in beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

"Siz Stewart'a yalan söylediniz, biz de size yalan söyledik. Böyle devam edip gidiyor. Gerçek dünyaya hoş geldin Tiffany. Her şey gökkuşağı ve güneş ışığı değil. Herkes yalan söyler." Sanki açıkladığı evrensel bir gerçekmiş gibi bu konuda gerçekçi.

Buna inanmıyorum. Ethan bana hiç yalan söylemedi. Herkesin geri vermeden birbirinden bir şey almadığını kanıtladı. Annem ve Bay Chen

o da öyle değildi. Rafe karamsar bir dünyada yaşıyor olabilir ama bu benim gerçekliğim olmak zorunda değil. Yıllarca, tam da bundan korkarak diğer insanlardan izole bir şekilde yaşadım. Artık bu şekilde yaşamayı reddediyorum.

Şöyle devam ediyor: "Eskiden senin için üzülürdüm. Annenle neler yaşadığını biliyordum ama artık senin için üzülmiyorum. Şu haline bak. Kendin için yarattığın bu tatlı hayatı yaşıyorsun." Kıskançlık Rafe'in yanaklarını lekeli bir kırmızıya boyar. "Bense bunca zamandır kaçıyordum. O gece ikimiz de oradaydık. İkimiz de suç işledik ama bedelini ödeyen bendim. Anladığım kadarıyla, bana borçlusun."

Gözleri kötülükle parlıyor. Bir zamanlar tanıdığım çocuk gitmiş, yerine küskün ve öfkeli bir adam gelmişti. "Bu yüzden sana o mesajları göndermeye başladım."

Nefesim kesildi. "O sen miydin?" O ya da Shelly olduğunu anlamıştım ama yine de bu itiraf beni sarstı. Geçtiğimiz aylar boyunca o mesajlar hakkında merak ederek, endişelenerek işkence çektim. Onları kimin gönderdiğini ve ne anlama geldiklerini.

Bu *oydu*. Rafe. Başından beri bu işin arkasında o vardı.

Başını sallıyor. "Bizi kasıtlı olarak unuttuğunu söyleyebilirim. Geçmişini gömdün. Bir kürek alıp onu tekrar kazmanı istiyorum. Anılarını tetiklemek istedim. O elmasları benim için bulacaksın. Ben de küçük bir adaya çekilip hayatımın geri kalanında pina colada içeceğim." Bu cennet gibi geleceği hayal ediyormuş gibi mesafeli bir ifadesi var.

"Peki ya elmasları bulamazsam?" Karşı çıkıyorum.

Rafe bir kobranın vuruşundan daha hızlı hareket ediyor, yüzü birdenbire benimkinin önüne geliyor. "*Eğer diye bir şey* yok. Onları bulsan iyi edersin." Gözlerinde gördüğüm öfkeden kaçmak için koltuğuma yaslanıp geri çekiliyorum. "Başarısız olursan cezalandırılacaksın. Eğer bana inanmıyorsan, belli ki o zamanlar kim olduğumu bilmiyordun ve şimdi kim olduğumu da anlamıyorsun."

İlk defa ondan gerçekten korkuyorum.

WKiralık arabayı Starlight otoparkına çektiğimde, deja vu hissi o kadar canlı ki, başımı çevirip Shelly'yi şeytani yatağında görmeyi bekliyorum

kostüm yanımda oturuyor. Ama Shelly yok, sadece öfkeli bir Rafe var.

Artık otoparkta daha az araba var ve bazıları sanki yıllardır buradaymış gibi terk edilmiş görünüyor. Bu arabalar sarhoş gibi yatıyor, siyah lastikleri yere doğru sönük bir şekilde sarkıyor. Yabani otlar asfalttaki çatlaklardan çıkıyor ve tutunarak arabaların çürümüş alt takımlarına tırmanıyor.

Paslanmış ve ezilmiş İzinsiz Girilmez tabelaları bükülmüş tel çitlere tutunuyor.

Bina ayrıca daha yıpranmış görünüyor. En üst katlarda sadece birkaç pencere sağlam kalmış. Geri kalanlar paramparça olmuş, kenarlarında korkunç bir canavarın gıcırdayan dişleri gibi pürüzlü camlar var.

Tüm yapının sarhoş bir şekilde sola doğru eğildiğine yemin edebilirim. Batı ucundaki otel odalarının bir kanadı tamamen çökmüş. Binanın o tarafının derisi yüzülmüş, dış duvarları parçalanmış, böylece katlar çürük bir pastanın katmanları gibi birbirinin üzerine düşmüş. Binanın önünde bir barikat var, tırmanması kolay beton bir yarım duvar ve üzerinde kırmızı siyah bir tabelada "Tehlike, Uzak Durun" yazıyor.

"İçeri girmenin güvenli olduğundan emin misin?" Gergin bir şekilde kıpırdanıyorum, tabelaya ve kırık kumarhaneye bakıyorum. "Yapısal olarak sağlam görünmüyor."

Cevap olarak sadece bir homurtu alıyorum. Sırt çantasını karıştırırken Rafe'in başı öne eğik. Mary Poppins'in berbat bir versiyonu gibi, iki uzun, ağır hizmet tipi el feneri çıkarıp birini bana uzatıyor. El feneriyle kafasının arkasına vurma isteğime karşı koyuyorum. Onu bayıltabileceğimden oldukça eminim. Darbenin yankılarının koluma kadar ulaşması ne kadar iyi hissettirirdi. Yere yığılmasını ve sonra çığlık atarak yardım için koşmasını izlemek.

Ama benim yok.

Kim bilir bu gizemli kişi benim ikinci bir kopyamı elinde tutuyordur.

Şov kızı fotoğrafı var mı ki? Ama varsa ve Rafe'nin tehdit ettiği gibi fotoğrafı yayınlarsa, daha kötü bir duruma düşerim.

Hayır. Ona istediğini verip sonra da serbest bırakılması için yalvarmak daha iyi. Rafe eskiden katil değildi... en azından benim bildiğim kadarıyla.

Starlight'a girer girmez Shelly'nin elmasları nereye sakladığını anladım.

Küçük kuş.

O kadar açık ki neredeyse kendimden şüphe edeceğim. Shelly onları bu kadar iyi bildiğim bir yere saklamış olamaz. Ama Rafe'in benimle bağlantı kuracağını nasıl tahmin edebilirdi ki? Beni bulup hazineyi aramak için yanına getireceğini. Shelly, Rafe ve beni en son birlikte gördüğünde, ihanetleri beni yıkmıştı. Muhtemelen ona asla isteyerek yardım etmeyeceğimi düşünmüştü. Ki bu doğru, bunda isteyerek olacak bir şey yok. Starlight'a girerken Rafe sanki kaçmayacağıma güvenmiyormuş gibi bir elini kolumda tutuyor.

Otel harabeye dönmüş durumda. Moloz ve enkaz yığınları koridorları kaplamış. Çarpık kapılar menteşelerinden kurtulmuş, garip açılarla asılı duruyor. Eski, desenli halı, kırık pencerelerden içeri giren yağmur nedeniyle ıslak. Ayak altında gıcırıyor. Her yer çürüme ve kokuşma kokuyor. Boğazımdaki öksürüğü bastırıyorum, kokuyu engellemek için elimi tersini burnumun üzerine koyuyorum.

Rafe bunların hiçbirinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Biz yanlarından geçerken, elmasların yeri hakkında bir ipucu bulmak için hevesle odaları tarıyor. El fenerini bir o yana bir bu yana sallarken ışını duvarların ve zeminin üzerinde kayıyor. Hâlâ kolumu tutarak beni otelin derinliklerine doğru sürüklüyor.

Koridorun birinde yeni görünümlü dikdörtgen bir kutu var. Yan tarafında, ortasında tırtıklı bir çatlak ve yanlarından yayılan çizgiler olan bir topun resmini gösteren elmas şeklinde turuncu bir işaret var. Patlayan bir bomba gibi. Rafe yanından geçip gidiyor ama benim gözüme çarpıyor. Daha yakından bakmak için duruyorum, o kolumu çekiştirip beni ileri doğru iterken bile yerimde duruyorum.

"Hey." Onun çekişine karşı koyarak geri çekildim. "Bu da ne?"

"Beni aşar. Hadi gidelim," diyor Rafe huysuzca, kutuya bakma zahmetine bile girmeden. Bana daha sert vuruyor ama ben topuklarımı yumuşak halıya gömüp kendimi yere köklüyorum.

"Hayır. Bana bunun ne olduğunu söyle. Neye bakıyorum ben?" Zaten biliyor olmalıydım.

ama zihnim gözlerimin gördüğünü anlamak istemiyor.

"Muhtemelen dinamit ya da C3'tür," diye itiraf ediyor Rafe beni çekiştirmeyi bırakırken. "Neden böyle bir patlayıcıyı buraya koysunlar ki?" Kalbim küt küt atıyor

Göğsümde, göğüs kafesimden delice kaçmaya çalışıyordu.

"Çünkü burayı havaya uçuracaklar." Neredeyse suçlu görünüyor. "Belediye Meclisi sonunda mal sahipleriyle bir anlaşmaya vardı. Yeni bir lüks tatil köyüne yer açmak için bu araziyi boşaltmak istiyorlar."

"Ne?" Sesim yükseliyor ve paniklemiş bir tona dönüşüyor. "Ne zaman?"

"Bu gece," diye cevaplıyor isteksizce. "Bunu televizyonda yayınlamayı planlıyorlar. Büyük bir gösteri olacak."

"Ne?! Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şimdi bağıriyorum. "Neden bizim gibi aptal insanların içeri girmesini engellemek için ön tarafta polis arabaları yok?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Buraya girerken çok daha fazla sorun yaşayacağımızı sanıyordum. Haftalardır yıkımdan bahsediyorlardı, belki de bunun çoğu insan için yeterince caydırıcı olduğunu düşündüler. İşte bu yüzden bugün gelmek zorundaydık. Anlamıyor musun, Tiffany? O elmasları almak için son şansım."

Birden mücevherleri bulup kaçmak için motive olarak etrafımda dönüp yönümü bulmaya çalışıyorum. Shelly ve ben o korkunç adamlar tarafından otele kadar kovalandığımızda her şey çok telaşlıydı. Zihnim o zamanlar korkuyla o kadar doluydu ki, küçük depoyu bir daha bulamayacağımdan endişeleniyorum.

Bir daire çiziyorum. Bir koridor tanıdık geliyor. Oraya doğru ilerliyorum ama duruyorum. "Yardım edersem gitmeme izin vereceğinizi nereden bileyim?" Sessizce soruyorum.

"Eğer elmasları bulursak, o zaman bu iş biter. Bu beni son görüşün olacak," diye söz veriyor Rafe, bakışları sabit.

"Ama nereden *bileyim*?" Israr ediyorum. Ona inanmak istiyorum.

Gençken Rafe'e güvenmişim, belki beni kurtardığı için belki de Shelly ve beni koruduğunu hissettiğim için. Kötü şeyler, yasadışı şeyler yaptığını bilsem de, onda beni rahatlatan bir şeyler vardı.

O ve Shelly gittikten sonra, Rafe'e hak etmediği asil bir kalp atfederek hayal gördüğümü düşündüm. Şimdi kendimi aynı soruları sorarken buluyorum.

Rafe kim? Kurtarıcı mı? Koruyucu mu? Hain mi? Dost mu Düşman mı?

"Çünkü ben öyle dedim." Çenesini ayarlar.

Gözlerinin içine bakıyorum, gerçeği arıyorum. Bulanık bir göle bakmak gibi. Bir şeyler yüzeyin altından kayıp gidiyor, ama şekillerini çıkaramıyorum. Her zamanki gibi, niyetini deşifre edemiyorum.

"Bana inanmak zorundasın, Tiffany." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bana neden güvenmediğini anlıyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Zamanımız tükeniyor. Doktor hayatına geri dönmek, erkek arkadaşını görmek istiyorsan, yapman gereken tek bir seçim var. Hadi gidelim." Bana doğru hareket etmiyor, beni tutmuyor ya da zorlamıyor.

Rafe karar vermeme bekliyor.

"Peki," diyorum, hâlâ kızgın ve emin değilim ama daha iyi bir çözüm düşünemiyorum. Umut verici görünen koridoru işaret ederek, "Emin değilim ama orada olabilir," diyorum.

Rafe nefesini bırakıyor ve omuzları çöküyor. El fenerlerimizin düzensiz ışığında yaşından daha büyük görünüyor. Duruşu kamburlaşmış ve kolları iki yanında ağırlaşmıştı. Uzaklaşırken fısıltıyla söylediği "Teşekkür ederim." sözünü neredeyse kaçıırıyordum.

Otelin içinde bir o yana bir bu yana dönerek dolaşıyoruz, aramızda huzursuz bir ateşkes var. Rafe bana yardım ediyor, bir koridorda duvar gibi bir bariyer oluşturmak için birilerinin bir araya getirdiği eski yatak çerçeveleri yığınının üzerinden tırmanırken beni sabit tutuyor.

İlerlerken hafızamı yokluyorum ve Shelly ile yaptığımız o korkunç koşuyu hatırlamaya çalışıyorum. Üzerinden çok zaman geçti ama bu deneyim zihnimde silinmez bir iz bırakacak kadar travmatikti. Malzeme odasına giden yol parça parça aklıma geliyor.

Sonunda doğru kapı olduğunu düşündüğüm yere ulaşıyorum ama kapı çerçevesi eğrilmiş. Kapı sıkışarak kapandı. Rafe omzunu kapıya dayıyor ve kasları gerilerek güçlü bir itme hareketi yapıyor. Kapı uçarak açıldı ve içeri girdik. Oda gece gibi karanlıktı. Etrafı araştırmak için el fenerimi kullanıyorum.

İşte burada.

Tavanda kare şeklindeki kapağın belli belirsiz hatları var. Tıpkı hatırladığım gibi. Son gördüğümünden beri oda temizlenmişti. Karton kutular ve malzemeler kaldırılmıştı. Artık boş bir kabuk, içi tamamen çıplak.

"Yukarıda," diyorum Rafe'e, ışığımla kapağı işaret ederek. "Sanırım Shelly elmasları oraya saklamış olabilir."

Ellerini kalçalarına koyarak geriye doğru eğiliyor ve gözlerini kısarak ona bakıyor. "Ona nasıl ulaşacağız?"

"Bilmiyorum. Daha önce buraya geldiğimde bazı kutuların üzerinde duruyorduk ama şimdi yoklar." Sabırsızlıkla ayağını yere vuruyorum. Bunu çözmek ne kadar sürecektir? Patlayıcıların patlaması ne kadar sürer? Burada ne kadar uzun süre durursam, hissettiğim aciliyet duygusu da o kadar artıyor. Kafamın içinde bir saat işliyor.

"Sanırım koridorda bir sandalye gördüm. Bekle." Rafe bir dakikalığına ortadan kaybolur ve elinde plastik bir katlanır sandalyeyle geri döner. Sandalyeyi doğrudan açıklığın altına yerleştirir ve üzerinde durur. Kollarını başının üzerine kaldırarak kapağa doğru uzanır ama ulaşamaz. Hayal kırıklığı içinde hırlayarak aşağı iner ve ellerini tekrar yanına bırakır.

Bana yalvaran bir bakış atıp yardım istedi.

El fenerimi yere koyup küçük odayı aydınlatacak şekilde eğerken, "Beni yukarı kaldır," diye emrediyorum.

Rafe'in kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Ne?" El fenerim yüzünden yüzündeki çizgiler abartılı bir hal aldı. Gölgesi arkasındaki duvarda kocaman beliriyor, canlanmış bir deve benziyor.

Çabucak öne geçtim ve sırtım ona dönük durdum. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. "Kaldır beni. Umarım beni yeterince yükseğe kaldırırsan açıklığa ulaşabilirim."

Rafe ellerini kollarımın altına koydu. Homurdanarak beni önüne doğru kaldırıyor. Bu yeterli değil.

"Beni omuzlarına al."

Beni daha da yükseğe kaldırarak omuzlarına oturtuyor. Tekrar sandalyeye tırmanıyor. Yalpalıyorum, sadece kafasına tutunarak düşmekten kaçınıyorum. Ben saç tellerimi çekerken tıslıyor.

Bir dakika sonra sabit duruyoruz. Omuzlarına oturarak dengemi sağlıyorum ve kollarımı uzatabildiğim kadar uzatıyorum. Parmak uçlarım kapağı sıyrıyor ve sonra kendimi kaptırıyorum. Artık tamamen dokunabiliyorum. Bir elimi tavana dayayarak ahşap kapıyı itiyorum. Kolayca kalkıyor, sallanıyor ve gürültülü bir gümbürtüyle tavan boşluğuna düşüyor.

"Biraz daha yukarı." Zorlanarak, açıklığın parçalanmış ahşap çerçevesini kavriyorum. O parmak uçlarında yükseliyor, ben de vücudumdaki tüm üst kasları kullanarak kendimi yukarı çekiyorum. Sallanan ayağım kafasına tekme atınca Rafe küfrediyor. Bacaklarımı kıpırdatarak, tamamen içeri girene kadar yavaşça ilerliyorum.

Rafe aşağıdan bağıyor, "Görüyor musun?" Elini elinin üzerine koymuş

Alnına, ayakkabımın kafatasına değdiği yere sürtünerek.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum, boğuşurken düşmediği için rahatlıyorum. Daha önce Shelly ile buraya geldiğimde ışıklarımızı kullanmaktan çok korkmuştuk, bu yüzden ne bekleyeceğimden emin değilim.

Işığı etrafa tuttuğumda alçak tavanlı, sıkışık bir alan olduğunu görüyorum. Kutu gibi metal klima kanalları ve yılan gibi kıvrılan elektrik kabloları alanın büyük kısmını kaplıyor. Her şeyin üzerinde kalın bir toz tabakası var. Işığımın huzmesi narin örümcek ağlarını aydınlatıyor, onları gümüşe çeviriyor ve dantelli gölgelerini duvarlar boyunca fırlatıyor.

Açıklıktan uzakta, bir çivinin arkasına sıkışmış, yan tarafında soluk kırmızı bir K-Mart logosu olan kirli bir plastik torba var. Başka türlü faydacı olan bu alanda hiç yeri yok. Çömelerek dikkatlice ona doğru ilerliyorum, ağırlığımı sadece ahşap destek kirişlerine vermeye çalışıyorum, aralarındaki ince alçıpan katmanlarına değil. Şu anda ihtiyacım olan son şey tavandan düşüp bacağımı kırmak. Kafamdaki o hayali patlama zamanlayıcısı tik tak yaparken olmaz.

Kirişlerden birinin üzerinde dikkatle dengede durarak bir elimle telefonumu tutuyorum, diğer elimle de plastik torbayı açıyorum. Işık, içindeki parıltılı taşlardan yansıyor. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Elmaslar.

Bir sürü elmas.

TElmaslar parıldıyor ve ışıltıyor. O kadar güzeller ki ellerimi içine sokmak istiyorum. Onlarda yıkanmak, yüzmek istiyorum.

Bunun yerine, poşetin ağzını kapatıp üstüne bir düğüm atıyorum.

Belli belirsiz adımın söylendiğini duyduğumda, aşağıdan bağırmanın Rafe olduğunu varsayıyorum. Saniyeler sonra bunun Rafe'in sesi olmadığını fark ediyorum. Bu ses Ethan'a mı aitti?

"Tiffany," diye bağırıyor Ethan, şimdi daha yakın, panik sesini bir oktav daha yükseltiyor.

"Ethan! Ethan! Ethan! Ben buradayım." Destek kirişlerini aşmaya çalışıyorum ama altımdaki odadan tutarsız tartışmalar patlak verdiğinde hâlâ açıklıktan uzaktayım. Boğuk gümbürtüler ve çarpma sesleri bunu takip ediyor. Nihayet ambar kapısının kenarına ulaştığımda, aşağıdaki manzara karşısında şok oluyorum.

Ethan ve Rafe karşı karşıya gelmiş, kızgın kurtlar gibi birbirlerinin etrafında dönmektedir. Nefes nefese kalmalarına ve Ethan'ın alnından gözüne sızan kan damlasına bakılırsa bu kavga bir süredir devam etmektedir.

Ben dehşet içinde izlerken, Rafe Ethan'a doğru hamle yapıyor, Ethan yere düşüp Rafe'e çelme takmak için bacağını uzatırken etli ön kolları sadece havayı kavırıyor. İşe yarıyor. Kollarını savuran Rafe geriye doğru düşüyor ama hemen ayağa kalkıyor.

Rafe bir koçbaşı gibi başını eğerek Ethan'a saldırır. Ethan ondan ustaca sıyrılır ve koşarak geçerken kolunu yakalar. Rafe'nin kolunu kaldıraç olarak kullanan Ethan, onu kendisine doğru savurur ve Rafe'nin karnına çarpan dirseğini ortaya çıkarır.

Rafe yaralı karnının üzerinde iki büküm olmuş, nefes nefese kalmıştır. Karnını tutarak Ethan'a dik dik bakan Rafe, profesyonel bir boksör gibi ayaklarının ucuna basarak yana doğru dans eder.

Ethan yerini koruyor, dizleri ve kolları klasik karate duruşunda bükülmüş. Bunu sabah antrenmanlarından hatırlıyorum.

"Ethan! Rafe! Dur!" Bağırıyorum.

Rafe ve Ethan yalvarışıma cevap vermiyorlar. Adamlar savaşmakla çok meşguller.

ya da beni kasten görmezden geliyorlar. Her iki durumda da, biri ciddi şekilde yaralanmadan önce kavgayı bırakmalarını istiyorum.

Çatı katından aşağı inmenin tek yolu tavandan düşmek, ama bu uzun bir düşüş. Bir kemiğimi kıracağımdan endişeleniyorum. Kararsızım, aşağıdaki kavga devam ederken dudağımı kemiriyorum.

Rafe iki adam arasında daha agresif dövüşen taraftır. Mesafeyi kapatır ve Ethan'ın kolunun altına girerek kaburgalarına yumruk atar.

Ethan ağır darbenin etkisiyle tökezlerken rüzgâr Ethan'dan dışarı fırlar. Rafe, Ethan'ın geri çekilişini takip ederek, biri Ethan'ın sırtına diğeri de kafasının yan tarafına inen bir dizi yumruk gönderir.

Ethan sola doğru dönerken dengesiz bir şekilde sallanıyor. Kan, alnından gözüne doğru düzenli bir şekilde akıyor. Kanı elinin tersiyle fırçalayarak uzaklaştırıyor ve yere atıyor.

Göğsü kabaran Rafe yumruklarını daha yukarı kaldırarak yeni bir saldırıya hazırlanır.

Rafe'in ellerindeki Ethan'ın kanını görmek midemi bulandırıyor. Çaresiz, yukarıdan bağırmaya devam ediyorum, durmaları için yalvarıyorum, ama iki adam da beni kabul etmiyor.

Ethan, Rafe ile arasında biraz mesafe kazandıktan sonra, bir ayağını havaya kaldırır ve sonra zıplayarak o ayağına tekme atar. Ethan'ın ayağı Rafe'nin başının yan tarafına çarptığında kırbaç şaklamasına benzer bir ses çıkar ve Rafe başının şiddetiyle geriye doğru sallanır.

Rafe Ethan'a bakar, yüzü saf bir öfke maskesidir. Çılgınca saldırır ama Ethan hazırdır ve Rafe'in boynuna karate vuruşu yapar.

Rafe geri çekilirken, Ethan ayağıyla tekrar saldırır. Tekme Rafe'nin kafasına sertçe çarpar. Rafe elini yaralı başının üzerine kapatır ve acı içinde gözlerini kırıştırarak bocalar. Ethan'ın yumruğu soldan gelir ve Rafe'nin çenesine bir yumruk indirir. Bu son darbedir. Rafe yere yığılır, baygındır.

E daha!" Bağırmalarımın hiçbir etkisi olmadı. Ethan donmuş, Rafe'in hareketsiz bedenine bakıyor. Tekrar deniyorum. "Ethan, ben buradayım."

Sonunda başını tavana doğru kaldırır. "Tiffy?"

"Buradayım. İnmemeye yardım et."

Uzun boylu olduğu için Ethan'ın sandalyenin üzerine çıkıp beni çıkarması kolay oldu. Elmas çantasını tutuyorum. Beni nazikçe yere bırakırken soruyor, "İyi misin? Yaralandın mı?" Elleri vücudumda geziniyor, kollarımı ve bacaklarımı tarıyor, yara var mı diye bakıyor.

Onu sabırsızca uzaklaştırıyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Ethan'a sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakarak "Bu da neydi?" diye soruyorum.

Bana baykuş gibi göz kırpmıyor, yüzünden ince bir kan damlası süzülürken sallanıyor. "Neydi o?" diye soruyor, kelimeleri ağırlaşarak.

Ethan'ın odaklanamayan gözlerinin önünde parmaklarımı şıklatıyorum. Belki de beyin sarsıntısı geçiriyordur? "Ethan. Bunu nasıl yaptın?" Rafe'in etkisiz hale gelmiş bedenini işaret ediyorum.

Kafasını sallıyor, temizlemeye çalışıyor ve parmağımı takip ediyor. "Ah, şu." Bakışları keskinleşiyor. "Sana söylemiştim." Gözlerini hafifçe kızgınlıkla açıyor. "Siyah kuşağım var. Karma dövüş sanatları eğitimi aldım. Bilirsin, şu *Karate Kid olayı*?"

Hayranlık göğsümde kabarcıklar oluşturuyor ve bununla birlikte Ethan'ın *Burada*.

Benim için geldi. Yalnız değilim.

Hayretle başımı sallıyorum. "Buna inanamıyorum. Böyle dövüştüğüne inanamıyorum."

"Tiffy." Ethan bana doğru yaklaşıyor ve ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü dokunuşuyla çevreliyor. Zayıf bedeninde sessiz bir çaresizlik titreşiyor, parmak uçlarında bir titreme, Rafe'le mücadelesinin adrenalini dolu sonuçları.

Sesinde titreme yok ama. Çelik gibi, kararlılıkla dolu. "I

benim diyebileceğim pek fazla şeyim olmadı. Tıp ailemin ve kardeşimin işiydi. Beyzbol belki, ama onu kaybettim. Ama sen, sen *benimsin* ve seni kaybedersem lanetleneceğim. Bugün olmaz. O adama değil." Yerdeki Rafe'i işaret ediyor. "Aramıza giren her şeyle ya da herkesle savaşıcağım. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. *Hiçbir şey*." Soğukkanlılığı bozuluyor ve beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekiyor. "*Çok* endişelendim. Geri gelmediğinde. Kendimi kaybettim."

Onun sert bedenine yaslanarak aceleyle açıklamaya çalışıyorum: "Kaçmıyordum. Yemin ederim. I-"

"Tabii ki değildin," diye araya giriyor. "Bu aklımın ucundan bile geçmedi." "Geçmedi mi?" Ona bakıyorum.

"Hayır. Seni tanıyorum. Verdiğin sözleri tutarsın." Beni daha sıkı çekiyor, sanki demir atmış ve ben onun çapasıymışım, onu bana zamanında ulaştığı bu gerçekliğe bağlayan tek şeymişim gibi bana tutunuyor. Güvende olduğum yere.

"Neler oluyor? Kim bu adam?" Bırakmıyor, tüm sorularını kafamın tepesine yöneltiyor.

İşte burada.

Korktuğum an. Bana karşı dürüst davrandı ve karşılığında ona verdiğim tek şey yalanlar ve sırlar oldu. Çekip gittiğinde onu suçlayamam ama terk edişi haklı olsa bile bunu asla atlatamayacağım. Ethan'ı kaybetmek beni mahvedecek. Kalbimi o kadar çok parçaya ayıracak ki bir daha asla bir araya getiremeyeceğim.

Dökülmemiş gözyaşlarım boğazıma düğümlenirken fısıldıyorum: "Benden nefret edeceksin."

Ethan beni daha da sıkıyor. "İmkânsız." Kucaklaşmamızdan geri çekiliyor. Eliyle çenemi yukarı kaldırarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Seni seviyorum, Tiffy. Sanırım o salonda bana ters ters baktığını ilk gördüğüm andan beri seni seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Ethan eğilip beni öpüyor, uzun ve yavaş. Dünya bu tek duyuma, dudaklarının dudaklarıma değdiği hissine daralıyor. Dilinin fırçası, nefesinin yumuşak nefesi. İçimde bir aşk fırtınası uyandırıyor. Sıcak gözyaşları onun dokunuşuyla serbest kalıyor ve damlayarak dudaklarımıza karışıyor. Her birini şefkatle öpüp uzaklaştırıyor ve kalbimde umut çiçekleri açıyor. Gerçeği öğrendikten sonra beni hala sevme ihtimali var mı, merak ediyorum, ne kadar küçük olursa olsun? Kurtarılabilir miyim?

Birden patlayıcıları hatırladığımda bu düşüncede kaybolmuştum. İtiyorum.

kollarından kurtuldu, çılgınca. "Ethan! Buradan çıkmamız gerek. Bu gece bu binayı patlatacaklar!"

"Ne?" Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Evet. Hemen gitmemiz gerek!" Üst kolunu sıkıca kavıyorum, vurgulamak için sıkıyorum.

"Tamam." Ethan duraklar ve baygın haldeki Rafe'i işaret eder. "Sadece bir şey var. Onunla ne yapmalıyız?"

OceanofPDF.com

T Birlikte Rafe'ye bakıyoruz. Kımıldamadı, tek bir kıpırdama bile olmadı. "Polisi arayacağım." Ethan elini arka cebine götürüp Cep telefonu.

Elimle hareketini durduruyorum. "Bekle." Olduğum yerde donup kaldım, parmaklarımı alnıma götürdüm ve sertçe düşünerek ovuşturdum.

"Ne? Seni o kaçırdı," diye ısrar ediyor.

Ama Ethan anlamıyor. O benim gibi büyümedi. Mücadele ettiğim karmaşık tarih ve sadakat ağını bilmiyor. Pek çok anı gözümün önünden geçiyor. Rafe'in beni okulda kurtarması ve benim için parmaklarını kanatması. Rafe her gece Shelly ve benimle arabamıza kadar yürüyordu. Rafe smokin giymiş, uyum sağlamayı, hayatında bir kez olsun ait olmayı çok istiyordu. Kötü adam olmadığı bir geleceğe sahip olmayı.

"Telefonunu kaldır," diyorum, sessiz ama kararlı bir şekilde.

Ethan'ın bana attığı bakış inanılır gibi değil ama istediğimi yapıyor. Bunun için onu daha da çok seviyorum. Tanıştığımız ilk günden bu yana bana duyduğu güven ve saygı için.

"Onu uyandırmama yardım et." Ethan için zor olduğunu görebiliyorum. Kavga yüzünden hâlâ gergin ve öfkeli. Beni koruma ihtiyacı içinden yayılıyor.

Çok nazıkçe değil, ayak parmağını Rafe'in kaburgalarına sokar ve ayağıyla Rafe'i ileri geri yuvarlayarak iter.

"Hey, kalk." Ethan'ın sesi hırçındı.

Ona katılıyorum, "Rafe, uyan." diye ısrar ediyorum.

Ethan bana sertçe baktığında, "Ne?" diye sordum.

"Rafe? Kabus gördüğünde bu ismi haykırırdın. Dudaklarından başka bir adamın adını duyunca çok kıskanırdım. Bu o mu?" Ethan ayak parmağını daha da sert bir şekilde Rafe'in kaburgalarına bastırır, neredeyse tekmeleyecektir.

Sessiz bir iniltiyle kıpırdanan Rafe'den gözlerimi ayırmadan başımı sallıyorum. Rafe uyandığında Ethan'ın başında dikildiğini görüyor. Ayağa kalkıyor ve aralarına mesafe koyarak geri geri gidiyor. Rafe'nin bakışları şüpheyle Ethan ve benim aramda gidip geliyor.

Rafe ayaklarımın dibindeki plastik torbayı fark ediyor. "Onları buldun mu? Elmasları mı?" Açgözlülükle bakıyor.

Değerli taşların önüne geçip kısmen görüşünü engelliyorum. "Onlar senin değil, Rafe."

Yüzü öfkeyle kararır. "Bu hiç adil değil. Sana söylemeseydim onları bilemezdin. Onları alamazsın."

"Haklısın," diyorum, kabul ederek. "Onları alamam, sen de alamazsın. Onları asla almamalıydık. Bu yanlıştı."

"Ne yapacaksınız? Onları geri mi vereceksin? Johnny öldü, unuttun mu?" Rafe tartışır.

"Ölü mü? Elmaslar mı? Tiffy, neler oluyor?" Ethan'ın gözlerindeki şaşkın bakış kalbimi delip geçiyor. Ama bu konuşmayı şu anda yapamam. Burada, geçmişimin en kötü dehşetleriyle çevriliyken olmaz.

"Oh, Tiffany," der Rafe kinle. "Ona anlatmadın mı? Lisedeyken Strip'te vücudunu satarak nasıl para kazandığını? O küçük ayrıntıdan bahsetmeyi unuttun mu? Ona benden bahsetmeyi unuttun mu?"

"Kes şunu," diye hırslıyor Ethan ve Rafe'e doğru tehditkâr bir adım atıyor, ama gözlerindeki ihanet gölgesini görmeden önce değil.

"Ethan, öyle değildi. Olayı olduğundan daha kötü gösteriyor." Kolunu tutarak Ethan'ın bakışlarını Rafe'den uzaklaştırıp bana çevirmeye çalışıyorum. Anlamasını sağlamak için çaresizce çabalıyorum ama bana bakmıyor.

"Lütfen, Ethan. Beni dinle-"

"Boş ver onu," diye araya girer Rafe, bakışları Ethan'a kilitlenmiştir. "*Beni* dinle. Elindeki çantanın içinde elmaslar var. Çantayı bana ver ve onları bölüşelim. İkimize de yetecek kadar var." Sırtışı bir yılan kadar kaygan.

Ethan, dudağı tiksintiyle kıvrılmış bir halde Rafe'e bakar. "Anlaşma yok."

Rafe'in yüzündeki gülümseme kayıyor ve yerini öfkeye bırakıyor. Yeniden bana odaklandı. "Hadi, Tiffany. Elmasları bana ver. Onlara senden daha çok ihtiyacım var."

"Evet, peki onlarla ne yapacaksın? Uyuşturucu mu? Silah mı? Daha fazla hayat mı mahvolacak?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum.

"Bu sefer olmaz," diye itiraz ediyor, elini kalbinin üzerine koyarak. "Dürüst olacağım. Yemin ederim."

"Geçen sefer de böyle demiştin, ama işte buradayız, beni bıraktığın yerde." Bir elimi uzatıp kirli ve köhne odanın üzerinde gezdiriyorum. "Beni affet Rafe, ama verdiğin sözlerin hiçbir anlamı yok," diye alay ediyorum, onlarca yıllık

öfke ve kızgınlık canlanıyordu. "Ayrıca, elmaslar Stewart'a ait. En yakın akrabası o."

Rafe alay eder, "Neden? Onlar Johnny'ye ait değildi. Onları çaldı ya da yasadışı bir şey için ödeme olarak aldı, bu yüzden Stewart'a da ait değiller." Bana küçümseyen bir bakış attı. "Stewart'ın onlarla asil bir şey yapacağını düşünecek kadar saf mısın gerçekten? Sen gittiğinden beri neler yaptığını biliyor musun?"

Beni orada yakaladı. Stewart'ın nerede olduğunu ya da şu anda ne yaptığını bilmiyorum. Onu kontrol etmek çok acı verici. Yaptıklarım onun hayatını mahvetseydi, devam edebileceğimi sanmıyorum.

"Onları hayır kurumlarına verebilirim." Çantayı hafifçe tekmeliyorum, içindeki taşlar birbirine çarpıyor. "Onları isimsiz olarak bağışlayın. Bir kez olsun iyi bir şey yapsınlar."

Rafe homurdanıyor. Ses tonundan küçümseme damlıyor. "Gerçekten hükümetin elmasların onlarda kalmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Onları kime veriyorsan? Çalıntı olduğu o kadar belli ki. FBI onları alacak ve bir daha kimse göremeyecek. Sonunda senin karşı çıktığın her şey için kullanılabilirler. Silahlar. Uyuşturucu. Kim bilir?"

Ne yapacağım ben? Elmasları hayal ediyorum, ama şimdi onları güzel, imrenilecek bir şey olarak görmek yerine, kanla yıkanmış olarak hayal ediyorum. Johnny onları nasıl aldı? Ne tür bir acının bedeliydi bunlar? İzci kız kurabiyeleri satarak almadığı kesin. Belki de hiç var olmasalar daha iyi olurdu. O zaman kimse, ne Rafe, ne Stewart, hatta ne de ben onları kendi çıkarlarımız için kullanabilirdik.

"Hayır. Elmasları sen almayacaksın, Rafe. Kimse almayacak." Ethan'a dönüyorum. "Ona bir dakika göz kulak olabilir misin?"

Bir kez başını sallar, yüzü serttir.

Çantayı alıp parmaklarıma geçiriyorum ve aceleyle koridora çıkıyorum. Birkaç tur sonra bir patlayıcı kutusunun yanında duruyorum. Üzerinde ağır bir kapak var, onu biraz çaba sarf ederek kaldırıyorum. Dehşet içinde, içindeki dinamit çubuklarına ve kil benzeri patlayıcı maddelere bakıyorum. Ortasından kalın bir demet halinde teller geçiyor. En azından birinin patlamayı tetiklemesi gerektiği gerçeğinin ötesinde amaçları hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu koridorda hiç pencere yok. Gece mi gündüz mü olduğunu anlamamanın bir yolu yok. Starlight'a girdiğimden beri ne kadar zaman geçti? Otelin patlamasına kaç saat, belki de kaç dakika var? Eğer patlayıcıları tetikledilerse

şu anda, saniyeler içinde ölmüş olurdum. Bir silahın namlusuna bakmak gibi.

Tam da umduğum gibi, kutuda fazladan yer var. Mücevher dolu çanta ellerimde ağırlaştı. Onların ağırlığı zihnimde de ağır. Çantayı kutunun içine tıktırmak üzereyken, son anda tereddüt ediyorum. Ellerimi içine daldırdığımda elmaslar soğuk ve keskin kenarlı bir şekilde tenime değiyor. Her iki elime birer avuç alıyorum ve parıldayan değerli taşları hızla ceplerime sokuyorum. Geri kalanı patlayıcı kutusuna yerleştirdiğim çantada kalıyor. Rafe'in burayı arayacak kadar zeki olacağından şüpheliyim. Kapağı sıkıca kapattıktan sonra aceleyle malzeme odasına geri dönüyorum. Sahne aynen bıraktığım gibi, Rafe ve Ethan birbirlerine dik dik bakıyor ve aralarında gergin bir hava esiyor. Ben yokken Rafe Ethan'a hangi yalanları söylemişti?

Ethan'ın koluna dokunduğumda irkilerek uzaklaştı. Elimi bıraktım, acıdı. Ethan bana sert ve düz bir bakış fırlatıyor ve ben onu neredeyse tanıyamıyorum. Onu çoktan kaybettim mi? Acı, gerçek fiziksel acı, göğsümü kesiyor. Kalbimin kırıldığından eminim.

Derin bir nefes aldıktan sonra Ethan ve Rafe'e sesleniyorum, bakışlarım aralarında gidip geliyor. "Onlar burayı yakmadan önce gitmemiz gerekiyor."

Rafe'in gözlerine bakarak, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye soruyorum.

Bize ihtiyatla bakıyor. Ethan'ı alt etme şansını hesapladığını görebiliyorum. Ama Ethan'ın yuvarlak tekmesi aklını başına getirmiş olmalı ki sonunda başını sallıyor. Rafe ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatarak Ethan ve bana katılıyor, biz de odadan çıkıp kıvrımlı koridorlarda yürüyoruz.

Ethan ve ben Rafe'den birkaç adım önde olduğumuz için Starlight'tan ilk biz çıkıyoruz ve solmakta olan çöl günbatımına dalıyoruz. Büyük bir hevesle temiz havayı yudum yudum içime çekiyorum. Arkamı döndüğümde Rafe otelin kapısında duraklamış, hâlâ soğuk gölgelerle çevrili.

"Hadi gel." Elimi sallayarak ilerlemesini işaret ediyorum.

Gözleri vahşi bir hayvan gibi dönen Rafe başını sallar.

"Yapamam." "Tabii ki yapabilirsin." Elimi uzatıyorum, tutması için yalvarıyorum.

"Anlamıyorsunuz. Beni öldürecekler." Şimdi geri çekiliyor, yavaş adımlarla Starlight'ın derinliklerine doğru ilerliyor.

O zaman otelin canlandığına dair bir imgelem, bir hayal gücü patlaması yaşıyorum.

Pençeleriyle Rafe'nin etrafını sarmış, etini oyan ve onu yutmaya hazır ağzının içine sürükleyen bir canavardır.

İşte bu, onu her zaman hayal ettiğim gibi kurtarma şansım. Elimi uzatarak Rafe'e doğru ilerliyorum. Bir sonraki adımım Ethan tarafından durduruluyor, Ethan diğer kolumu tutmuş ve beni uzaklaştırıyor.

"Lütfen, Rafe. Bizimle gel," diye yalvarıyorum, çaresizce. Eğer o karanlığa geri dönerse ölebilir.

"Hayır." Rafe başını iki yana çılginca sallayarak sallıyor. "Üzgünüm ama yapamam." Arkasını döner ve yıkık otele doğru kaçar.

Ve bir anda gitti.

Starlight onu bütünüyle yutar.

OceanofPDF.com

E Venetian' daki otel odamızdan Starlight'ın patlamasını izliyorduk. Kiralık arabayı büyümüş park yerinde bulduğumuzda hava kararmıştı ve Las Vegas'tan bir uçuş rezervasyonu yapmak için çok geç kalmıştık. Geceyi burada geçirmeye karar verdik. Odamızın oturma alanındaki kanepede benden ayrı oturuyordu, kötü olan dizinde bir buz torbası vardı. Rafe'i tekmelemek ona pahalıya patladı. Dizi şişmiş ve morarmış. Ona her baktığımda suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

Yolda onunla konuşmaya çalıştım, hikayemi anlatmaya başladım ama Ethan henüz konuşmak istemediğini söyledi. Şimdi hiç konuşmuyoruz ve bu sessizlik beni öldürüyor. Göz ucuyla ona bakıp duruyorum ve gördüklerim hiç hoşuma gitmiyor. Yüzü duygudan yoksun, boş bir maske gibi. O donuk gözlerin ardında düşünceler olduğuna eminim. Çok fazla sorusu olmalı ama bunları kendine saklıyor. Ya da daha kötüsü, belki de açıklamalarımı duymak istemiyor. Belki de *gerçek* beni gördüğü için artık umursamıyor.

Televizyon spikeri yüksek ve heyecanlı bir sesle konuşuyor. Dikkatimi dağıtmak için televizyona odaklanıyorum ve Rafe'nin haklı olduğunu görüyorum. Starlight'ın tarihi ve yıkımıyla ilgili bir program yayınlanıyor. Üç televizyon kanalı canlı yayın yapıyor ve her biri farklı bir açıdan yayın yapıyor.

Starlight caddenin karşısında ve bir blok ötede. Yüzümü odamızın penceresine dayadığımda, pencerenin kenarını ve mahvolmuş otelin önünde toplanan muazzam insan kalabalığını görebiliyorum. Beklentileri o kadar yüksek ki onları hem odamızın penceresinden hem de televizyondan duyabiliyoruz. Sanki surround ses stereo sistemi varmış gibi, tezahüratlar her yerde yankılanıyor.

Bana göre kalabalık kana susamış gibi görünüyor. Alkışları bana, bir gladyatör kılıcıyla diğerini ezmeden hemen önce seyircilerin neşeyle alkışladığı antik Roma filmlerini hatırlatıyor. Neredeyse onlardan nefret edeceğim, tüm bu isimsiz yabancılar geçmişin yok oluşunu izlemek için bu kadar hevesliler. Acaba içimizdeki hangi karanlık şey bizi yıkıma sürüklüyor? Neden

Bir şeyin dakikalar içinde çözülmesini izlediğimizde, bir şeyin inşa edilmesinin yıllar almasını izlediğimizden daha mı yüksek sesle bağırırız?

Starlight'ın arkasında havai fişeklerin büyük finali patlarken hoparlörlerden vatansever müzik çalıyor. Her havai fişek patlaması silah sesi gibi duyuluyor.

Lütfen Rafe'in oradan gitmesine izin ver. Güvende olsun.

Rafe şimdiye kadar çıkmış olmalı. O aptal değil. Eminim tehlikeyi anlamıştır. Beni kaçırıp Las Vegas'a getirdiği için onu affetmedim ama bu ölmesini istediğim anlamına gelmiyor. Rafe elmasları buldu mu? Bence pek olası değil ama kim bilir? Çaresizdi, bu da onu tahmin edilemez yapıyordu.

Eski otel ve kumarhanenin yan tarafına lazerle bir geri sayım yansıtılır. Kalabalık slogan atıyor.

5, 4, 3, 2, 1.

Patlayıcılar ateşlendi. Ortada parlak bir kıvılcım başlıyor ve neredeyse gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde eski binanın dış kenarlarına doğru ilerliyor. Bir patlama sesi duyuluyor, o kadar yüksek ve gümbür gümbür ki otel odamızın camları şiddetle sarsılıyor.

Starlight, rüzgâra yakalanmış iskambil kâğıtlarından bir ev gibi kendi üzerine çöker. Yıkılıyor. Bir ömürlük anılar birkaç saniye içinde yok olur. Harabeye dönen yapıdan büyük bir gri toz bulutu yükselir. Enkaz, etkinlik planlayıcılarının tahmin ettiğinden daha uzağa yayılır. Gösteriye en yakın olan seyirciler fırtınaya yakalanır. Öğürerek ve boğularak kaçarlar.

Elmaslar sonsuza dek yok oldu. Patlamanın etkisiyle ince bir toz haline geldiklerini hayal ediyorum. Yıldızlarla birlikte gökyüzünde parıldamak üzere atmosfere savruluyorlar. Her şey bittiğinde, yanaklarımın ıslak olduğunu görünce şaşırıyorum. Otelle ilgili çoğunlukla korkunç anılarım olsa da, onun parçalanışını izlemekten hoşlanmadım. Geçmişimden ölen bir şey daha.

Ethan uzaktan kumandayı bir kez tıklatarak televizyonu kapatır. Titrek ışığı olmadan oda loştur. Televizyonun gürültüsü gitmiş, geriye rahatsız edici bir sessizlik kalmıştır.

"Ne..." Düşüncelerimin peşine takılıp gidiyorum. Ona sormam gereken şeyler var. Ona söylemem gereken şeyler. "Çok fazla sorum var. Beni nasıl buldun?" Hâlâ aklım almıyor. Ethan'ı Starlight'ta görmek gerçeküstü bir şeydi.

Cevap verirken gözüme bakmıyor, "Basit. Kullanıcı adını yazıyorsun

Disney uygulamasını indirdiğinde telefonuma şifreyi girmiştin. Telefonum kaydetmiş. Bunu e-posta hesabına giriş yapmak için kullandım ve buraya gelmek için aldığın uçak biletlerini orada gördüm."

"Ama Starlight'ı nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde bahsetmiştin, hatırladın mı? Ayrıca, sen kaybolduğunda, seni gören birilerini bulmak için etrafa sordum. Sonunda oteldeki bir çalışan, kızıl saçlı güzel bir kızın kendisinden üç kat büyük bir adamla tartıştığını söyledi. Bu tarifle sen olduğunu anladım."

Kahvaltı büfesini temizleyen otel çalışanı. O olmalı.

Ethan hâlâ konuşuyor. "Yıldız kelimesiyle başlayan bir yer hakkında bir şeyler duymuş. İkiyle ikiyi bir araya getirdim."

"Ethan," diye başlıyorum. "Rafe'in söyledikleri hakkında açıklama yapmak istiyorum. Her şey hakkında."

Başını ellerinin arasına alan Ethan yorgun bir şekilde iç geçirir. "Bunu duymaya hazır olduğumdan emin değilim."

"Çok kötü, çünkü sana söylemek zorundayım." Ben de anlattım. Ona çocukluğumu, annemi, Brandi'yi, Shelly'yi, Bay Chen'i ve Rafe'yi anlattım. Ona kendimi anlattım. İyi ve kötü yanlarımı. Güçlü olduğum ve zayıf olduğum zamanları. Tüm bunları anlatmak acı veriyor. Birkaç kez durmam gerekiyor çünkü ağlıyorum.

Gözyaşlarım bile Ethan'ı yanıma getirmiyor.

Hikâyem bittiğinde, "Bilmiyorum Tiffany. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesi bitkin geliyor. Parmakları kaşındaki yara izini okşuyor, derisi kızarana kadar sertçe ovuyor.

Tam isminin kullanılması kalbime bir kazma gibi saplandı. "Lütfen Ethan. Kötü olduğunu biliyorum. O zamanlar başka bir çıkış yolu göremiyordum."

"Mesele o değil. Strip'teki fotoğraflar ya da soygun bile değil. Bunların hepsini anlıyorum. Sen imkânsız bir durumda bırakılmış bir çocuktun." Sesi monotonda ama şimdi yükseliyor. "Anlamadığım kısım, bunların hiçbirini *bana* nasıl anlatmadığın. Seninle konuştuğum, ailemi, geçmişimi anlattığım onca zaman boyunca. Hiçbir şey söylemedin. Sana daha önce hiç yüksek sesle konuşmadığım şeyler söyledim. *Hiçbir zaman*. Ve sen tüm bu sırları saklayarak orada öylece oturdun. Beni içeri alacak kadar bana güvenmedin. Anlayamadığım şey bu."

Gözyaşlarım özgürce dökülüyor. Titreyen bir el ile onları uzaklaştırıyorum.

"Yapmalıyım

sana söylemiştim. Özür dilerim. Söylemediğim için çok üzgünüm. Lütfen." Nefes alamıyorum. Bu gerçek olamaz. Bu başka bir kabus.

Ethan ayağa kalkar ve pencereden geceye bakmaya gider. Las Vegas Strip'in birçok ışığı tül perdelerin arasından parıldıyor. O ışıkları görmek beni çıldırtıyor. Benim dünyam kararırken onlar ne cüretle parlıyor?

Gözlerini pencereden ayırmadan, "Hadi yatağa gidelim. Geç oldu. Bunu sabah konuşuruz."

Benden uzak durarak banyoya doğru yürüyor. Dişlerini fırçalamak için kapıyı kapattığında çıkan kilit sesi Starlight'ın patlaması kadar gürültülü. İşte o zaman onun parmaklarımın arasından kayıp giden su, kıyıda uzaklaşan okyanus, aydan kaçan güneş olduğunu anlıyorum.

Anlıyorum. Eğer dürüst olursam ve rollerimiz tersine dönerse, onu affedebilir miyim? Affedebileceğimden emin değilim. Kendimi kandırılmış, ihanete uğramış hissederdim. Öfkem ve egom aramızda tırmanılamayacak kadar yüksek bir duvar gibi dururdu. Ben aynı şeyi yapamazken Ethan'ın tüm ihmallerimi görmezden gelmesini beklemek benim için gerçekten adil mi?

Bunu sabah konuşuruz. Evet, tabii.

Yalancı.

Duydum, sesindeki kesinliği. O çoktan gitti ve ben onu asla geri getiremeyeceğim. Aptalca güvensizliklerim ve yanlışlarım yüzünden Ethan'ı kaybettim. En kötüsü de onu sevdiğimi bile söyleyemedim.

W Yatağımızda birbirimize sırtımızı dönmüş yatıyoruz. Saatler oldu ama uyuyamıyorum. Ethan'ın da uyanık olduğunu söyleyebilirim. Birbirimize yakın yerlerde o kadar çok zaman geçirdik ki nefes alış verişine alıştım. Uykuya daldığına nasıl derinleştiğini ve dengelendiğini. Bu gece bunu duymadım. Karanlıkta huzursuzca yer değiştiriyor. Çarşaflar vücudunun üzerinde kayarken hışırdıyor.

Nefes veriyor. Bacaklarını yorganın altına sokuyor, yorganı yukarı çekiyor, sonra aşağı itiyor.

Kıpırdamadan duruyorum, zihnimde yanıp sönen görüntüler karşısında felç geçiriyorum. Rafe. Elmaslar. Düşen Starlight. En çok aklıma gelen ise Ethan'ın ona karşı dürüst olmadığını anladığında yüzünde beliren ihanet ifadesi. O yaralı bakış beni ayakta tutuyor. Ona bu acıyı hissettirenin ben olduğumu bilmeye dayanamıyorum.

Yine ağlıyorum, sessizce. Bu bana Bay Chen'in evinde annemin yanında yatakta hıçkıra hıçkıra ağladığım zamanları hatırlatıyor. Onu rahatsız etmemek için gözyaşlarımın sesini yutmayı nasıl öğrendiğimi.

Bir şekilde Ethan beni duyuyor. Titreyen sırtıma bakacak şekilde dönerken yatak sallanıyor. "Ağlama, Tiffy. Lütfen ağlama." Fısıltısı o kadar yumuşak ki bir an için hayal gördüğümü sanıyorum. Sonra benimle konuştuğunu fark ediyorum. Özel takma adımı söylediğinde canım o kadar acıyor ki inliyorum.

Güçlü kollar boynumun altından geçip omzuma dolanıyor. Ethan beni tekrar kendine çekiyor, göğsüne sarıyor. Kaşıklıyor beni. Beni kendine yaklaştırıyor ve yanağını başıma yaslıyor.

"Şşşt," diye yatıştırır.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm." Gözyaşlarımda boğuluyorum, içinde boğuluyorum.

Daha da yaklaşıyor, bacağına benimkine doluyor. "Ben de üzgünüm," diye kulağıma nefes veriyor. Kurtuluyorum ve yüzünü ona dönmek için yuvarlanıyorum. Kolları tekrar etrafımda yerini alıyor. Kehribar rengi gözlerine bakıyorum, pişmanlığımın içten olduğunu görebilmesini umuyorum.

"Sana söylemeliydim," diye fısıldadım. "Sadece çok korkmuştum."

"Sorun değil." Saçımı yanağımdan alıp kulağımanın arkasına sıkıştırıyor, bu hareket bana daha mutlu zamanları hatırlatıyor.

"Hayır, öyle değil. Bunu bana yapsaydın yıkılırdım." Parmaklarım, köprücük kemiklerine karşı işe yaramaz yumruklar halinde kıvrılıyor.

Ethan yanağıımı okşuyor ve başparmağını hafifçe şiş gözlerimin altına dokunduruyor. "Sadece seninle ilgili her şeyi, en küçük şeyi bile bilmek istiyorum. Bana sırlarını *mecbur olduğun* için değil, *istediğın* için anlatacağını ummuştum. Söylemediğini öğrendiğimde canım acıdı."

"Sana söylemek istedim ama öğrenirsen seni kaybedeceğimi düşündüm." Ellerim açılıp göğsüne bastırırken sesim titriyor, kalp atışlarının tesellisini arıyorum.

"Beni kaybetmeyeceksin. Unuttun mu? Bana bağlısın." Bana hüznle karışık küçük bir gülümseme veriyor. "Özür dilemesi gereken kişi benim, Tiffy. Bu gece bana ihtiyacın vardı ama ben üzgün duygularımı bastırmakla meşguldüm. Senin de iyileşmesi gereken yaraların olduğunu unuttum."

Başımı sallıyorum, affedildiğıime inanamıyorum.

Öne doğru eğiliyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Beni olduğum gibi kabul ettin, tüm iyi ve kötü yanlarımla. Şimdi aynısını senin için yapmama izin ver."

Cesaretimi topladım. "Seni seviyorum Ethan. Çok, çok fazla."

Tüm gülümsemeleri arasında bu en büyüğü, en parlak olanı.

"Biliyorsun," diyor, gülümsemesi yerini ciddi bir ifadeye bırakıyor, "bazen iyi insanlar kötü şeyler yapar. Bence affedilmeye en çok ihtiyacın olan kişi ben değilim. Bence *sensin*. Kendini affetmelisin."

Sözleri beni daha da çok ağlatıyor çünkü haklı. Tüm o kendinden nefret etme. Taşıdığım tüm suçlamalar. Beni istediğim hayattan alıkoydu. Sevgi ve kabullenmeyle dolu bir hayattan. Ethan'ın gözlerinde gördüğüm duyguların aynısı. Bana olan sevgisi orada ışıl ışıl parlıyor. Burnumu çekerek başımı sallıyorum, ona katılıyorum.

"Seni seviyorum, Tiffy. Bunu hiçbir şey değiştiremez." Dudaklarını benimkilere doğru eğiyor. Öpücük yavaşça başlıyor ama hızla kızgınlaşıyor. Elleri enseme, Ethan ağzını bana doğru bastırıyor. Talepkâr, bölgesel. Daha önceki tüm korkusu içime akıyor, sanki gerçekten burada onunla olduğumu doğrulamak için bu fiziksel bağlantıya ihtiyacı varmış gibi. Beni Rafe'de ya da patlamada kaybetmediğini. Ağzımın, dokunuşumun güvencesine ihtiyacı var. Bedenim Ethan'ın ihtiyacına cevap veriyor. Kendimi ona teslim ediyorum, öpücüğüne aynı şekilde karşılık veriyorum.

Şevkle. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir öpüşme yaşıyoruz, ta ki ben bir esnemeyle hareketi kesene kadar.

"Yorgunsun." Elimin arkasına saklamaya çalıştığım esnememi işaret ediyor. "Ben iyiyim." Onu tekrar öpüyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum.

Ethan öpüşmeyi bitirir ve nazıkçe çekilir. "Yatma zamanı." Başımı omzuna yaslıyor ve bir bacağına kalçamın üzerine atarak vücudumu onunkinin içine sokuyor.

Hâlâ zayıf bir şekilde itiraz ediyorum ama sözlerime ağırlık veremeyecek kadar uykuluyum. Çarşaflar serin ve Ethan'ın vücudu sıcak.

Aklımda bir fikir kaynayıp duruyordu. "Ethan?"

"Hmm?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Burada bir gün daha kalabilir miyiz? Yapmam gereken bir şey var."

Elleri saçlarımda, parmaklarını yavaşça saçlarımda arasında gezdiriyor. "Elbette."

Bitkin bir halde, birlikte uykuya daldık. Rüyalarım hep gülümseyen, sıcak kehribar gözlü bir adam var. Mutlu rüyalar, soyut renkler ve sabah hatırlamayacağım fikirlerle dolu.

I Stewart'ın yerini bulmak zor olmadı. Google'da birkaç dakika geçirdikten sonra hâlâ Luxor'da olduğunu öğreniyorum, ancak artık Operasyon Direktörü olarak yükselmiş, ki bu da tüm kumarhaneyi yönettiğini söylemenin süslü bir yolu. Profesyonel unvanı beni şaşırttı. Hatırladığım o garip içe dönük adamı bu kadar çok insanın patronu olarak hayal edemiyorum. Bu iş için çok fazla

el sıkışma ve dirsek sürme.

Birkaç kez aramam gerekti ama sonunda onunla temasa geçtim. Telefondaki konuşmamız kısa, sadece öğlen yerel bir parkta buluşmayı kabul edecek kadar uzun. Ondan ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden açık ve tarafsız bir buluşma yeri iyi bir fikir gibi görünüyor.

Ayrıca, bütün sabahı Ethan'la tartışarak geçirdim. Stewart'la buluşmak için benimle gelmek istiyor. Rafe ile karşılaştıktan sonra, bana karşı ekstra korumacı oldu. Gözünün önünden ayrılmama izin vermedi. Sonunda Ethan'la uzlaştım. Ethan beni arabada beklerken ben Stewart'la parkta buluşacaktım ama sadece beni sürekli görebilmesi şartıyla.

Otoparka girdiğimizde avuçlarım terliyordu. Hâlâ ne söyleyeceğime karar veremedim. Zihnimde, geçmişteki davranışlarım için birçok açıklama yaptım, ama hiçbirisi tam olarak doğru görünmüyor. On yıldan uzun süredir görmediğiniz birinden nasıl özür dilersiniz? Onları kasten incitmeyi nasıl haklı çıkarırsınız?

Ethan kiralık arabayı kapatıyor ve birlikte sessizce oturup motorun soğurken çıkardığı tik tak sesini dinliyoruz. Bulutsuz bir sonbahar günü, rüzgâr sert ve ağaçlar çıplak. Güneş gökyüzünde beyaz bir küre, ama bugün çok az sıcaklık veriyor. Otelin hediyeelik eşya dükkanından aldığım hırkayı göğsüme daha sıkı sarıyorum.

Elleri hâlâ direksiyonda olan Ethan, "Hazır mısın?" diye sorar.

"Evet. Yani hayır... ama evet."

Ağır renkli camları olan şık siyah bir sedan karşıımızdaki otoparka süzülüyor. Koyu renk takım elbiseli iri yarı bir adam sürücü koltuğundan indi. Üzerinde bir

Güneş ışığı, boynundan aşağıya doğru uzanan bir kordonu olan şeffaf plastikten yapılmış küçük bir kulaklığa vurduğunda parıldıyor, tıpkı bir Gizli Servis ajanının takacağı bir şey gibi.

Şoför arabanın etrafında dolaşarak arka kapıya gidiyor ve kapıyı açıyor. Zayıf bir adam dışarı çıkıyor ve ben onu Stewart olarak tanıyorum, her ne kadar kot pantolonunu ve beyaz tenis ayakkabılarını bırakıp koyu gri bir takım elbise ve pahalı görünümlü deri elbise ayakkabıları giymiş olsa da.

Ethan tekrar, "Seninle gelebilirim," diye teklif eder.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu yalnız yapmak istiyorum. Onunla konuşmam gerek, sadece ben. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok."

Tartışmak istiyormuş gibi görünen ama bunu iyi bilen Ethan arabanın orta konsoluna doğru eğiliyor ve bana sert bir öpücük veriyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor uzaklaşırken. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Arabadan indiğimde Stewart yanımdan geçip arabanın içindeki Ethan'a bakıyor. Öpüştüğümüzü görmüştü ama yüzündeki ifade değişmemişti.

"Stewart-" diye başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Hadi gidip şurada konuşalım." Stewart çenesini bir pergolanın altındaki piknik masasına doğru uzatır. Kısa bir mesafe var.

"Tamam." Masaya doğru yürürken konuşmuyoruz. Sessizlik gergin ve ağır. Otururken sinirli bir şekilde ellerimi pantolonumun ön kısmına siliyorum. Metal bank altımda soğuk, kenarlarında kurumuş sakız kabukları var.

Cesaretimi toplayarak, "Benimle burada buluştuğun için teşekkürler." dedim.

Stewart'ın poker suratında hiçbir çatlak yok. "Senden haber aldığıma şaşırdım açıkçası. Neden bir araya gelmek istediğini öğrenmek beni meraklandırırdı."

Stewart'ın ne zaman değiştiğini merak ederek duraklıyorum. Tavrı artık farklı, çok uzak ve hesapçı. Tek bir kekeleme bile yok. Bu değişim ona yalan söylediğim gün mü başladı, babasının öldüğü gün mü? Bugün karşımda gördüğüm adamdan ne kadar sorumluyum?

Elimi cebime attım ve içi elmas dolu bir poşet çıkardım. Tam olarak iki avuç dolusu. Poşeti masanın üzerine koyup Stewart'a doğru itiyorum.

Kendi içlerindeki ateşle parıldayan mücevherlere zar zor bakıyor. "Bunlar da ne?"

"Bir barış teklifi." Yapılacak yanlış bir şey olabilirdi, ama yapamazdım.

ona eli boş gelmek. Elmasları iyi niyetin sembolik bir jesti olarak göreceğini umuyorum.

Ondan cevap yok.

"Paha biçilmez mücevherler alan biri için oldukça sakınsın," diye şaşkınlıkla gözlemliyorum. Belki de kendimi kandırıyordum ama hediyeimin bir tür duygu uyandıracaklarını düşünmüştüm.

"Ben bir kumarhane işletiyorum, Tiffany. İşimde değerli taşlarla dolu çantalar nadir değerlidir," diyor kuru bir sesle.

Oh. Şey, sanırım bunu düşünmemiştim.

"Ne istiyorsun?" Stewart'ın bakışları daralır ve dudakları aşağı doğru kıvrılır. Elini uzatıp çantayı masadan alıp kucağına koydu. Sanırım onları saklıyor.

"Seninle konuşmak için. Üzgün olduğumu söylemek için. Maskeli balodaki o gece hakkında ne anladın bilmiyorum ama sana yalan söyledim ve bundan pişmanım. Yaptığım şey vicdansızlıktı. Sen benim arkadaşımydın ve ben senin güvenine ihanet ettim. Yardımı olmayacağını biliyorum ama sürekli bunu düşünüyorum. Yaptığım şey için yıllarımı kendimi hırpalayarak geçirdim." Kelimeler dökülüyor, kaçma telaşıyla kendi kendilerine takılıp düşüyorlar.

Stewart'ın gözleri daha da kısılr. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Bunu düşündüğünü bilmek? Ben de düşünüyorum." Sonunda biraz duygu göstererek, sesi öfkeyle çatırdıyor. "Beni incittin Tiffany. Sen kaçıp gittiğinde, tahmin et parçaları kim toplamak zorunda kaldı? Babamı kaybettiğimde aynı zamanda bir şeyler hissetmeye başladığım birini de kaybettim." Benden hoşlandığını itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

Sözleri beni çarpıyor. Kederin ne kadar yalnızlık verici olduğunu bilirim. O da ebeveynini kaybetti ve tıpkı benim gibi yapayalnız kaldı. Bunu o zaman neden göremedim? Her şeyi berbat etmeseydim, o korkunç deneyim boyunca birbirimize yardımcı olabilirdik. Bu fırsatı kaçırmakla aptallık ettim.

Stewart hâlâ konuşuyor. "Ve aptalca arkada bıraktığın izleri kapatmak zorundaydım."

Haklıydım. Stewart beni korumuş, suçumu gizlemek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Polisin hiç gelmemesine şaşmamalı. Sertçe yutkunuyorum, eğer o müdahale etmeseydi, tüm hayatımın farklı bir şekilde sonuçlanabileceğini fark ediyorum. Doktor olma hayallerimin hepsi onun yaptıkları sayesinde gerçekleşti.

"Bunu takdir ediyorum Stewart. Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin. İçimdeki

her şey

Hayatımı, beni kendi aptalca ve bencilce hatalarımdan korumana borçluyum. Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim ama bana yardım etmen büyük incelikti. Bunu hak etmedim."

Gözyaşları tehdit ediyor ama onlara boyun eğmeyeceğim. Stewart'ın onu herhangi bir şekilde manipüle etmeye çalıştığıma inanmasını istemiyorum. Bu konuşma sırasında tamamen dürüst olacağıma dair kendime söz verdim. Yıllar boyunca taktığım tüm sahte maskeleri bir kenara atmaya.

"Kesinlikle yapmadın." Stewart'ın yüz hatlarına öfkeli bir kaş çatma hakimdir. "Bana sorabilirdin, biliyorsun. Paraya ihtiyacın varsa bana söyleyebilirdin ve ben de yardım ederdim."

"Yapacağını biliyorum ama bunu yapamazdım. Sonunda sana borçlu kalmak istemedim. Bu seni yönlendirmek olurdu ki bunu yapmamaya çalışıyordum." Rahatsız bankta kayıyorum.

"Benimle bir partiye gelmeyi kabul etmek ve güzel bir elbise giymek beni yönlendirmek değil miydi? Eğer bundan kaçınmaya çalıştıysan, o zaman kötü bir iş çıkardın." Sıkılmış çenesi kıpırıyor.

"Haklısın. Özür dilerim." Söyleyecek başka bir şey yoktu. Bunun zor bir konuşma olacağını biliyordum ama küçük bir parçam Stewart'ın beni affedeceğini umuyordu. Şimdi bu umudumu kaybediyorum.

Ağzı düz bir çizgide, sessiz kalıyor, özrümü kabul etmiyor. Stewart'taki değişiklik beni yine şaşırtıyor. Yüzü sert ve göz teması doğrudan. Tanıdığım o utangaç, tatlı adamı özlediğim için üzülüyorum.

Hepimiz nasıl da değiştik.

"Bekle," diyorum, aklıma bir düşünce geliyor. "Eğer beni koruduysan, Luxor'dan çıkarken neden güvenlik bizi durdurmaya çalıştı?"

"Partideki herkesi durdurdular. Polis, vurulma olayı nedeniyle tüm konukları sorgulamak için alıkoymaya çalıştı. Tanıkların ifadelerini almak istediler." *Evet, hala maskemi takıyordum, böylece güvenlik görevlisi partiden olduğumu anlayabilirdi.* Şimdi her şey mantıklı geliyor. Stewart bana kendi başıma anlamadığıma inanamıyormuş gibi bir bakış attı ama nasıl anlayabilirdim ki? O zamanlar tüm olasılıkları düşünemeyecek kadar kendimi suçluluk duygusuna kaptırmıştım.

Stewart'ın gözleri arkamdaki bir şeye kayıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Ethan'ın bize dikkatle baktığı arabaya baktığını görüyorum.

"Görünüşe göre bugün yanınızda bir korumanız var," diye yorum yapıyor.

"Koruma değil. O benim," diye duraksıyorum, Ethan'ı nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum. Henüz "ilişkimizi tanımlama" konuşmasını yapmadık, ama dün yaptığı aşk ilanına bakılırsa "erkek arkadaşım" diyecek kadar kendime güveniyorum.

"Az önce verdiğin elmasları biliyor mu?" Kaşlarını kaldırıp başını eğiyor ve baykuş gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Evet, öyle." Bu sabah Ethan'a planımdan bahsetmiştim ve o da bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmişti. Ona karşı dürüst olmak beni rahatlatmıştı. Ona bir daha *asla* yalan söylemeyeceğim.

"Ayrıca, benden çok daha profesyonel bir korumanız olduğuna eminim." Stewart'ın arabasına ve içindeki iri yarı adama doğru el sallıyorum. "Her zaman böyle midir?" Ona soruyorum. "Luxor'u işlettiğine göre artık yanında hep bir koruma mı var?"

Yüzü asık. "Sonumun babam gibi olmasını istemiyorsam genellikle yanımda biri olur." İç çekiyor ve içindeki hava boşalırken öfkesinin bir kısmı da sönüyor gibi görünüyor. "Kumarhane işletmek zor bir iş. Etrafım hep insanlarla çevrili ama yine de yalnızım. Belki de böylesi daha iyi. Arkadaş edinme ya da arkadaş tutma konusunda hiç iyi olmadım."

Stewart'a onun arkadaşı olduğuma dair güvence verme isteği geliyor içimden, ama dilimi tutuyorum. Bu haddimi aşmak olur. Her ne kadar yalnız olmadığını anlamasını istesem de, o partiye daveti kabul ettiğimde arkadaşlığımızdan vazgeçtiğimi anlıyorum. Yine de Ethan bana ısrar ve sabrın en donmuş kalpleri bile nasıl eritebileceğini gösterdi. Umarım Stewart'la hâlâ bir şansımız vardır.

"Bak," diye başlıyorum. Reddedilmeye hazırım ama yine de devam ediyorum. "Bunu hak etmiyorum. Hayır demekle haklısın ama arada sırada sana e-posta göndersem sorun olur mu? Belki de sadece nasıl olduğunu öğrenmek için arasam? Bana inanmayabilirsin ama ben seni gerçekten arkadaşım olarak görüyorum."

Dudaklarını büzen Stewart teklifimi düşünüyor. "Peki ya erkek arkadaşın? Bu onu rahatsız etmez mi?"

Tekrar Ethan'a bakarak, iyi olduğuma dair güvence vermek için ona sıkı bir gülümseme gönderiyorum. "O öyle biri değil. Bana güveniyor."

Stewart başımın üzerindeki boşluğa bakıyor, dudakları kaşlarını çatarak geriliyor. "Tekrar arkadaş olur muyuz bilmiyorum. Bunu seninle yapabileceğimden emin değilim. İstedüğimden de emin değilim."

Bunu bekliyor olsam da, sözlerini duymak canımı yakıyor. Ayaklarımın altındaki benekli kahverengi-yeşil çimlere bakıyorum. "Anlıyorum."

Tepemizden bir uçak geçiyor, aramızdaki tek ses bu.

Sonunda Stewart ayağa kalkar. Hızlı bir nefes alır. "Bunu düşüneceğim. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Rüzgâr ayaklarımızın dibindeki yaprakları karıştırıyor ve ben titriyorum. Kazağımı sıkıca toplayıp düğmelerini ilikliyorum. Otoparka doğru yürürken ona "Tek istediğim bu" diyorum. Bu küçük umut ışığı için bile minnettarım. İlişkimizi düzeltmeyi gerçekten istiyorum.

Yeniden arkadaş edinme zamanı.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ, COLUMBUS, OHIO

HAcele et, Tiffy, yoksa geç kalacağız," diye sesleniyor Ethan oturma odasından. Üzerimde sadece bir havlu ile dolabımın içinde durmuş, askıları karıştırıyorum. Siyah elbiseyle yeşil elbise arasında karar vermeye çalışıyorum. Melanie'ye hızlıca bir mesaj attım.

Tiffany: Bu gece ne giyiyorsun? Melanie:

Mavi kazağımı. U?

Yeşil ya da siyah elbisem arasında karar veremiyorum.

Ona her birinin fotoğrafını gönderiyorum.

Yeşil. Gözlerini ortaya çıkarıyor. Ethan seni gördüğünde "Ooh La La" diyecek.

Melanie!

Ne? Bu doğru! Sana nasıl baktığını görüyorum.

Kedi Flooffy'yi seçmeme yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. O en iyisi, ama mobilyaları ve beni tırmalayıp duruyor. Bu normal mi?

O bir kedi yavrusu, yani evet. Tamamen normal. Ayrıca ona Flooffy adını verdiğine hala inanamıyorum.

Neden? Flooffy'nin nesi var? Onu çok seviyorum ve sarılmak istiyorum ama pençeleri küçük jiletler gibi!

Tiffany: Yarın evcil hayvan dükkanına gidip bir tırmalama direği alacağız. Tamam. Teşekkürler. Yakında görüşürüz.

Görüşürüz.

Yatak odamda, yeşil elbisemi kalçalarımın üzerinde kaydırırken, gözlerim en sevdiğim resme takılıyor. Ethan ve benim Disney'de çekilmiş bir fotoğrafımız.

Dünya. Sindirella'nın kalesinin önünde duruyorduk. Ethan bana sürpriz yapmış, beni yakalamış ve tam da görevli fotoğrafı çekerken bir öpücükle geriye doğru daldırmıştı. Fotoğrafta dudaklarımız birbirine değerken bile gülüyoruz.

Orlando'daki tıp konferansında geçirdiğimiz son iki gün büyüleyiciydi. Las Vegas'taki tüm dramayı geride bırakmıştık ve nihayet yeni ilişkimizi kucaklayacak zamanımız olmuştu. Her şey el ele tutuşmak, gülmek ve öpüşmekle geçti.

Resmin yanında Ayın Sakini ödülüm var. Orlando'dan döndüğümde almıştım. Dr. Washburn bunun hem Cleveland'da hem de Florida'daki konferansta yaptığım tüm iyi çalışmalar için bir ödül olduğunu söyledi. Sürpriz olarak Ethan bunu benim için çerçeveletmişti. Hayatımın bir döneminde bu sertifika benim için her şey demektir. Onu aldığım için minnettar olsam da, şimdi şükredecek çok daha fazla şeyim var.

"Tiffy, hazır mısın?" Ethan yatak odama girdi. Çok yakışıklı, uzun boylu ve erkeksi. Yaklaştıkça sabun ve nane kokusu burnuma doluyor. Tanıdık ve rahatlatıcı, beni rahatlatıyor.

"Neredeyse." Ona sırtımı dönüyorum. "Fermuarı çekmeme yardım eder misin?" Takılmasın diye saçlarımı yana doğru topluyorum.

Ağzını omzuma koyuyor ve şakacı bir şekilde ısırıyor. "Seni öpmeyi tercih ederim." Sesi kulağımda derin ve boğuk.

Ağzımın kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Bana acele etmemi söyleyen sen değil miydin?"

"Belki de yanlışmışımdır." Ethan'ın ağzı boynumun kıvrımına doğru ilerliyor ve yumuşak bir şekilde öpüyor. "Belki de acele etmek yerine yavaşlamalıyız. Geç kalabiliriz, değil mi?"

Dokunuşundan nefesim kesildi, konsantre olmak için çabalıyorum. "Hayır. Sen haklıydın. Melanie ve erkek arkadaşı bekliyor olacak. Eğer hep geç kalırsak bizimle çift randevuya çıkmaya devam etmezler."

"Tamam." Fermuarın yukarı çekilme sesi duyuldu. Saçlarımın uzun, parlak dalgalar halinde sarkmasına izin veriyorum. Somurtan Ethan'a dönüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. Parmak uçlarımda durarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Yarın Melanie'yi görmeye gitmeyecek misin zaten? Tırnaklarını yaptırırken?" diye soruyor ağlamaklı bir sesle.

"Evet. Natalie ile manikür yaptıracağız." Kız arkadaşlarımla manikürde vakit geçirmenin ne kadar eğlenceli olacağını düşünmek beni mutlu ediyor.

Salon. Florida'dan döndüğümde beri Melanie ve en iyi arkadaşı Natalie ile takılıyorum. Tüm planlarına beni de dahil ederek harika davrandılar.

"Bu geç kalmamızı mazur göstermez." Her seferinde tek ayak üzerinde durarak siyah bantlı topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Bunu yaptıktan sonra elbisemin eteklerini düzeltiyorum ve Ethan'ın hayran bakışlarının vücudumda gezindiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Kehribar rengi gözlerinin üzerimde parlaması nefesimi kesiyor.

"Harikasın." Elini çıplak kolumda gezdiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Merak etme. Geç kalmayacağız, benim küçük kural takipçim." Orantısız bir sırıtma, ifadesinde dans eden bir eğlence.

Ona, bu yakışıklı, akıllı ve sadık adama karşı içimde bir sevgi kabarması hissediyorum. Benim için o kadar mükemmel ki. Topuklu ayakkabılarım ayağımdayken, ona derin bir öpücük vermek için uzanmama gerek kalmıyor. Yumuşakça itiraf ediyorum. "Seni seviyorum." Bir başka kalp eriten öpücük. "Son zamanlarda sana burada benimle olduğun için mutlu olduğumu söylemiş miydin?"

Ethan çarpık bir şekilde sırıtıyor. "Sana hep söylediğim gibi. Bana takılıp kaldın."

Sonsöz

Hastanede yoğun bir gündü, ama baş teknisyen Amy ofisime girdiğinde işler nihayet sona eriyordu.

"Dr. Hart?" diyor, sabırla üzerinde çalıştığım vakayı bitirmemi bekliyor.

Bitti, sandalyemi ona bakacak şekilde döndürüyorum. Odadaki diğer sandalyeye bakıyorum. O da boştu. Ethan bugün şehrin öbür ucundaki hastanede ve onu özlüyorum.

"Senin için ne yapabilirim, Amy?"

"Burada sizin için bir hasta var, Dr. Hart. Özellikle sizi istedi."

Kaşlarım kalktı. Radyolojide hastaların belirli bir doktor talep etmesi alışılmadık bir durumdur. "Tamam. Nerede? Nerede o?" Sandalyemden kalkıp uzun beyaz önlüğümü giyiyorum, cepleri stetoskopum ve kalemlerimle dolu.

Amy beni koridora kadar takip etti. "Onu lobide beklettim. Bekleme salonumuz hâlâ oldukça dolu. Yemin ederim güzel yaz havası bugün herkesin dışarı çıkıp bir kemiğini kırmasına neden oldu."

Katılıyorum. Son birkaç saattir kırık kemikler için durmadan röntgen çekiliyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Amy, "bu adamı kaçırmamız mümkün değil. Uzun boylu,

esmer ve yakışıklı." Bana göz kırpmıyor. "Benimle görüşmek istese hiç umurumda olmazdı, orası kesin."

Ona gözlerimi devirerek hastane lobisine doğru ilerliyorum. Merakım daha da arttı. Kahve arabasını geçtikten sonra onu görüyorum. Zümrüt gibi gözleri olan bir adam sürgülü lobi kapılarının yanında duruyor.

Rafe.

Kalbim küt küt atarken donup kaldım. Onu pek çok kez düşündüm, Starlight'tan zamanında çıkıp çıkmadığını merak ettim. Onu burada, bütün ve zarar görmemiş olarak görmek bir rahatlama hissi veriyor. Hemen ardından endişe geliyor. Ne istiyor acaba? Para mı? İntikam mı?

Rafe ifadesiz bir şekilde odayı geçmemi izliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona ulaştığımda soruyorum.

Şimdi yakından baktığımda, onu son gördüğümünden farklı göründüğünü görüyorum. Biraz kilo almış. Yanaklarındaki ve gözlerinin altındaki çukurlar daha az belirgin. Temiz traşlı, üzerinde yeni görünümlü düğmeli bir gömlek ve güzel bir kot pantolon var. Saçları eskisinden daha kısa. En önemlisi, bana bakarken yeşil gözleri sıcacık.

Sebeplerinden hâlâ emin olamadığım için, "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye soruyorum. Rafe'in her zamanki düşmanlığını hissetmediğimden, neden burada olduğunu daha da merak ediyorum. Belki bir sorunu vardır. Hasta ve yardımına mı ihtiyacı var? Shelly'yle mi ilgili? Tüm sorular aynı anda aklıma üşüşüyor. "Sen iyi misin?"

Rafe'in yüzü rahatlamış ve gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en sıcak gülümseme. "Aslında iyiden de iyiyim. Seni son gördüğümünden beri bazı değişiklikler yaptım ve artık her şey yolunda."

"Burada ne yapıyorsun?" Alnım kırışıyor.

Odanın köşesindeki bir çift döşemeli sandalyeyi işaret ediyor. Onu takip ederek yanına oturuyorum. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Uzun zamandır beni rahatsız eden bir şey." Duraksıyor, elini ensesinde gezdiriyor. "Partinin olduğu geceyle ilgili. Köpekbalığı Johnny ile konuşuyordum. Onu pek iyi tanı mıyordum. Ölmeden önce birlikte sadece birkaç işte çalışmıştık." Rafe dinlediğimden emin olmak için kontrol etti. "Bizi birlikte görmüş olmalı çünkü bana seni sordu, Tiffany."

"Öyle mi yaptı? Beni sordu mu?" Kendimi gösterdim.

"Evet. Sen ve annen hakkında bilgi almak istedi. Neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum. Hala tam olarak anlamış değilim, ama işte burada

Garip. Johnny korkmuş görünüyordu, hayatımda o adamı korkmuş gördüğüm tek andı. Daha sonra vurulduğunda bile öyle görünmüyordu. Sadece senin hakkında konuştuğunda."

"Neden?" O geceyi düşünerek dudaklarımı büzüyorum. Johnny onunla ilk karşılaştığımda bana garip bir bakış atmıştı. Elbiseme garip bir ifadeyle, neredeyse tanıyormuş gibi bakmıştı ama korkmuş gibi görünmüyordu. Daha çok kafası karışmış gibiydi. "Eminim *benden* korkmamıştır?"

"Hayır." Başını kısa bir süre salladı. "Babandan bahsetti."

"Babam mı? Benim babam öldü." Bacağımı dizimin üzerinde çaprazlayıp öne doğru eğilerek dikkatle dinliyorum.

"Emin misin? Çünkü Johnny öyle düşünmüyor gibiydi." Rafe şüpheyile etrafına bakınır ve sesini alçaltır. "Tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum ama Johnny, baban nerede olduğunu öğrenirse sana ulaşmak için dünyayı yakıp yıkacağından bahsetti. İşte o zaman korkmuş görünüyordu."

"Anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?" Çaresizce soruyorum.

Rafe kaşlarını çatar. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama söyleme şekli dikkatimi çekti. Sana anlatabilmek için tüm detayları hatırlamaya çalıştım." Eli yine ensesini ovuşturuyor. "Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Her zaman seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

Gözlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Aslında. Sana borçluymuşum gibi hissettim... bilirsin, seni son görüşüm için." Rafe başka tarafa bakar.

"Oh, beni kaçırdığın, şantaj yaptığın ve paramparça olmak üzere olan terk edilmiş bir binaya girmeye zorladığın zamanı mı kastediyorsun? O son sefer mi?" Alaycılığı sesimden uzak tutamıyorum.

Rafe utanmış görünme nezaketini gösterir. "Evet, o son sefer."

Sessizim, ne açıkladığını anlamaya çalışıyorum. Keşke annem hayatta olsaydı da babamla ilgili soruları cevaplayabilseydi ama her zamanki gibi tek başımayım. Tamamen tek başıma değilim, çünkü artık Ethan var ve ihtiyacım olan cevapları bulmama yardım edecek. Rafe'in açıklamasının bende yarattığı endişeyi yutuyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Garip olan ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Johnny'den çaldığımız para annemin tüm tıbbi faturaları için yeterli değildi. Daha sonra geri kalanını ödemeye çalıştığımda, hastane bana borcun kapatıldığını söyledi. Birisi geri kalanını ödedi. Onlara kim olduğunu sordum ama

ve hiçbir kayıt yoktu. Sanki tüm veriler silinmiş gibiydi. O zaman, belki de Stewart'tır diye düşünmüştüm." Tüm bu cevapsız sorular karşısında hayal kırıklığına uğrayarak iç çektim. "Bunun babamla bir ilgisi olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Bu beni meraklandırıyor." Rafe sandalyesinde arkasına yaslanır, hantal gövdesi sandalyeyi tamamen doldurur. "Asla bilemeyebiliriz. Eğer birinin ödeme kayıtlarını silme gücü varsa, belli ki onları bulmanızı istemiyorlar."

Kucağımda kenetlenmiş ellerime bakarak tüm bunların ne anlama geldiğini düşünüyorum. Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. "Gitsem iyi olacak. Yetişmem gereken bir uçak var."

"Nereye gidiyorsun?" Merakla başımı eğiyorum.

"Sıcak bir yer." Kasıtlı olarak belirsiz davranıyor ama onu suçlamıyorum. Muhtemelen bilmemem benim için daha iyi.

"Al." Üzerinde bazı rakamlar karalanmış bir kâğıt parçasını bana uzattı. "Bu benim telefon numaram. Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli." Rafe gülüyor, sesi neredeyse neşeli. "Erkek arkadaşın bir ninja gibi dövüştüğü için bana ihtiyacın olacağını sanmıyorum." Başının yan tarafını ovuşturur. "Beni tekmelediği yeri hâlâ hissedebiliyorum."

"Bunun için üzgünüm ama bunu kendin yaptın." Ayağa kalktım ve omzunu okşadım.

Gözlerime bakıyor, bakışları sabit. "Senin için savaşacak birine sahip olmana sevindim. Hepimizin bizi bu kadar seven biri olmalı."

Hiç düşünmeden Rafe'e sarılıyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve kollarımı hafifçe beline doluyorum. Bir an için kaskatı kesiliyor ve sonra kollarını omuzlarıma dolayarak gevşiyor. "Güle güle, Tiffany." Beni bırakmadan önce nazikçe sıkıyor. "Kendine iyi bak."

"Hoşça kal, Rafe." Bir adım geri atıyorum ve uzaklaşmasını izliyorum. Otomatik kapılar arkasından açılıp kapanıyor ve onu ya da Shelly'yi bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

Telefonum ceketimin cebinde vızıldıyor ve beni ürkütüyor. Daha önce bir hastamla birlikteyken titreşime almıştım. Çıkarttığımda ekranda Ethan'ın adının yanıp söndüğünü görüyorum.

Telefonu kabul eder etmez ona "Az önce kimi gördüğüme inanamayacaksın," dedim.

Ethan'ın kulağımda çınlayan sesi beni gülümsetiyor. Tek gereken bu, sadece sesinin tınısı. "Kim? Söyle bana. Seni almaya geliyorum. Bu akşam sana yemek hazırlamama ne dersin?"

Saatime baktığımda vardiyamın bittiğini gördüm. "Bana yemek hazırladığın için kendimi çok iyi hissediyorum. Sana sürpriz ziyaretçimi o zaman anlatırım."

"Kulağa hoş geliyor. Ama tatlı için bir şeyim yok," diye uyarıyor.

Hınzır bir gülümsemeyle, artık mükemmelleşmiş çapkınlığını takınıyorum ve telefona mırıldanıyorum. "Tabii ki benimle."

"Mmm," diye mırıldanıyor Ethan takdirle. "Benim favorim. Bir dakika içinde orada olacağım. Oh, ve Tiffy?"

"Evet?" Eşyalarımı toplamak için ofisime dönüyorum. "Seni seviyorum," diyor Ethan.

"Ben de seni seviyorum."

Son

Merhaba sevgili okuyucu. Eminim "Tiffany'nin babası kim?" diye merak ediyorsunuzdur. "Tiffany'nin annesi hangi sırları saklıyordu?" "Rafe elmasları buldu mu?" Tüm bu sorular ve daha fazlası gelecek kitaplarda cevaplanacak! Dr. Hart dünyasında birbiriyle bağlantılı bir dizi bağımsız roman planlıyorum. İlki Tiffany'nin ebeveynlerinin hikâyesini anlatan bir ön bölüm olacak.

Şimdi eminim "Peki ya Kedi Fred?" diye soruyorsunuzdur.

OceanofPDF.com

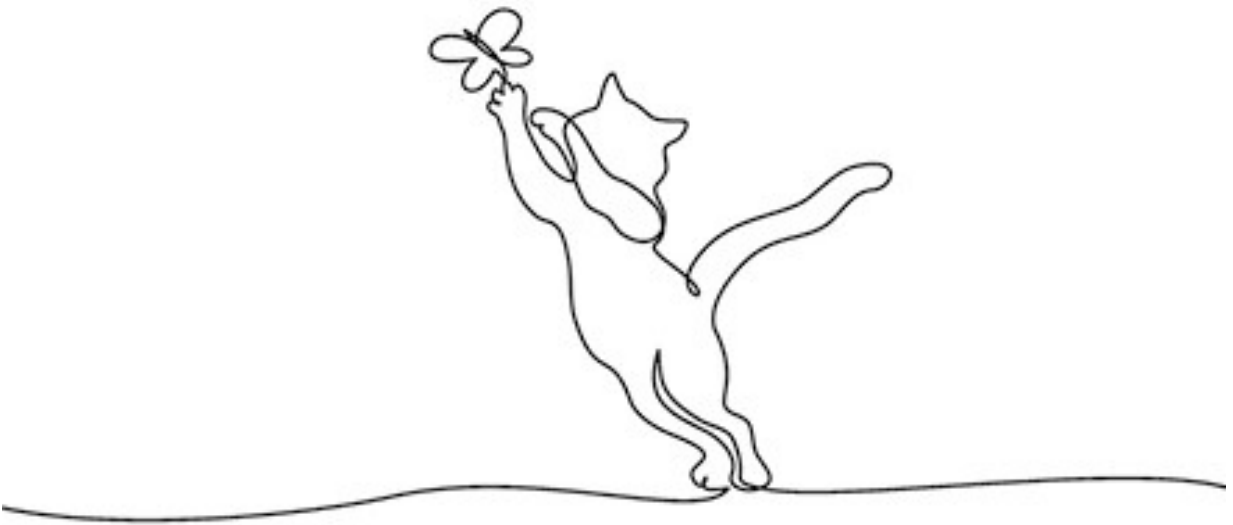
BONUS EPİLOG!!

H Merhaba sevgili okur, eminim şu anda merak ediyorsundur, "Peki ya Kedi Fred? Tiffany ve Ethan'ın evliliği hakkında ne düşünüyor? ilişki?" Ne? Bunu düşünmüyor muydun? *Huh.*

Yine de Kedi Fred'in bakış açısından histerik bir bonus sonsöz okumak için bu bağlantıya tıklayın ve size gelecek romanlarımın ÜCRETSİZ bölümlerini, güncellemeleri, çekilişleri ve daha fazlasını verdiğim haber bültenime katılın.

[HTTPS://TINYURL.COM/FRED-THE-CAT-BONUS](https://tinyurl.com/fred-the-cat-bonus)

OceanofPDF.com

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Sevgili okuyucu, senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim? Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Zamanınızın değerli olduğunu biliyorum, ancak yorumlar bir yazarın kariyerini yapan ya da yıkan şeydir. Yeni okuyuculara ulaşmaktan, Amazon'un algoritmalarını bu kitabı aradığınızda sayfanın en üstüne koymasısı için eğitmeye kadar her şeyi etkilerler.

Her yorumu şahsen okuyorum ve geri bildirimleriniz SİZİN okumak istediğiniz kitapları yazmama yardımcı oluyor. Bu işte beraberiz, sen ve ben.

Bu yüzden, bu kitabı okuduğunuz ve yorum bıraktığınız için milyonlarca kez teşekkür ederim. Kelimenin tam anlamıyla hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

XOXO, Melissa

İncelemek için bağlantı ve QR kodu burada.

[HTTPS://TINYURL.COM/REVIEWDRHARTSWEET](https://tinyurl.com/reviewdrhartsweet)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OYUNLARI SEVER MISIN?

Ben de!

Ben büyük bir Swift hayranıyım. Bu hikayede 10 Taylor Swift şarkısının sözlerini ve isimlerini gizledim.

Bunlardan birini ya da birkaçını bulabilir misiniz?

İsterseniz bana e-posta gönderin!

hello@melissadymondauthor.com

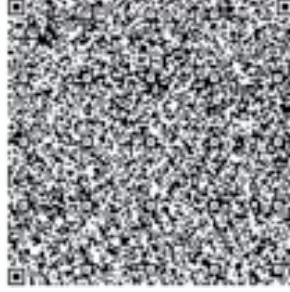
SADECE bu yarışmayı kazananlarla paylaşacağım bazı özel ödülleri var, bu yüzden cevabınızı bana e-posta ile gönderin ve doğru cevabı vererseniz size ödülü göndereceğim! Hadi oynayalım!

OceanofPDF.com

BONUS: TATİL YILDIZI ÜCRETSİZ İLK BÖLÜM

Bu ünlü romantizmini henüz okumadınız mı? Hemen alın!

[HTTPS://TINYURL.COM/HOLIDAYSTARSWEET](https://tinyurl.com/holidaystarsweet)

*BİR ev. Bir
doktor.
Bir film yıldızı.
Ne yanlış gidebilir ki?
Birbirlerine aşık olacak değiller ya?*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

O HMYGOD! İşte orada," diye fısıldıyor Jenny tiz bir çığlık atarak, eli kolumda, tırnakları derime batıyor. Bakışlarımı tabağımdan kaldırmaya bile zahmet etmiyorum. Kimden bahsettiğini biliyorum. *Caleb*

Lawson. Bu gece hakkında konuştuğu *tek* şey o.

"Onun artık senin kuzenin olduğuna inanamıyorum." Bir akşam yemeği ekmeğini ikiye böldü, üzerine tereyağı sürdü ve gözlerini odanın karşısındaki adamdan ayırmadan ağzına attı.

"O benim kuzenim *değil*." Sinirleniyorum çünkü bu konuşmayı en az bir düzine kez yaptık. Çoğunlukla şaka yapıyor ama dürüst olmak gerekirse, bu konuyu açmasından bıktım. "O üvey babamın kız kardeşinin oğlu."

Yeni üvey babam.

Annemi uzun beyaz elbisesi içinde bulana kadar kalabalık balo salonunu araştırıyorum. Çok güzel, saçları çiçeklerle örülmüş, kulaklarında kocasının düğün hediyesi elmas küpeler sallanıyor. Uzak akrabalarıyla konuşurken anlamlı ellerini sallıyor.

Ben izlerken, yeni üvey babam Seth onun arkasından geliyor. Bir kolunu annemin beline doluyor ve sohbete katılıyor. Annem ona doğru eğiliyor, sanki en doğal şeymiş gibi kucaklaşmanın içinde rahatlıyor. Bugün, düğün gününde mutlu.

Ben de onun için
mutluyum. Ben
sadece kendim için
üzgünüm.

Bu kötü bir duygu, bencilce bir duygu. Babam neredeyse dokuz yıl önce vefat etti ve annem biriyle çıkmadan önce *uzun* süre bekledi. Ben ve ağabeyim evden taşınana ve küçük kardeşim lise son sınıfa geçip üniversiteye başvurana kadar bekledi.

Sonunda birileriyle çıkmaya başladığında, Seth'le çok çabuk tanıştı. Annem onunla bir geleceği olabileceğini anladığında, her birimizle ayrı ayrı konuştu ve ciddileşmeden önce iznimizi istedi.

Seth'in onun elinden tutup sahile götürmesi beni rahatsız etmemeli.

dans pisti. O bunu hak ediyor, bir kez daha sevlmeyi. Bunu biliyorum. Buna tüm kalbimle inanıyorum.

Ama ne yazık ki bu beni rahatsız ediyor. Çünkü tek görebildiğim babamın onu oturma odamızda döndürdüğü, Noel ağacının renkli ışıltısında dans ettiğı. Kahkahalarının sesi ve sanki başka kimse yokmuş gibi birbirlerinin gözlerinin içine nasıl baktıkları.

Kendime bunun bir anı, *bunun* ise gerçek olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Dans pistinden uzaklaşıp krem rengi balo salonuna bakıyorum. Beyaz güller ve zambaklardan oluşan sade çiçek aranjmanları, slip kaplı sandalyelerle çevrili masaların üzerinde duruyor. Kristal avizeler, sohbet edip kaynaşan konukların üzerine sıcak bir ışık saçıyor.

Pencereden bakıldığında, mükemmel bir Santa Monica günü. Pasifik Okyanusu beyaz şapkalı dalgalarla parlıyor. Sörfçüler kollarını iki yana açmış dengede duruyor, ancak dalgalar kuma çarpınca suya düşüyorlar.

Annem çınlayan bir kahkaha atarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. Seth'in onu dans pistinde döndürerek beyaz gelinliğinin çan şeklinde açılmasına neden olmasını izliyorum.

Benim de böyle bir elbisem var. Giysi poşetinin içinde, dolabımın en arka köşesinde duruyor. Hiç giyilmedi.

"Sence aynı anda hem mutlu hem de üzgün olmak mümkün mü?" Jenny'ye önümdeki yer kartıyla oynayarak soruyorum. Üzerinde el yazısı ile yazılmış bir isim var.

Dr. Gwen Wright.

Jenny cevap veremedi ağabeyim Brandon yanıma geldi. "Sıra sende," dedi bana. Ayağa kalkıp onu odanın ortasındaki yükseltilmiş kürsüye kadar takip ediyorum, orada bir mikrofon sehpanın üzerinde beni bekliyor.

Annem ve Seth danslarını bitirip düğün için ayrılan uzun, dar masadaki yerlerini aldılar. Göz ucuyla bakıyorum ve annem bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

Endişeyle dantelli, mavi nedime elbisemin geniş eteklerini yeniden düzenliyorum. Yanımda Brandon elindeki çatalı kristal bir kadehe vuruyor. Yüksek çınlama sesi odada yankılanarak herkesin dikkatini çekiyor. Brandon mikrofonu bana uzatıyor ve bir adım geri çekilerek beni spot ışıklarının altında, yabancı hissettiren bir yerde yalnız bırakıyor. Güvensizlik beni hırpalıyor, yıllar içinde inşa ettiğim özgüveni parçalıyor.

Kalabalığa baktığımda, bakışlarım iki masa aşağıda oturan, takım elbise ceketini çıkarmış ve kravatı yamuk olan küçük kardeşim Teddy'ye takılıyor. Bana sevimsiz bir başparmak işareti yaparak moralimi yükseltmeye çalışıyor. Ben de titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Boğazımı temizledikten sonra, "Herkes merhaba." diyorum. Mikrofon tiz bir geri bildirim tıslaması çıkarıyor. Yeniden ayarlıyorum ve doğal olmayan bir sesle yeniden başlıyorum. "Ben Gwen, gelinin kızı ve aynı zamanda baş nedimeyim. Annem Melinda ve Seth'in evliliğini kutladığımız bugün aileme ve bana katıldığınız için hepinize teşekkür ederim.

"Çoğunuzun zaten bildiği gibi, dünyadaki en iyi anneye sahibim. O çocuklarını her şeyden önce düşünür. İster okuldaki bir projeyi bitirmemize yardımcı olmak için geç saatlere kadar ayakta kalsın, ister hasta olduğumuzda kanepede bize sarılsın, annem her zaman yanıımızdaydı."

Duraksıyorum, boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırıyorum, bir sonraki bölüm için endişeleniyorum. Bu konuşmada babamın kolon kanserinden ölümüne nasıl değineceğimden emin değildim. Çok ürkütücü olduğu için görmezden mi gelmeliydim yoksa onu onurlandırmanın ve ailemin o öldükten sonra yaşadığı tüm zorlukları kabul etmenin bir yolu olarak mı bahsetmeliydim. Sonunda onu da dahil ettim. Hâlâ her gün babamı düşünüyorum ve onu dışarıda bırakmak bana ihanet gibi geliyordu.

"Babam vefat ettikten sonra, annemin bize baktığı kadar kendisine bakacak birine de ihtiyacı olduğundan endişeleniyordum. Seth'le tanışıp ona aşık olduğunda, artık bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını anladım. Hayatını paylaşabileceği birini bulmuştu. Onu en az bizi sevdiği kadar seven birini."

Seth'e gülümsüyorum, dudaklarım gergin ve kadehimi ona doğru kaldırıyorum. O da hoş bir şekilde gülümseyerek bana başıyla karşılık veriyor.

"Ailemize hoş geldin, Seth. Kız kardeşi Marjorie ve ailesine de hoş geldiniz." Bardağımı odanın diğer tarafına, Marjorie'nin oturduğu yere doğru eğiyorum.

Marjorie ışıldıyor, ilgi odağı olmaktan memnun, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Seth'in kız kardeşiyle sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama bana sığ ve gösterişçi biri gibi gelmişti. Herkesin gözünün kendisinde ve yanında oturan adamda, oğlu mega süperstar Caleb Lawson'da olmasından hoşlanacağını düşündüm. Kocasını Ben, karısı ve çocuğunun arkasında uysalca oturuyor.

"Annem ve Seth'in şerefine kadeh kaldırarak bitireceğim. Birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum. Sonsuz sevgiyle dolu bir hayata. Şeref!"

Kadehimi başımın üzerine kaldırıp dudaklarıma götürüyorum ve beyaz şaraptan bir yudum alıyorum. Alkol, kalan tüm sinirleri temizliyor.

Kibar alkışlar beni annemin yanındaki koltuğuma kadar takip ediyor.

Eğiliyor ve yanağıma yumuşak, parfümlü bir öpücük konduruyor. "Bu harikaydı, tatlım. Teşekkür ederim."

Üç çocuğu arasından *benden* konuşma yapmamı istemesinin bir iltifat olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Ama gerçekten, ben bariz bir seçimdim. Kardeşlerim Brandon ve Teddy'ye kıyasla en istikrarlı olan benim. Brandon gibi aşırı katı ve resmi olmama ve Teddy gibi çok resmi olmama ve uygunsuz şakalar yapmama ihtimali en yüksek olan benim.

Annemin koltuğunun önündeki yer kartına bakıyorum. *Bay ve Bayan Peterson* yazıyor. Artık annemle aynı soyadını bile paylaşmıyoruz. Artık resmileşti. O hayatına devam etti ve ben hâlâ buradayım. Sıkışıp kaldım. Nişanlandığından beri, hayatına devam edip beni geride bırakacağından endişeleniyorum. Onu da kaybedeceğimden.

Sağdıç olarak Caleb konuşacak. Bu geceki varlığı düğüne ekstra bir heyecan kattı. Konuklar, gelin ve damada baktıkları kadar onun masasına da aval aval bakarak vakit geçirdiler.

Kalabalık sustu, onun sahneye çıkışını izledi. Bütün gözler ona çevrilmiş, saygıyla.

Çoğu ünlüyü gerçek hayatta gördüğünüzde hayal kırıklığına uğrarsınız. Beklediğiniz kadar uzun olmadıklarını ya da dergi kapaklarında fotoşoplandıklarını fark edersiniz.

Caleb Lawson değil.

Beyazperdede olduğu kadar gerçekte de yakışıklı. Aklınıza gelebilecek her türlü çekici özelliğe sahip: delici mavi gözler, yontulmuş elmacık kemikleri, dolgun bir ağız. Saçları güneş ışığı renginde. Tropik bir plajda teninizi ısıtan puslu türden. Kaslarından bahsetmiyorum bile. Tanrım, o yontulmuş kaslar.

Hepsi biraz saçma, gerçekten. Bir kişi bu kadar seksi bir ödül almalı. Biz ölümlüler için adil değil.

Mikrofon elinde, Caleb kolayca, zekice gülümsüyor. Dişleri doğal olmayan bir şekilde beyaz ve düz. Ondan başka bir yere bakmak çok zor. İnanılmaz yakışıklılığının ötesinde ondan bir şeyler parlıyor. Rol yaptığında bunu ekranda görebiliyorsunuz ve burada, karşımızda durduğunda daha da belirginleşiyor. Gerçek hayatta kanlı canlı bir yıldız.

Bunu hisseden tek kişi ben değilim. Kadınlar kalabalığın içinde kendilerini yelpazeliyor ve erkekler daha dik oturup saçlarını Caleb'inki gibi sola doğru düzeltiyor.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Ünlülere hayranlık fikrine hiçbir zaman inanmadım. Bana kalırsa, film yıldızları da hepimiz gibi pantolonlarını tek seferde giyerler.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," diye başlıyor Caleb, kısık ve boğuk bir sesle. Duraksıyor, elini saçlarında gezdiriyor ve yutkunuyor. Sonra gülümsemesi genişliyor ve bir espri patlatıyor. "Duygusal bir gün olduğunu biliyorum. Pasta çoktan kat kat oldu."

Kalabalık, sanki bir stand-up komedi gösterisindeymiş gibi kahkahalarla gülüyor. Ki öyle değil.

"Benim adım Caleb. Seth benim amcam ve vaftiz babam. Ama bundan daha fazlası. Seth benim akıl hocam, amigo kızım ve vicdanım. Bu önemli günde yanında durmam için beni seçmesinden onur duyuyorum. En iyi arkadaşıyla evlendiği gün."

Konukların hepsi bir "ahh" çeker ve Caleb, sanki onların tepkisi beklenmedik ve büyüleyici bir şeymiş gibi tatlı tatlı gülümseyerek odaya bakar.

İçimden alay ediyorum, neden bunu gören tek kişinin ben olduğumu anlamıyorum. Caleb'in ağzından çıkan her kelimenin, kaşının her çatılışının, uzun parmaklı elinin her hareketinin dinleyicilerinden en duygusal tepkiyi almak için hesaplandığını.

Adam çok ödüllü bir aktör, Tanrı aşkına. Bir kalabalığın önünde durmak, bir hikaye satmak, rol yapmak. Beş yaşından beri bunu yapmak için yetiştirildi.

Caleb devam ediyor. "Bu konuşmayı hazırlarken aşk hakkında çok düşündüm. Gerçek aşkı. Neye benziyor? Nasıl hissettirir? Magazin basınının da defalarca gösterdiği gibi bu konuda uzman değilim." Küçük, kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor ve kalabalık da onunla birlikte gülüyor.

"Biraz düşündükten sonra, gerçek aşkın, birinin sizi sevmediği günlerde bile sizi sevmesi olduğu sonucuna vardım. Siz dünyanın zirvesindeyken ve dünya sizi topuğunun altında ezerken birinin sizin yanınızda durmaya istekli olmasıdır."

"Büyük şeylerde -düğünler, doğum günleri, cenazeler- ve çöpü çıkarmak, çay mı kahve mi tercih ettiğinizi hatırlamak gibi küçük şeylerde de yanınızda olacak biri. Sizinle ilgilenecek biri

Hasta olduğunuzda ya da duygularınız incindiğinde. Günlük yaşamda meydana gelen tüm o sıradan zalimlikleri öpüp uzaklaştıracak biri. Karanlığınıza ışık tutan biri ve siz de aynısını onun için yaparsınız. Gerçek aşk dediğimde aklıma bu geliyor."

"Neredeyse bir yıl önce, Seth bana gerçek aşkı bulduğunu ilk söylediğinde, size karşı dürüst olacağım, şüpheyile yaklaşmıştım. Yani, adam kırklı yaşlarının sonunda ve hiç evlenmemiş. Kırmızı bayraktan bahsediyoruz!"

Daha fazla kahkaha.

"Ama onları birlikte gördüğümde, Seth ve Melinda'yı. Birbirlerinin kişiliklerini nasıl tamamladıklarını görünce. Size her şeyi anlatmama gerek yok, çünkü birbirlerine bakışlarından belli oluyor."

Annemle Seth'e işaret ediyor, gözleri parlıyor, sanki belki, sadece belki, bir damla gözyaşı dökebilirmiş gibi.

Ama yapmıyor.

"İşte bu, bayanlar ve baylar," dedi dramatik bir şekilde duraksayarak. "*Bu* gerçek aşk ve amcam bunu bulduğu için inanılmaz derecede minnettarım. Hepimiz çok şanslı olabiliriz. Mutlu çiftin şerefine."

Salon alkışlarla inliyor, öyle ki benim aldığım kibar alkışlar yanında acınası kalıyor.

Caleb, kadehindeki son kehribar likörü de içip ailesinin yanına dönmeden önce, zafer anının tadını çıkararak genişçe sırtıyor.

Kadeh kaldırmalar tamamlandıktan sonra DJ hareketli müzikler çalmaya başlar ve çiftler dans pistine doğru ilerler. Annem ve Seth de onlarla birlikte gider.

Jenny'nin masasına dönüyorum. "Bu hiç adil değil," diye yakınıyorum ona. "Caleb Freaking Lawson'la nasıl rekabet edebilirim ki? Elbette o benden daha iyi bir kadeh kaldıracak. Muhtemelen senarist arkadaşlarından birine tüm konuşmayı onun için besteletmiştir."

Onun yanındaki koltuğa çöküp pencereden bulutsuz yaz gökyüzüne bakıyorum. Okyanusa bu kadar yakınken Los Angeles'ın dumanı sudan gelen esintiyle uçup gidiyor. Palmiye ağaçları aynı rüzgârın etkisiyle dışarıda sallanıyor.

Jenny dinlemiyor, gözlerini kocaman açmış beni izlemekle meşgul. "Buraya geliyor," diyor nefes nefese bir fısıltıyla, sesi o kadar boğuk ki hâlâ nefes alıp almadığını teyit etmek için ona bakıyorum.

Öyle. Zar zor.

Bakışlarımı onu bu kadar heyecanlandıran adama doğru kaldırıyorum.

Caleb'in bize doğru yürüdüğü ve gözlerini bana diktiği kesin.

Masamıza doğru yürüdü, sonra da orada kalıp tepemizde dikildi. Törenden önce onunla kısaca tanışmıştım, yani kim olduğumu biliyor ama henüz Jenny ile konuşmadı. Hızlıca tanıştırdım.

En iyi arkadaşımın elini sıkıdığına, kız gözlerini kırpmadan ona bakıyor, ağzı bir karış açık, hayretler içinde. "H-h, h-i, merhaba. Merhaba. Hey," diye kekeliyor Jenny. Beyninin eriyerek bir yapışkan su birikintisine dönüştüğünü görebiliyorum. Rahatsız edici derecede uzun bir süre onun elini tutuyor.

Bakışlarım balo salonunun kapısına kayıyor, iki iri yarı adam ellerini önlerinde kavuşturmuş duruyor. Caleb'in korumaları. Seth bu gece burada olacakları konusunda bizi uyarmıştı.

Ünlü olmanın, asla gerçekten yalnız olmamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Pek hoş bir şey olduğunu sanmıyorum ama Caleb'in bildiği tek şey bu. Buna alışmış olmalı. Kim bilir? Muhtemelen hoşuna gidiyordur.

Korumalar Jenny'nin Caleb ile etkileşimini yakından izliyor. Jenny onun elini bırakmayı reddedince bize doğru yaklaşmaya başladılar. Jenny'yi uyarmak üzereydim ki Caleb kendini yavaşça Jenny'nin elinden kurtardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor yumuşak bir sesle. Sonra bana döndü. "Annem artık aile olduğumuz için seni dansa kaldırmamı söyledi."

İsteği üzerine bir kaşımı kaldırıyorum. "Genelde annenin dediklerini mi yaparsın?"

Ağzı küçük bir tebessümle seğiriyor. "Çoğu zaman. Bunun hayatımı çok daha kolaylaştırdığını fark ettim." Ellerini ceplerine sokuyor, rahatça kamburunu çıkarıyor, moda haftasında podyuma çıkan bir manken gibi poz veriyor. Bunu bilerek mi yapıyor yoksa gerçekten farkında değil mi karar veremiyorum.

"Peki, ona teklif ettiğini ve benim reddettiğimi söyleyebilirsin," diyorum kibarca.

Kahkahasının gürültüsü ürkütücüdür. Gözlerini sıkıca kapatıp başını geriye atıyor ve pürüzsüz bronz teniyle boynunun uzun sütununu ortaya çıkarıyor. Sanki komik bir şey söylemişim gibi gülüyor.

Ona ters ters baktım, sinirlenmişim. Komik olmaya çalışmıyordum.

Gülüşü kıkırdamaya dönüşür. "Bu çok şirin. Bunun onu tatmin edeceğini düşünüyorsan belli ki annemle fazla vakit geçirmemişsin."

Elini bana uzatıyor, aramızda havada asılı bırakıyor, tutmamı bekliyor.

Bilmiyorum.

Sırıttışı genişliyor, sanki ona meydan okumamdan zevk alıyormuş gibi. "Ben

sen evet diyene kadar burada duracak, o yüzden teslim olsan iyi olur." Pes etmekten nefret ediyorum.

"Bakın, annelerimiz bize karşı birleşti." Caleb başını odanın diğer tarafına doğru sallıyor.

Hareketi takip ediyorum ve annemin Marjorie'nin yanında durduğunu görüyorum. Açıkça bize bakıyorlardı. Annem bana dik dik bakıyor. Kulağımın dibinde bana "uslu dur" diyen sesini duyabiliyorum.

Güzel.

Bugün onun düğün günü.

Olay çıkararak bunu mahvetmeyeceğim. Caleb'ın elini tutup yerimden kalkıyorum.

Kıskanç Jenny'yi arkamızda bırakarak dans pistine gidiyoruz. Slow bir şarkı, son zamanlarda radyoda çok çalınan bir şarkı.

Caleb başını eğip dinliyor. "Bu şarkıyı seviyorum." Sanki müzik onu memnun ediyormuş gibi iç çekiyor.

Beni kendine çekiyor, kollarımı boynuna doluyor ve ellerini belime koyuyor. Onun boyuna erişmek için ayak parmaklarımın üzerine yükselmem gerekiyor. Dokunuşu ılık, hatta sıcak. Bu garip çünkü o anda vücudumdan bir ürperti geçiyor.

Birlikte sallanıyoruz, süslü dans hareketleri yok. Caleb ile dans etmek çok kolay. Belimden sırtımın alt kısmına doğru kayan sert eliyle diğer dansçıların yanından süzülerek ustalıkla ilerliyor ve beni kendine çekiyor. Pahalı alkol, viski ya da burbon ve daha da pahalı bir kolonyanın karışımı gibi kokuyor, alt tonunda baharatlı bir şey var. Tarçın olabilir mi?

Bir dakika sonra başını eğiyor, böylece müzikten onu duyabiliyorum. "Doktor olduğunu duydum. Bu çok etkileyici. Tebrik ederim." Derin bir nefes alıyor ve kulağımı gıdıklayarak geri veriyor.

"Teşekkürler." Ellerimi boynunda yeniden ayarlıyorum, parmaklarımı gevşetiyorum ve sonra daha iyi kavramak için yeniden sıkıyorum.

Son on yılda sadece birkaç film izledim. Tıp fakültesi için çalışmakla çok meşguldüm. Ama filmlerinden birini izledim. Yazın gişe rekorları kıran bir film. Konusunu tam olarak hatırlamıyorum, sadece bir dedektif olduğunu ve bir sürü heyecanlı araba kovalamacası ve patlamalar olduğunu hatırlıyorum.

Belirli bir sahne dikkatimi çekti. Kendini havuzdan çıkardığı yer. Su, yontulmuş karın kaslarından ve mükemmel vücudundan aşağı dökülüyor.

"Aktör olduğunu duydum," diyorum, sanki sadece filmini ve vücutunu hayal etmiyormuşum gibi davranarak.

Başını sallıyor, sonra bana yaptığı gibi onu tebrik etmeyeceğimi anlayınca karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Bir süre sessizlik oldu ve o da bu sessizliği "Tören güzeldi" diyerek doldurdu.

"Mmm. Evet. Çok güzel," diye mırıldanıyorum dalgınca, aklım babama dönüyor. Annemle babamın düğün gününün nasıl olduğunu merak ediyorum. Hangi şarkılar çalınmıştı? 1990'lardaydı, yani muhtemelen korkunç bir grunge müziğı. Annem ve babam birlikte böyle dans etmişler miydi?

Caleb dikkatimin dağıldığını hissetmiş olmalı. Biraz uzaklaşıyor ve sanki söylemediğim şeyleri arıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Bu kadar yakından, gözleri su mavisi. O kadar alışılmadık bir renk ki, hangi kısımlarının gerçek, hangilerinin sahte olduğunu merak ederek lenslerin kenarını arıyorum. Görebildiğim kadarıyla lens yok. Hafifçe kıpırdanıyorum, onun incelemesinden rahatsız oluyorum.

"Daha önce gösterdiğin performans mükemmeldi." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kendisinden uzağı doğru döndürdü. Kollarımız aramızda gergin bir şekilde uzanıyor ve sonra bileğini seğırtiyor ve ben ona geri dönüyorum, bir topaç gibi dönüyorum. Beni kendine çekerken sert göğsüne çarpıyorum.

"Affedersiniz?" Gözlerim bir anda onunkilere kayıyor, o kadar dönmekten başım döndüğü için odaklanmam biraz zaman alıyor.

"Verdiğin kadeh kaldırışı. Sen iyi bir oyuncusun."

Kırıldım, gücendim. "Bu bir performans değildi. O sözler içten ve dürüsttü." Caleb'dan biraz daha uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi yeniden açıyorum.

"Doğru," diyor, sanki tam tersini söylüyormuş gibi. Sanki bana inanmıyormuş gibi. "Bir aktörü kandıramazsın, biliyorsun. Annenin amcamla evlenmesinden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Onun tamamen sana ait olması hoşuna gittiğı için mi?"

Ne. Ne. Heck.

Bu adamın cüreti.

"Öncelikle, annemle hiç yalnız kalmadım. Ben ortanca çocuğum. Onu her zaman kardeşlerim ve babamla paylaşmak zorunda kaldım. Babam öldükten sonra da onu işiyle paylaştım. Neden bahsettiğınızı bilmiyorum.

ama bu düğünle ilgili herhangi bir çekincem olsaydı, bunun Seth'le hiçbir ilgisi olmazdı."

Neden devam ettiğimi anlamıyorum. Söylenmeyi burada kesmeliyim ama kelimeler sanki bütün gece içimde kalmaktan yorulmuş gibi dökülmeye devam ediyor. "Onun hayatına devam ettiğini görmek çok zor. Otuz yıl önce annemle babam evlilik yeminlerinde sonsuza dek demişlerdi. Babam buna inanıyordu ama onun sonsuzluğunun anneminkinden çok daha kısa olduğu ortaya çıktı ve bu beni üzüyor."

Dehşete kapılıyorum, gözlerimin kenarlarında bir karıncalanma oluyor, yaşlar orada toplanıyor. Onları saklamak için yere bakıyorum. Caleb'in eli çenemin altında, onu kaldırıyor. Artık dans etmiyoruz. Öylece duruyoruz, dans pistinin ortasında birbirimize bakıyoruz.

Yetenekli bir aktör, ama bana bakarken yüzündeki sempati ve pişmanlık son derece içten görünüyor. Şu anda bana bakışı beni etkiliyor. Sanki beni *görüyor*.

"Özür dilerim. Ben bir pisliğim," diyor açıkça, sanki bu evrensel bir gerçekmiş gibi.

Nedense bu beni güldürüyor, çünkü bu gece duygularım karmakarışık. Çünkü bu düğünün nasıl olacağını hayal etsem de, Caleb Lawson'ın benden özür dilemesi ve bir pislik olduğunu söylemesi bunlardan biri değildi.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez gülüyorum ve bu beni hafifletiyor. Sanki tüm endişelerim bir şampanya kadehindeki baloncuklarmış, patlayıp geceye karışmak üzere tepeye doğru yükseliyorlarmış gibi.

"Her neyse." Ona gözlerimi deviriyorum. "Sorun değil."

Şarkı bitiyor, sanki yeterince konuştuğumuzu düşünüyor ve ayrılıyoruz.

"Şey." Biraz gariplik var. "Dans için teşekkürler." Bana küçük bir selam verdi.

"Evet. Görüşürüz." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. O meşgul bir adam. Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim.

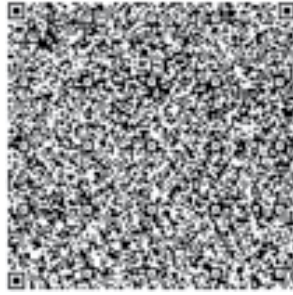
Ayrı yollara gideceğiz.

Gecenin geri kalanında Caleb Lawson'ı bir daha düşünmedim. Eminim o da beni düşünmüyordur.

Amazon'da ve çoğu büyük kitap satıcısında mevcuttur. Kindle Unlimited'ta okumak ÜCRETSİZ.

ŞİMDİ AL!

[HTTPS://TINYURL.COM/HOLIDAYSTARSWEET](https://tinyurl.com/holidaystarsweet)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

MELISSA İLE TANIŞIN!

Melissa Dymond bir anne, doktor ve yazardır.

Kaliforniya'da doğup büyüdü, tıp fakültesini ve eğitimini Orta Batı'da tamamladı. Şimdi Güneybatı'da, doktor kocası, üç harika oğlu ve sevimli bir Sibiry kurdu olan Buddy de dahil olmak üzere erkeklerle çevrili olarak yaşıyor.

Çalışmadığı zamanlarda, onu buzlu beyaz çikolatalı mocha içerken, doymak bilmeden kitap okurken, sosyal medyada gezinirken ve ailesinin bir sonraki Disney tatilini planlarken bulabilirsiniz.

Bültenine kaydolabileceğiniz, ücretsiz bölümler ve yazı güncellemeleri alabileceğiniz, karakter resimlerini görebileceğiniz, kitapseverlere yönelik ürünlerde en iyi fırsatları yakalayabileceğiniz ve kitapla ilgili anıları paylaşabileceğiniz web sitesi www.melissadymondauthor.com'da sizinle bağlantı kurmayı çok ister.

Ayrıca, çok fazla zaman geçirdiği sosyal medyada sizinle sohbet etmeyi çok ister. Ona şu adresten katılın:

Instagram: <https://www.instagram.com/melissadymondauthor>
Facebook: <https://www.facebook.com/melissadymondauthor>
Tiktok: <https://www.tiktok.com/@melissadymond6>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

SÖZLÜK

DOKTOR OLMAYA GİDEN YOL

Tıp öğrencisi: Dört yıllık üniversiteyi tamamladıktan sonra, bu öğrenciler dört yıl süren tıp fakültesine devam ederler. İlk iki yıl sınıfta geçirilir. Son iki yıl boyunca öğrenciler hastanelerde ve kliniklerde klinik rotasyonlar yaparlar.

Tipik olarak, her seferinde bir ayı tıbbın çeşitli uzmanlık alanlarında çalışarak geçirirler. Örneğin, bir öğrenci bir ay cerrahi bölümünde, bir ay dahiliye bölümünde, bir ay pediatri kliniğinde vb. çalışabilir.

Bu klinik rotasyonlar iki amaca hizmet etmektedir: 1) öğrencilerin farklı doktor türlerinin nasıl çalıştığına dair geniş bir anlayış kazanmaları ve 2) öğrencilerin en çok sevdiklerini seçmek için farklı tıp türlerini test edebilmeleri. Daha sonra tercih ettikleri uzmanlık alanında ihtisas için başvuruda bulunacaklardır.

Not: Tıp öğrencileri, tıp fakültesinden mezun olan doktorlardan ayırt edilebilmeleri için kısa beyaz önlük giymektedir. Mezun olduktan sonra uzun beyaz önlük giymelerine izin verilir.

İntörn: Tıp fakültesinden mezun olduktan sonraki ilk eğitim yılına intörnlük denir. Kişiler tıp fakültesinden mezun oldukları için doktordurlar. Tıp öğrencilerine tanınmayan ilaç reçete etme ve prosedür uygulama gibi bazı ayrıcalıklara sahiptirler. Bununla birlikte, hala eğitimdedirler ve uzman doktorlar tarafından denetlenirler. Çoğu staj, tıp fakültesinin son iki yılıyla aynı rotasyon yapısına sahiptir ve stajyerler her seferinde farklı bölümlerde ve kliniklerde bir ay geçirirler.

Asistan: Doktorlar staj yıllarını tamamladıktan sonra ihtisaslarına devam ederler. Burası uzmanlaşacakları ve belirli bir doktor türü olmak için eğitim alacakları yerdir. Örneğin, bir doktor aile hekimliği ihtisası yapabilir ve daha sonra birinci basamak hekimi olarak çalışabilir veya bir doktor acil tıp ihtisası yapabilir ve Acil Serviste çalışabilir. Uzmanlık eğitimi üç ila altı yıl arasında sürebilir (staj yılı dahil). Asistanlar birinci yıl asistanı, ikinci yıl asistanı ve benzeri şekilde etiketlenir.

Fellow: İhtisastan mezun olduktan sonra, bazı doktorlar kendi özel tıp alanlarında alt uzmanlık yaptıkları bir fellowship yaparlar. Burslar bir ila üç yıl arasında sürebilir. Örneğin, bir doktor kardiyolog olmak için üç yıllık bir iç hastalıkları ihtisasını ve ardından üç yıllık bir kardiyoloji bursunu tamamlar.

Uzman doktor: Genellikle sadece uzman doktor olarak adlandırılan bu doktorlar, tüm tıp eğitimlerini tamamlamış ve bağımsız olarak çalışan doktorlardır. Uzman doktorlar isterlerse genç nesil doktorların (tıp öğrencileri, stajyerler, asistanlar veya fellowlar) eğitim ve öğretiminde yer alabilirler.

TEŞEKKÜRLER

Merhaba, sevgili okuyucu,

Teşekkürlere geçmeden önce, Tiffany'nin elmaslarla ne yapması gerektiği konusunda AGONİZE olduğumu söylemeliyim. Her seçeneğin artılarını ve eksilerini kocamla, arkadaşlarımla, hatta kahve dükkanımdaki baristayla tartışarak haftalar geçirdim! Beta okuyucularımın konuyla ilgili güçlü fikirleri de yardımcı olmadı. Yarısı Tiffany'nin elmasları Stewart'a vermesi gerektiğini savunurken, diğer yarısı Tiffany'nin onları yok etmesini savundu.

Sonunda, Tiffany'nin kendi çelişkili duygularını yansıttığını düşündüğüm bir uzlaşmaya varmaya çalıştım; elmaslardan kurtuldu ama yine de vicdan azabını yatıştırmak için Stewart'a hediye olarak birkaç tane getirdi. Umarım bu çözümü tatmin edici bulmuşsunuzdur. Eğer bulamadıysanız, bana her zaman tercih ettiğiniz sonla ilgili e-posta gönderebilirsiniz (hello@melissadymondauthor.com) ve ben de bunu çözmeye çalışırken yazdığım üç sonu da size e-posta ile gönderebilirim. Lol!

Söylemek istediğim bir diğer şey de Las Vegas'ı sevdiğim! Bu romanda kulağa karanlık ve acımasız geliyor, ancak bu bir olay örgüsü aracı, gerçek hayattaki Las Vegas hakkında bir ifade değil. Geçmiş bölümlerdayken uğursuz, güvensiz bir his olmasını ve bunun Tiffany'nin günümüz bölümlerinde kendisi için oluşturduğu zor kazanılmış istikrarla tezat oluşturmasını istedim. Gençliğimden beri Las Vegas'a giderim ve hatta tıp öğrencisiyken yerel hastanelerde çalışarak iki ay boyunca orada yaşama ayrıcalığına sahip oldum. Eğer Las Vegas hayranıysanız, lütfen bu kitapta Las Vegas'ı pek de hoş olmayan bir şekilde tasvir etmemden rahatsız olmayın.

Tamam, hepsi aradan çıktı. Şimdi, teşekkürlere geçelim. İkinci kitabım için teşekkür yazdığımı inanamıyorum! O kadar çok

İlk romanım *Tatil Yıldızı*'nda sizin gibi okurlar sayesinde çok eğlendim. Şimdi, bu kitapla her şeyi yeniden yapacağız.

Teşekkür etmek istediğim ilk kişi SİZSİNİZ, sevgili okuyucu. Bu kitabı alıp okuyarak tam anlamıyla hayallerimi gerçekleştirdiniz. Lütfen size ne kadar minnettar olduğumu bilin. Ayrıca yorum bırakmayı, sosyal medyada paylaşmayı, bana e-posta veya DM göndermeyi ve kitaplarımı arkadaşlarınıza ve ailenize tavsiye etmeyi seçenlere de teşekkürler. Bu ekstra adımlar her şeyin ötesinde. Benim için ne kadar anlamlı olduklarını ifade edemem. Siz inanılmaz, zeki, harika bir insansınız ve size sonsuza dek minnettarım.

Şanslıyım ki bu kitabın parlamasına yardımcı olan bazı yetenekli insanlarla tanıştım. Editörüm Caroline Acebo'ya anlayışlı eleştirileri ve önerileri için teşekkür ederim. Aynı zamanda redaktörüm olan anneme de teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım. Bu kitabı biçimlendirirken gösterdiğin sabır için teşekkür ederim Steve Kuhn. Qamber Design'daki kapak ve sanat tasarımcılarıma teşekkür ederim, onlara çılgınca bitmek bilmeyen sanat istekleri göndermeme izin verdiler. Muhteşem web sitem için teşekkür ederim, Katharine Bolin. Cidden, bu web sitesi çok güzel! www.melissadymondauthor.com

Yıllar boyunca sahip olduğum tüm harika ve destekleyici arkadaşlarıma teşekkür ederim: Michelle Center, Judy Fann, Karen Fann, Tricia Verhoeven, Charity Yarnal, Pam Noll, Janelle McGough, Nicole Danner, Jen Julian, Jenn Hamilton, Marcie Lane, Nicole Rempfer, Julie Sallquist, Liz Martin, Jill Rother, Jackie Hernandez, Camila Parris, Maren Umlauf, Collin Zaffery, Stephanie Horton, Parris Maxwell, Darren Todd, Dorene McLaughlin, Jenna Price, Laura Weiss Ross ve çok daha fazlası.

Kitap camiasında parlak bir ışık olan Tina Marshall'a teşekkür ederim. Sürekli desteğinizi ve bilginizle ne kadar cömert olduğunuzu takdir ediyorum.

Aileme teşekkür ederim. Yazma aşkıma ilham veren yetenekli anneme. Cumartesi sabahı çizgi film izlerken yanımda oturan ve böylece kahkaha ve dram dolu hikayelere olan sevgime ilham veren babama. Güzel baldızım Amelia ve harika kocası Steven'a sevgiler.

Hepsinden önemlisi, evrenimin mutlak merkezi olan üç oğluma sevgilerimi sunuyorum. Sizin anneniz olmak bana mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla mutluluk verdi. Kocam Andrew'a da sevgilerimi sunuyorum. Bir zamanlar ukala ve sinir bozucu derecede yakışıklı (hemşirelerin hepsi ona Dr. McDreamy derdi - şu anda gözlerimi devirdiğimi hayal edin) bir radyoloji asistanını eğitmek zorundaydım. Bu hikâye bizim aşk hikâyemiz. En güzel hikaye.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.